virtual-project.eu

PAUL LEVINE

SOLOMON VS. LORD

Volumul 1

PAUL LEVINE

Seria: SOLOMON vs LORD

Volumul 1

SOLOMON vs LORD

Original: *Solomon vs Lord* (2005)

Traducere din limba engleză și note:
LAURA STROE-BOTORCU

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2007

Paul Levine este un autor american de romane polițiste, acesta scriind în general thrillere. Cărțile sale au fost traduse în 23 de limbi. A scris două serii, cunoscute după numele personajelor principale: „Jake Lassiter” și „Solomon vs. Lord”.

Lassiter, un fotbalist din Pennsylvania, care a jucat pentru Joe Paterno, nu a fost recrutat de nicio echipa NFL. Desemnat ca un agent liber de către Miami Dolphins, a jucat mai mult pentru „echipele de suicid”, însă noaptea frecventa facultatea de drept din cadrul Universității din Miami și a devenit un avocat de neînduplecat. Personajul a apărut în 10 romane. A fost descris de Booklist ca „unul dintre cele mai interesante personaje din romanele polițiste contemporane” și de Miami Herald ca „un personaj cu mai multă carismă decât a avut vreodată Perry Mason”.

„To Speak for the Dead”, prima carte din seria Lassiter, a fost clasată în top 10 cele mai bune mistere ale anului de către Los Angeles Times, care l-a descris pe Lassiter ca „Travis McGee cu o diplomă în drept”. În anul 1995, NBC a realizat un film bazat pe carte, „Jake Lassiter on the Bayou”.

Levine a mai scris „9 Scorpions”, un thriller ce se desfășoară la Curtea Supremă a Statelor Unite. Cartea a fost inspirația pentru serialul First Monday, pentru care Levine a fost co-producător alături de producătorul veteran Donald P. Bellisario. Serialul, în care au jucat James Garner, Joe Mantegna și Charles Durning a rulat pe CBS

în 2002. Acesta a fost anulat din cauza rating-ului scăzut.

Levine, de asemenea, a scris 21 de scenarii pentru serialul militar, produs de CBS, JAG, care a rulat din 1995 până în 2005. El a fost citat de The Third Degree spunând că cea mai mare realizare a lui în serial a fost că „a putut să aterizeze pe un portavion și să manevreze un submarin nuclear, fără să declanșeze securitatea națională”.

MULȚUMIRI

Sunt recunoscător multor persoane care au fost foarte generoase cu timpul și experiența lor.

Randy Anderson – un scenarist excelent, un viclean jucător de pocher și un prieten foarte înțelept, care mi-a fost de mare ajutor când i-am creat pe Steve Solomon și Victoria Lord.

Edward Shohat, unul dintre cei mai buni avocați ai apărării pe care îi cunosc, mi-a împărtășit cunoștințele sale enciclopedice de drept penal. Angel Castillo Jr., un avocat pledant foarte cult, m-a ajutat să mă orientez în Little Havana și într-un tribunal civil.

Îi mulțumesc în mod special lui Carmen Finestra, care este o maestră a comediei; judecătorilor Lester Langer și Stanford Blake, și asistentului juridic Terry Sullivan, din Miami-Dade; Christinei Martyak, asistentă a procurorului general; lui Yvonne Colodny, asistentă la departamentul de avocați din oficiu; Yolandei Berkowiz, voluntară în programul de acordare a asistenței juridice pentru copii, și directorului adjunct al Fundației „Vocea Copiilor”, Martha Diaz.

Rick și Sue Newhauser mi-au permis cu amabilitatea ce-i caracterizează să folosesc proprietatea lor, Gables Estates. Am folosit de asemenea resursele oferite de Grossman & Roth, datorită sprijinului permanent de care m-am bucurat din partea minunaților avocați pledanți Stuart Grossman și Neal Roth.

Îi mulțumesc editoarei mele, Kate Miciak, care m-a convins să mă apuc de scris; are un fler înnăscut pentru dialoguri, un ochi excelent pentru personaje și o inventivitate diabolică pentru intrigă. Le mai mulțumesc și lui Loyale Coles și Caitlin Alexander, de la editura Bantham.

Agentul meu, Al Zuckerman, un adevărat guru editorial pentru mine, mi-a oferit încă o dată sfaturi înțelepte, ca și Matthew Loze și Geoffrey Brandt de la Course Management, îi mulțumesc și Mayei Rock de la Writers House.

La final, dați-mi voie să vă spun că în paginile ce urmează Steve Solomon definește diferența dintre succes și excelență. Am învățat această filosofie personală de la Joe Paterno, un legendar antrenor de fotbal și un bun prieten de-al meu. Joe, îți mulțumesc.

Înțelepții spun că extremele se atrag.
Îmi doresc totuși să ne fi asemănat mai mult,
Războiul poate ar fi fost mai scurt.

„*But I loved you*”
Compus de Gordon Jenkins
Interpretat de Frank Sinatra

1.

COLEGI DE CELULĂ

Bărbatul din celula de detenție își slăbi nodul de la cravată, aruncă sacoul șifonat într-un colț și se lungi pe banca rigidă de plastic. Femeia din celula de vizavi își dădu jos sacoul ecosez alb cu negru, îl împături cu grijă pe braț și începu să se plimbe încoace și-ncolo.

— Calmează-te, Vickie. Mai avem de stat aici, îi spuse bărbatul.

— Mă cheamă Victoria, îl corectă femeia.

Ecoul pașilor ei apăsați era amplificat din cauza dalelor de beton.

— Dă-mi voie să ghicesc: n-ai mai fost închisă niciodată pentru sfidarea Curții!

— Te porți de parcă ai câștigat medalia de onoare!

— Un avocat care se teme de închisoare e ca un chirurg care leșină când vede sânge, spuse Steve Solomon.

— Din câte-am auzit, tu petreci mai mult timp în spatele gratiilor decât cu clienții tăi! îi răspunse Victoria Lord.

— Mulțam. E un slogan excelent pentru o reclamă. „Voi faceți infracțiuni, iar Steve stă la pușcărie în locul vostru.”

— Nu am cunoscut în viața mea un avocat mai imoral decât tine!

— Nu-ți face griji, ești încă nouă în branșă. Mai ai timp…

— Ești un nenorocit ordinar, mormăi ea întorcându-i spatele.

— Să știi că te-am auzit.

„Are un profil interesant”, își spuse el. E atrăgătoare atitudinea asta a ei lustruită, de

profesionistă. Picioare lungi, sâni mici, maxilar sculptural: per ansamblu, are un aspect osos și atletic. Ochii verzi, cu pete mici de culoarea cenușii, și o claie de păr ciufulit, blond ca mierea. Este agresivă și sexy. Insulta „nenorocit ordinar”, pe care o auzea destul de des, nu îi păruse niciodată mai seducătoare.

— Dacă nu ai fi atât de arogantă, te-aș putea învăța câteva șmecherii juridice.

— Păstrează-ți energia pentru păpușa gonflabilă care te așteaptă acasă.

— Asta a fost o lovitură sub centură. Păpușa aia era o probă în cadrul procesului.

— Serios?! Oamenii spun că au văzut-o complet umflată în mașina ta.

— Păi, călătorește cu mine pe locul mortului, ca să mai schimb și eu o vorbă cu cineva.

Victoria se îndreptă spre ușa celulei. Gratiile aruncau umbre adânci pe chipul ei.

— Îți cunosc reputația, Solomon. Știu ce fel de om ești.

— Dacă m-ai pus sub urmărire, să știi că o să cer un ordin de restricție împotriva ta.

— Legea este o glumă pentru tine.

— Ba nu, eu mi-am făcut propriile legi. Legile lui Solomon. Regula numărul unu: „Când legea nu dă rezultate, schimb-o”.

— Ar trebui să te închidă definitiv.

— Păi, au mai încercat o dată.

— Ești o rușine pentru avocații din întreaga lume.

— Hai să fim serioși! Unde ți-e inima, Vickie?

— Mă cheamă Victoria! Și nu am inimă. Sunt procuror.

— După tine, locul lui Jean Valjean e la pușcărie, nu-i așa?

— Doar nu l-am pus eu să fure pâinea aia!

— Tu ai fi în stare să arzi vrăjitoarele pe rug.

— Numai după ce au făcut apel, conform legii!

Victoria râse, iar aerul păru să fie străbătut de un fior electric.

„La naiba, chiar se pricepe!”

Reușise să pareze toate atacurile lui și îi răspunsese la insulte cu aceeași monedă. Și mai era ceva ce îi plăcea la ea. Nu purta verighetă și nici inel de logodnă. Domnișoara Victoria Lord, procuror începător, nu era numai bătăioasă, ci și celibatară. Să fi avut vreo douăzeci și opt de ani… Adică era cu șapte ani mai mică decât el.

— Dacă ai nevoie de ajutor la tribunal, aș fi dispus să fiu mentorul tău.

— Așa se zice acum?

Touché. Dar zâmbise când i-a dat replica. Poate că era mai degrabă un preludiu decât o ceartă… Altă lovitură parată, alt atac, cine știe unde puteau ajunge? Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai evident.

„Mă place. Mă place cu adevărat.”

•

„Îl urăsc.” Victoria se decise imediat. „Îl urăsc din tot sufletul.” La naiba, toată lumea o prevenise despre Solomon. Întotdeauna testa noii procurori, îi încolțea și îi făcea să-și piardă calmul, ademenindu-i în capcana viciilor de procedură. Dar ea nu era chiar așa de nouă în meseria asta. De opt luni se tot ocupa de puneri sub acuzare și audieri preliminare. Și câștigase primele două procese penale de infracțiune! Bineînțeles, Steve „Nebunul” Solomon nu fusese implicat în niciunul dintre ele.

— Trebuie să îți dai seama că am fost acuzați de sfidarea Curții din cauza ta! i se adresă el din celula opusă.

Nu avea de gând să-i ofere satisfacția de a-l întreba „de ce” sau „cum adică”. Nici nu avea s-o audă spunându-i: „Mai du-te naibii!”

— Niciodată să nu-l mai numești pe avocatul apărării un rechin împuțit în mijlocul sălii de judecată. Trebuie să te abții până la pauză.

— Dar tu ai început, când m-ai numit „persecutor”.

— A fost o eroare de pronunție.

— Ești incorigibil.

— Încă ceva: lasă baltă cuvintele astea complicate. O să îi zăpăcești pe jurați. Ba chiar și pe judecător, dacă stau să mă gândesc.

Victoria se opri din mers. Aerul din celulă era sufocant, iar picioarele o dureau îngrozitor. Ar fi vrut să își dea jos pantofii Prada cu barete care îi strangulau gleznele, dar dacă atingea podeaua dezgustătoare și lipicioasă cu tălpile după aceea trebuia să se curețe pe picioare cu sodă caustică. Fusta ecosez era prea strâmtă și incomodă. Acum își dorea cu ardoare să fi avut timp să se schimbe înainte de a se prezenta la tribunal, mai ales după ce îl observase pe Solomon holbându-se ca un porc la fundul ei.

Se uită la el cum stătea lungit pe bancă, cu mâinile încrucișate sub cap, ca un vagabond într-o cutie de carton de pe marginea drumului. Avea o claie de păr negru și zburlit, ochi vicleni și un zâmbet încrezut, plin de mulțumire de sine, ca și cum ar fi reușit să-i lipească un bilețel pe care scria „trage-mi una” pe spate.

Abia aștepta să se întoarcă în sala de judecată și să îl condamne pe clientul lui infractor. Dar în momentul de față se simțea epuizată. Nivelul de adrenalină în sânge scăzuse, iar oboseala începuse să-i întunece judecata. Toate orele petrecute în fața oglinzii pentru a exersa își făceau efectul.

Doamnelor și domnilor, veți auzi în continuare mărturia ofițerilor vamali și a reprezentanților de la protecția mediului…

Poate că procedase greșit. De câte ori verificase aspectele legale, de câte ori își pregătise martorii, de câte ori își repetase pledoaria de deschidere?

Aceștia vor declara că acuzatul, Amancio Pedrosa, a făcut contrabandă, adică a trecut

fraudulos peste graniță patru peruși, trei papagali, doi cacadu…

Și o cioară de pe un gard…

Era epuizată; și-o făcuse cu mâna ei. Poate că de aceea avusese o izbucnire nervoasă mai devreme. Nu cumva fusese ridicolă când adusese cutiile cu documente într-un căruț de supermarket în sala de judecată? Pe de-o parte era Solomon, cu un singur dosar galben, iar pe de altă parte era ea, cu brațele ticsite de cărți, hârțoage și acte marcate cu diverse culori, pline de notițe.

Deși îl disprețuia pe Solomon, îi invidia încrederea sa nerușinată. Plutea prin sala de judecată, până la biroul grefierului, fără a uita să le zâmbească juraților. Era înalt și bine făcut, plin de grație; se vedea de la o poștă că se simte bine în pielea lui. În schimb ea se simțea rigidă ca o păpușă cu baterii când trebuia să se ridice și să vorbească în fața Curții. Se simțea intimidată de toți ochii aceia care se holbau la ea și o judecau. Oare va reuși vreodată să dovedească încrederea de sine pe care o avea el?

Cu o oră în urmă nici măcar nu-și dăduse seama că era acuzată de sfidarea Curții. Judecătorul Gridley nu folosise expresia ca atare. El îi concediase dintr-un gest și spusese, vorbind tărăgănat: „Pauză, oameni buni! Asta n-o să arate bine la reluări!” Abia atunci și-a amintit că judecătorul era antrenor de fotbal cu jumătate de normă la o facultate.

— Domnule Solomon, mă așteptam la mai mult de la dumneavoastră! continuase judecătorul Gridley. Domnișoară Lord, mai aveți de învățat. Când vă spun că v-ați ciorovăit destul, înseamnă că chiar mi-a ajuns! În sala mea de judecată nu mai joacă nimeni după ce am fluierat sfârșitul partidei! Aprod, condu-i pe certăreții ăștia doi la celulele noastre primitoare!

Ce umilință! Ce îi va spune șefului ei? Își aminti instruirea succintă pe care i-o făcuse Ray Pincher:

„Dacă ești acuzat de sfidarea Curții, o să te simți trist. Dacă incidentul se repetă, o să fii concediat”.

Dar ei nu avea cum să i se mai întâmple. După ce se întorceau în sala de judecată avea să…

La naiba! I se lipise ceva de vârful din catifea al pantofului.

O bucată de hârtie igienică!

O îndepărtă, strâmbându-se, cu tocul celuilalt pantof. Se pare că azi toate îi mergeau prost.

— Hei, Lord, să știi că mai avem de stat aici, auzi ea vocea exasperantă înălțându-se din celula de vizavi. Așa că avem niște reguli de bază: de exemplu, când unul dintre noi vrea să facă pipi, celălalt se întoarce cu spatele.

Victoria aruncă o privire rapidă spre toaleta din metal care n-avea scaun.

Sigur că da! Ca și cum m-aș atinge de grămada asta de bacterii în putrefacție.

Cum ea nu-i răspunse, el continuă:

— Mai ești acolo sau ai dat bir cu fugiții?

Undeva în măruntaiele pereților țevile scoaseră un geamăt prelung, iar apa începu să bolborosească.

— N-ai decât să faci ce vrei, eu am nevoie la toaletă!

Ce nesimțit.

„Solomon este genul acela de bărbat peste care dai în baruri și săli de forță, care este atât de prost încât are impresia că este spiritual și fermecător”, se gândi ea.

— Să nu tragi cu ochiul!

Bărbații ăștia se înmulțesc ca o ciumă, iar marea majoritate se fac avocați…

— Să știi că am deschis fermoarul…

Doamne Dumnezeule, fă-l să-și prindă scrotul în fermoar și să-și facă praștie testiculele.

— Ah, ce bine e… suspină el, în timp ce urina producea un zgomot similar cu ploaia pe un acoperiș de tablă.

— Nouăzeci și nouă de sticle de bere… începu el să cânte.

— Habar n-aveam că mai există bărbați din ăștia.

„Am început să o enervez”, se gândi Steve. Bineînțeles că ea își juca în continuare rolul de femeie dură, invincibilă, care nu dă doi bani pe bărbați, dar se simțea că starea ei de spirit se schimbase.

Țâfnoasa domnișoară Lord era complet diferită de alte femei. Nu semăna deloc cu stenografele de la tribunal cu care ieșea el de obicei în oraș. Acestea erau niște femei tăcute și foarte supuse, care stăteau toată ziulica să dactilografieze ceea ce auzeau. Nu semăna nici cu fotomodelele din South Beach, al căror creier se prăjise de la expunerea excesivă la lumina solarului.

Își aminti cum se uitase în jur, în sala de judecată, atunci când Victoria se ridicase în picioare pentru a se adresa judecătorului. Îi fermecase pe toți cei prezenți, inclusiv pe clientul lui cel mincinos și pe aprodul adormit. Jurații, polițiștii, supraveghetorii, paznicii, funcționarii, avocații din oficiu… La naiba, toată lumea o urmărea pe ea chiar și în timp ce vorbea el. Se vedea că are un talent înnăscut; avea genul acela de atitudine care nu se învață la facultatea de drept.

Nu cred că am văzut vreun începător mai bun decât ea.

Bineînțeles că avea mentalitatea aceea rigidă de procuror, dar asta se putea schimba, dacă o fraierea să-l ierte pentru că intrase la răcoare din cauza lui. De fapt, pe el nu-l deranja deloc această mică pauză. El se simțea ca acasă în celula de doi jumate pe doi jumate; era ca un apartament închiriat pe termen scurt, cu fereastră zăbrelită și cu vedere spre Miami River. Ar fi trebuit să-i scrie și numele pe ușă, ca pe un apartament de lux la un hotel de cinci stele. În lipsa unei alte soluții, el se

mulțumi să își mâzgălească singur numele pe peretele celulei:

Stephen Solomon, Esq.
Bate statul la fund de nouă ani.
Sună la ELIBEREAZĂ-TE, 822-3733

Steve prefera să-i apere pe cei care erau nevinovați, dar unde să-i găsească? Dacă oamenii n-ar minți, n-ar înșela și n-ar fura, probabil că el ar muri de foame în loc să-i apere pe ei; și așa câștiga tot cam cât un hamal din portul Miami care lucrează peste program și fură ocazional câte o ladă cu sticle de whisky. Steve lucra de obicei cu așa-numiții „infractori cinstiți", care intrau în conflict cu legea din cauza unor mici detalii ce n-ar trebui să constituie ilegalități într-o societate cu deviza „Trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască". Agenți de pariuri, prostituate sau mici antreprenori cum era și clientul de azi, Amancio Pedrosa, care importa animale exotice încălcând legea fară nicio reținere.

Steve aruncă o privire spre celula Victoriei. Ea reîncepuse să se plimbe prin celulă, ca un tigru în cușcă. Își împăturise cu grijă pe braț sacoul în carouri. Era convins că ținuta ei era foarte costisitoare, dar era complet nepotrivită pentru jurați. Gulerul înalt îi accentua atitudinea rigidă. Ar trebui să renunțe la aspectul ăsta puritan, poate să poarte un sacou mai lejer, cu o bluză colorată pe dedesubt. Fusta asortată cu taiorul era în regulă; ba chiar era un pic cam strâmtă pentru o procuroare atât de formală. Avea un fund frumos pentru o femeie cu sânii atât de mici.

— Ce zici, când scăpăm de aici mergem în Bayside să ne înecăm amarul în niște cocteiluri? întrebă el.

— Mai bine beau apă din toaleta asta.

Deci vrea să se țină la distanță. Atitudinea ei era logică, atât timp cât procesul nu se terminase.

— Bine, atunci să așteptăm până se dă verdictul. Îți fac cinste cu ceva de mâncare, oricare ar fi rezultatul.

— Mai bine mor de foame.

— Poate că nu știai, dar de-a lungul timpului am instruit multe tinere procuroare ca tine.

— Știu sigur că te-ai și culcat cu câteva. Și mai știu că le-ai umblat prin acte la miezul nopții.

— N-ar trebui să crezi toate bârfele pe care le auzi.

— Ești un burlac din acela toxic, un seducător în serie. Singurul lucru care mă șochează este că femeile te consideră atrăgător.

Oare mi-a scăpat ceva? *Până acum ar fi trebuit să fie mai binevoitoare deja.*

— Pun pariu că în toate relațiile tale de până acum, femeile au fost cele care au luat decizia să se despartă de tine, nu tu de ele.

— Păi, locuiesc cu nepotul meu și el pune pe fugă femeile.

— Le pune pe fugă?

— Da, e genul acela de copil care le bagă în sperieți pe femei.

— Aha, deci e o problemă genetică…

•

O oră mai târziu picioarele o dureau în continuare, iar toaleta continua să murmure, dar Solomon tăcuse în sfârșit. Victoria spera că își exprimase clar lipsa de interes față de persoana lui. Există unii bărbați care atunci când le dai cu tigaia în cap au impresia că vrei să le faci o omletă.

Cu toate acestea, oricât de enervantă i s-ar fi părut persoana lui, certurile făceau timpul să treacă mai repede. Dacă altceva tot n-avea de câștigat, ciorovăindu-se cu el, măcar își perfecționa tactica pentru procesele viitoare. Șmecheria era să nu se lase provocată după ce reveneau în fața judecătorului și a juraților. De aceea făcu un jurământ. Chiar dacă el aducea o turmă de elefanți

în sala de judecată, ea avea să fie mai calmă decât Dalai Lama.

Asta dacă mai ajung vreodată înapoi în sala de judecată.

Se întrebă dacă Ray Pincher aflase că subalterna lui era la răcoare. Gândul o făcu să se cutremure, și dintr-odată se simți singură și speriată.

•

Steve se gândi că în celula de vizavi era cam liniște și încercă să răzbată cu privirea prin întuneric. Oare la ce se gândea ea? O fată de oraș ca ea, obligată să inspire mirosul stătut de transpirație și aromele toxice de clor ale acestui mic Alcatraz. Probabil își plănuia discursul pentru șeful ei, idiotul acela mincinos de Ray Pincher. Probabil se temea ca el să nu o retrogradeze la cazurile de infracțiuni rutiere.

Nu cumva exagerase puțin atrăgând-o în cearta aceea din sala de judecată? Citațiile pentru sfidarea Curții ale judecătorului Gridley erau de obicei doar o modalitate de a mustra participanții pentru că nu respectau regulile jocului. Dar oare Pincher era capabil să înțeleagă așa ceva? Oare el își dăduse seama ce talent avea Lord?

La naiba! Pe Solomon îl cuprinseră regretele. Nu dorea să-i facă rău. El încercase doar să se distreze puțin în timp ce-și apăra clientul.

Deodată, o altă grijă se profilă în mintea sa. Nepotul lui, Bobby, care nu împlinise încă unsprezece ani, era singur acasă. Dacă Steve ajungea prea târziu, cine știe ce se putea întâmpla. Săptămâna trecută se întorsese acasă puțin mai târziu de ora șapte, iar puștiul îl anunțase că a pregătit el cina. Bobby găsise o vrabie moartă pe trotuar, turnase niște sos de tomate peste ea și o băgase în cuptorul cu microunde vreo oră, după care l-a anunțat triumfător că aveau la masă „prepeliță coaptă cu sos de roșii”. A fost mai simplu să arunce cuptorul decât să-l curețe.

Dacă Victoria ar accepta să se întâlnească vreodată cu el, i-ar prezenta-o lui Bobby; acesta era testul de rezistență al oricărei relații. Dacă ea reacționa la firea tandră și la căldura sufletească a băiatului, dacă putea să treacă peste dizabilitatea lui, atunci era o candidată bună. Dar dacă o dezgusta comportamentul semiautist al lui Bobby, Steve ar fi dat-o pe ușă afară.

Ce naiba se întâmpla în celula ei? *Nu cumva se auzise o smiorcăială*?

•

„Nu o să plâng”, își spuse Victoria.

Nu știa ce o apucase. Avea sentimentul că este total incapabilă. O ratată, o fraieră și o impostoare. La naiba, de unde răsăriseră toate sentimentele astea fără să-și dea seama?

— Hei, ai pățit ceva?

Fir-ar să fie, acum ce mai voia de la ea? O lacrimă singuratică i se prelinse pe obraz, urmată imediat de o alta. Minunat! O să aibă dâre negre de rimel pe față.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic, mă simt minunat.

— Uite ce e, îmi pare rău dacă…

— Taci naibii din gură!

Zgomotul de pași și clinchetul unor chei le întrerupseră discuția. Peste câteva clipe, o voce de bărbat răzbătu până la ei din culoarul întunecos.

— Sunteți gata să vă întoarceți la lucru?

— Cară-te, Woody, tocmai ațipisem și eu, se răți oi Steve.

Elwood Reed, un aprod bătrâior și slab ca o așchie, pe care pantalonii maronii ai uniformei fluturau ca niște șalvari, se prezentă în fața celulelor pe care le ocupau cei doi. Aprodul își trase mai bine pantalonii pe șolduri.

— Domnul Pincher vrea să vă vadă pe amândoi imediat.

Pe Victoria o străbătu un fior rece. Pincher putea s-o dea afară într-o clipă.

— Transmite-i lui Pincher că eu nu lucrez pentru el.

— N-ai decât să-i transmiți tu singur, i-o întoarse Reed pescuind cheia potrivită. Vă așteaptă în biroul judecătorului Gridley și nu e deloc mulțumit.

Reed descuie ambele celule, iar cei doi o porniră încetișor pe culoar: Steve fredona o melodie falsând în mod enervant, iar Victoria se ruga să nu fie dată afară.

LEGILE LUI SOLOMON

1. *Dacă legea nu dă rezultate, schimb-o*.

2.

UMILINȚE MAI MICI ȘI MAI MARI

„Gata cu lacrimile”, se jură Victoria pe măsură ce se apropiau de ușa biroului judecătorului Gridley. Prefera să-și taie o mână, să i se rupă ciorapii în public sau să-și sfârtece cu cuțitul minunații ei pantofi Prada decât să plângă de față cu Steve Solomon.

Mușcându-și buza inferioară, încercă să se concentreze asupra unor gânduri mai plăcute. Spre exemplu, un teren de tenis pe zgură în Grove Isle, satisfacția pe care o simți când reușești un lob, pocnetul sec al rachetei când lovește mingea. Sau să stea la cârma goeletei de pescuit a tatălui ei – botezată *Frumoasa Victoria* – cum făcea pe vremea când avea zece ani, să audă vântul lovind cu putere vela mare. Ar fi vrut să fie oriunde altundeva, nu aici unde o aștepta șeful ei înarmat cu puterea de a-i distruge definitiv cariera.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Steve mergând alături de ea.

„Are instincte imbatabile”, se gândi ea. Doar câțiva pași o mai despărțeau de ușa infamiei. Simți cum stomacul i se face ghem, iar inima îi bătea să-i sară din piept.

— Îl cunosc pe Pincher de atâția ani. Lasă-mă pe mine să tratez cu el.

— Te simpatizează?

— Mă urăște de moarte.

— Înseamnă că mi-ai fi de mare ajutor. Mulțumesc.

— Atunci o să-mi permit măcar să-ți dau un sfat. Nu înghiți toate porcăriile lui.

Ea se opri brusc.

— Vrei să zici că Pincher o să mă respecte dacă îl înfrunt?

— Nici pomeneală. O să te dea afară imediat și atunci o să poți să lucrezi cu mine.

•

Steve se gândi că biroul reflecta pe deplin cele două pasiuni ale judecătorului Gridley: răstălmăcirea legilor și fotbalul agresiv. În birou se aflau la vedere nelipsitele cărți de drept, ciocănele laminate culese de prin sălile de judecată, precum și fotografii ale judecătorului alături de oameni politici și lobbyiști. Se mai vedeau împrejur căști vechi din piele și fotografii ale judecătorului în tricoul dungat pe care îl purta atunci când lucra sâmbăta pe stadioanele de fotbal ale diverselor facultăți.

Un perete era dedicat în întregime trofeelor și afișelor care dovedeau devotamentul fanatic al judecătorului pentru Universitatea Florida, unde studiase. Una dintre diplome îl numea pe Gridley „Aligatorul Emerit", după denumirea Aligatorilor de Florida pe care îi antrena, iar pe biroul acestuia se afla capul împăiat al unui aligator, cu gura larg căscată și cu dinții la vedere, ca un avocat însetat de sânge. Lipseau doar două lucruri, după cum observă Steve: o apărătoare de testicule turnată în bronz și minunata persoană a judecătorului Gridley.

În mijlocul camerei, pe covorul portocaliu cu albastru, se afla un bărbat de culoare încruntat și cam împopoțonat, de vreo patruzeci de ani, îmbrăcat într-un costum grena cu vestă. Când dădea din mâini, se auzea un clinchet metalic discret. Butonii de argint care atârnau la manșetele lui Raymond Pincher aveau forma unor cătușe miniaturale.

Steve se gândi că nu văzuse în viața lui un individ mai înțepat decât Pincher, procurorul din Miami-Dade. Pincher se autodefinise ca un luptător împotriva infractorilor, iar afișele pe care

le promovase în campanie îl prezentau cu pieptul dezgolit și cu mănuși de box, o reminiscență palidă a zilelor sale de boxer la categoria mijlocie din adolescență, în cadrul echipei de sport a poliției metropolitane. Câștigase campionatul doi ani la rând, o dată cu ajutorul unei lovituri nepermise cu capul, iar a doua oară printr-un pumn bine țintit în vintrele adversarului, ambele trecute cu vederea de arbitrul care era, cu totul întâmplător, chiar unchiul lui. Boxul fusese o pregătire excelentă pentru viața politică din Florida, unde nepotismul și loviturile sub centură erau la mare preț. Când cineva i-a sugerat că ar fi un guvernator minunat, Ray Pincher nu l-a contrazis.

Pincher se uita mânios la Victoria, care își mușca buza cu atâta înverșunare, încât Solomon se aștepta ca sângele să țâșnească în orice moment. Subit, Solomon începu să-și facă griji pentru ea și se decise că vrea să îi salveze slujba. Dar cum? Cum putea să atragă atenția asupra lui?

•

Victoria spuse rapid o rugăciune. Mai întâi se rugă să nu-i tremure vocea atunci când avea să deschidă gura. Apoi se rugă ca Solomon să nu-și dea drumul la gura lui spurcată.

— Salutare, Sugar Ray. Ai executat pe cineva azi? strigă Steve.

Of, Doamne!

— Bună ziua, domnule Pincher.

Victoria dădu țeapănă din cap, încercând să își păstreze calmul.

— Domnișoară Lord, sunt tulburat de cele ce-am auzit și mă îngrijorează ceea ce văd, intonă Pincher pe un ton melodios.

Înainte de a studia dreptul, Pincher fusese elev la un seminar baptist. Conform zvonurilor răspândite în interiorul instituției, fusese exmatriculat pentru că vânduse Biblii care trebuiau să fie trimise în dar la orfelinatele din America Centrală.

— Procurorul este sabia ascuțită a justiției, este un soldat măreț în lupta binelui cu răul.

— Amin! ricană Steve.

Victoria simți că i se înroșesc obrajii.

La naiba! *Nu te mai purta ca o gâsculiță*.

— Un procuror nu are voie să fie acuzat de sfidarea Curții. Sfidarea este arma avocaților apărării, care nu au nimic de partea lor decât multă vorbărie flamboaiantă.

Pe buzele lui, cuvântul „flamboaiant” sună ca un desert franțuzesc în flăcări.

— Când spun sfidare, mă gândesc la mercenarii plătiți care își vând sufletul pe câțiva bani murdari.

— Sau pe de-a moaca, adăugă Steve.

— Nu te amesteca, Solomon. Domnișoară Lord, care este cel mai important atribut al unui avocat pledant?

— Nu știu sigur, domnule, răspunse, ea, temându-se să ghicească.

— Capacitatea de a minți atunci când spune „bună ziua”? încercă Solomon.

— Demnitatea, lătră Pincher. Domnișoară Lord, știi ce se întâmplă cu procurorii care nu-și respectă profesia?

Victoria înțepenise în loc, incapabilă să rostească un cuvânt.

— Moartea în chinurile iadului, damnarea veșnică, transferul la tribunalul pentru parașute, enumeră Steve.

— Concedierea!

— Să fim serioși! Dă-i pace. O să fie o procuroare excelentă dacă nu storci și ultima picătură de viață din ea.

„Bravo, acum primesc complimente de la Solomon”, se gândi Victoria. Era ca și cum ar fi primit sfaturi despre bursa de valori de la Martha Stewart.

Steve continuă:

— E cu mult mai bună decât toți fraierii pe care îi trimiți să-și țină pledoaria și care se grăbesc să

plece acasă la ora patru.

— Nu e treaba ta, întârziatule!

Întârziat? *Asta ce mai însemna*? *Va trebui să se informeze.*

— Domnișoară Lord, ideea este că nu-l poți lăsa pe domnul Solomon să te hărțuiască, să te scoată din sărite sau să te amăgească.

Pincher îmbina adeseori obiceiul pastorilor de a folosi cuvinte mari cu obiceiul avocaților de a folosi cuvinte prea multe pentru a spune același lucru.

— Da, domnule, aveți dreptate.

— Am participat și eu la mai multe procese împotriva domnului Solomon.

— Tu ești cel mai bun, Sugar Ray. Nimeni nu se pricepe să smulgă mărturii mincinoase de la polițiști așa ca tine.

Zdrăngănindu-și butonii, Pincher începu să-l amenințe cu degetul pe Steve.

— Țin minte că ai mituit odată un aprod să ducă juriului care delibera două baxuri de bere într-un proces împotriva unui șofer aflat sub influența alcoolului.

— Mită e un cuvânt tare urât.

— Atunci ce altceva ar putea fi niște bilete în rândul întâi la meciul cu Dolphins?

— Un coșmar, dacă e să ne luăm după jocul lor din ultimul timp.

— Ești Satana îmbrăcat într-un costum Armani.

— Nici pomeneală, mi-am luat costumul de la magazinul universal.

— Ai ridicat contumacia la rang de artă.

— Pun pariu că aș face-o și mai bine dacă aș ști ce naiba e aia.

— Avem un dosar despre tine. Conține toate citațiile pentru sfidarea Curții, toate moțiunile frivole pe care le-ai propus, toate pledoariile ridicole pe care le-ai ținut.

— Lingușitorule!

— Dacă mai faci și alte șmecherii din astea ca la circ, voi solicita Baroului din Florida să te excludă.

Pincher își flutură butonii cu un rânjet larg de gheață.

— Dacă nu ai grijă, o să ajungi ca tatăl tău.

— Nu-l amesteca pe el în discuția aceasta! îl avertiză Solomon cu seriozitate.

— Și Herbert Solomon avea impresia că este deasupra legii.

— A fost cel mai bun judecător din ținutul acesta.

— Înainte să termini tu facultatea, domnișoară Lord, tatăl lui Solomon a fost dat afară din tribunal.

— Și-a dat demisia!

— Ca să nu apuce să-l condamne! A fost un scandal legat de o mită, nu-i așa?

— Știi foarte bine despre ce a fost vorba. O poveste mincinoasă a unui avocat murdar.

— Eu nu eram decât procuror adjunct pe vreme aceea, dar am văzut dosarul. Tatăl tău a fost corupt.

Tensiunea din încăpere creștea văzând cu ochii.

— Care este pedeapsa dacă-i tragi una procurorului șef?

Steve își încleșta și își descleșta pumnii succesiv, iar Pincher se balansa ușor pe vârful degetelor, ca un luptător profesionist.

— N-ai atât tupeu.

Cei doi bărbați se uitară lung unul la celălalt.

— Băieți, când terminați cu lupta asta de cocoși, aș vrea să știu și eu dacă mă pot întoarce în sala de judecată sau trebuie să-mi caut altă slujbă, se trezi Victoria vorbind.

•

După un moment lung de tăcere, Steve izbucni în râs, iar tensiunea se topi ca prin minune. Acum ea era cea care îl ajuta pe el.

— Las-o dracului de treabă, Sugar Ray.

— Este prima dată când te retragi dintr-o confruntare, spuse Pincher suspicios, ca și cum Steve ar fi putut încerca să-l lovească pe nepregătite dacă își lăsa garda jos.

— M-a influențat Vickie.

— Mă cheamă Victoria, îl corectă ea pe un ton glacial.

Pincher se uită la amândoi cu un ochi de expert, își strânse ușor lobul urechii între degete, apoi spuse:

— Domnișoară Lord, întrucât cunosc tendința domnului Solomon de a-și provoca adversarii, nu te voi concedia azi.

— Mulțumesc, domnule!

Victoria răsuflă ușurată, iar umerii ei se relaxară.

— De-acum încolo, consideră că te afli sub supraveghere.

Putea să spună că făcuse o faptă bună pe săptămâna asta, ajutând-o pe ea să-și păstreze slujba. Cu toate acestea, Pincher rămânea un nenorocit care se lua de începători. Steve se simți jenat, ca și cum ar fi tras cu urechea la cearta unor îndrăgostiți. Victoria se străduise din răsputeri să fie dură, dar el observase cum îi tremurau buzele și cum i se aprinseseră obrajii. Era speriată, ceea ce îl impresionase profund.

Gândurile lui fură întrerupte subit de zgomotul inconfundabil al unei toalete antice la care cineva trăgea apa. Câteva clipe mai târziu, ușa de la baia personală a lui Gridley se deschise, iar judecătorul în carne și oase ieși ținând în mână secțiunea de sport a ziarului *Miami Herald*.

— Ce e cu tărăboiul ăsta? se răsti judecătorul.

Avea vreo cincizeci de ani și un ditai burdihanul, dar încă se mai putea legăna ca o rață pe marginea terenului, după jucători. Din cauza problemelor de vedere, purta ochelari cu lentile trifocale în sala de judecată, dar nu și sâmbăta; Steve credea că aceasta era cauza unora dintre

alegerile sale mai dubioase, cum ar fi aceea de a trimite prea mulți oameni în joc, când la reluare se vedeau numai unsprezece oameni pe teren.

— Domnul Solomon și cu mine ne aminteam despre cazurile noastre din tinerețe.

— Domnul Pincher își amintește de cazurile vechi așa cum lupul își amintește de miei.

— Tocmai voiam să-l anunț pe domnul avocat că o voi asista pe domnișoara Lord pentru tot restul procesului.

— Pincher, chiar vrei să lucrezi ca să-ți câștigi mălaiul? Am auzit-o și pe asta!

— Va fi o onoare pentru mine să te am în sala mea de judecată, recunoscu judecătorul.

— Acesta este noul meu plan. O săptămână pe lună voi fi prezent la tribunal.

— Și atunci cine o să scuture lobbyiștii de bani pentru campanie?

— Ține-o tot așa, că te dau în judecată pentru calomnie, Solomon.

— N-o luați de la capăt! spuse judecătorul aruncând rubrica de sport a ziarului pe birou. Domnul Solomon și domnișoara Lord m-au epuizat de dimineață cu certurile lor. Sper că cele câteva ore petrecute la răcoare v-au calmat nervii, spuse judecătorul întorcându-se spre cei doi și sfredelindu-i cu privirea prin ochelari.

— Totul este în regulă, domnule judecător. Mulțumim, îi răspunse Victoria.

— Știi cum se zice, azi colegi de celulă, mâine suflete pereche… adăugă Steve.

— Vezi să nu!

— Timpul trece repede, așa că e cazul să discutăm despre afaceri, concluzionă judecătorul.

— Într-adevăr. Este vorba despre cazul statul Florida împotriva lui Amancio Pedrosa.

— Mai bine zis, despre meciul dintre echipa Universității Florida și echipa statului Florida. Am nevoie de cinci puncte ca să câștige Aligatorii mei amărâți care abia își mișcă fundurile.

— Domnule judecător, te sfătuiesc să nu te iei de fundurile lor.

— Bineînțeles că nu. Mijlocașul Aligatorilor abia a fost înțepat în fund de o viespe săptămâna trecută, în Carolina de Sud. Știu foarte bine ce înseamnă asta, doar am dat penalizare pentru fault echipei adverse.

Cât timp cei trei bărbați discutau despre fotbal pe un ton solemn, Victoria își evaluă cu atenție cariera. Consta din diverse umilințe mai mari și mai mici.

Consideră că te afli sub supraveghere.

Simțise cum i se înroșesc obrajii în timp ce Pincher o mustra. De ce a trebuit să o ocărască în fața lui Solomon? Era cu atât mai jenant cu cât Solomon îi luase apărarea, pentru o clipă, părând aproape omenos. Se întrebă dacă tenta stacojie îi dispăruse de pe față și de pe gât. Victoria avea întotdeauna prostul obicei de a se îmbujora în momentele tensionate.

Îi era groază de momentul în care avea să se întoarcă în sala de judecată, cu Pincher după ea, ca și cum ar fi fost urmărită de unul din papagalii aduși în țară de Pedrosa. Nu își dorea decât să câștige și să demonstreze că avea stofă de avocat pledant.

Dar dacă pierdea? Sau, mai rău, dacă Pincher o dădea afară? Ofertele de muncă pentru avocați erau mizerabile, iar ea încă mai avea bani buni de plătit pentru creditele studențești contractate în timpul facultății. În fiecare lună scria câte un cec pentru dobânda aferentă, dar împrumutul în sine, în valoare de optzeci și cinci de mii de dolari, parcă îi dădea cu tifla. Singurele haine pe care și le mai cumpărase după ce terminase Facultatea de Drept proveneau de la o consignație din Surfside.

Singura excepție erau pantofii. Pantofii sunt la fel de importanți ca și oxigenul. Cine naiba ar vrea să inhaleze oxigen la mâna a doua?

Dacă își pierdea slujba, trebuia să vândă bijuteriile pe care i le dăduse Regina. Irene Lord era supranumită Regina din cauza atitudinii ei maiestuoase și a visurilor de mărire. Chiar și când rămăsese fără o para chioară, își păstrase demnitatea și grația. Victoria și-o imagină pe mama ei, îmbrăcată într-o rochie costisitoare de la cine știe ce casă de modă, pregătită pentru balul Vizcayan, cu poșeta de seară Judith Lieber bătută în pietre prețioase, dar fără o para chioară în portofel. Își aminti cât de tare o revoltase pe mama ei decizia Victoriei de a studia Dreptul. Era o meserie prea murdară, după părerea acesteia.

Îți lipsesc instinctele de criminal.

Poate că Regina avea dreptate. Poate că Dreptul fusese o mare greșeală. Se străduia să fie puternică, să își ascundă lipsa de siguranță. Poate că nu avea priceperea necesară. Era evident că Ray Pincher începuse să se îndoiască de calitățile ei.

•

Ce prostie mai e și asta, cum adică Pincher o să asiste la proces? Lui Steve îi displăcea profund această idee. El cum avea să se mai distreze în sala de judecată în condițiile astea? Pincher o să fie un stres în plus pentru Victoria. Steve se întrebă dacă ea va fi în stare să facă față situației.

În timp ce se pregătea pentru proces, Steve căutase informații despre Victoria în publicația *Nolo Contendere* a Procuraturii. Întâi studiase la colegiul Princeton, apoi absolvise *summa cum laudae* Facultatea de Drept de la Yale și câștigase un premiu cu un articol publicat în ziarul de drept al universității. Un pedigri frumos prin comparație cu al lui: bursă de baseball la Universitatea din Miami și cursuri serale la Facultatea de Drept Key West.

În afară de trecutul academic de primă clasă, mai era o mică precizare în publicație: „Sperăm ca Victoria să se alăture echipei noastre de tenis, Sabia Justiției. A câștigat campionatul feminin de

tenis al clubului La Gorce trei ani la rând în timpul liceului”.

Clubul La Gorce însemna că provine dintr-o veche familie înstărită, cel puțin după standardele sociale din Miami, unde traficanții de marijuana din 1980 era priviți ca părinți fondatori. Numai taxa de înscriere în clubul La Gorce depășea de departe venitul lui Steve pe un an întreg. Cu treizeci de ani în urmă, o persoană cu numele de Solomon nici n-ar fi avut voie să se înscrie la clubul respectiv.

De ce oare își pierdea vremea Victoria Lord în clădirea mizeră și posomorâtă a tribunalului, într-un viespar ce dădea pe dinafară de sticleți și tâlhari, avocați blazați și funcționari plictisiți, jurați înrăiți și judecători senili? Aici numai mulțimea pestriță prezentă pentru primele procese ale zilei, un amestec grotesc de pungași deghizați în costume de paradă, era suficientă pentru a o strivi pe Victoria înainte să-și termine ceașca de *café au lait* cu care probabil că era obișnuită. Steve se integra perfect în acest loc, lui îi plăcea interacțiunea polițiștilor cu tâlharii, dar Victoria Lord nu părea făcută pentru un astfel de peisaj. Se rătăcise oare pe drumul spre firmele de avocatură din centru, cu portar la intrare? Doar programul oamenilor ca ea era să mănânce homar la prânz și să meargă la racquetball după-amiaza…

Steve încercă să se concentreze asupra conversației. Judecătorul Gridley perora despre introducerea play-off-urilor în fotbalul studențesc – o idee minunată de altfel, ar fi mai multe jocuri pe care să se poată paria, nu-i așa? Discursul său fu brusc întrerupt de un telefon mobil, care fredonă notele de început ale corului *Aleluia* compus de Händel.

— Vă rog să mă scuzați, le spuse Pincher pescuind telefonul din buzunar. Aici procurorul, ce s-a întâmplat? Doamne Dumnezeule! Când?

Sunați-mă după ce se termină autopsia, adăugă el după un moment de tăcere.

Pincher închise telefonul și se întoarse spre cei din birou.

— A murit Charles Barksdale.

— Infarct? se interesă judecătorul lovindu-se ușor peste piept.

— A fost sugrumat de soția lui.

— De Katrina? Nu se poate, sări Victoria.

— Probabil că a avut un motiv bine întemeiat, replică Steve, care era mai înainte de toate avocatul apărării.

— Susține că a fost un accident.

— Cum naiba faci să strangulezi din greșeală pe cineva? se răsti judecătorul.

— Întreținând relații sexuale împotriva naturii. L-au găsit pe Charles legat în mod bizar, într-o oarecare poziție perversă.

— Asta e o știre mare. E demnă de Larry King, concluzionă Steve.

— Charles mi-a fost bun prieten, nu a fost doar cineva care a contribuit la campania mea. Nu merita să moară în felul acesta… Dacă Marele Juriu deschide procesul, chiar eu voi formula acuzațiile, spuse Pincher clătinând trist din cap.

Steve se gândi că Pincher nu își prea arăta emoțiile cu sinceritate, dar de data aceasta bătrânul fanfaron părea să fie într-adevăr supărat.

— Charles a fost un onorabil, generos și bun la suflet.

Acum deja părea să își repete pledoaria finală.

— Ce mi-ar plăcea să fiu avocatul apărării! spuse Steve.

— Văduva îl va angaja probabil pe Ed Shohat sau pe Roy Black, își dădu cu părerea judecătorul Gridley.

— Sunt un avocat la fel de bun ca și ei!

— Dar nu este o crimă comisă sâmbătă noaptea de un bețivan în Liberty City. Este vorba despre înalta societate, replică Pincher.

Steve știa foarte bine că Pincher avea dreptate. Se implicase în zeci de procese de crimă, dar majoritatea acestora fuseseră plătite prost sau nu fuseseră plătite deloc. Nu avusese niciodată un client cu resurse financiare de talia lui O.J. Simpson sau Klaus von Bulow. Sau cu frumusețea și strălucirea Katrinei Barksdale. Nu cunoștea familia Barksdale, dar citise despre ei. Charles câștigase milioane de dolari din afaceri imobiliare, iar în timpul liber colecționa iahturi și soții mult prea tinere. Katrina era a treia sau a patra soție. Cât despre iahturi, cine să le mai țină socoteala… Fotografii cu soțul cel bătrân și soția cea tânără apăreau în mod regulat în *Ocean Drive* și *Miami Herald*. Nu se putea deschide niciun nou restaurant și nu se putea organiza nicio acțiune caritabilă în absența celui mai șic cuplu. Când soțul ei prefera să stea acasă, Katrina se consola în brațele unui artist sau cântăreț, pe la petrecerile mondene destinate unei generații mai tinere.

Avocatul care pune gheara pe un astfel de caz va deveni faimos.

Steve își putea imagina Palatul de Justiție înconjurat de care de televiziune, cu generatoarele pornite, cu o pădure de antene satelit, păzit de o armată de reporteri.

Parcă întrezărea deja circul din parcare, vânzătorii de tricouri cu sloganul „Eliberați-o pe Katrina” și standurile cu sucuri la rece și sandviciuri calde. Ar urma interviurile televizate, editoriale publicate în diverse reviste, iar analiștii s-ar grăbi să critice strategia și costumul avocatului apărării. Procesul avea să atragă multă publicitate și o distracție pe măsură. Ca să nu mai vorbim de onorariu. Banii nu erau nici pe departe principalul lui stimulent, dar cheltuielile medicale ale lui Bobby creșteau din ce în ce mai mult, iar el trebuia să pună câte ceva deoparte pentru îngrijirea acestuia.

Ce i-ar mai fi plăcut un conflict direct cu Pincher! Nenorocitul ăsta se și vedea guvernator după ce câștiga așa un caz. Toate aceste motive îl făceau pe Steve să tânjească după un astfel de proces. Nu suporta prefăcătoria și ipocrizia, dar mai presus de toate detesta oamenii nemiloși. Sugar Ray Pincher avea toate aceste trei caracteristici.

— Solomon, procesul acesta nu este de nasul tău, spuse Pincher, punând punctul pe i.

Nu e de nasul meu…

Cât putea să urască aceste cuvinte! Mai ales că ele atrăgeau un alt gând descurajant.

Oare nu cumva nici Victoria Lord nu era de nasul lui?

SECȚIA DE POLIȚIE DIN MIAMI-DADE
TRANSCRIEREA CONVORBIRILOR TELEFONICE
PRELUATE DE LINIILE DE URGENȚĂ ȘI SALVARE

Centralista: *Poliția Miami-Dade. Așteptați o clipă, vă rog.*
Apelant: *Am sunat la urgență*? *La naiba, e cineva acolo*?
Centralista: *Ați sunat la Poliția din Miami-Dade. Este vorba despre o urgență*?
Apelant: *Soțul meu nu respiră*!
Centralista: *Doamnă, păstrați-vă calmul. Are căile respiratorii obstrucționate de ceva*?
Apelant: *Nu știu, dar nu respiră.*
Centralista: *Mânca atunci când s-a întâmplat*?
Apelant: *Nu, făceam dragoste. Charlie, respiră, te rog*!
Centralista: *Spuneți-mi numele dumneavoastră și adresa, vă rog.*
Apelant: *Mă numesc Katrina Barksdale, Casuarina Concourse, nr. 480, Gables Estates.*

Centralista: *Aţi încercat să-i faceţi respiraţie artificială*?

Apelant: *Soţul meu este Charles Barksdale. Da, este chiar acel Charles Barksdale*! *Jeb Bush a fost aici mai devreme să bea un pahar.*

Centralista: *Doamnă, i-aţi făcut sau nu respiraţie artificială*?

Apelant: *Trebuie să-l dezleg pe Charlie.*

Centralista: *Să-l dezlegaţi*?

Apelant: *Da. Masca i-am scos-o deja.*

3.

ZINK TURNĂTORUL

În timp ce se plimba încoace și-ncolo în fața sălii de judecată a lui Gridley, gândurile lui Steve începură să divagheze de la traficul de păsări exotice. Voia să pună mâna pe cazul Barksdale înainte ca un alt rechin mai mare și mai rapid să i-l sufle de sub nas. Un caz ca acesta putea să-i schimbe viața. Ba mai mult, putea să-i schimbe viața lui Bobby.

Luna trecută Steve consultase un medic specializat în afecțiuni ale sistemului nervos central. Niciun medic nu reușise până acum să definească exact boala nepotului său, care era un amestec straniu de tulburări evolutive acute cu abilități intelectuale uluitoare. Băiatul putea să stea ore în șir pe canapea cu picioarele încrucișate sub el, legănându-se înainte și-napoi, pierdut în lumea sa, după care izbucnea într-o criză de plâns. Cinci minute mai târziu, recita pasaje întregi din *Eneida*. Mai întâi în latină, apoi în greacă.

Medicii aruncau în vânt denumiri ca „demență fronto-temporală” și „facilitarea funcțională paradoxală” sau „dezvoltare neuronală inhibată”. Singura parte pe care Steve o înțelegea clar era cea legată de onorariu, adică cinci sute de dolari pe lună. Atât costau profesorul particular și psihoterapeutul.

Cu cât se gândea mai mult la cazul Barksdale, cu atât acesta căpăta proporții mitice. Banii și publicitatea ar fi excelente, dar cel care ar fi avut cu adevărat de câștigat era Bobby. Cazul Barksdale putea fi lozul cel mare, garanția unei vieți mai bune.

Cum putea să atragă un astfel de client?

Steve nu făcea parte din grupul avocaților de elită și de aceea avea nevoie de cineva care să-l prezinte cât mai curând văduvei. Întrucât mai avea la dispoziție cinci minute înainte să-și reia rolul de apărător al lui Pedrosa, Steve se gândi că era timp suficient pentru un telefon. Formă numărul său de la birou în timp ce se deplasa grăbit pe culoarul prost luminat.

— Bună ziua. Ați sunat la Stephen Solomon și Asociații, îi răspunse Cecilia Santiago, deși el nu avea niciun asociat.

— Cece, ai auzit vreodată de Charles Barksdale?

— Un milionar alb mort. Am auzit la știri.

— Pe cine știm noi care ar putea s-o cunoască pe soția lui, Katrina?

— Nu știu, poate pe menajera ei…

Cece nu era o secretară nemaipomenită, dar nici nu pretindea un salariu prea mare. Era o culturistă cu probleme de comportament, care îi era recunoscătoare lui Steve pentru că o salvase de la pușcărie cu un an în urmă, când îl bătuse măr pe iubitul ei fustangiu.

— Încă mai mergi pe la cluburile din Miami Beach?

— Noaptea trecută a fost nebunie mare. Se pare că avuseseră o mică orgie sexuală cu o seară în urmă.

— Katrina pare a fi o mare petrecăreață. N-ai văzut-o niciodată prin cluburile astea?

— Cred că glumești! Eu n-am acces în încăperile pentru VIP-uri.

O voce subțirică se înălță din spatele lui pe coridor:

— Domnule Solomon!

Steve se întoarse și observă o pată umană care se îndrepta spre el:

— La dracu'! Te sun eu mai târziu.

Jack Zinkavich își târșâia picioarele de-a lungul culoarului. Zinkavich, un bărbat de vârstă mijlocie,

avea un abdomen imens și diform, iar sacoul îi pocnea pe șoldurile rotunde ca și cum ar fi acoperit o curea la care atârnau pe puțin două revolvere zdravene. Avea obrajii palizi, de culoarea stridiilor, iar părul spălăcit era tuns astfel încât capul său pătrat arăta exact ca o cărămidă de beton. Zinkavich lucra la biroul de dreptul familiei în departamentul lui Pincher și, chiar dacă acest lucru părea imposibil, avea o personalitate și mai puțin interesantă decât șeful său. În fiecare zi mânca singur la cantină și era supranumit „Zink Turnătorul" pentru că întotdeauna făcea trafic de informații în timpul negocierilor finale. Cum sorții îi place să ne dea cu tifla uneori, Zinkavich era reprezentantul statului în procesul de custodie al lui Bobby.

Steve își imaginase că va fi un caz ușor, că nu avea decât să declare: „Eu sunt unchiul lui Bobby, îl iubesc, bineînțeles că locul lui este alături de mine". Dar procesul se complicase rapid. La prima audiere, Zinkavich susținuse că Steve este un „tutore nepregătit, nepotrivit și incapabil", sugerând că Bobby ar trebui să fie pus sub tutela statului. Steve a rămas uimit să constate că o procedură juridică de rutină s-a transformat brusc într-o luptă murdară.

Zinkavich se opri răsuflând cu greu:

— E adevărat că iar ai fost arestat azi-dimineață?

— N-aș zice că am fost arestat. Mai degrabă am fost pus la colț pentru o rundă.

— Asta n-o să arate bine deloc în procesul de tutelă.

Zinkavich părea la fel de fericit ca un călău care își ascute securea.

— Ce s-a întâmplat n-are nicio legătură cu Bobby.

— Reflectă incapacitatea ta de a fi un bun părinte. Voi discuta acest aspect cu judecătorul.

— Fă ce vrei.

— Am observat o tendință supărătoare în familia ta. Sora ta este o infractoare condamnată, tu intri și ieși din pușcărie toată ziua, tatăl tău este un avocat eliminat din barou…

— Nu a fost eliminat, și-a dat demisia.

— Mă rog. Ideea este că familia ta nu pare deloc potrivită pentru a îngriji un copil cu nevoi speciale.

— Astea sunt niște porcării, Turnătorule, iar tu știi foarte bine lucrul acesta.

Steve blestemă în gând faptul că era atât de nesăbuit. Mai era atât de puțin timp până la audierea în procesul de tutelă, iar el făcuse tâmpenia să se lase aruncat în închisoare.

— Statul nu se gândește decât la interesul lui Robert.

— Statul nu gândește.

— Ai o atitudine foarte problematică, să știi. Acesta este un alt aspect despre care voi discuta cu judecătorul.

— Asta-i tot ce voiai să-mi spui? Mă cam grăbesc…

— Nu pleci nicăieri până când nu programăm o vizită la domiciliu. Doamna doctor Kranchick nu și-a putut face evaluarea.

— Lui Bobby îi este frică de ea. Nu vreau să vină acasă la mine.

— N-ai de ales. Ori îi permiți doctorului să vină la tine acasă, ori obțin un mandat și venim să-l luăm pe Robert.

— Pe dracu'!

Steve simți un val de căldură care urca spre creierul lui și se strădui din răsputeri să-și păstreze controlul. Mai întâi fusese comentariul acela ieftin despre tatăl lui, acum amenințarea că o să-i ia nepotul. Nenorocitul ăsta tocmai încălcase regula nescrisă a avocaților: poți să-ți ridiculizezi adversarul pentru orice, începând de la croiala costumului și până la dimensiunea mădularului său, dar de familie nimeni n-avea voie să se atingă.

Zinkavich zâmbi afectat:

— Poate câteva zile petrecute la Tribunalul pentru Minori vă vor face să vă răzgândiți și pe tine, și pe Robert.

— Nenorocit ordinar!

Steve ridică rapid mâna, înșfacă cravata lui Zinkavich și o răsuci strâns în jurul pumnului.

— Dacă oamenii tăi se ating de Robert, o să…

Steve împinse nodul cravatei în gâtul flasc al lui Zinkavich, apăsând din ce în ce mai tare, până când obrajii rubiconzi ai acestuia se făcură stacojii. După ce se uită o clipă fix în ochii bulbucați ai lui Zink, Steve îi dădu drumul.

— Săliți, m-a atacat! bălmăji peltic Zinkavich.

— Să discuți și aspectul acesta cu judecătorul.

•

„Bună treabă am făcut", se gândi Steve, aproape alergând spre sala de judecată. „Sunt tare deștept. L-am enervat pe omul care îi poate distruge viața lui Bobby."

Nu mi-aș pierde niciodată calmul în felul ăsta când reprezint un client. Dar astea sunt probleme personale.

La jumătatea culoarului, o ajunse din urmă pe Victoria care vorbea la telefonul mobil.

— Îmi pare rău, Kat. Dacă pot să te ajut cu ceva, te rog să îmi spui… murmură ea într-un telefon Nokia roz.

Kat?! *La dracu*'! *Nu cumva Kat e prescurtarea de la Katrina*?

Steve încetini și făcu un pas înapoi.

— Bineînțeles că te cred, știu că tu nu ai face una ca asta… Tu și Charlie păreați atât de fericiți împreună. Îmi pare atât de rău pentru tine!

Într-adevăr, totul se leagă. Campioana la tenis a clubului La Gorce are toate șansele să cunoască familia Barksdale.

— Te rog să mă suni dacă ai nevoie de ceva. Vorbesc foarte serios.

Victoria închise telefonul, iar Steve i se alătură.

— Ești prietena văduvei îndurerate?

— Ai tras cu urechea?

— Zi mai repede, că n-avem decât un minut la dispoziție.

— O cunosc pe Kat de la club. De ce te interesează pe tine?

— Dacă reușești să îmi obții cazul acesta, îți dau un comision frumușel.

— Este ilegal să încerci să obții un caz, îl mustră ea.

— Tu crezi că Alan Dershowitz stă și așteaptă telefonul să sune?

— De ce te-aș recomanda pe tine? întrebă ea oprindu-se în ușa sălii de judecată.

El se strădui să găsească un răspuns, dar nu exista așa ceva. Ea intră în sala de judecată cu o privire satisfăcută pe chip. Când ușa se trânti în fața lui, mintea lui Steve începu să o ia razna. Cum putea să o convingă pe Victoria că era capabil să o ajute pe prietena ei care abia rămăsese văduvă? Chiar dacă o convingea că el este cel mai bun avocat din oraș, ceea ce nu era adevărat, de ce s-ar strădui ea să obțină cazul pentru el?

Dintr-odată răspunsurile i se profilară clar în minte. Trebuia să își schimbe atitudinea. Fără certuri, fără insulte. Când se relua procesul Pedrosa, trebuia să își arate latura sa de om bun. Dar trebuia să facă orice pentru a câștiga. Victoria n-ar oferi un astfel de caz unui ratat.

Trebuie să câștig respectând regulile jocului.

Suna foarte bine, exceptând un mic detaliu. În cazul în care clientul acuzat de trafic cu papagali ar fi fost nevinovat, ar fi putut câștiga respectând regulile jocului. Dar orice judecător miop sau jurat adormit ar fi putut să vadă de la o poștă că Amancio Pedrosa era vinovat ca păcatul.

4.

UN PEȘTIȘOR PE NUME STEVE

Dimineața următoare era mohorâtă și rece, cel puțin după standardele din Miami. Nori plumburii se strângeau dinspre nord, iar vântul se întețise, smulgând frunzele palmierilor din copaci. Cu o zi în urmă, procesul traficantului de păsări exotice înaintase cu greu. Victoria își prezentase cazul, iar Steve fusese atent la manierele sale. Ba chiar își ținuse promisiunea pe jumătate. A respectat regulile jocului, dar din păcate nu prea avea sorți de izbândă în felul acesta. Procesul se relua la ora zece în dimineața aceasta. Ar fi trebuit să se pregătească pentru audiere, dar trebuia mai întâi să se ocupe de îndatoririle sale domestice.

În vila sa friguroasă din Kumquat Avenue, în Coconut Grove, în care răsuna un CD cu Jimmy Buffet care cânta de zor melodia *Licence to Chill*, Steve prepara sandviciuri cu șuncă și brânză și pregătea sucuri de papaya. Ce-i drept, era un mic dejun mai neobișnuit, dar nepotul lui Bobby era cel care alesese meniul. Asta era înțelegerea: băiatul era dispus să mănânce tot din farfurie dacă putea alege el felurile de mâncare.

Indiferent de vreme, Bobby purta niște pantaloni scurți foarte largi și un tricou cu emblema echipei de baseball Florida Marlins. Era un băiat slăbănog, cu brațe și picioare lungi, cu un păr blond care în mod miraculos era mereu zburlit, de parcă puștiul tocmai și-ar fi băgat degetele în priză. Ca să completeze imaginea de tocilar, în cazul în care ar fi mers la o școală obișnuită și nu ar fi studiat acasă, Bobby purta un aparat dentar strălucitor și ochelari cu rame groase și negre, care erau mereu murdari și strâmbi.

Bobby nu era în stare să se mai întoarcă acasă din parcul aflat cu trei străzi mai încolo, dar putea repeta cuvânt cu cuvânt absolut orice auzea sau citea. De aceea Steve nu putea câștiga niciodată o dispută despre evenimentele actuale ori rezultatele meciurilor de baseball, și nici nu putea să mai spună exact dacă promisese sau nu o excursie la Disneyland acum șaptezeci și opt de zile, paisprezece ore și douăsprezece minute. Medicii spuneau că această abilitate se numește ecolalie; era reversul dizabilității lui Bobby.

De curând, Bobby descoperise un site de bucătărie italiană pe Internet și era obsedat de sandviciurile calde. Pentru a-i face pe plac nepotului său, Steve cumpărase un aparat de făcut sandviciuri, pe care îl folosea la micul dejun, la masa de prânz și la cină.

În timp ce Steve pregătea sandviciul lui Bobby, cu grija unui adevărat Michelangelo care sculpta următoarea sa capodoperă, băiatul stătea alături de el, urmărindu-l cu atenție pentru ca nu cumva să omită ceva. Dacă brânza se topea peste marginea sandviciului, sau dacă urmele lăsate de grătar nu erau egale, Bobby începea să țipe, se dădea cu capul de masă și arunca sandviciul în bucătărie ca pe un bumerang.

— Franzela este proaspătă? întrebă Bobby.

— Sigur că da.

— Șunca este de la Black Forest?

— N-aș îndrăzni să folosesc altceva.

— Ai folosit brânză ricotta?

— Din lapte de oaie. Exact cum mi-ai spus, băiete.

Dacă era să se ia după intensitatea cu care îl privea Bobby, Steve ar fi putut la fel de bine să facă experimente cu plutoniu și uraniu. Băiatul se relaxa numai în momentul în care sandviciurile reapăreau din aparat, cu șunca și brânza topite într-un amestec gustos, franzela fiind suficient de crocantă, iar semnele lăsate de grătar pe felia de

pâine perfect simetrice. Între timp, pe când Jimmy Buffet îl încuraja pe Steve să se bucure de viață și să ia taurul de coarne, sună telefonul. Cum era aproape convins că nu era regina Angliei care dorea să-l invite la o serată, Steve lăsă robotul să răspundă:

— Sunt Herbert T. Solomon. Avocat în revenire.

Lungea vocalele când vorbea. Tatăl lui Steve se născuse în Savanah, și cu toate că Herbert Solomon nu mai locuia în Sud de o jumătate de secol, încă mai avea accentul acela melodios și dulce. Lui Steve i se părea că accentul era intenționat, ba chiar exagerat; era semnul distinctiv al lui Herbert. În albumul tatălui său în care păstrase toate articolele scrise despre el, era unul în care pledoaria sa finală fusese descrisă ca „un imn melodios care se ridică drept la îngeri, plăcut ca salutul unui vechi prieten, mai dulce decât mierea, înflăcărat ca o rugăciune”. Deși poate că nu ar trebui să îl descriem cu lux de amănunte, stilul lui Steve în sala de judecată aducea mai degrabă cu detonarea unei grenade într-un rezervor plin cu benzină.

— Mi-au șoptit spionii mei că iar ai stat la răcoare, se auzi o voce adresându-se robotului. Stephen, ar trebui să câștigi cu stil și demnitate, nu prin escrocherii și caraghioslâcuri. Când mi-l aduci pe nepotu’ meu acasă?

Acasă însemna la Sugarloaf Key, adică puțin mai la nord de Key West, unde Herbert își crease propriul său gulag – ce-i drept într-o climă mult mai blândă decât cea din Siberia.

— Tre’ să-l învețe careva pe băiatu’ ăla să pescuiască; pun pariu că nu ai de gând să-l înveți tu.

Bunicul voia să-și ducă nepotul la pescuit. „Asta da imagine idilică”, se gândi cu amărăciune Steve. Herbert Solomon era unul dintre acei bărbați care nu au știut să fie tați buni, dar se transformă în bunici minunați. Cât timp își petrecuse el cu Steve

când era copil? La câte meciuri de fotbal participase? La câte concursuri de atletism venise? Îl dusese vreodată într-o excursie cu cortul?

Steve era conștient că îi purta pică în continuare tatălui său pentru că pusese întotdeauna cariera pe primul loc, lăsând fără regrete familia pe locul doi. Înainte de marea cădere, Herbert Solomon devenise exact ceea ce dorise: un avocat și un judecător excelent. Steve avea alte ambiții. Bineînțeles că își dorea să aibă succes, dar în felul lui: fară compromisuri, fără mânării politice, fară să pupe în fund pe nimeni. Până acum nu se descurcase prea bine.

— Tu n-ai fi în stare să pescuiești un biban într-un iaz plin nici dacă te-ar ruga frumos, cu atât mai puțin să păcălești un păstrăv să-ți cadă în cârlig, continuă Herbert.

Steve constată că tatăl său nu avea nicio intenție să-i ofere sprijin moral, așa că înșfacă receptorul.

— Tată, las-o mai moale, da?

— De ce n-ai răspuns la telefon?

— Pentru că n-aveam chef de ceartă la ora șapte dimineața.

— Nu te mai văicări ca o muiere. Am auzit că Erwin Gridley te-a băgat la răcoare, e adevărat?

— N-a fost mare lucru.

— Pe naiba! Ești o rușine!

— Ți-e rușine cu mine?! Nu fotografia mea a apărut în toate ziarele în timp ce îmi strângeam lucrurile din birou, chiar înainte să fiu pus sub acuzare.

— Fotografia ta n-a apărut în ziar pentru că te ocupi numai de cazuri care nu fac nici două parale.

— Uite ce e, mă cam grăbesc.

— Așteaptă puțin. Cu ce te îmbraci azi la tribunal?

— Nu mai am zece ani. Nu mai e cazul să mă întrebi.

— Sper că nu-ți pui vreun costum din ăla de mafiot sau inele de aur pe degetul mic.

— Tată, nimeni nu se mai îmbracă așa.

Steve își alesese deja ținuta, un costum gri-petrol, bine călcat, cămașă albastru-deschis și o cravată simplă, cu dungi. Se decisese deja mai devreme că acțiunile lui atrăgeau suficientă atenție și că n-avea nevoie să se îmbrace ca un circar.

— M-ai pus pe speaker, băiete?

— Nu.

— A sunat nenorocita de soră-ta, șopti Herbert, ca și cum l-ar fi putut auzi cineva.

Era vorba despre Janice. Ea era nenorocita de fiică a lui Herbert, nenorocita de mamă a lui Bobby, și respectiv nenorocita de soră a lui Steve. Adjectivul „nenorocita” devenise un fel de poreclă a ei.

— A scăpat din pușcărie.

— Cum naiba a reușit?

Ultima dată când Steve auzise vești despre sora lui, aceasta își executa pedeapsa de trei ani pentru trafic de droguri și tâlhărie. Despre tatăl băiatului nici n-avea rost să mai aducă vorba. Ar fi fost o provocare mult prea mare să afle cine era.

— Nu mi-a zis prea clar cum a reușit.

— Ca să vezi!

Steve se mută cu receptorul în sufragerie, unde Bobby nu avea cum să-l audă.

— Câți bani ți-a cerut?

— Nicio para chioară.

— Ești sigur că ea era?

— A zis că face pasul cel mare și că vrea să-și schimbe viața. A pomenit ceva de Noua Zeelandă, dar după cum o cunosc eu, putea să se gândească de fapt la New Mexico…

Steve își coborî vocea:

— A zis că vrea să-l vadă pe Bobby?

— Da, dar i-am zis că nu cred că-i vei permite.

— După ce i-a făcut, sigur că nu-i permit.

— Și ea se gândea la fel. Dar ar fi mai bine să fii atent.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Steve, dar pe măsură ce pronunța cuvintele înțelese exact la ce se gândea tatăl său.

— Crezi că ar încerca să-l fure pe Bobby?

— N-am încredere nici în ea, nici în sectanții ăia drogați cu care s-a înhăitat.

Steve n-avea cum să-l contrazică de data aceasta, așa că tăcu.

— Știi la ce să fii atent, nu? Apeluri telefonice anonime, persoane care te urmăresc… Să te uiți dacă umblă străini prin preajma casei. Și să nu cumva să-l lași pe Bobby să plece de acasă te miri unde.

— Am înțeles, tată. Îmi pare rău că te-am repezit mai devreme.

De ce naiba îmi mai cer și scuze? *El m-a insultat pe mine*!

— Las-o baltă. Vreau să vorbesc cu nepotu' meu.

Steve se întoarse în bucătărie, îi întinse telefonul lui Bobby și verifică sandviciurile, dar gândurile nu-i dădeau pace.

O camionetă veche verzuie cu ferestre fumurii și anvelope supradimensionate.

O văzuse în dimineața aceasta, imediat după răsărit. Ieșise să-și ia ziarul înainte să se umple de pelteaua roșie care curgea din fructele arborelui de piper brazilian aflat în fața casei. O camionetă Dodge verzuie, plină de noroi, era parcată la pândă chiar peste drum. Când a apărut el, camioneta a plecat în trombă. Cam mare graba pentru ora șase dimineața. Încercă să-și amintească mai bine. Ceva îi atrăsese atenția la camionetă.

Ecranul împotriva insectelor fixat pe bara de protecție din față.

Camioneta nu putea fi de prin partea locului, întrucât mușteleale erau un fenomen prezent în nordul statului. Niște insecte negre cu portocaliu, care se împerechează în aer și se strivesc în flagrant delict de mașinile aflate în trecere. Acum

că se gândea mai bine, nu cumva aceeași camionetă fusese parcată pe stradă cu o seară în urmă, când se întorcea cu Bobby de la Whip'N Dip, unde cumpăraseră înghețată? Nu își mai putea da seama cu precizie, poate că mintea începuse deja să-i joace feste.

Calmează-te. Nu fi paranoic.

Janice este în nord; *camioneta vine din nord, ceea ce înseamnă că…*

Nimic. Zero barat. Nu înseamnă nimic. Dar bătrânul are dreptate. Trebuie să fiu atent. Să nu las garda jos.

Steve îl ascultă pe Bobby pălăvrăgind cu bunicul lui despre momeală și pescuit, și se minună de progresele făcute de băiat. Cu zece luni în urmă, când Steve îl salvase – nu găsea alt cuvânt mai bun – băiatul ar fi fost mult prea timid ca să vorbească la telefon.

Steve nu spusese nimănui exact ce se întâmplase în noaptea aceea geroasă din Calhoun County. Nu îi spusese tatălui său, doctoriței Kranchick și nici lui Zinkavich. Se întreba cât își mai amintea Bobby din noaptea aceea. Nu vorbeau niciodată despre acest subiect. Steve își reamintea cu precizie însă fiecare moment, începând cu telefonul primit de la sora lui.

Janice era în una din stările ei de extaz care însoțeau schimbările majore din viața ei, și care durau până când își dădea seama că era aceeași persoană lipsită de valori sau țeluri și fără niciun scop în viață. Tocmai se alăturase unei comunități aparținând unei secte religioase foarte stranii. Prietenii Universali ai Păcii, sau așa ceva; oricum, un nume care nu suna a bine. Se ascundeau în adâncurile unor păduri din regiunea Panhandle a statului Florida. Din câte înțelesese Steve, membrii comunității credeau că spiritul lui Dumnezeu trăiește în toate plantele cu frunze verzi, mai cu seamă în canabis. Orgiile erau considerate a avea puteri tămăduitoare, deși Steve era convins că

sectanții se alegeau mai degrabă cu herpes decât cu mântuirea sufletului.

La început, Janice obișnuia să sune la fiecare câteva săptămâni, de obicei ca să stoarcă bani de la el. Steve vorbea mereu cu Bobby la telefon, iar băiatul părea din ce în ce mai retras de fiecare dată. Steve era îngrijorat. Nu pentru sora lui, care ar fi supraviețuit și unui atac nuclear, precum gândacii de bucătărie. Bobby avea doar zece ani, era timid și lipsit de apărare, iar instinctele materne ale lui Janice erau similare cu cele ale șerpilor cu clopoței, care își devorează puii.

Steve își aminti de prima dată când Janice refuzase să i-l dea pe Bobby la telefon și simți un fior rece pe șira spinării. Îi spusese că e ocupat cu treburi prin casă. Data următoare pretinsese că l-a trimis în oraș cu prietenii ei dubioși. O săptămână mai târziu i-a spus că băiatul n-are chef să stea de vorbă cu el. Atunci Steve a explodat:

— La naiba! Dă-mi-l imediat la telefon!

— Du-te dracu', frățioare!

— Ești drogată?

— Da' ce ești tu, polițist?

— Termină, Janice. Unde e?

— E copilul meu. Vezi-ți de treburile tale.

— O să sun la Protecția Copilului.

— Îți doresc noroc. Ăștia fac pe ei de frică dacă le spui că trebuie să vină aici.

— Atunci o să vin eu.

— N-ai decât să-ncerci. Avem un gard cu sârmă ghimpată și niște paznici foarte iuți cu pușți automate.

Imaginația lui o luase razna, construind imagini din ce în ce mai îngrozitoare. Ori îl pierduse pe Bobby, ori era rănit. Poate îl vânduse pentru o duzină de pachețele de heroină. A doua zi Steve luase avionul spre Tallahassee, de unde închiriase o mașină și pornise spre vest, prin pădurea Apalachicola, apoi de-a lungul râului Ochlockonee. Luna ianuarie adusese un val de

vreme rece dinspre Canada, presărând ținutul Panhandle cu fulgi de zăpadă. Își petrecuse o zi întreagă înfășurat într-o pătură, pe un deal din apropierea comunității, de unde urmărise fiecare mișcare prin binoclu, căutându-l pe Bobby. Oricât i-a pândit, nu a reușit să-l vadă pe băiat.

Observase în schimb un hambar cu un siloz dărăpănat, un șopron cu acoperiș din tablă ondulată și o fermă pe al cărei coș ieșeau vălătuci de fum negru. Vreo zece bărbați cu barbă și cu părul răvășit, în haine murdare, lucrau pe lângă focurile aprinse pentru a proteja recolta de marijuana. Femei costelive, îmbrăcate în pulovere și rochii lungi, le aduceau pe rând cești aburinde cu cafea. Dintr-un difuzor se revărsa muzică New Age.

După câteva ore, picioarele îi înghețaseră bocnă. În cele din urmă, înainte de lăsarea întunericului, o văzu pe Janice, încălțată în bocanci militărești și îmbrăcată într-un pulover portocaliu zdrențuit cu emblema Universității Miami, pe care îl furase de la el cu mulți ani în urmă. Ducea o farfurie cu supă de la fermă spre șopron. N-ar fi putut spune cum își dăduse seama, dar era convins că îi ducea mâncare fiului ei. Îl hrănea așa cum majoritatea oamenilor hrănesc animalele. Uitându-se prin binoclu, Steve a văzut ceva ce avea să-i rămână întipărit în minte pentru tot restul vieții.

Din farfurie nu se ridica niciun abur.

În cea mai rece zi a anului, Janice îi ducea cine știe ce lături fiului ei, iar acestea erau la fel de reci ca și inima ei împietrită.

Când dispăru înăuntrul șopronului, Steve a început să numere – *unu, doi, trei* – și a continuat până când Janice a reapărut fără farfurie.

Trecuseră douăsprezece secunde.

Janice petrecuse douăsprezece secunde cu fiul ei înainte de a se întoarce la ferma încălzită, pe coșul căreia ieșea fum. Pe șopron nu exista niciun coș și

nici nu se vedeau cabluri de curent electric care să ajungă înăuntru.

Ca avocat, existau doar două categorii de oameni pe care Steve refuza să-i apere: pedofilii și bărbații care maltratau femeile. Totuși, în acel moment, dacă sora sa i-ar fi fost aproape, Steve nu și-ar fi putut suprima pornirea incontrolabilă de a-i face rău. Puțin îi păsa de faptul că Janice era un biet suflet pierdut, care abandonase peste noapte religia iudaică pentru o sectă dubioasă, implicată în jafuri și trafic de droguri.

Steve a așteptat până după miezul nopții, a urmărit ferma, ascultând râsetele și muzica, prinzând câte o imagine fugară a siluetelor care treceau prin dreptul ferestrei și a bărbaților care ieșeau să urineze pe prispă. Apoi căzuse pradă unui somn neliniștit, în frigul insuportabil, trezindu-se odată cu țipetele unei bufnițe care străbăteau până la el prin ploaia înghețată. Trecuse de ora trei dimineața. Ferma era întunecată și tăcută, așa că își croi drum pe coasta dealului până la hambar, alunecând pe pietrișul umed, scăldat în lumina lunii aflate în al treilea pătrar. De undeva din străfundurile proprietății se auzi urletul unui câine.

Ușa hambarului era încuiată cu un zăvor rudimentar și scârțâi din balamale când Steve păși înăuntru, aprinzându-și lanterna. Palid și subnutrit, Bobby zăcea ghemuit într-o cușcă metalică de câini, cu farfuria goală și o găleată pentru urină alături. Nu era îmbrăcat decât în niște chiloți și un tricou. Avea picioarele murdare și pline de răni.

— Bobby, sunt unchiul Steve.

Băiatul se retrase în colțul cel mai îndepărtat al cuștii, cu ochii holbați de frică.

— Nu-ți fie frică.

Bobby începu să se legene înainte și înapoi.

— Mă mai ții minte?

Băiatul începu să se legene și mai rapid.

Cușca era încuiată cu un lacăt; Steve începu să tragă de balamale cu mâinile goale, încercând să ridice siguranța. Chiar în acel moment ușa hambarului se trânti de perete și un bărbat lat în umeri cu o barbă încâlcită păși înăuntru. Bărbatul putea avea orice vârstă cuprinsă între treizeci și șaizeci de ani, după cum arăta. Pura pe umeri o haină de lână roșie și jegoasă și o căciulă de iarnă cu apărătoare din blană pentru urechi; pe față avea numai pete negre, care păreau să provină de la praful de cărbune. Bărbatul apucă un par gros cât brațul unui om, ce părea să provină dintr-un stejar și era curbat la vârf, ca toiagul unui păstor.

— Sunt unchiul băiatului. Am venit să-l iau.

— Băiatul nu merge nicăieri.

Bobby continuă să se legene. Bărbatul scurtă distanța dintre ei și ridică parul. Vocea lui se rostogoli ca un tunet:

— „Pe cei bolnavi tămăduiți-i; pe cei morți înviați-i; pe cei leproși curățați-i; pe demoni scoateți-i afară!” Matei, capitolul zece, versetul opt.

— Dă-te dracului la o parte din calea mea! Solomon, capitolul unu. Nu cred că vrei să auzi și capitolul doi.

— Dispari!

Bărbatul ridică bâta, iar lovitura primită direct în umăr îl făcu pe Steve să se clatine și să dea înapoi. Bărbatul își luă iar avânt, dar Steve pară lovitura cu ambele mâini și îl împinse cu putere înapoi. Îl lipi pe bărbat de peretele hambarului și îi puse parul la gât. Fața lui Steve era îngropată în gulerul hainei îmbibate cu apă de ploaie, iar mirosul scârbos de câine ud îi întorcea stomacul pe dos. Bărbatul începu să se agite și să gâfâie și încercă să-l lovească pe Steve în vintre. Steve menținu presiunea, apăsând parul și mai tare pe gâtul bărbatului. Când fața atacatorului deveni purpurie, iar din gâtul lui începură să se ridice niște

bolboroseli neinteligibile, Steve îi dădu drumul, iar acesta se prăvăli pe podea.

Cu parul în mână, Steve se întoarse spre Bobby.

— Unde este cheia lacătului?

Băiatul încetă să se mai legene, dar tot nu scoase niciun cuvânt.

— Bobby, înțelegi ce te întreb?

— Unchiule Steve, ai grijă!

Steve se răsuci și ridică bâta înainte să-l vadă pe bărbat ridicându-se de pe podea, cu un cuțit de vânătoare în mână. Cu capul plecat și șoldurile pe jumătate întoarse, Steve reuși să-și ia avânt și să aplice o lovitură puternică.

Bâta îl lovi pe atacator chiar deasupra tâmplei; Steve îi auzi oasele trosnind. Bărbatul căzu secerat ca o rață sălbatică lovită de vânător. Steve rămase țeapăn în picioare, respirând cu greutate, ascultându-și bătăile inimii. Încremenise în loc, paralizat de teamă. Dacă îl omorâse?

— Unchiule Steve, ar fi mai bine să plecăm.

Vocea se auzi atât de aproape de el, încât tresări. Bobby se eliberase dând la o parte peretele din spate al cuștii.

— Mama nu știe că pot să ies așa.

Bărbatul întins pe podea începu să geamă, încercând să se ridice în picioare. Slavă Domnului, nu era mort. Steve îl înșfăcă pe Bobby și-l ridică în brațe, uluit că era atât de ușor. Era numai piele și os.

Cei doi ieșiră pe furiș din șopron. Câinii începură să latre. Luminile din fermă se aprinseră. Steve desluși o siluetă neclară pe prispă, părând să fie înarmată cu o carabină sau cu o pușcă de vânătoare.

— Hei! Oprește-te!

Steve o luă la goană cu Bobby în brațe, îndreptându-se spre marginea pădurii. Auzi urletele din urma sa și văzu cu coada ochiului bărbații purtând torțe. Se auzi un foc de armă, urmat de un altul, care răsună în toată valea.

Alergă prin pădure, sărind peste trunchiurile copacilor căzuți, alunecând pe pietrele ude, traversă un pârâu, urcă din greu pe panta dealului, apoi coborî pe partea cealaltă, printr-un desiș de arbori de mahon, gonind din răsputeri; nu se opri decât când torțele dispăruseră cu totul, împușcăturile se estompaseră, iar bărbații dispăruseră din raza vizuală.

Se aflau deja în mașină și o porniseră spre Tallahassee când Steve rupse tăcerea:

— Nu credeam că mă mai ții minte.

— Am mers cu tine la scufundări.

— Exact. Cred că aveai vreo cinci-șase ani.

— Era 11 septembrie. Aveam cinci ani, opt luni și trei zile. Am văzut niște pești verzi cu galben, cu niște pete albăstrii, care străluceau.

— Peștii-înger.

— *Holacanthus ciliaris*. Pe unul dintre ei l-am botezat.

— Serios?

— Mi-ai spus să nu ating coralul, pentru să se sparge și durează sute de ani să se refacă. Mi-au plăcut mai ales coralii-evantai, pentru că păreau să fie prietenoși și să ne facă semne. Și peștii-papagal mi-au plăcut. *Sparisoma viride*. Arată ca niște papagali, doar că nu vorbesc.

— Cum de-ai ținut minte toate astea? De unde știi denumirile latinești?

Băiatul ridică din umerii săi osoși.

— Vrei să mergi la mine acasă?

— Are unsprezece dale albe de piatră de la poartă până la ușă.

— Probabil că ai dreptate. Vrei să mergi acolo?

— Peștelui-înger i-am dat numele de Steve.

•

În zece luni, Bobby se îngrășase, mulțumită sandviciurilor calde, și era din ce în ce mai sociabil cu oamenii. Îi spuse la revedere bunicului său, închise telefonul și veni spre masa de bucătărie chiar când Steve deschidea capacul grătarului.

— Trebuie să le frigi la 180 de grade, îl sfătui Bobby.

— Asta fac.

Steve răsuci sandviciurile, pentru ca semnele de pe feliile de pâine să fie perfect simetrice.

— Nu la 190 de grade, pentru că atunci semnele nu vor fi uniforme.

— Am înțeles.

Brânza sfârâia apetisant pe măsură ce se topea, iar aroma dulce-sărată umplu bucătăria.

— De ce vă certați mereu tu și bunicul?

— Ne-am dezamăgit unul pe altul de multe ori.

Bobby întinse cu limba un elastic și îl pocni cu zgomot de aparatul dentar.

— Eu te dezamăgesc vreodată?

— Nu, niciodată.

Băiatul zâmbi larg arătându-și dinții strâmbi în toată splendoarea lor.

— Să nu arzi sandviciurile, unchiule Steve.

— Eu ți-am spus ție ce mult te iubesc?

— Păi, îmi spui asta în fiecare zi.

— Ei bine, azi ți-o spun de două ori.

5.

BANI, SEX ȘI CRIME

În interiorul Palatului de Justiție, Steve se simțea la fel de mohorât ca și vremea de afară. Sesiunea de dimineață se terminase cu mărturia vameșului, care declarase că Amancio Pedrosa deținea o întreagă menajerie de păsări exotice de contrabandă, inclusiv un papagal cu un vocabular foarte spurcat. Victoria triumfă radioasă:

— Întrucât am prezentat dovezile principale ale cazului, acuzarea nu mai are nimic de adăugat pe moment, domnule judecător.

Steve anunță moțiunea obligatorie pentru un verdict impus de judecător. Judecătorul Gridley îl chemă pe Steve la pupitrul său, pentru o discuție în particular, și îi ceru sfatul: să parieze mai mult sau mai puțin în meciul dintre echipa Universității Michigan și cea a Universității Penn? Steve îl sfătui să parieze mai puțin. În centrul Pennsylvaniei se anunțaseră vânt și ploaie. Judecătorul îi dădu dreptate lui Steve, apoi îi respinse moțiunea.

Neavând jocuri de culise de data aceasta, Steve își petrecu o mare parte a timpului studiindu-și adversara. Victoria era îmbrăcată într-un sacou din tweed închis la culoare și cu o cămașă asortată. Avea un aspect de femeie de afaceri, care pe de altă parte era incredibil de sexy, în ciuda hainelor conservatoare din lână. Alături de ea la masa acuzării, Ray Pincher discuta în șoaptă cu diverși asistenți, care îi aduceau mesaje și se ghemuiau la picioarele lui, asemenea unor supuși în fața regelui.

Revenind din pauza de masă, Steve parcurse în grabă culoarul aglomerat, în care se înghesuiau

ajutoarele șerifului, elevi care vizitau instituția și avocați care își hărțuiau potențialii clienți. Ușa unei săli de judecată se deschise și un bărbat în vârstă ieși; Steve se opri în ultimul moment, dar nu reuși să-l evite.

— Uff! Scuză-mă, Marvin.

— Fii atent, puștiule, sau te dau în judecată pentru atac la persoană, îi răspunse Marvin Mendelsohn.

Vulturul Marvin era conducătorul neoficial al Gărții de la Tribunal, un grup de avocați pensionați care hălăduiau dintr-o sală de judecată în alta, urmărind cele mai fierbinți procese. Vulturul era un bătrânel energic, în vârstă de aproape optzeci de ani, cu o mustață subțire, ochelari groși cu rame negre și o chelie care strălucea intens în lumina de neon. De data aceasta purta niște pantaloni largi de lână gri și un blazer albastru la două rânduri, cu nasturi aurii. La gât purta o eșarfă colorată din mătase lucioasă.

— Arăți bine, Marvin.

— Pe dracu'. Sciatica mă omoară. Nu vrei să-l dăm în judecată pe kinetoterapeutul meu?

Pentru majoritatea avocaților, Marvin și Gașca lui erau invizibili sau enervanți. Îi numeau dinozauri. Niște moși expirați care lungeau cozile la cantina tribunalului și care chibițau pe culoare. Lui Steve îi făcea plăcere compania lor. El lua masa de prânz cu ei, le asculta poveștile și accepta sfaturile lor. Vulturul Marvin avea o intuiție impecabilă în selectarea juraților, mai ales în ceea ce privește femeile, de care Steve avea de obicei nevoie de ajutor. Marvin avusese cândva un magazin de încălțăminte pentru femei în Buffalo, înainte de a se pensiona. Probabil că miile de pantofi cu toc, balerini, ghetuțe și sandale pe care le vânduse în timp i-au conferit lui Marvin acel instinct pe care cei mai mulți bărbați nu îl au. Sau poate l-a ajutat faptul că a ascultat atât timp discuțiile dintre femei.

— Ce mai ai pe rol în afară de amărâtul ăla de proces cu păsări? îl întrebă Marvin în timp ce se strecurau pe coridor.

— Încerc să prind cazul Katrinei Barksdale.

— Cucoana care l-a regulat pe bărbată-su până când l-a omorât?

— Îți dai seama ce proces va fi? Bani, sex și crimă.

— Păstrează-mi și mie un loc în primul rând.

— Dacă aș primi cazul acesta, mi-aș putea plăti facturile, aș cumpăra o mașină nouă și aș angaja un profesor particular pentru Bobby.

— Steve, te iubesc ca pe copilul meu, dar de ce ar angaja femeia asta un avocat de mâna a doua ca tine?

— Păi, o să mă recomande Victoria Lord.

— O vrăjești pe procuroarea aia elegantă? Ăsta e biletul tău spre lumea bună?

— Aici e vorba de afaceri, Marvin.

— Ce s-a întâmplat cu evreica aceea drăguță cu care te întâlneai tu într-o vreme?

— Sally Panther? Nu era evreică, era indiancă din tribul Miccosukee.

— Ce dacă? Indienii sunt tot niște triburi pierdute ale lui Israel.

— Chiar și așa, m-a părăsit.

— Bine, atunci ține-te după domnișoara Lord. Dar dacă vrei să știi părerea mea, cred că mai degrabă și-ar cumpăra haine de la magazinul universal decât să-ți servească ție un caz pe tavă.

Steve îi povesti lui Marvin din mers care era planul său. Își pregătise strategia de apărare pentru cazul Pedrosa. Voia să o uimească pe Victoria cu măiestria lui și să o hipnotizeze cu pledoaria sa. Voia să câștige respectând regulile. Marvin îi aruncă o privire sceptică.

— Vrei să respecți regulile?

— Sunt cuminte ca un îngeraș.

— Trebuie s-o văd și p’asta.

— Nu mă crezi în stare?

Marvin ridică din umeri:

— De ce crezi că toată Gașca asistă la procesele tale?

— Pentru că sunt singurul avocat care vă suportă.

— Pentru că procesele tale sunt ca spectacolele de circ. Când lucrezi tu la un caz, nu lipsesc niciodată clovnii și piticii deghizați.

— Azi vor lipsi.

Marvin tăcu o clipă, apoi spuse:

— Uneori o femeie care poartă pantofi măsura 39 încearcă să se mintă pe sine, și se chinuiește să încalțe pantofi măsura 38.

— Asta ce naiba mai înseamnă?

— Poate că nu ți-ai dat seama încă, puștiule, dar cazul Barksdale nu e decât un alibi. Cred că te interesează mai mult avocata.

— Nici pomeneală.

— Asta-i bine, fiindcă nu e genul tău.

— Ce vrei să spui?

— Ei, este o doamnă. Nu te supăra că-ți spun.

— Fir-ar să fie, Marvin. Și eu care credeam că mă iubești ca pe copilul tău!

— Copiii mei nu mă vizitează niciodată, așa că…

•

Culoarul era plin de oameni fără căpătâi, ca în fiecare zi. Ajutoarele șerifului mânau deținuții încătușați de la celule spre sălile de judecată, iar agenții care se ocupau de plata cauțiunii se țineau după ei ca niște păsări de pradă. Prietenele sau soțiile deținuților sprijineau pereții, încurajându-i sau insultându-și iubiții, în funcție de starea actuală a relației lor.

Ușa liftului se deschise pentru a lăsa să iasă o femeie atrăgătoare și elegantă, la vreo șaptezeci de ani.

— *Hola*, Marvin. Ce mai faci, Stephen?

Teresa Toraño purta o haină cochetă cu imprimeuri în zigzag, care se închidea în doi

nasturi, iar pe dedesubt avea o cămașă bej asortată. Părul brunet îl purta ridicat într-un coc, prins cu ajutorul unor bețișoare de fildeș.

— Bună ziua, Teresa, îi răspunseră bărbații la unison.

Oscar, soțul Teresei, fusese proprietarul unui lanț de agenții de pompe funebre din Havana, dar își pierduse și afacerea și soția în momentul în care i se împotrivise lui Fidel Castro. La începutul anilor ’60, Teresa își adusese copiii în Miami și acceptase să lucreze ca asistentă a unui antreprenor de pompe funebre pentru salariul minim pe economie. În cinci ani își obținuse autorizația de antreprenor de pompe funebre și deschisese o firmă, *Funeraria Toraño*, aflată pe Calle Ocho. Când a venit vremea să încredințeze afacerea copiilor ei, Teresa avea deja șapte agenții de pompe funebre, un stadion de *jai alai*[11], și o reprezentanță Chevrolet.

În registrul de contabilitate al lui Steve, un caiet zdrențuit în care își calcula venitul, Teresa Toraño era clientul cu numărul 001. Gândindu-se mai bine, Steve nu credea că ar fi rezistat în primul său an de avocatură dacă Teresa nu l-ar fi angajat să îi reprezinte companiile. De atunci se apropiaseră foarte mult. Teresa îl adora pe Bobby; îl ducea mereu la delfinariu și îi gătea prăjiturele cu guave. Aproape că venise vremea pentru *crema de vie*, faimoasa băutură de anason pe care Teresa o pregătea de Crăciun, și față de care lichiorul de ouă părea fad.

Cam pe când Teresa devenise clientul numărul unu al lui Steve, ajunsese să fie și cea de-a doua mare iubire a lui Marvin, singura femeie din viața sa după moartea lui Bess, regretata lui soție. Acum Marvin își petrecea fiecare vineri seara la Coral Gables, vila Teresei. Niciunul dintre ei nu recunoștea că aveau o relație, nici măcar când Steve îi descoperise ținându-se de mână și bând

cocteiluri cu șampanie, într-o sâmbătă înainte de prânz.

— Stephen, ce i-ai făcut lui Jack Zinkavich? îl întrebă Teresa pe când se apropiau de sala de judecată a judecătorului Gridley.

— Nimic. De ce?

— Mi-au ajuns diverse lucruri la ureche.

— Cum ar fi?

— Recepționera de la Protecția Familiei este vară cu nepoata sărmanului meu Oscar. Ea ia de obicei masa de prânz împreună cu un anchetator care lucrează pentru Zinkavich.

— Și ce legătură am eu cu chestia asta?

— Zinkavich s-a lăudat față de anchetator că o să te facă praf.

— Idiotul! interveni Marvin.

— Zinkavich vrea să mi-l ia pe Bobby.

— Nu la asta se referea, îi spuse Teresa. Vorbea despre un caz penal.

Steve înlemni.

— Care sunt acuzațiile?

— Nu știu decât că s-a dus până în Blountstown pentru investigații.

„Deci a mers în Calhoun”, se gândi Steve. În zona Panhandle, de unde îl salvase pe Bobby din comunitatea de sectanți. Și îi spărsese capul unui individ bărbos… Un fior de spaimă îl scutură din cap până-n picioare. Caz penal?

De ce nu mă lasă Zink în pace? *Nu vreau decât să îl protejez pe Bobby, să-i ofer o șansă în viață.*

— Să fii atent la mișcările lui Zinkavich, îl preveni Marvin. Poate că pare nătâng, dar este rău ca șacal.

— Ba nu, e mai rău ca un comunist! îl corectă Teresa.

6.

SECRETUL VICTORIEI

Intrând în sala de judecată a lui Gridley însoțit de Marvin și de Teresa, Steve făcu un inventar rapid al evenimentelor din viața sa. Zinkavich dorea să-l facă praf cu orice preț, sora lui cea nebună era în libertate și îl urmărea o camionetă misterioasă. Peste toate acestea, visa la un caz care părea imposibil de obținut. Ba poate că visa chiar și la o femeie…

Să fie posibil ca singurele momente plăcute din ultimele zile să fie cele petrecute în închisoare, alături de Victoria Lord?

Jurații se aflau deja la locurile lor. Unii citeau, alții tricotau, iar restul se uitau în gol. Ray Pincher se afla la galerie și dădea mâna cu alegătorii. Judecătorul Gridley era în biroul său și probabil că vorbea la telefon cu agentul de pariuri.

La masa acuzării, Victoria își frunzărea notițele aranjate într-o ordine bine stabilită.

— Marvin, spune-mi repede părerea ta, îi spuse Steve, arătând-o pe Victoria dintr-o mișcare a capului.

Bătrânul se chiorî prin ochelarii cu lentile groase.

— Văd că poartă pantofi Gucci din piele de șarpe. Și geanta aia împletită din piele este Bottega Veneta. Ce mai, e elegantă foc.

— Cred că e o moștenitoare bogată, sau așa ceva.

— Nu numai că poartă lucruri scumpe. Se vede că are bun-gust.

— În cazul acesta, să-mi ții pumnii! le spuse Steve îndreptându-se spre Victoria.

— *Gai shlog dein kup en vant*. Adică du-te să te dai cu capul de pragul de sus, îi traduse Marvin.

Steve aruncă o privire spre teritoriul de luptă al Victoriei. Masa era înconjurată cu un zid de apărare format din cărți de drept, așezate în teancuri de câte șase. La picioare avea cutii pline cu dosare. Pe masă se aflau depozițiile numerotate, mape groase pline cu informații pentru pledoarie, o cutie cu fișe și o duzină de blocnotesuri galbene. Alături înșirase creioane colorate, markere, o riglă și un foarfece. Pe masă mai era o cutie din plastic cu salată, semn că nu își luase masa de prânz.

Pe măsură ce se apropia, Steve observă că fusta i se ridicase cu câțiva centimetri deasupra genunchiului. Cunoștea multe avocate care ofereau intenționat o astfel de priveliște juraților, dar acest lucru nu era valabil și pentru Victoria. Dacă i se vedeau puțin coapsele, era o întâmplare. O întâmplare care lui îi convenea de minune.

O urmări cum bătea darabana cu degetele pe masă. Emoții de începător… Avea unghiile lăcuite într-un roz-deschis. Și-o imagină la un spa costisitor. Masaje, tratamente faciale, împachetări corporale cu alge. Marvin avusese dreptate. Nu era de nasul lui.

•

Pentru moment, Victoria își studia și ea unghiile. Înainte de a se prezenta în sala de judecată le tăiase, le pilise și le lăcuise cu o culoare numită „Amurg în Alaska”. Avusese niște unghii groaznice, cu lacul aproape jupuit și cuticulele zdrențuite. Acum, cu vârful unei unghii încerca să îndepărteze lacul în exces de pe cuticule. Se grăbise prea tare. Oare cât timp trecuse de când nu-și mai făcuse manichiura și pedichiura la coafor? În ultimul timp se aranja singură; până și șuvițele blonde le făcea acasă. Folosea nuanța „blond-argintiu”, numărul opt, amestecată cu peroxid de 20%. Pe mama ei, care își petrecea ore în șir în cele mai moderne saloane

de frumusețe, o îngrozeau astfel de obiceiuri și îi amintea în permanență acest lucru.

Stomacul Victoriei chiorăi de foame. Nu avusese timp pentru masa de prânz. Nu acum, când trebuia să se pregătească pentru șmecheriile lui Solomon. El fusese extrem de liniștit cât timp ea prezentase cazul din perspectiva acuzării. Oare ce punea la cale? Pincher avusese dreptate când o sfătuise: „Când face pe nebunul, tu trebuie să-ți păstrezi calmul”.

Nu-ți face griji, șefule. Solomon nu mai poate face sau spune nimic care să mă sperie.

În afară de asta, își mai promisese ceva.

O să câștig.

Avea dovezile, legea era de partea ei, și era mai inteligentă decât Solomon.

Victoria se gândea că un avocat este ca un arhitect: concepea un plan minuțios pentru a construi o casă solidă. Solomon era un vandal, el dărâma stâlpii de susținere și mâzgălea pereții cu graffiti. Pentru el legea era doar o sugestie, judecătorii trebuiau să fie manipulați, iar jurații trebuiau să fie puși în încurcătură. Nici măcar nu făcuse cercetări pentru acest caz. Ea îndosariase toate depozițiile în funcție de subiect, apoi le clasificase într-o mapă secundară după cuvântul-cheie. Fiecare apel relevant care stabilea un precedent fusese analizat, rezumat și marcat cu galben. Pledoaria ei finală era pregătită de câteva săptămâni. Solomon sosise la tribunal fără nimic altceva în afară de o ceașcă cu cafea. Avea părul încă ud de la duș și se bărbierise în lift.

Acum se îndrepta spre ea, cu un rânjet enervant întipărit pe față. Nu cumva se holba iar la picioarele ei?

•

— O să-ți dezvălui câteva șmecherii juridice, îi spuse Steve, așezându-se fără nicio invitație pe colțul mesei ei.

Victoria își acoperi imediat fișele, asigurându-se că el nu putea trage cu ochiul la pledoaria ei finală.

— Niciodată să nu mai sari peste masa de prânz, îi spuse el arătându-i cu degetul caserola neatinsă cu salată. Procesele sunt epuizante și ai nevoie de energie.

— Ce vrei, Solomon?

Steve ridică foarfecele de pe masa ei, împături o fișă în două și începu s-o taie.

— Uită-te la masa mea. Ce vezi acolo?

— Pe clientul tău care doarme bușteан.

Într-adevăr, trântit în scaunul său, Amancio Pedrosa sforăia de zor, un firicel de salivă prelingându-se ușurel în mustățile sale pătrățoase, care se întindeau până sub buza inferioară. Era un bărbat îndesat la vreo patruzeci de ani, îmbrăcat într-o cămașă *guayabera*[2] cam șifonată.

Steve continua să taie bucățele din fișa Victoriei.

— Altceva mai observi?

— Nimic. Pe masa ta nu se află decât un blocnotes care este gol.

— Aproape gol. Am convins-o pe Sofia să-mi scrie în el numărul ei de telefon când am ieșit cu ea în pauza de masă.

— Cine este Sofia?

— Grefiera.

El înclină ușor capul spre femeia atrăgătoare cu părul negru, care tocmai introducea un alt rulou de hârtie în mașina de stenografiat. Sofia Hernandez îi zâmbi și ea lui Steve.

Victoria se gândi că femeia era îmbrăcată într-o cămașă portocalie mult prea transparentă și total nepotrivită pentru o sală de judecată. Unde mai pui că bluza îi era și un pic cam strâmtă, sau or fi fost sânii ei un pic cam mari?

— Și cum te distrezi tu cu Sofia? O pui să-ți recitească obiecțiile cele mai reușite pe care l-ai adus în sala de judecată?

— Hai, fii atentă, că e spre binele tău. La ce se gândesc jurații când se uită la masa mea?

— Se gândesc că ești nepregătit.

— Ba nu, se gândesc că nu sunt îngrijorat.

Steve descrise un gest larg cu foarfecele spre zidul din cărți de drept de pe masa Victoriei.

— Fortăreața asta te separă de ceilalți. Ești distantă. Îndepărtezi oamenii. Jurații se gândesc că ai un caz slab, dacă a trebuit să te pregătești atâta. Deci al doilea sfat pe care ți-l dau este să intri în sala de judecată fără multe hârțoage în brațe, doar cu o privire fioroasă pe față.

— Tu ai tactica ta, eu o am pe a mea.

Steve despături fișa ciopârțită și i-o întinse. Avea forma unei păsări cu aripi mari.

— Este pentru tine. Ca să-ți amintească de această zi.

Ușa sălii de judecată se deschise lăsând să intre un bărbat înalt și arătos, cu o claie de păr blond strălucitor pe cap.

— Fir-ar să fie! suspină Victoria, înșfăcând caserola cu salată și aruncând-o într-o servietă deschisă.

Bărbatul cel arătos se îndreptă spre ei cu pași repezi. Purta niște pantaloni gri, un blazer albastru, o cămașă albă și o cravată în dungi. Acul de cravată purta însemnele frăției Phi Beta Kappa. Îl privi pe Steve drept în ochi și îi întinse mâna.

— Eu sunt Bruce Bigby, tună el pe un ton atât de vesel, încât părea să-și anunțe candidatura ca guvernator. Tu ești Steve Solomon?

— Dacă nu ai venit să-mi aduci o citație, eu sunt.

Bruce Bigby? Numele îi părea cunoscut, dar nu putea să-și dea seama de unde.

— Am auzit multe despre tine.

Bigby îi strânse mâna lui Steve cu destulă putere cât să-i cauzeze o fractură ușoară. Apoi se aplecă spre Victoria și o sărută pe obraz.

— Bună, iubito.

Iubito?!

— Bruce, ce cauți aici?

— Comisia de Urbanism se reunește cu un etaj mai jos. Cum a fost salata de avocado?

— Delicioasă. A fost foarte drăguț din partea ta să o pregătești, îi răspunse Victoria aruncând o privire tăioasă spre Steve, care își ținu gura cu tact.

Cine dracu' *e tipul acesta*? *Prietenul ei sau bucătarul*?

— Iubito! Unde ți-e inelul? întrebă Bruce Bigby pe un ton alarmat.

Victoria privi înspre boxa juraților, apoi șopti:

— Mi s-a părut cam ostentativ să-l port în fața juraților.

— Fii serioasă! Or să înțeleagă. Ai un bărbat care te iubește atât de mult încât să meargă până la capăt.

Victoria zâmbi palid, își vârî mâna în poșeta italiană și scoase o casetă mică de catifea pe care o deschise.

— Fir-aș al naibii!

Steve se uită la diamantul uriaș susținut de montura cu patru picioruțe; semăna cu vilele construite pe stâlpi de susținere ca niște picioroange în golful Biscayne. Pe ambele părți ale pietrei se aflau câte două șiruri de diamante mai mici, dar destul de dolofane.

Victoria strecură inelul pe deget. Părea suficient de mare cât să-i declanșeze un sindrom de tunel carpian.

— Ești logodită?

Steve se simțea ca și cum cineva îi trăsese o lovitură sub centură.

— Steve, îți place avocado? îl întrebă Bigby.

— Sincer să fiu, nu m-am gândit prea mult la aspectul acesta.

Steve încă mai procesa noua informație. *Victoria Lord este logodită*!

— Luni aș putea să vă aduc două salate. Salată verde, roșii proaspete și fructe de avocado abia culese de la Fermele Bigby.

Fermele Bigby. Asta era! *Mii de acri de teren între Homestead și Everglades. Agricultură, afaceri imobiliare și amenajări funciare*…

— Nimic nu e mai bun decât șase grame de fibre pure ca să îți cureți organismul.

— Poate doar un burrito cu carne de vacă, îi răspunse Steve cuprins de depresie.

— Nitriții ăștia or să te omoare, prietene. Slavă Domnului că am convins-o pe Victoria să devină vegetariană.

Steve ar fi putut să jure că o văzuse cu o zi în urmă pe Victoria la Plăcinta Veselă înfruptându-se de zor din niște coaste de porc.

— Buzele care au atins carne nu mă vor săruta pe mine.

La naiba, de ce nu mi-o fi spus?

O femeie frumoasă fără inel de logodnă este ca un pistol care nu are piedica pusă. El își manifestase interesul în mod evident. Îi oferise cocteiluri margarita, gustări mexicane și sfaturile lui prețioase. Deși nu era disponibilă, nu l-a avertizat. Oare îi spusese lui Bigby despre idiotul care se tot dădea la ea? Poate râseseră împreună de el mâncând guacamole.

Cu cât Steve se gândea mai mult, cu atât era mai furios. De ce îi dădea el sfaturi? De ce o trata cu considerație în loc să treacă la atac? În fond, obligația lui era să-și reprezinte clientul cu orice preț. Bineînțeles că așa era. Era scris negru pe alb în preambulul Regulii numărul patru din Codul de etică.

Reprezentați-vă clienții cu zel. Este obligatoriu. Fraierii să-și găsească altă meserie.

Să le ia dracu' de reguli! Era momentul ca Victoria Lord să primească o lecție bine meritată. O să fie ca unul din acei copii cărora li se fură banii de buzunar din prima zi de școală. O să taie în carne vie, o să pârjolească tot în calea lui, o să o facă una cu pământul. După ce îi va da el o lecție,

Victoria n-o să mai calce niciodată în Palatul de Justiție.

Dintr-odată un alt gând își făcu loc în mintea lui, iar Steve avu revelația unui adevăr uimitor. Se comporta ca un avocat zelos sau mai degrabă ca un bărbat gelos? Să fi avut Marvin dreptate?

„Cazul Barksdale nu e decât un alibi. Cred că te interesează mai mult avocata."

Ei bine, nu-l mai interesa deloc. Iar planul lui de a pune mâna pe cazul Barksdale n-avea decât să se ducă naibii. Și-o imagină pe Victoria alături de Bruce Bigby-Diamantul, pe una din fermele acestuia, bătându-și joc de Steve.

„Solomon este atât de nebun, încât și-a imaginat că l-aș recomanda ca avocat lui Kat Barksdale."

— Steve, te deranjează dacă-ți zic ceva pe bune?

Bigby vorbea iar cu el. Ce naiba mai voia și ăsta?

— Dă-i drumul.

Bruce atinse protector umărul Victoriei cu mâna.

— Iubita mea mi-a spus că ești un adversar de temut.

— A spus ea una ca asta?

Bruce râse din toată inima, ca un om fară griji.

— De fapt, mi-a spus că ești un nenorocit ordinar care ar trebui să fie dat afară din barou, biciuit și exilat din oraș.

— Înseamnă că se pricepe la oameni.

— Cred că urmează să înceapă audierea ta, dragule, interveni Victoria.

Bigby se aplecă uitându-se drept în ochii lui Steve.

— I-am spus Victoriei că tu ești botezul ei de foc. Nu te jignesc dacă folosesc cuvântul „botez", nu, Steve? Bănuiesc că ești evreu, și de-aia întreb…

— Nu-i nicio problemă. Sună mai bine decât „Bar Mitzvah de foc".

— Oricum, eu i-am spus că după ce se confruntă cu tine, va fi pregătită să mi se alăture mie.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, Bruce.

— După ce ne căsătorim, aș vrea ca Victoria să lucreze cu mine. Să facă parte din Consiliul General al companiei Bigby Resort and Villas. Transformăm fermele în terenuri destinate caselor de vacanță. Avem peste opt mii de clienți interesați. Îți dai seama ce de acte va trebui să întocmim?

— Mai pe scurt, tu vinzi aceeași casă de vacanță din Everglades mai multor proprietari, care trebuie s-o împartă între ei?

Bigby dădu din mână.

— Te rog! Asta e o modalitate învechită de a privi problema. Eu nu sunt ca vânzătorii ăia de mașini la mâna a doua, care le dau clienților drept premiu un set de cuțite de bucătărie. Noi trăim în lumea modernă și ne ocupăm cu casele de vacanță în regim de coproprietate.

— E ca și cum am spune că un tomberon ordinar este un „recipient pentru reziduuri”, nu?

— Îți pot oferi o afacere pe cinste pentru o parcelă care se află chiar lângă lac. Tocmai am instalat mobilier modern, și e inclus în preț.

Discuția fu întreruptă de un semnal sonor. Bigby își scoase pagerul și se uită pe display-ul digital.

— Gata, Comisia de Urbanism a redeschis ședința. Trebuie să plec.

O sărută în fugă pe Victoria, pe Steve îl bătu prietenește pe umăr și dispăru din sala de judecată.

— Să n-aud niciun cuvânt, îi spuse Victoria lui Steve, prefăcându-se că își studiază notițele.

— Contracte imobiliare? Asta vrei să faci, să plimbi hârtii toată ziua? Și ce-a fost chestia aia cu salata?

— Sunt alergică la avocado.

— Și nu i-ai spus niciodată logodnicului tău?

— L-aș jigni.

— Cu mine de ce nu ești așa de atentă?

— Pe tine nu te poate jigni nimic.

— Deci poți să fii sinceră cu un tip pe care îl consideri un nenorocit împuțit, dar îl minți pe bărbatul pe care se presupune că îl iubești?

— Nu e treaba ta.

— Pot să-ți pun o întrebare mai personală?

— Nu.

— Bigby ăsta are o sculă de un metru?

— De ce trebuie să fii așa de vulgar?

— Nu înțeleg ce-ai văzut la el.

— Du-te la masa ta.

— Nu e potrivit pentru tine. Nu are pic de poezie în suflet.

— Tu ai?

— Nu, dar îmi doresc să fi avut.

— Ridicați-vă în picioare! Se deschide ședința Tribunalului din Circuitul Juridic nr. unsprezece din Miami-Dade.

Bătrânul aprod Elwood Reed anunță sosirea judecătorului ca și cum ar fi anunțat încoronarea lui Charles al II-lea.

— Cei care doresc să își susțină cazul în fața onoratei instanțe sunt rugați să se prezinte în față.

Judecătorul Gridley intră în sală cu roba fluturând și invită printr-un semn audiența să ia loc.

— Avocații sunt pregătiți?

— Statul este pregătit, domnule judecător, răspunse Victoria.

— Apărarea este pregătită, doritoare și aptă, Onorată Instanță, răspunse și Steve dându-se jos cu grație de pe masa acuzării.

— Domnule Solomon, vă rog să aduceți primul martor al apărării.

— Apărarea îl invită în sală pe domnul Ruffles.

— Obiecție! ripostă Victoria sărind de pe scaun și dărâmând un vraf de cărți.

— Din ce motive?

— Domnul Ruffles este o pasăre.

2. *Uneori trebuie să improvizezi – atât în sala de judecată, cât și în viață.*

7.

DOI COPOI ÎNTR-UN HAMBAR

Domnul Ruffles, un papagal alb, stătea pe ramura unui copăcel de plastic rotindu-și capul la stânga și la dreapta, fixând-o pe Victoria cu unul din ochii săi tiviți cu albastru. Victoria se gândi că pasărea pufoasă, cu penele de culoarea zahărului, părea a fi un produs de patiserie mai straniu – poate o prăjitură presărată cu nucă de cocos. Papagalul avea un cioc curbat de culoarea albăstrelelor și o privire ageră și inteligentă. Pe cap, avea o creastă de un galben fosforescent, care îi desăvârșea aspectul, având același efect ca al unei broșe de safire pe o rochie de seară.

— Salutare! Cum te cheamă? i se adresă judecătorul Gridley.

— Dă-mi mâncare, nătărăule! îi răspunse domnul Ruffles.

Judecătorul îi aruncă lui Steve o privire dușmănoasă.

— Domnule avocat, controlează-ți pasărea!

Steve îl arătă pe Vulturul Marvin care stătea în primul rând.

— Mă va ajuta asociatul meu.

Marvin trecu șontâc-șontâc prin ușa batantă, deschise o punguță mică și scoase o brioșă cu prune, iar pasărea începu să ciugulească puțin câte puțin.

Victoria se decise rapid să nu-i permită lui Solomon să transforme sala de judecată într-o grădină zoologică, făcând-o pe ea de râs. Judecătorul trimisese jurații înapoi în biroul rezervat acestora, pentru a se văita în liniște de întorsătura luată de proces; avocații rămaseră în sală, discutând în contradictoriu dacă un papagal

era un martor acceptabil, și dacă acesta era măcar capabil să vorbească.

— În mitologie, păsările reprezintă iubirea, începu Steve să explice.

Victoria simți privirea lui Pincher sfredelindu-i ceafa și îl auzi zgâriind cu stiloul în agendă.

— Ce legătură are iubirea cu această situație?

— Bună întrebare, dacă ne gândim la alegerea neinspirată pe care ai făcut-o în viața ta personală.

— Asta a fost o remarcă indecentă. Domnule judecător, avocatul apărării ar trebui să fie penalizat pentru atac la persoană.

— Potoliți-vă amândoi. Domnule Solomon, ce naiba tot spui acolo? îl întrebă judecătorul Gridley, punând deoparte un grafic de pariuri intitulat „Sugestii sigure de la Lou”.

— Fiecare pasăre are dreptul de a se face auzită. Așa zice Constituția.

— Unde în Constituție? îl întrebă Victoria.

— Este o sugestie implicită. De aceea Părinții Fondatori au ales vulturul pleșuv ca simbol al patriei noastre.

— E ridicol. În toată istoria acestei republici nu s-a mai pomenit ca o pasăre să fie martor într-un proces.

— Domnișoara Lord a uitat de „Cazul Papagalului Mincinos”.

— Nu cunosc acest caz, recunoscu judecătorul.

— Este un caz din primele episoade ale serialului Perry Mason, în care un papagal pe nume Casanova a fost martor la o crimă.

— Domnule judecător, este ridicol! O pasăre nu poate jura să spună adevărul.

— Să spună adevărul! îi răspunse domnul Ruffles, scuipând firimituri de brioșă cu prune.

— Taci din gură! țipă Victoria.

Pasărea zbură speriată din copăcelul ei și ateriză pe umărul lui Steve.

— Domnule judecător, domnișoara Lord îmi hăituiește pasărea.

Judecătorul pocni cu sete din ciocănaș, care scoase un sunet sec asemeni un foc de pistol.

— Veniți la mine amândoi.

Pe măsură ce se apropia de judecător, Victoria simți cum pulsul ei o ia razna. Aruncă o privire spre Solomon. Avea o pasăre pe umăr și un zâmbet fals și afectat pe buze. Judecătorul voia cu siguranță să-i extermine pe amândoi, iar idiotului ăstuia parcă nici nu-i păsa.

— Vreți să luați cina la răcoare în seara asta?

— Bineînțeles că nu, domnule judecător, răspunse Victoria respectuoasă.

— Aveți iar șuncă de vită cu pâine prăjită? se interesă Steve.

— Ieșirea mea a fost provocată de domnul Solomon și de prietenul lui, Ruffles.

— Domnul Ruffles, protestă papagalul dând din aripi.

— Domnișoara Lord nu înțelege ce înseamnă să fii un avocat inventiv.

— Domnul Solomon nu înțelege ce înseamnă etica.

Judecătorul Gridley suspină lung.

— Când m-am uitat dimineață în agendă, am văzut scris negru pe alb „Statul împotriva lui Pedrosa”, nu „Solomon împotriva lui Lord”. Se rezemă de spătarul fotoliului de piele.

— Voi doi îmi amintiți de doi ogari pe care i-am avut la ferma mea de lângă Ocala. Erau un mascul și o femelă. Toată ziua nu făceau decât să se latre unul pe altul, să se muște și să facă scandal. Dacă îi despărțeam, se puneau pe urlat. Nu se puteau suporta, dar nici separați nu puteau să stea. Le plăcea să se bată.

— Le plăcea să se bată, repetă domnul Ruffles.

— Într-o bună zi, toată nebunia s-a terminat.

— Femela l-a omorât pe mascul? întrebă Victoria plină de speranță.

Judecătorul începu să-și curețe ochelarii trifocali cu mâneca robei negre.

— M-am dus în hambar și ce credeți că mi-au văzut ochii? Masculul o călărea pe femelă de mama focului pe un balot de paie.

— O călărea de mama focului, interveni domnul Ruffles.

— Dacă acesta este ordinul dumneavoastră, domnule judecător, noi îl vom respecta întocmai.

— Vedeți și dumneavoastră ce trebuie să suport?

Victoria simți cum îi iau foc obrajii.

— După asta, câinii mei erau nedespărțiți ca două boabe de fasole dintr-o păstaie. Eu nu am de gând să fiu arbitrul vostru. Dacă aveți chef să vă faceți de cap, găsiți-vă și voi un hambar în timpul liber.

— Pentru mine ar fi bine pe la șase, interveni Steve.

„Probabil că a fost un delincvent minor în copilărie”, se gândi Victoria. O pușlama răsfățată. Se întoarse cu spatele la el.

— În ceea ce privește cazul de față, niciun animal n-o să depună mărturie în sala mea de judecată. Vă avertizez pe amândoi. Dacă încercați să smulgeți vreo informație de la pasărea asta, voi considera că ați sfidat Curtea.

Victoria reuși, în sfârșit, să răsufle. Nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Și când se gândea că Solomon îi dăduse ei sfaturi! *Să-ți dau eu un sfat*: *nu te pune cu Victoria Lord*!

— Acum treceți imediat la locurile voastre și să încheiem odată povestea asta!

Judecătorul îi făcu semn aprodului să aducă jurații înapoi. Întorcându-se la locul ei, Victoria îi zâmbi lui Pincher, pentru a-l informa că moțiunea ei ieșise învingătoare. El dădu aprobator din cap. Apoi simți dintr-odată prezența lui Solomon alături de ea.

— Dă-mi voie să-ți mai vând un pont: uneori, în domeniul juridic și în viață, trebuie să improvizezi.

— Vai, îți mulțumesc din suflet!

— Eu trebuie să improvizez chiar acum. Știi de ce?

— Nu-mi pasă.

— Clientul meu este vinovat.

Ea rămase încremenită:

— Ce-ai spus?

— Importă păsări, șerpi, pisici mai mari… toate sunt ilegale. Le vinde grădinilor zoologice și colecționarilor particulari.

Victoria era de-a dreptul încurcată.

— Vrei să pledezi împotriva clientului tău?

— Nici pomeneală. Pedrosa le dă de lucru multor oameni, iar animalele sunt sănătoase și o duc bine.

— Dar el comite un delict.

— Un delict în care nu există victime. Pedrosa a venit în țara asta și a pornit de la zero. A reușit să-și întrețină cei doi copii cât au făcut facultatea. E un om bun.

— De ce îmi spui mie lucrurile astea?

— Ca să renunți la caz și să nu te faci de râs.

— Las-o baltă.

— Bine, dar eu nu-mi asum răspunderea pentru ce se va întâmpla.

— Mă amenințI?

— Lord, o să fii o avocată foarte bună cândva. Dar trebuie mai întâi să înveți să-ți asculți inima.

Victoria se simți ametită când se așeză, ca Alice când a căzut în scorbura iepurelui; din păcate, căderea Victoriei părea să nu se mai termine. Sperând să poată controla senzația de vertij, Victoria încercă să se concentreze asupra panoului care atârna deasupra judecătorului. *Noi, cei ce trudim aici, ne aflăm în căutarea adevărului.*

Numai la adevăr nu le stătea gândul celor din sală. Solomon încearcă să o fraierească pe ea, judecătorul vrea să își câștige pariul, iar jurații se gândesc cum să ajungă mai repede acasă.

•

Amancio Pedrosa jură să spună adevărul și numai adevărul, iar Steve începu să-i pună diverse întrebări.

— Ce profesie aveți, domnule?

— Conduc un adăpost pentru animale bolnave pe care nu le vrea nimeni.

„Sigură că da, iar Fidel Castro este un democrat convins”, se gândi Victoria.

— Deci aveți mai multe păsări pe proprietatea dumneavoastră.

Ochii lui Pedrosa se umplură de lacrimi.

— Am niște păsări flamingo cu picioarele rupte. Am pelicani cu ciocurile străpunse de cârlige de pescuit și egrete care au înghițit capace de la sticlele de bere.

„Jurații arătau de parcă-i lovise trăsnetul”, se gândi Victoria. Oare chiar credeau porcăriile astea?

— Recunoașteți pasărea care stă pe umărul meu?

— Pare a fi un papagal brazilian alb, cu creastă galben-aurie, răspunse Pedrosa.

— Papagal! interveni și domnul Ruffles, iar Steve îl mai servi cu o brioșă.

— Ați introdus ilegal această pasăre în țară?

— Nici vorbă, domnule!

— Atunci cum vă explicați faptul că ofițerii de la Agenția de Protecție a Mediului au găsit această pasăre pe proprietatea dumneavoastră?

— Uraganul Brenda e de vină. Nu vă aduceți aminte? Furtuna a venit de-a lungul coastei din America de Sud.

— Deci uraganul l-a purtat pe prietenul nostru cu pene spre nord, până pe proprietatea dumneavoastră.

Nimeni nu râdea, nimeni nu începuse să țipe de indignare, iar nasul lui Solomon nu începuse să crească.

Aşteaptă tu să-mi vină mie rândul, şi-ţi arăt eu ţie ce-i ăla un uragan adevărat!

— Cam așa a fost. A doua zi după furtună, am văzut pasărea aceasta legănându-se într-un copac gumbo-limbo[3].

— Gumbo-limbo, repetă domnul Ruffles.

— În aceeași zi, ofițerii de la Agenția de Protecție a Mediului au venit și m-au arestat.

— Deci ați fost arestat pentru că ați salvat viața acestei păsări, concluzionă Steve cu tristețe, după care îl înghionti ușor pe domnul Ruffles.

Pasărea flutură din aripi și zbură pe umărul lui Pedrosa. Victoria sări în picioare.

— Onorată Instanță, vă rog să rețineți că papagalul tocmai a aterizat pe umărul acuzatului Amancio Pedrosa.

— Obiecție. N-are nici a importanță unde stă domnul Ruffles.

Pasărea ciugulea afectuos gâtul lui Pedrosa. Pe Victoria o cuprinse un avânt extraordinar.

Crezi că eu nu știu să improvizez? *Privește și învață, Solomon*.

— Este foarte important, Onorată Instanță. Aceasta dovedește faptul că domnul Ruffles îl cunoaște pe domnul Pedrosa. Uitați-vă la ei. Mai au puțin și își fac declarații de iubire.

— Este o simplă confuzie. Bazându-se pe o infracțiune de natură zoologică și pe sugestii malițioase, acuzarea a adus dovezi false.

Solomon a luat-o razna. E speriat. L-am adus exact unde doream.

Se leagănă ca un papagal în copacul gumbo-limbo.

— Domnișoara Lord a folosit metode înșelătoare pentru a păcăli această biată pasăre. Pentru domnul Ruffles, toți oamenii arată la fel.

— Atunci de ce, dintre toți oamenii din sală, domnul Ruffles s-a dus direct la domnul Pedrosa? Nu există decât un singur motiv. Este pasărea domnului Pedrosa.

— Este pasărea domnului Pedrosa! repetă și papagalul.

— Obiectez! urlă Steve. Domnișoara Lord a comis un viciu de procedură.

— E pasărea domnului Pedrosa, repetă domnul Ruffles.

— Faceți-i ceva păsării ăsteia ca să tacă odată! Domnișoară Lord, aveți impresia că m-am născut prost și că m-am ramolit cu vârsta? o întrebă judecătorul pe Victoria.

— Nicidecum, dle.

— Atunci de ce ați provocat pasărea aia puricoasă să depună mărturie?

Victoria simți un fior de panică sfredelindu-i inima ca un pumnal.

Uitase de ordinul judecătorului. Nu cumva încălcase ordinul?

Alături de ea, Pincher își drese vocea, zgâriindu-i auzul ca huruitul unui camion care merge pe pietriș. Victoria simțea prezența lui Solomon care parcă aluneca prin sala de judecată, dându-i târcoale ca un rechin înfometat.

— Este vina domnului Solomon. A plănuit acest lucru. Nu știu exact cum a făcut-o, dar este vina lui.

— Onorată Instanță, aceasta nu este o explicație. Domnișoara Lord l-a determinat în mod fraudulos pe domnul Ruffles să îl incrimineze pe acuzat. Din păcate, mă văd obligat să solicit suspendarea procesului din cauza unui viciu de procedură.

Viciu de procedură? Expresia o făcu să se cutremure cuprinsă de teamă. Căută cu disperare răspunsul corect, fără a îndrăzni să-l privească pe Pincher.

— Dar Pedrosa este vinovat! Solomon mi-a spus-o chiar el. De aceea a improvizat sceneta aceasta. Solomon este diabolic, instabil psihic și periculos. Ar trebui să fie aruncat în pușcărie împreună cu clientul lui vinovat!

Cuvintele pur și simplu ieșiseră singure pe gură. În sala de judecată se așternuse o liniște mormântală. Toată lumea se uita drept la ea. Ea

îndreptase amenințător foarfecele spre Solomon, iar mâna îi tremura.

— Aprod, dezarmeaz-o pe avocată! spuse judecătorul pe un ton grav.

Elwood Reed își potrivi mai bine cureaua, se îndreptă hotărât spre masa acuzării și smulse foarfecele din mâna Victoriei.

— Procesul a fost anulat, declară judecătorul Gridley.

Apoi se întoarse spre jurați și le mulțumi pentru efortul depus, explicându-le că datoria lor față de stat a luat sfârșit și că este minunat să trăiești într-o țară în care litera legii este sfântă.

Victoria se prăbuși uluită în scaun. Observă ca prin vis că Pedrosa îl îmbrățișa pe Steve Solomon la masa apărării. Auzi un foșnet de aripi. Până și nenorocita de pasăre era fericită. Pincher se foi jenat pe scaunul de lângă ea.

— Îmi pare atât de rău, dle!

Vocea ei era la fel de uscată ca foșnetul frunzelor de toamnă.

— Unii avocați nu sunt făcuți pentru sala de judecată. Poți să te faci funcționară pe la vreun tribunal, dar nu ai stofă de avocat pledant.

Probabil că ea dăduse din cap, întrucât Pincher simți nevoia să o întrebe:

— Ai înțeles ce ți-am spus?

— Nu…

— Aștepți să angajez un clovn să-ți aducă vestea? Ești concediată!

Pincher se ridică și plecă, lăsând-o singură, ca pe o ratată ce era. Era o leproasă de care fugea toată lumea. Avea senzația că i se obstrucționaseră căile respiratorii, iar inima care, până atunci bătuse la fel de repede ca aripile unei potârnichi, parcă voia să se oprească. În sala de judecată se făcuse insuportabil de cald, iar luminile erau mult prea intense. Pașii spectatorilor care părăseau sala bubuiau ca niște tunete, iar șoaptele lor răsunau ca niște hohote disprețuitoare de râs. Încercă să își

revină, conștientă de faptul că obrajii ei erau în flăcări, iar machiajul i se scurgea pe față. Atunci își făcu apariția prima lacrimă sărată.

•

La masa apărării, Steve o privea pe Victoria care stătea singură și abandonată. Doar un avocat putea înțelege starea ei sufletească actuală, când sângele ei băltea pe podeaua tribunalului. Steve pierduse și el câteva cazuri, deși niciodată atât de spectaculos, și cunoștea sentimentul de rușine. Îl auzise pe Pincher când o concediase. Nenorocitul nici măcar n-a avut răbdare să se întoarcă la birou. Acum ce se mai putea face?

La naiba, s-a pus pe bocit!

Steve se simți cuprins de un sentiment care își făcea doar rareori loc în subconștientul său: vina. Nu și-a dorit să fie concediată din cauza lui. Ar fi vrut să îi poată spune că singurii avocați care n-au fost niciodată umiliți în sala de judecată sunt aceia care au fost prea lași ca să ajungă acolo. Ar fi vrut să-i spună că are mai mult talent decât orice alt tânăr avocat pe care-l cunoscuse. Era ca un gladiator care căzuse onorabil în luptă. Nu avea de ce să-i fie rușine și nu era vina ei că avea un șef nenorocit.

Steve o urmări pe Victoria scoțându-și pantofii cei scumpi, pe care-i aruncă într-o pungă de plastic, și se încălță într-o pereche de bascheți Nike albi, pregătindu-se pentru excursia spre parcare. Prințesa Războinică își scotea armura. Își spuse că, la un moment dat, ea va arunca o privire înapoi și își va da seama că tot răul merge spre bine. De ce să-și piardă timpul lucrând pentru Sugar Ray Pincher? El nu făcea decât să-i împiedice dezvoltarea, iar Victoria era menită pentru libera practică, la fel ca el.

Și astfel o idee căpătă contur în mintea lui. El putea să o pregătească, să îi arate toate șmecheriile.

Am putea să ne ocupăm de cazul Barksdale împreună.

Se întrebă cât de supărată putea să fie. Oare ar sta măcar să-i asculte oferta? L-ar ajuta să o obțină pe Katrina Barksdale drept clientă? În fond și-ar face și ei un serviciu. Steve îl luă pe domnul Ruffles și se apropie de masa acuzării.

— Îmi pare rău, îi spuse el.

— Nu-i adevărat.

— Ba da. Vorbesc serios. Încearcă să privești această situație ca pe o oportunitate.

— Să știi că te urăsc.

— Te urăsc, interveni domnul Ruffles care zbură de pe umărul lui Steve pe cel al Victoriei.

Ea era mult prea amorțită ca să-i mai pese.

— Ce vei face în continuare?

— Nu știu.

— Te-aș putea ajuta.

— Cred că ai făcut destul.

— Am o propunere pentru tine.

— Rahat! urlă ea.

— Nu spune asta, nici măcar nu ți-am zis despre ce este vorba.

— La naiba, uite ce-a făcut pasărea ta!

Domnul Ruffles bătu din aripi și zbură. Cu ochii plini de lacrimi, Victoria se uită la mâneca sacoului de tweed, pe care domnul Ruffles depusese rezultatul călduț al digerării brioșei cu prune.

— Se zice că e semn de noroc, o consolă Steve.

Marele Juriu analizează cazul Barksdale

De Joan Fleischman
Jurnalistă a publicației Herald

> *Mare Juriu al Comitatului Miami-Dade va analiza luni probele privitoare la moartea prin strangulare a magnatului în construcții și filantropului Charles Barksdale.*

Am aflat că medicul legist Wu-Chi Yang va declara Marelui Juriu că Barksdale a decedat prin „asfixiere erotică”, adică prin întreruperea alimentării cu aer a plămânilor în timpul actului sexual. Marele Juriu va trebui să stabilească probabilitatea ca decesul magnatului să fie o crimă și nu un accident.

Doctorul Yang a refuzat să comenteze aceste zvonuri, iar dezbaterile Marelui Juriu sunt confidențiale. Singurul suspect în cadrul acestei anchete este văduva lui Barksdale, Katrina, în vârstă de treizeci și trei de ani, care se afla alături de soțul ei în dormitorul luxosului apartament cu vedere spre golf în momentul în care a avut loc incidentul, miercurea trecută, în timpul nopții. Cei doi erau căsătoriți de patru ani.

Barksdale era bine cunoscut pentru proiectele sale în domeniul construcțiilor de imobile rezidențiale pe malul apei, precum și ca sponsor al multor târguri de carte și seminare de poezie.

În cadrul unui interviu, procurorul general Raymond Pincher a declarat: „*Vom prezenta Marelui Juriu dovezi privitoare la faptul că doamna Barksdale a avut motive solide, ocazia perfectă și mijloacele necesare pentru a comite această crimă odioasă. De asemenea, vom dovedi că a comis fapta cu premeditare*”.

Procurorul general a mai adăugat: „*Aceasta nu înseamnă că am idei preconcepute despre ea*”.

8.

BĂTRÂNUL ȘI BRIZA MĂRII

Ce naiba voia tatăl lui?

Ce era așa de important încât Steve trebuia să umple rezervorul gigantic al Cadillac-ului Eldorado din 1976 pentru a porni pe Autostrada 1, drumul care îl ducea din Mâine până în Key West, la tatăl său?

De ce i-a zis bătrânul să-l lase pe puști acasă? Acest lucru era foarte ciudat, întrucât singura persoană pe care Herbert Solomon dorea să o vadă de obicei era Bobby.

Multe întrebări îl chinuiau pe Steve pe măsură ce bătrâna lui mașină lăsa în urmă crângurile de mango și fermele de legume din sudul comitatului Dade. Problema nu era că ar fi avut ceva mai bun de făcut. Cum procesul cu păsările se încheiase, iar în biroul său nu se prea înghesuiau clienții – sau mușteriii, cum le spunea Cece – avea timp pentru o excursie rapidă în Key West. Sau poate pentru o excursie mai lungă. Lui Steve i se strânse inima când văzu panoul cu clădirile joase, vopsite în culori pastelate, rânduite în jurul lacului înconjurat de copaci de avocado.

CASE DE VACANȚĂ ȘI VILE BIGBY
O evadare pentru eternitate

„Parcă era o reclamă la Cimitirul Menorah Gardens”, se gândi Steve. Încercase să o sune pe Victoria cu o seară înainte, însă aceasta nu-i răspunsese, deși el îi aruncase o momeală irezistibilă.

„Aici Făt-Frumos. Dacă vrei să mai vezi vreodată pantofii Gucci mărimea 38, caută-mă.”

În graba ei de a părăsi sala de judecată, cu excremente de pasăre pe mâneca sacoului și încălțată în tenișii Nike, Victoria își uitase pantofii. Încălțările din piele de șarpe pe care le admirase Vulturul Marvin zăceau acum pe pielea albă și crăpată ce învelea scaunul pasagerului, ca o pereche de schnauzeri pitici.

Când sunase telefonul, chiar înainte de miezul nopții, Steve sperase să fie Cenușăreasa, dar nu avusese noroc.

— De data asta ai intrat în rahat până la gât, iar io tre' să te scot la liman, spuse tărăgănat Herbert Solomon, care părea pe jumătate beat.

Steve auzi un zgomot estompat de apă împroșcată.

— Tată, ești cumva în cadă?

— Sunt la Pirates Cove, cu lanterna într-o mână și plasa de prins crevete în cealaltă.

— Atunci sticla de coniac unde e?

— Crevetele sunt grase și delicioase. O să-ți aduc și ție câteva.

— Poți să conduci singur spre casă?

— Cum să conduc? Sunt într-un caiac.

— Minunat! O să anunț Paza de Coastă.

— Vino mâine la mine! Este important.

— În ce rahat zici că m-am băgat?

— Nu vreau să discutăm lucrurile astea la telefon, fiule. Nu mai fi așa de bleg.

Petrecură câteva minute certându-se cu privire la locul de întâlnire, ca doi avocați care negociază un contract de asigurare. Tatăl său susținea că Steve are avantajul de a putea călători pe autostradă până în Homestead, în timp ce el s-ar bloca imediat în trafic la Lower Keys, și de aceea ar trebui să se întâlnească undeva la sud de jumătatea drumului. La rândul său, Steve susținea că el trebuie să mai și muncească pentru a se întreține, în timp ce taică-său nu făcea decât să tragă la măsea din pahare foarte mari, așa că avea timp suficient pentru a conduce mai mult spre

nord. În cele din urmă aleseră taverna Tortuga, un birt în aer liber care se afla puțin mai la sud de Islamorada, în Lower Matecumbe Key.

Era o zi fără nori, capota mașinii era lăsată, iar soarele încinsese volanul. Cadillac-ul care fusese cândva de un roșu-aprins avea acum o nuanță de portocaliu-palid, dar motorul cu injecție ținea la drum lung. Steve prinsese un post de radio care difuza muzică reggae, așa că tocmai îl asculta pe Bob Marley mărturisind că-l împușcase pe șerif, dar nu și pe ajutorul acestuia.

Călătoria de vreo nouăzeci de minute îi dădu lui Steve timp suficient să mediteze la disputa ce urma să se aprindă. Nu avea chef să asculte o predică despre numeroasele lui defecte, pentru a nu știu câta oară. El își dăduse seama cu mult timp în urmă că metodele educaționale aplicate de tatăl său erau fie neglijența benignă, fie așa-numita atitudine de tip „nu mai”. De exemplu: „Nu mai fi așa fraier!”, „Nu te mai văicări atâta!”, și clasica replică ce face minuni pentru psihicul unui adolescent, „Nu te mai comporta ca un ratat!”

Traficul se aglomeră puțin pe lângă Key Largo, unde trecu pe lângă un parc de rulote, o adunătură de magazine de pescuit, standuri cu suvenire și blocuri ieftine ridicate pe stâlpi de susținere. La sud de insula Plantation Key, peisajul se schimba spectaculos, lăsând la vedere doar o autostradă cu două benzi, niște plaje întinse și câteva poduri. Trecând rapid de stâlpii utilitari în vârful cărora egretele își făcuseră cuiburi, Steve respiră aerul bogat, plin de miresmele aduse de reflux, combinate cu gazele de eșapament emanate de un Hummer care tracta o ambarcațiune cu motor. La stânga se întindeau apele azurii ale strâmtorii Florida, iar la dreapta se aflau apele liniștite ale golfului Mexic, unde blocurile de coral roșu se ridicau până la suprafață.

Înșiruiți de-a lungul podurilor, tații pescuiau pe pasarele alături de fiii lor, în timp ce pelicanii

maronii se scufundau în picaj în apele puțin adânci. Mașinile cu remorci erau parcate pe nisipul albicios. Copiii se strânseseră grămadă, împroșcându-se unii pe alții în apa mică, iar câinii le țineau isonul lătrând de zor.

Familii normale.

„Spre deosebire de familia mea”, se gândi Steve. Mama lui murise, tatăl îi era în exil, iar soră-sa era o infractoare recidivistă. Cât despre el, ce să mai zică…

Cine naiba era, de fapt, Steve Solomon?

•

Oprindu-se în parcarea de lângă plaja plină de scoici sfărâmate, bătrânul Eldo, cum își alinta Steve mașina, iscă norișori de praf. Steve zări vechiul Chrysler Imperial al tatălui său, cu un caiac legat pe portbagajul suspendat. Mașina avea pete de rugină pe capotă și pe portbagaj, pe unde se prelingeau dârele de apă sărată. De când se pensionase forțat, Herbert făcea excursii cu caiacul de-a latul golfului Florida, explorând regiunea Everglades și instalându-și cortul pe insule nelocuite.

Taverna Tortugas era o simplă baracă deschisă, cu acoperiș de paie. Barul situat în centru era înconjurat pe toate cele patru laturi de scaune cu picior înalt. Temperatura nu cobora niciodată mai jos de 30 de grade, iar aerul mirosea a sare, a condimente și a fum, din cauza bucătăriei deschise. Pe măsură ce se apropia, Steve îl zări pe tatăl său cocoțat pe un scaun la bar, cu un pahar de martini în față. Herbert era bronzat în nuanța arămie a ceaiului bine fiert; purta pantaloni scurți kaki și un tricou cu logo-ul standului local de stridii din Key West, pe care scria „Mănâncă-le crude!” Părul lung de un alb-strălucitor era pieptănat peste cap și se ondula pe gât.

Imaginea aceasta intra într-un contrast șocant cu amintirile pe care le avea Steve despre tatăl său, avocatul de succes mereu pus la patru ace care mai

târziu devenise un respectat judecător. În amintirile mai vechi ale lui Steve, tatăl său purta niște costume dungate de in, care erau veșnic șifonate și făceau parte din tradiția împământenită în Sud. Când clientela din Miami a devenit mai sofisticată, Herbert i-a urmat modelul. Ca partener senior la propriul cabinet de avocatură, el a trecut la costumele mai sobre cumpărate de pe Saville Row și a început să-i sfătuiască pe tinerii avocați să „gândească evreiește și să se îmbrace englezește”.

Apropiindu-se, Steve auzi vocea tatălui său purtată de briza venită dinspre răsărit. După toate aparențele, făcea conversație cu o barmaniță la vreo patruzeci de ani.

— Prezidam un caz de hărțuire sexuală, și o domnișoară mititică și frumușică foc a declarat că șeful ei a intimidat-o pentru a o convinge să se culce cu el.

Vocea lui Herbert era atât de melodioasă, încât puteai dansa ascultându-l.

— Atunci avocatul ei a rugat-o să le spună juraților exact ce i-a spus șeful ei, dar ea n-a putut pentru că îi era rușine. Atunci avocatul i-a zis: „Scrie pe o hârtie, drăguță, și o să arăt eu biletul juraților”. Ea a scris pe un bilet „Vreau să ți-o pun”, iar avocatul a dat biletul juraților. Jurații numărul unu și doi au citit biletul și l-au dat mai departe, dar juratul numărul trei dormea tun.

— Cred că știu ce urmează.

— Ai puțină răbdare, Ginger. Nu știu dacă ți-am zis, dar juratul numărul doi era o fată frumușică, iar juratul numărul trei era un tip de vreo patruzeci de ani. Fata îi trage un cot bărbatului, îl trezește și îi dă biletul, el îl citește, rânjește de parcă a câștigat la loto, îi face cu ochiul și bagă biletul în buzunar.

— Știam eu! spuse barmanița izbucnind în râs.

— Minte! interveni Steve așezându-se pe scaunul alăturat.

O placă de windsurfing ciopârțită de dinții unui rechin era suspendată pe peretele din spate, iar un ventilator atârnat în tavan se rotea leneș deasupra capetelor consumatorilor.

— Salutare, fiule. Este adevărul gol-goluț. Fiecare cuvânt e adevărat.

— E doar un mit de tribunal.

— Ce naiba, doar am fost de față! Ginger, ăsta cu gura mare e fiu-meu, Stephen.

Ginger avea o coamă de păr blond și era îmbrăcată în niște pantaloni scurți albi și într-un tricou cu imprimeu floral; tricou e mult spus, era mai degrabă o eșarfă legată la spate. Avea umerii căzuți, iar abdomenul ei bronzat începuse să se lase. Avea aspectul obosit al unei femei care își pierduse prea mult timp din viață cu diverși indivizi nepotriviți și care așteptase de fiecare dată prea mult până să-i trimită la plimbare.

— Și băiatul ăsta cu gura mare vrea ceva?

— Bere. Sau ce ai.

— Ceva de mâncat vrei?

— Ai supă de scoici?

— Are grădinarul castraveți?

— Atunci vreau o farfurie cu supă cu puțin vin de Xeres în ea. Și o farfurie cu crabi prăjiți.

— Imediat.

Ginger plecă, iar cei doi bărbați se cântăriră unul pe celălalt din ochi. Chipul încă atrăgător al lui Herbert era ridat și pătat din cauza vârstei, dar ochii îi avea întunecați și strălucitori, exact ca fiul lui. Din cauza pielii foarte bronzate, zâmbetul lui părea și mai intens.

— Ce face Bobby?

— Face progrese. Are mai puține coșmaruri și face mai puține crize.

— Să-l îmbrățișezi și pentru mine. Să-i spui că bunică-său îl iubește.

— Sigur că da.

Steve își dăduse seama deja că bătrânului îi era mai ușor să facă declarații de iubire prin curieri,

decât să le spună personal.

— Azi e la delfinariu cu Teresa și Marvin. Amândoi îl iubesc foarte mult.

— Sunt oameni de treabă. El obișnuia să-mi trimită biletele în timpul proceselor, ca să-mi spună cine minte.

Steve îl dusese deja pe Bobby de vreo cinci ori la delfinariu luna trecută, dar dacă ar fi fost după băiat ar fi mers de treizeci și cinci de ori. Lucrurile care îi atrăgeau rapid atenția se transformau rapid în obsesii; acum era fascinat de focile dresate. Steve și-l putea imagina imitând ca un expert strigătele de împerechere ale focilor, ademenindu-le de pe platforme și perturbând spectacolul.

— Ce s-a întâmplat? Care este problema urgentă?

— Toate la vremea lor, fiule, îi răspunse Herbert sorbind din paharul cu martini sec. Te întâlnești cu cineva mai deosebit?

— Adică o femeie?

— Nu, cu un eschimos! Bineînțeles că la o femeie mă refer.

— N-am timp.

— Serios? Sau n-ai nimic de oferit?

Fir-ar să fie. Iar o lua de la capăt. Ginger îi aduse berea și o farfurie aburindă cu supă.

— Tată, spune-mi de ce m-ai târât până aici.

— Femeile vor bărbați adevărați.

— Adică bărbați plini de bani.

— Bărbați care au un statut social, prestigiu și bani.

— Ei, toate astea sunt supraestimate.

— Ce s-a întâmplat cu prezentatoarea aia de știri de la televizor? Diane nu-știu-cum…

Steve sorbi lung din bere.

— M-a lăsat pentru unul din partenerii de la firma Morgan Lewis.

Herbert dădu din cap filosofic.

— Deci acum pot să te întreb. Sânii ei erau pe bune?

— Erau la fel de naturali ca dinții tăi.

Steve își aminti de prima dată când Diane venise în vizită la el. Aruncase o privire în jur și îi sugerase să-și vândă mobila pe Internet.

— Ce s-a întâmplat cu tipa aia care era o jucătoare înrăită de cărți?

— Sally Panther nu era o jucătoare înrăită, era crupieră la Cazinoul Miccosukee. Și-a găsit un jucător plin de bani și s-a mutat în Palm Beach.

— Și nu ți se pare că se tot repetă ceva în viața ta?

— Așa e. Cunosc numai femei superficiale.

— Nu-i adevărat. Doar că sunt în căutare de ceva mai bun.

Ginger împinse o farfurie cu crabi prăjiți spre Steve.

— M-ai făcut să bat atâta drum ca să te iei de mine?

— Te las să-ți savurezi mâncarea mai întâi.

Steve nu vedea cum ar fi putut să savureze ceva în compania tatălui său, dar n-avea de ales. Lui Herbert Solomon îi plăcea să controleze totul. El era genul de om care scotea asul din mânecă atunci când avea el chef, fără a ține cont de ceilalți. Steve se jură să își termine mâncarea în liniște, chiar dacă vorbele nerostite îi dădeau arsuri la stomac.

— Te-a căutat Janice?

— Nu. Poate că a plecat deja în turneul ei magic și misterios.

Steve preferă să nu aducă vorba despre camioneta verde și murdară. I se păruse că o vede din nou, pe Autostrada South Dixie, dar se uita în oglinda retrovizoare și era greu de spus dacă era aceeași.

— Micuța Janice, murmură Herbert uitându-se spre apă, deasupra căreia un pescăruș se învârtea în cercuri.

— Țin minte și-acum când i-am pus roata ajutătoare la prima ei bicicletă. Ce naiba s-a întâmplat cu ea?

— Păi, după ce ai pus roata ajutătoare la bicicleta aia nu prea i-ai mai acordat nicio atenție.

— Mă învinuiești pe mine pentru porcăriile pe care le face ea?

Steve înmuie o bucată de crab în sosul untos cu lămâie și apoi o băgă în gură. Carnea afumată de crab era condimentată cu ardei iute.

— Se droghează, fură, se înhăitează cu tot felul de haimanale… Toate astea au avut scopul de a-ți atrage atenția.

— Aha, deci tu ești așa de țăcănit pentru că nu am fost la meciurile tale de baseball de la grădiniță.

— Nu jucam baseball când eram la grădiniță. Am trecut direct la liga de juniori. Cam asta ai pierdut tu. În plus, ai mai pierdut meciurile de baschet pe care le jucam la școala de duminică, ai pierdut concursurile de atletism la care participam în liceu și meciurile de baseball pe care le jucam la Universitatea din Miami. Ai întârziat la ceremonia mea de Bar Mitzvah pentru că țineai un discurs la un simpozion al avocaților, și ai ratat ceremonia de absolvire a liceului pentru că erai la un proces în nordul statului.

— Mamă, Doamne! Am o fată drogată și un băiat care e veșnic nemulțumit. Poate ar trebui să vă faceți un test ADN. Cine știe ale cui gene le-ați moștenit…

— Mă enervează că te pricepi așa de bine la lucrurile complicate și nu înțelegi deloc lucrurile simple. E bine să petreci cât mai mult timp cu copiii tăi. Nu e bine să-i ignori.

— Nu te mai văicări ca o muiere!

Ca o muiere? Asta n-o mai auzise de mult.

— Spune-mi de ce am venit sau mă urc înapoi în mașină și te las pe tine să plătești nota.

Herbert nu-l băgă în seamă și-i făcu semn lui Ginger să-i mai aducă o băutură, dar ea făcea cocteiluri pentru niște tinerei bronzați la celălalt capăt al barului.

— Vorbesc foarte serios. Ce-am mai făcut de m-ai chemat aici?

Steve scufundă lingura în supă. Tatăl lui îl atinse ușor pe braț și vorbi pe un ton blând:

— Din câte am auzit eu, i-ai crăpat țeasta unui om.

Steve rămase ca trăsnit cu lingura în aer.

— În noaptea în care l-ai luat pe Bobby…

— Cine ți-a spus așa ceva?

— Jack Zinkavich. A venit tocmai până la Sugarloaf. Fiu-meu nu e în stare să vină până acolo să mă vadă.

— Dacă-ți place așa mult Turnătorul, n-ai decât să-l adopți.

— Prea târziu. Mi-au luat-o înainte Abe și Elaine Zinkavich, cu vreo treizeci de ani în urmă.

— Vrei să zici că cineva l-a vrut pe Turnător?

— Nu mai fi așa măgar. Să știi că toate se plătesc în viață.

— Bine, o să-i cer scuze imbecilului. Așa să-i spui data viitoare când vine să te mai vadă.

— Nu te-am învățat eu să-ți cunoști mereu adversarul? Trebuie să știi ce-i place să bea, cu cine se culcă, care este trecutul lui. Trecutul e o parte importantă din viața noastră. Este ca noroiul care ni se lipește de cizme și nu mai vrea să se curețe.

— Tu știi cel mai bine lucrurile astea. De ce a venit Zinkavich până aici?

— Tu ce știi despre el, istețule?

Steve bău cu lăcomie din bere. Trebuia să joace după regulile tatălui său, să îi răspundă la întrebări și să-i înghită insultele.

— Turnătorul este dedicat cu trup și suflet Serviciului de Protecție a Familiei. E imaginea tipică a unui funcționar înrăit.

— Nu e deloc tipic. Dacă ți-ai fi făcut treaba, ai fi aflat lucrul ăsta până acum. Ai fi știut că a locuit într-o rulotă în Tamiami Trail când era mic. Tatăl lui era un bețivan care o bătea pe maică-sa, iar pe

băiat îl biciuia cu o bucată de piele. Când Jack avea vreo șapte-opt ani, l-a văzut pe tatăl lui cum i-a tăiat gâtul mamei sale. Maică-sa a murit în brațele lui.

— Doamne! Habar n-am avut.

— Jack a stat într-un orfelinat timp de un an. Era un orfelinat al Serviciului de Protecție a Familiei. S-a plimbat mult timp de la o familie adoptivă la alta, pentru că era un copil greu de acceptat. Era prea mare și prea supărat pe viață; nu era nici pe departe un copil drăgălaș. Dar a avut noroc cu un asistent social, care n-a vrut să renunțe. Acum înțelegi unde vreau să ajung?

— Nu prea.

— Asistentul social i-a găsit pe Abe și pe Elaine. Cu ce crezi că se ocupa Abe Zinkavich?

— De unde să știu eu?

— Era judecător la Tribunalul pentru Delincvenți Minori din Lauderdale. De-acolo îl cunoștea asistentul social. Abe i-a oferit băiatului o educație bună și l-a învățat cât este de importantă protecția copilului. De fapt, Jack știa deja destule în domeniul ăsta. Omul pe care îl numești funcționar înrăit nu e deloc așa. Jack este un luptător, este unul dintre puținii oameni care cred în ceea ce fac, și mai presus de toate, urăște violența. Tu ești omul care și-a răpit propriul nepot și care aproape că a ucis un om pentru asta.

— A fost legitimă apărare.

— Așa spui tu. Dar de ce i-ai sărit la gât lui Zinkavich în tribunal?

— Doar i-am aranjat un pic cravata și m-a luat valul.

— Pe naiba! I-ai zis că e un nazist împuțit.

— Mi-a trimis anchetatori pe cap în timpul nopții. L-au speriat îngrozitor pe Bobby.

— I-ai zis că Serviciile de Protecția Familiei sunt conduse de niște proști incompetenți care ar trebui să înfunde pușcăria.

— N-ai auzit cum au șters-o pe fetița aia din sistem printr-o eroare?

— N-ai decât să scrii un articol la ziar dacă ești indignat, dar nu te mai lua de Jack.

— Uite ce este: îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat lui, dar tot un nenorocit rămâne.

— Sunt convins că poate să fie un nenorocit care face numai belele, mai cu seamă dacă îl provoacă un neisprăvit ca tine.

— Pe tine nu te-a scos niciodată din pepeni cineva care te urăște?

— Nu în aceeași măsură ca pe tine, istețule. Dar tu nu înțelegi ce e mai important. Serviciul de Protecția Familiei nu este doar un loc de muncă pentru Zinkavich. Este căminul lui; acolo se află familia lui. Iar tu ești câinele care și-a făcut nevoile drept la poarta lui. Așa că o să te atace cu toate forțele.

— Și ce resurse are?

— Păi, o să-l caute pe tipul pe care l-ai zvântat în bătaie în noaptea când l-ai luat pe Bobby de la maică-sa.

Stomacul lui Steve se făcu ghem. Era vorba despre păstorul din hambar, tipul care mirosea ca un câine ud. Steve considera că fusese în legitimă apărare când îl lovise pe bărbat cu bâta. În fond, tipul era înarmat cu un cuțit. Dar nu este voie să ripostezi decât pe măsura atacului. Oare așa făcuse? Asta era întrebarea pe care aveau să o pună jurații, iar Steve nu își dorea să-l audă pe judecător întrebându-i care este verdictul.

— Sper că i-ai spus lui Zinkavich că nu știi nimic.

— I-am spus să mă pupe în fund.

Steve medită o clipă:

— Nu înțeleg. De ce a crezut Turnătorul că o să mă dai de gol?

Herbert începu să îi facă semne barmaniței, care se ocupa de o tavă plină cu băuturi viu colorate.

— Bună întrebare. Ginger, ce dracu' e băutura aia scârboasă care arată a soluție de curățat veceul?

— E cocteil de martini cu mere, Herb.

Ginger adăugă o felie de măr în băutura verzuie.

— Martini cu mere? Ce-i ăsta, un oximoron? Martini se obține din gin și vermut. Pot să înțeleg dacă vrei să mai adaugi o măslină. Ba chiar o felie de lămâie. Dar de ce naiba să pui fructe în el?

— Tată…

— Un martini trebuie să fie tare, să-ți ia foc măruntaiele.

— Tată, de ce a crezut Zinkavich că…

— Da' aia roșie ce e?

— E un cocteil care se cheamă Briza mării. Se face cu votcă, suc de afine și suc de grepfrut. Celălalt cocteil se cheamă Sex pe plajă, iar ăsta de-aici e un Ceai cu gheață Long Island, fără ceai. Conține votcă, gin, rom, tequila, cointreau și coca-cola.

Herbert se strâmbă:

— Cocteilul ăsta e de-ajuns cât să pui de o petrecere. Când termini cu circul ăsta îmi mai aduci și mie un martini?

— De ce a crezut Zinkavich că ai vrea să-l ajuți?

— Mi-a zis că în cazul în care colaborez cu el, îmi pune o vorbă bună la Tallahassee, ca să mă primească înapoi în barou.

— E o afacere proastă. Eu zic să te păstrezi pentru funcția de guvernator.

— De-aia mi-am imaginat că nu sunt singurul membru al minunatei noastre familii pe care l-a căutat Zinkavich.

— Ce vrei să spui?

Ginger îi aduse un martini, iar Herbert îi mulțumi dintr-o mișcare a capului.

— Ia gândește-te mai bine. Cine a ajutat-o pe Janice să iasă din închisoare așa subit? Și de ce?

— Vrei să spui că neisprăvita de soră-mea îl ajută pe Zinkavich să-mi joace o festă urâtă.

— Cred că este posibil.

Teresa Toraño avusese dreptate. Zinkavich se documentase serios și căutase o groază de piste din Panhandle până în Keys. De ce?

Ca să mă înfunde. Eu nu vreau decât să-l cresc pe Bobby cum se cuvine, iar statul îl trimite pe nenorocitul ăsta răzbunător pe capul meu.

— Asta e tot ce știu. Pentru Zinkavich ești un gândac pe care vrea să-l strivească. A spus vorbe mari, ca ultraj și tentativă de crimă.

Herbert învârti paharul de martini ținându-l de picior.

Steve simți o gheară nevăzută care îi strângea stomacul, provocându-i o durere insuportabilă. Prea multe întrebări, prea multe temeri. Ce dovezi aveau împotriva lui? Oare Janice îi făcuse cunoștință lui Zinkavich cu bărbatul din hambar? Dacă se trezea cu polițiștii bătându-i la ușă, iar asistenții sociali i-l luau pe Bobby?

— Trebuie să mă lași să intru, fiule!

— Unde să intri?

— În viața ta. Încă mai sunt tatăl tău și vreau să te ajut.

Herbert goli paharul cu martini. Băutura argintie îi încălzi măruntaiele, exact cum îi plăcea lui.

„Deci asta e ideea”, se gândi Steve. Instinctele paterne demult îngropate ale tatălui ieșiseră la iveală ca niște fosile după furtună. Probabil însoțite de un sentiment de vină. Asta se întâmplă cu părinții absenți în viața copiilor pe măsură ce îmbătrânesc? Pentru o clipă, Steve îl compătimi pe bătrân. La patruzeci de ani fusese unul dintre cei mai buni avocați. Ce-i mai rămăsese la șaizeci de ani? Era văduv, dezonorat și singur cu doi copii adulți care amândoi se îndepărtaseră de el, fiecare în felul său.

Poate că necazurile lui erau o binefacere pentru Herbert, o modalitate de a reînnoda niște legături. Gândul acesta îl umplu de furie. Ce aștepta bătrânul ăsta de la el? Să se așeze alături de el, să-și toarne un coniac și să-i ceară sfaturi? Versurile

unui cântec numit *Avocați, pistoale și bani*, al lui Warren Zevon, îi răsunară în cap: „Tată, scoate-mă din încurcătură!”

Relația lor nu fusese niciodată una apropiată și lucrurile nu aveau să se schimbe tocmai acum. Prea multă tensiune emoțională. Dacă primea ajutorul tatălui său, toate resentimentele vechi cauzate de absența lui în copilăria lui Steve aveau să iasă la iveală.

— Apreciez intenția, dar e cam târziu pentru asta. Nu mai are rost să mai jucăm fotbal împreună.

— Știu că n-am fost mereu alături de tine. Dar dacă cineva vrea să-ți facă vreun rău, atunci o să aibă de a face cu mine.

Herbert clipi, cu ochii umezi. Steve nu-și dădu seama dacă era din cauza ginului sau existau alte motive mai profunde.

9.

STANDARDE CONJUGALE MINIME

Ce altceva ar mai putea să meargă rău?

Într-o singură zi ajunsese la pușcărie, fusese concediată, iar o pasăre nenorocită se găinățase pe haina ei. Și își mai pierduse și pantofii.

Două zile mai târziu, angajatul de la curățătorie îi spusese că i-ar trebui o armă nucleară ca să curețe găinațul de pe haina ei de tweed de la Ralph Lauren, imprimanta n-avea chef să-i tipărească CV-urile, iar nebunul de Solomon se afla în posesia pantofilor ei Gucci, pe care îi păstra drept răscumpărare. În plus, o enervase și Bruce.

Ar fi putut să fie mai înțelegător.

Ar fi putut să-i spună: „Ești un avocat minunat și ai talent cu carul. O să treci peste perioada asta”.

Dar nu i-a spus așa ceva.

Sau ar fi putut să-i spună așa: „Pincher e un neisprăvit; într-o bună zi o să îl faci praf în sala de judecată. Și pe Solomon la fel”.

Dar nu-i spusese nici asta!

Logodnicul ei Bruce îi spusese astfel: „Poate e mai bine că te-a pus pe liber. Acum poți veni să lucrezi la BRV fără să ai altele pe cap. Poți s-o iei de la capăt”.

BRV era compania lui, Bigby Resort and Villas. Tot ce ar fi avut de făcut acolo era să întocmească acte pentru proprietățile imobiliare. Acte de proprietate, ipoteci, garanții și procuri, într-un cuvânt, o viață de plictiseală și de lâncezeală.

Victoria se gândi că el n-avea cum s-o înțeleagă. Tatăl lui îi lăsase moștenire mii de acri de pământ și mai multe afaceri de succes. Bruce nu știa ce înseamnă să stai de unul singur în mijlocul arenei,

să fii înconjurat de lei și să nu fii înarmat decât cu inteligența.

Tânăra medita la toate acestea holbându-se în măruntaiele deschise ale imprimantei, care tot înghițea CV-urile ei și le scuipa sub formă de confetti. Îmbrăcată într-o pereche de reiați vechi și într-o cămașă albastră de-a lui Bruce, cu o țesătură foarte fină, Victoria se afla în dormitorul de oaspeți transformat în birou din apartamentul ei. Închise capacul imprimantei și apăsă pe butonul de resetare.

Imprimanta se mulțumi să-i transmită un mesaj: Eroarea 31. Ce naiba o mai fi însemnând și asta?

Se uită pe fereastră la mașinile care traversau autostrada Rickembacker, îndreptându-se spre plajele din Key Biscayne. Dincolo de golf se vedeau zeci de vele albe; probabil că se organiza o regată. Își imagină oamenii care se aflau la bordul ambarcațiunilor – mângâiați de briză, de razele soarelui, bucurându-se de cei din jurul lor. Bucurându-se de viață, mai bine zis; iar ea nu făcea decât să stea acolo, blestemându-și computerul și jelindu-și cariera distrusă înainte de vreme.

N-ar fi mult mai simplu dacă s-ar duce să lucreze pentru Bruce? Ar avea timp să navigheze, să învețe cum să gătească mâncăruri franțuzești și să joace tenis la club. Ar fi avut viața Katrinei Barksdale. Poate ar trebui să o sune pe Katrina, să o întrebe dacă își găsise un avocat și să-și ofere serviciile. Nici chiar așa… ar fi ca și cum s-ar invita singură la o petrecere.

Gândurile ei se îndreptară spre evenimentele din seara precedentă. Bruce nu avusese intenția să fie răutăcios. El doar încercase să o mai înveselească. Mai întâi bucătarul lui personal gătise o altă specialitate vegetariană, fără niciun gust, constând din niște frunze verzi sfârâind într-o tigaie, ornate cu brânză tofu care arăta de parcă cineva o mai mâncase o dată. Îi era poftă de o friptură de vacă în

sânge, cu cartofi prăjiți… și și-ar fi dorit să i se mai dea o șansă în sala de judecată.

La desert, când au servit ceai din ierburi și budincă de orez fără zahăr, Bruce îi spusese:

— Avocat și vicepreședinte al companiei BRV. Cum sună, iubito?

Sună ca o alegere proastă.

Poate că Bruce încerca să-i transmită ceva pe ocolite. Poate nu o credea în stare să fie avocat pledant. Dacă avea dreptate? Poate că menirea ei era să intre în rahat în orice proces s-ar fi implicat. Poate că era mai bine să-l asculte pe Bruce. Adică să se bazeze pe el, să fie complet dependentă de el, atât emoțional, cât și financiar. Asta însemna să încalce o promisiune pe care și-o făcuse sieși, la vârsta de doisprezece ani, chiar după ce murise tatăl ei.

Jur că n-o să depind niciodată de un bărbat.

Își aminti prima listă cu „lucruri de făcut” pe care o scrisese vreodată, în prima ei agendă.

1. S*ă învăț bine.*
2. *Să mă feresc de băieți.*
3. *Să câștig bani mulți.*

Până acum reușise doar una din trei. Avea o diplomă *summa cum laudae* de absolvire a facultății. În ceea ce privește băieții, trebuia să se mai distreze și ea din când în când, nu? Cât despre punctul trei, cartea ei de credit era pe roșu.

Cu toate acestea, încă mai făcea parte din Baroul Statului Florida. O să se pună pe picioare, chiar dacă a fost concediată. Nu avea de gând să ajungă ca mama ei, total dependentă de tatăl Victoriei și atât de teribil trădată de viață. Tatăl ei cheltuise sume obscene de bani pentru soția sa și pentru unicul lor copil; era genul acela de bărbat care din senin își ducea familia într-o croazieră neprevăzută, cu servitorii alergând în urma lor cu

brațele pline de bagaje, în timp ce sirena vaporului anunță plecarea iminentă.

Victoria și-l amintea pe tatăl ei ca pe un om masiv, cu o claie de păr ondulat și argintiu, cu un râs molipsitor și sonor, ca susurul unui izvor ce curge peste pietriș. Chiar și acum putea să simtă mirosul bogat, specific pielii din care erau făcuți pantofii lui italienești, lucrați manual, aroma puternică a parfumului cu care se dădea și izul costumelor sale fine din lână, impregnate cu fum de trabuc.

— Ce vrea fetița mea de ziua ei?

— Un cal.

Abracadabra. Ca prin minune a apărut un ponei de Shetland, cu coamă albă.

O casă de păpuși? S-a făcut. Primea o casă de păpuși de dimensiunile unei vile mai mici, demnă de o prințesă.

Artificii? Nicio problemă. Artificiile țâșneau ca rachetele de pe peluza din fața casei, transformând tot cartierul într-un carnaval.

Până la un moment dat, când totul s-a dus pe apa sâmbetei, după cum spunea mama ei.

Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Firma de construcții Lord-Griffin era în plină dezvoltare. Tatăl ei și partenerul acestuia, Harold Griffin, construiau apartamente de lux pe coastele statului Florida, câștigau bani cu grămada, și nu mâncau decât caviar cu șampanie. Cele două cupluri, Harold și Phyllis Griffin împreună cu Nelson și Irene Lord, erau prieteni la cataramă. Copiii lor, Hal Jr. și Victoria, erau inseparabili încă de pe când purtau scutece. Viitorul era ușor de prevăzut. Avioane particulare, vile în Caraibe, o viață de privilegii și confort.

„Până când tatăl tău a cedat.”

Asta era altă expresie de-a mamei ei. Fusese o investigație oficială. Era vorba despre un scandal în care era implicată Comisia de Construcții și Amenajare Teritorială din Comitatul Broward. S-a

discutat despre încălcarea legilor, mită, corupție și șantaj. Nelson a fost citat ca martor la proces. Mai târziu, în noaptea aceea blestemată, Victoria a primit un telefon la internat și a auzit-o pe mama ei spunându-i:

— Tatăl tău s-a dus.

Unde s-a dus? Pentru cât timp?

Pentru totdeauna. Se aruncase de la etajul douăzeci și doi al unei clădiri de apartamente pe care o construia în Lauderdale-by-the-Sea.

Dacă se gândea retrospectiv, Victoria își dădea seama cât de mult o împinseseră toate aceste experiențe spre un bărbat cu posibilități afective limitate. Un om rațional, un pic plictisitor, ce-i drept, dar ăsta-i târgul. Nu ne putem alege părinții, dar atunci când ne alegem soții putem ține cont de ceea ce am învățat de la părinți. Un lucru era sigur: Bruce n-ar da-o în bară niciodată. Relația cu el era sigură și confortabilă, ca un halat de pluș. Nu avea nevoie de artificii pe peluză, iar în ceea ce privește artificiile în dormitor, acestea oricum nu durează mult…

Bruce era un om de o normalitate solidă și constantă. Un tip obișnuit care o adora. Chiar dacă nu înțelesese că respectul ei de sine era la pământ pentru că fusese dată afară și că mândria ei fusese rănită, chiar dacă nu știa ce să-i spună în astfel de momente, ea îl ierta oricum.

Victoria începu să dea ușor cu palma în partea laterală a imprimantei. Imprimanta nu se văită de durere, dar nici beculețul verde nu se aprinse. La naiba, trebuia să-și tipărească undeva CV-urile. Cât timp putea să reziste fără salariu? Îi era frică să arunce o privire la extrasul de cont pe care-l primea lunar de la bancă.

Nicio problemă. O să caut diamantele ascunse.

Gândul acesta aduse un zâmbet viclean pe buzele Victoriei. Acestea erau cuvintele pe care i le spunea mama ei ori de câte ori avea probleme cu banii. Victoria se gândi că „diamantele ascunse”

reflectau personalitatea visătoare a Reginei. Apartamentul ei, care era acum al Victoriei, se afla la unul din etajele superioare ale primului zgârie-nori construit pe Brickell Avenue, cu vedere spre golful Biscayne. Victoria își amintea cum mama ei îi povestea despre primul chiriaș al apartamentului, care locuise acolo cu mult timp înainte ca imobilul să devină un bloc de apartamente de lux, iar cartierul întreg un hățiș de zgârie-nori la fel de luxoși.

— Aici locuia surferul Murph, îi povestea mama ei pe un ton de dezgust.

Îi povestea că Jack Murph era surfer, violonist, jucător profesionist de tenis și hoț de bijuterii amator. Victoria asculta cu ochii larg deschiși povestea lui Murph, care organizase jaful secolului. Murph încercase să spargă un muzeu din New York ca să fure Steaua Indiei, cel mai mare safir din lume, și câteva diamante.

— L-au prins pe Murph, au luat înapoi Steaua Indiei și majoritatea celorlalte bijuterii, dar nu le-au recuperat chiar pe toate.

În acest moment Regina își cobora vocea, ca și cum oamenii din apartamentul alăturat ar fi ascultat-o prin pereți.

— A ascuns celelalte diamante chiar aici, în această clădire. Dacă o să ne fie greu, nu-ți face probleme. O să caut diamantele ascunse.

Uneori, de obicei după ce bea câteva pahare de sherry, Regina găurea tencuiala pereților, distrugea tavanele false și desfăcea toate sistemele de iluminat mai vechi. Dacă diamantele existau cu adevărat, erau mai bine ascunse decât comorile lui Tutankhamon.

În prezent, diamantele lui Irene Lord proveneau de la o succesiune nesfârșită de pretendenți bogați și relativ bătrâiori. Prefera să nu se mai căsătorească, se mulțumea doar să fie escortată în diverse locuri șic de pe glob. Ultima dată când o sunase, Regina era confortabil instalată la un

centru de frumusețe la modă din Johannesburg, revenindu-și după ultimele operații plastice pe care și le făcuse. O informase pe Victoria că nu intenționa să se întoarcă acasă de Crăciun, din cauza unei călătorii la Zürich, unde urma să-și injecteze hormoni de oaie.

Victoria se considera mai practică decât mama ei. Cel puțin asta își repeta în gând când beculețul de avarie al imprimantei începu să clipocească roșu.

S-o ia naiba de imprimantă, s-o ia naiba de avocatură și să-l ia naiba pe Steve Solomon.

Și uite-așa amintirile despre surferul Murph se transformaseră în gânduri despre Steve cel Nemernic. Reușise să o lase fără slujbă.

Ba nu! Nici chiar așa. Nu era vina lui Steve. El o prevenise, chiar și atunci când o tachinase despre incapacitatea ei de a fi spontană.

Uneori trebuie să improvizezi.

Și avusese dreptate, naiba să-l ia! Dacă i s-ar mai da o a doua șansă, ar reuși să se descurce. Ar întâmpina toate cascadoriile lui cu un zâmbet răbdător și cu comentarii ambigue. Judecătorul ar admira aplombul ei. Jurații ar compătimi-o pe biata fată care trebuie să aibă de a face cu un nenorocit enervant. Dar ea nu mai avea o a doua șansă. Cum reușea Solomon să o provoace în felul acesta? Soneria o întrerupse din meditație.

— Cine e?

— George Clooney! strigă o voce de femeie. Gol-pușcă și încărcat de cadouri.

Victoria deschise ușa.

— Și cu barba nerasă de trei zile?

— Ei, doar atât cât să te gâdile pe coapse.

Jacqueline Tuttle izbucni în râs și se strecură înăuntru, cărând o tavă de carton de la Starbucks.

— Să nu uit, ai niște unguent antimitotic în sertarul de medicamente?

— Nu prea cred.

— La naiba. E ultima dată că mai stau în jacuzzi trei ore. Am luat cappuccino cu frișcă și prăjitură de morcov cu glazură.

— Ești un înger din ceruri, Jackie. Mi-e o foame de mor.

— Eram prin împrejurimi. Tocmai am primit datele unui apartament din Santa Maria. Valorează două milioane jumătate.

— Minunat!

— În plus, trebuie să arăt unor clienți un apartament cu trei camere în Bristol Tower la prânz, și trebuie să ajung să vizionez o casă disponibilă în Espirito Santo pe la unu. Ai observat vreodată că Bristol Tower se îngustează un pic spre vârf, și că arată ca un penis cu patruzeci de etaje?

— Nu, dar acum că mi-ai spus…

— Un penis circumcis, bineînțeles.

Râsul lui Jackie izbucni contagios ca un foc de paie. Se uită în jurul ei prin apartamentul care era neobișnuit de întunecos pentru o locuință cu vedere spre golf.

— Te-ai gândit vreodată să modernizezi și tu un pic apartamentul ăsta?

— Eu nu-mi permit să-mi fac manichiura și nu reușesc să-mi tipăresc CV-urile, așa că…

— Despre asta trebuie să stăm de vorbă. Am un sfat pentru tine.

Victoria râse în gând. Jackie Tuttle era cea mai bună prietenă pe care o avea, dar uneori Victoria se întreba cu toată seriozitatea dacă ele două aveau ceva în comun. Jackie era complet lipsită de inhibiții, ba chiar de-a dreptul nerușinată uneori, și avea obiceiul să râdă mult și zgomotos. Victoria nu o văzuse niciodată deprimată, nici măcar atunci când nenorocitul de Carlos, fostul ei prieten, îi distrusese BMW-ul decapotabil pe autostrada expres Don Shula, în timp ce o dansatoare de la Hooters pe care o agățase la barul aeroportului îi făcea sex oral.

— Nu-i nicio problemă, îi spusese Jackie. Am primit o mașină nouă de la compania de asigurări. Polițistul care a investigat accidentul m-a invitat să ies cu el în oraș. Iar operația lui Carlos de refacere a penisului n-a avut succes.

Jackie vedea viața în roz.

Avea 1,75 m înălțime și o coamă sălbatică de păr vopsit roșu. Jackie deținea o colecție impresionantă de cercei imenși, dintre care unii îi atârnau până la umeri. Avea suficienți pantofi, sandale, balerini, cizme și papuci de la Manolo Blahnik, Jimmy Choo, Chanel și Mary Jane încât să o facă geloasă chiar și pe Sarah Jessica Parker.

Azi era îmbrăcată într-o fustă mini de piele, un maiou strâmt și niște cizme Stephanie Kelian care îi ajungeau până la genunchi, dintr-o piele de căprioară moale, de culoarea untului. Majoritatea femeilor care aveau formele lui Jackie s-ar fi jenat să poarte astfel de haine, dar ei nu-i păsa. Era durdulie și era mulțumită de acest lucru. Natura o dotase cu niște sâni generoși, pe care-i numea afectuos „balcoanele ei” și care săltau ori de câte ori râdea și săreau obraznici din sutien când făcea schi nautic. Deasupra sânului stâng avea un tatuaj micuț care întruchipa un Cupidon ce-și arunca săgețile spre oricine se afla prin preajmă.

Jackie lucra ca agent imobiliar și se specializase în piața destinată „regilor junglei”, cum îi plăcea ei să spună; se ocupa de apartamentele de lux cu vedere spre golf, pe care le preferau bărbații bogați și necăsătoriți. Autorizația de agent imobiliar îi permitea să verifice solvabilitatea bancară a oricărui potențial client sau soț în treizeci de secunde. Aceasta era o capacitate foarte utilă dacă stai să te gândești câți mincinoși, încrezuți și, de ce nu, infractori se dau drept candidați legitimi în vederea căsătoriei. Îi spunea Victoriei că nu își dăduse seama câți ratați își luau Porsche-uri în leasing până nu se conectase la baza de date cu creditele acordate de bănci. Nici extrasul de cont al

lui Jackie nu arăta nemaipomenit: câștiga o groază de bani, dar cheltuia și mai mult. Ce sfat nebunesc putea ea să-i ofere?

— Nu-ți mai trimite CV-ul. Pornește pe cont propriu. Deschide-ți cabinetul tău, îi spuse Jackie sorbind zgomotos cu paiul din cappuccino.

— Și de unde o să am eu clienți?

— Păi, ai putea începe cu Katrina Barksdale. Ea oricum te place.

— Îi place să joace tenis cu mine. N-am discutat niciodată cu ea probleme de drept.

Jackie rupse o bucată mare din plăcinta cu morcov.

— Uite cum stă treaba: dacă mi-aș omorî bărbatul, în cazul în care voi fi vreodată suficient de norocoasă încât să pun mâna pe unul, te-aș angaja cât ai zice pește.

— Ar trebui să închiriez un birou, să tipăresc hârtii cu antet, să angajez o secretară…

— Mă rog. Câți bani ai în bancă?

— Să rotunjesc cifrele?

— Da.

— Păi, în cazul ăsta, află că am contul descoperit.

— Ți-aș putea împrumuta eu niște bani.

— Tu ai bani?

Jackie linse glazura de pe buza superioară.

— Păi, dacă îmi vând pantofii Jimmy Choo pe eBay, o să am bani.

Începu să râdă, apoi dintr-odată păru să citească gândurile Victoriei, cum fac adeseori prietenii adevărați:

— Sau ai putea să lucrezi pentru Bruce…

— M-am gândit și eu la asta.

— Și care-i problema?

— Nu ar fi un gest de lașitate? Am pierdut un proces și fug să mă ascund într-un birou?

— Nu e chiar așa, Vic. Tu nu ai de dovedit nimic. Urmează să te căsătorești cu Făt-Frumos, așa că lasă-l pe el să scoată bani din buzunar.

„Sigur, e foarte ușor de zis, se gândi Victoria. Să nu mai existe nicio presiune și să muți hârtii dintr-o parte în alta. Nu s-ar mai stresa deloc.”

Avem o problemă, domnișoară Lord. Specimenul de semnătură de la bancă nu este autentificat.

Poate că ar trebui, pur și simplu, să accepte. Cine ar învinui-o? Cu toate acestea, altul fu răspunsul ei:

— Nu pot.

— Bine, dar dacă m-aș căsători eu cu un tip ca Bruce, nu aș mai munci nicio zi din viață. Bineînțeles, tu nu ai habar cum e să-ți cauți un soț zilele astea.

— O să-ți găsești și tu pe cineva.

— Ușor de zis. Tu ai câștigat lozul cel mare. N-au mai rămas decât ăia care încă se mai visează Peter Pan, ăia care nu suportă căsătoria, puștanii de genul „mânca-l-ar mama” și pușlamalele răsfățate. Uneori, toate aceste minunate calități se strâng într-o singură persoană.

— Așteaptă și ai să vezi.

— Nu știu dacă am menționat tipii care nu și-au dat încă seama că sunt homosexuali.

— Există așa ceva?

— Sau tipii care se așteaptă să le faci sex oral dacă te duc la restaurant și te tratează cu crabi.

— Serios?

— E adevărat. După prăjitura cu cremă de lămâie, asta așteaptă…

— Sunt norocoasă că-l am pe Bruce. Știu lucrul ăsta.

— Norocoasă?! Sunt atât de invidioasă încât simt că mi s-au înverzit lentilele de contact.

Victoria se gândi că relațiile se bazează pe noroc sau pe neșansă. Care erau șansele ca ea să se întindă până la un raft care se afla prea sus, pentru a lua ultimul roman polițist al Lisei Scottoline, chiar atunci când un bărbat înalt și blond trecea prin apropiere? Bruce luase *Un zâmbet criminal* de

pe raft, i-o cumpărase el și apoi o invitase la o cafea. Victoriei i se părea că librăria Books & Books era un loc mai nimerit pentru a cunoaște bărbați decât un club din South Beach.

Jackie avea dreptate. Bruce era ca un premiu pentru ea. Era chipeș și statornic, bun și generos. Și era un om cult, deși preferințele sale în domeniul lecturii se limitau de obicei la articole de genul „Cum să plătim impozite mai mici cu ajutorul trusturilor internaționale”.

— Pun pariu că nici măcar n-ai o listă de modificări pentru Bruce.

— Cum adică?

— Păi, e ca atunci când vrei să-ți schimbi comanda la restaurant. Pentru fiecare tip pe care-l cunosc, eu scriu o listă cu lucrurile pe care le-aș schimba la el ca să întrunească standardele conjugale minime. Să zicem că melodia preferată a unui tip este genericul emisiunii de fotbal de luni noaptea.

— Sper că ai inventat chestia asta!

— Nu, e tipul de vinerea trecută. A fost o întâlnire aranjată și am mers la Blue Door. A fost atât de plictisitor, încât am decis ca de-aici înainte să stau acasă cu vibratorul meu.

— O să reziști o săptămână.

— Vorbesc serios, Vic. Nu mai vreau să ies la întâlniri. O să stau acasă singură, cu… micul meu prieten, răspunse Jackie făcând un zgomot care imita bâzâitul unui aparat electric.

Când se auzi din nou soneria, Victoria se îndreptă spre hol.

— Poate că de data asta chiar e George Clooney.

Era, de fapt, un curier care aducea cadouri: un buchet de flori exotice, o sticlă de șampanie Cristal și o cutie misterioasă învelită în folie argintie. Victoria aduse bunătățile pe masa din sufragerie.

— Bruce este cel mai atent bărbat din lume.

— Așa este, dar nu sunt de la el, răspunse Victoria scoțând suportul de plastic din buchet și

examinând plicul.

— Atunci de la cine sunt? Deschide-l repede!

Victoria rupse plicul și scoase bilețelul din interior: „De la cel mai enervant om din lume”.

— Sunt de la Solomon?! Avocatul ăla?

— Mi-a tot lăsat mesaje, invitându-mă să iau masa cu el. Spune că vrea să mă ajute să-mi găsesc un serviciu, dar de fapt vrea să îi ofer pe tavă cazul Barksdale.

— Un motiv în plus ca să obții cazul pentru tine.

Oare era în stare de așa ceva? Să ia telefonul și să încerce să obțină cazul, pur și simplu? Nu prea suna a genul de lucru pe care l-ar fi făcut ea…

— Și ce e în cutie?

Victoria îndepărtă folia, deschise cutia și scoase din ea un pantof cu toc Gucci din piele de șarpe.

— E pantoful meu stâng.

— Dacă dreptul se află sub patul băiatului cel rău, te spun lui Bruce.

— Mi-am uitat pantofii în sala de judecată. Solomon nu vrea să mi-l înapoieze pe celălalt până când nu-i răspund la telefon.

— Are un fetiș pentru picioare?

Jackie examină tocul de șase centimetri cu un ochi critic.

— Și, mai înainte de toate, e frumușel?

— Da, dacă îți place genul ăsta.

— Ce gen?

— E ca un vulpoi. Un vulpoi periculos, cu o coadă mare…

— Oho!

— Are genul acela de privire, ca și cum tocmai a jucat o festă tuturor oamenilor de pe planetă.

— Sună minunat. Mai bine mi l-ai prezenta și mie.

— Parcă voiai să stai acasă cu vibratorul.

— Nu mai are baterii.

— Crede-mă pe cuvânt, nu vrei să te încurci cu unul ca Solomon.

— Nu vreau să mă mărit cu el. Vreau doar o noapte destrăbălată de amor.

— Jackie! Tu meriți un bărbat mai bun decât Steve Solomon.

Victoria o mustră pe un ton care-i amintea de Regină.

— Nu cumva îl păstrezi pe băiatul cel rău pentru tine?

— Ai înnebunit? Peste o lună mă căsătoresc cu Bruce.

— Exact. Asta ar fi ultima aventură cu un bărbat total nepotrivit pentru tine. Așa e regula.

— De unde-ai mai scos-o și pe asta?

— Din revista *Cosmopolitan*.

Jackie înfulecă bucata de plăcintă cu morcov rămasă, apoi cu gura plină de glazură o întrebă:

— N-ai vrea să-i vezi fața lui Solomon când ar afla că o ai pe Katrina drept clientă?

Era un gând tentant, dar să fie ea oare capabilă de așa ceva?

— N-am instrumentat niciodată un caz de crimă.

— Eu zic să încerci.

Poate că Jackie avea dreptate. Poate că ar trebui să fie mai agresivă și să nu-și mai facă atâtea griji pentru aparențe. Pe măsură ce se gândea mai mult, Victoria avu o revelație. Nu existau diamante ascunse. Cel puțin, nu în pereții apartamentului sau în instalația de iluminat.

Singurele diamante pe care le găsim vreodată sunt cele pe care ni le oferim singuri.

Probabil că ar fi trebuit să își plănuiască ce să spună, să scrie ceva în agenda ei, dar să le ia naiba de reguli. De data asta avea să procedeze în stilul lui Solomon.

Mișcându-se repede, ca să nu apuce să se răzgândească, Victoria își deschise telefonul mobil.

— Ce faci?

— Improvizez.

10.

AMBUSCADĂ PE STRADA KUMQUAT

Victoria apăsă puternic pe frâne, iar vechiul ei Ford Taurus se clătină și intră pe contrasens pe o alee, cât pe ce să dea peste o iguană verzuie lungă de aproape un metru care mergea în zigzag pe asfalt. Creatura o făcu să se gândească la cealaltă șopârlă pe care o cunoștea, Steve Solomon, omul căruia îi plăcea să fure pantofi. Singura deosebire era că dacă l-ar fi văzut pe el târându-se pe drum, l-ar fi făcut una cu pământul.

În cele din urmă ajunse pe Loquat Avenue. Unde naiba era Kumquat Avenue? Străzile nu erau deloc iluminate, iar Victoria se pierduse pe undeva prin Coconut Grove după lăsarea întunericului. Fusese neatentă, pentru că tot repetase ce ar trebui să-i spună lui Solomon – în cazul în care găsea vreodată casa.

„*Nu vreau șampania ta. N-am nevoie de florile tale. Nu vreau să te mai văd sau să îți mai aud numele vreodată*."

Apoi se corectă în sinea ei. Voia să-i vadă fața. Voia să-l vadă suferind. „Arată-i de ce e în stare un Lord", îi plăcea mamei ei să glumească.

„*Katrina Barksdale m-a angajat pe mine. Du-te înapoi la infracțiunile rutiere și la traficul de păsări. Și dă-mi înapoi pantoful*!"

Suna foarte bine. Părea puternică și sfidătoare.

Dar până una-alta, se pierduse într-un cartier unde tufișurile de hibiscus porneau din grădini și se târau sălbatice și netăiate până în mijlocul străzii, unde stejarii înalți ascundeau luna de pe cer, proiectând umbre gigantice și conferind tuturor lucrurilor o nuanță otrăvită de negru-verzui. Ferestrele mașinii erau coborâte. Nu îi

plăcea să folosească aerul condiționat care utiliza freon, așa că mirosul amețitor de iasomie o copleșise în noaptea umedă. Începuse să transpire. De ce oare se îmbrăcase cu bluza albă de satin și cu pantalonii de lână?

Era a doua ținută pe care o încercase. Prima dată se îmbrăcase în jeanși albi și o bluză din plasă argintie fără mâneci, din nailon, decorată cu mărgele strălucitoare. Era o ținută cam prea sexy pentru o vizită neanunțată acasă la un bărbat, după lăsarea întunericului. Nu-și putea pune niște haine atât de frivole pentru misiunea ei. Ar fi putut să mai acopere ce rămânea la vedere cu geaca ei din piele argintie care se închidea cu capse, dar era prea cald afară. În plus, îi promisese lui Bruce că o să arunce toate hainele de piele pe care le avea, deoarece ele sfidau principiile lui privitoare la modul de a trata animalele. Până în prezent nu aruncase nimic și, ca să fie sinceră, spera ca Bruce să o lase mai ușor.

Pe măsură ce medita la cealaltă promisiune pe care o încălcase – să nu mai mănânce carne – simți mirosul de grătar care venea dintr-o curte. Mirosea a costițe afumate, iar aroma sosului de oțet se ridica în aerul nopții. Ce putea ea să facă dacă se născuse carnivoră? Dacă ar fi fost să se alăture și ea grupării PETA, i-ar fi schimbat numele din „Oamenii pentru un tratament etic al animalelor” în „Oamenii pentru prepararea rafinată a animalelor”. Dar atunci când iubești pe cineva trebuie să faci compromisuri, nu? Să renunțe la carne pentru a-l avea pe Bruce – nu era o alegere prea dificilă.

Cu o mână pe volan, trecu ușor cu degetul peste sistemul complicat de închidere al bluzei. Șnururile de satin se răsuceau într-un model floral, iar mânecile erau ușor bufante din cauza manșetelor cu o croială minuțioasă. Pantalonii nu erau eleganți deloc; niște simpli pantaloni negri și drepți. Era o șmecherie pe care o învățase de la

mama ei. „Pantaloni simpli și o bluză strălucitoare. Simplu și elegant.”

Acum unde ajunsese? Trecuse de străzile Palmetto, Royal Palm și Poinciana. Probabil că mersese prea departe. Victoria întoarse în mijlocul străzii și merse puțin înapoi până când se trezi drept pe Kumquat Avenue. Care casă era?

La naiba!

Frână brusc chiar înainte să lovească din plin o camionetă verde și veche, cu farurile stinse și cu apărătoare de insecte pe bara de protecție din față. Probabil că apărase de după colț din întuneric. Ea semnală cu farurile, dar camioneta se îndepărtă cu viteză mare și cu luminile stinse. *Idiotule*!

•

Casa era exact așa cum și-o imaginase. O construcție de beton acoperită cu tencuială ieftină. Avea mare nevoie de o zugrăveală. Felinarul din apropierea intrării n-avea bec, iar grădina din fața casei era plină de frunze de palmier uscate. Mașina lui Solomon, un Cadillac vechi decapotabil de dimensiunile unui portavion, era parcată pe pietrișul aleii. Își dădu seama că era mașina lui după plăcuța de înmatriculare pe care scria: OBIECTEZ. Apărătorile erau presărate cu pete de rugină, ca niște tumori maligne, iar acoperișul din material alb era pestriț din cauza mucegaiului și era lipit cu bandă adezivă. Impresia generală era aceea că mașina tocmai fusese scoasă de pe fundul unui râu, cu cadavrul unui mafiot în portbagaj.

Luând cu ea mita trimisă de Solomon, șampania și un buchet de streliții ce începeau să se ofilească, Victoria urmă cărarea de pietre ciobite care ducea spre ușă, evitând fructele roșii ce cădeau dintr-un copac de piper brazilian și care i-ar fi făcut praf bluza. Ocoli cu grijă o broască moartă, atentă să nu atingă cu tocul sandalelor cadavrul gri a cărui autopsie o efectua un grup mare de furnici. O plantă cu niște flori albe și ofilite umbrea cărarea. Ca și restul cartierului invadat de vegetație

luxuriantă, ca și Solomon, planta avea mare nevoie să se ocupe cineva de ea. Cum naiba se numea floarea?

Aoleu! Se opri subit. O frunză ascuțită se agățase în mâneca ei bufantă. Se desprinse cu îndemânare, dar era prea târziu. Bluza era deja găurită, iar unul dintre șnururile răsucite se desprinsese.

Să te ia naiba, Solomon, cu tot cu tufișurile tale neîngrijite!

Bineînțeles că soneria nu funcționa. Începu să bată cu putere în ușă și atunci își aminti subit numele plantei cu flori albe. „Pumnal spaniol”.

Apoi simți dintr-odată o senzație uimitoare. Ceva rece i se prelingea pe ceafă. Făcu stânga-mprejur și jetul de apă o nimeri drept în față.

Rahat! Pornise din greșeală stropitoarele? De ce orice întâlnire cu Solomon trebuia să se transforme într-un dezastru?

— *Oppugnatio*!

Strigătul venea de la o siluetă neclară maro-verzuie, care sări din arborele de piper și ateriză la un metru depărtare. Era un băiețel slăbănog, de vreo unsprezece-doisprezece ani, îmbrăcat în echipament de camuflaj.

— *Capitis damnare*! urlă copilul, apoi ridică o pușcă roșie de plastic și pulverizează spre ea un jet puternic de apă.

Victoria se dădu înapoi împleticindu-se, agățându-se din nou în frunza „Pumnalului spaniol”. Florile și șampania îi scăpară din mâini. Sticla se sparse, iar șampania îi țâșni drept pe sandale și pe degetele goale de la picioare. Atacatorul trecu ca o zvârlugă pe lângă ea, deschizând ușa cu piciorul și alergă în casă. Un bărbat cu pieptul gol apăru în pragul ușii deschise.

— Ce dracu’ se întâmplă aici?

Solomon nu purta decât un prosop înfășurat în jurul coapselor.

— Monstrul acela mic…

— E Bobby. L-ai speriat.

— Tot eu l-am speriat pe el?

„Deci ăsta e nepotul”, se gândi ea. Cât timp stătuseră amândoi la răcoare, Solomon îi spusese că nepotul lui pune pe fugă femeile, dar uitase să-i spună că băiatul se antrenează să devină un ucigaș în serie.

— Dacă mai țin eu bine minte limba latină, cred că tocmai m-a condamnat la moarte.

— Probabil a crezut că ești asistent social.

Victoria constată că îi încăpea degetul prin gaura din bluză. Era distrusă definitiv.

— Protecția Copilului îmi evaluează capacitatea de a fi părinte.

— Și există notă mai mică de 4?

— De ce ai venit? Stai așa! Nu-mi spune că te-ai decis să-mi accepți oferta!

— Asta crezi tu?

— Sau ai venit ca să te dai la mine.

Steve îi adresă unul din rânjetele lui atât de enervante.

— N-am mai fost la un concurs de tricouri ude de mulți ani.

Victoria aruncă o privire la bluza ei; materialul ud îi scotea în evidență sânii și sfârcurile.

Minunat! *Odată se întâmplă să nu-mi pun sutien, și uite ce pățesc*.

— Ești dezgustător.

— Hei, nu eu sunt excitat, pe cât se pare. Mă rog, nu încă.

— Plec!

— Tocmai când ne distram mai bine. Ai venit să-mi oferi cazul Barksdale, nu-i așa?

Oare bărbații pot fi chiar atât de naivi?

— Intuiția ta te înșală.

— Îmi pare rău pentru bluza ta, continuă el fără nicio urmă de regret în voce. Dacă vrei să intri ca să o dai jos…

— Te las să visezi mai departe. Vreau pantoful înapoi.

Nu mai avea chef să-l tachineze. N-avea decât să afle din ziare despre noua ei clientă și despre schimbarea din viața ei.

— Intră, te rog, să discutăm despre cazul nostru.

— Nu e cazul nostru. Este cazul meu!

— Am înțeles. Joci tare din cauza onorariului. Nu-i nimic, se poate negocia totul.

— Nu-mi vine să cred.

— O să fii asistenta mea și îți dau treizeci la sută din onorariu.

— Am o contraofertă pentru tine. O să fiu eu avocatul principal și o să încasez eu onorariul. Tu n-ai decât să stai acasă pe canapea și să vezi procesul la televizor.

Steve păru uluit.

Nici prin cap nu-mi mai trece să fug înapoi acasă. Vreau să-i fac în ciudă mai întâi.

— M-am lansat pe cont propriu. Katrina Barksdale este prima mea clientă.

— Vorbești serios? Doar nu te-a angajat.

Uite-te la el. Nu-i vine să creadă.

— Pe cât pui pariu? Am vorbit deja cu Kat.

— Despre ce, despre cumpărături?

— Afacerea este deja încheiată. Vrea o avocată și crede că eu sunt alegerea ideală. Mâine vom semna contractul de prestări servicii.

— I-ai spus că nu ai mai lucrat niciodată la un caz atât de important?

— Am făcut ce ai fi făcut tu.

Victoria se simți învingătoare și îi adresă un zâmbet încrezut.

— Ai mințit? A mințit Maica Tereza a tribunalului?

— Nu m-a întrebat, iar eu nu i-am spus nimic.

— Barksdale este un proces prea mare. Nu poți începe cu el.

— O să vezi că pot, îl tachină ea, bucurându-se de suferința lui.

— Ai idee măcar ce presiuni vor exista într-un proces de crimă în care sunt implicate celebrități?

Toată lumea va fi cu ochii pe tine. Presa, avocații cei mari, Oprah…

Deja începuse să vorbească incoerent. Scena asta merita o bluză ruptă.

— Îmi place să te văd în starea asta, Solomon.

— Aici e vorba de relații sexuale perverse. Tu te înroșești numai când îți pledoaria de deschidere.

— Acum mai ești și expert în viața mea sexuală?

— Tu cu Bruce sunteți ca o felie de pâine unsă cu maioneză. Poate și cu o felie de avocado pe deasupra.

— Nu mă mai poți scoate din sărite.

— Probabil că o faceți uitându-vă la emisiunea lui Lou Dobbs. Acțiunile Amazon au crescut cu trei dolari, lui Bruce îi mai crește apetitul cu trei centimetri.

— Habar n-ai despre ce vorbești.

— Cunosc bărbații de genul lui Bigby. Fără șmecherii, fară poziții complicate. Numai sex clasic.

— Dacă ai fi capabil de emoții umane, aș zice că ești gelos.

— Ai nevoie de mine, Lord.

— Am nevoie de pantoful meu drept. Dă-mi-l și am dispărut de-aici.

— Te pot transforma într-un avocat minunat.

— Dă-mi pantoful! Acum!

— Ai tupeu. Ai prezență de spirit. Dar ești ca argila nemodelată.

— Și tu ai vrea să mă modelezi, nu-i așa? Las-o baltă.

Ce amuzant era. Îi amintea de ceva, dar nu știa sigur de ce. Aha, bineînțeles…

Certurile și zeflemisirile de când stătuseră în închisoare.

Avea senzația că își încărcase bateriile. Ciorovăiala cu Solomon era pentru ea ca un meci solicitant de tenis, între doi jucători experimentați care dau tot ce au mai bun.

— Bine. Renunț.

Solomon ridică mâinile, iar prosopul îi alunecă și mai mult pe șolduri.

— La ce?

— Îți urez noroc cu cazul Barksdale.

— Asta-i tot? Nu mai faci nicio ultimă tentativă?

— E cazul tău, Lord. Eu o să stau în primul rând și o să te aplaud.

Rămase dezamăgită. Abia se încălziseră și el dădea înapoi.

— Intră să-ți dau pantoful.

— Aștept aici.

— E important să intri. De dragul lui Bobby. Dacă o să creadă că ai venit să-l iei pe el, n-o să doarmă deloc la noapte.

— Dacă asta e una din șmecheriile tale…

— Nu e loc de șmecherii când vine vorba despre Bobby. Niciodată nu glumesc despre Bobby, îi spuse el pe un ton calm.

11.

ARMAMENTUL RUDNICK

Steve tocmai mințise; apoi spusese adevărul.

Afirmația despre Bobby era sută la sută adevărată. Bobby era mai presus de orice; când era vorba despre bunăstarea lui, nu era loc de jocuri și șmecherii. Dar mai spusese ceva: „Îți urez noroc, e cazul tău”.

Asta era o minciună gogonată. „Nu e vina mea”, își spuse Steve. Victoria îi dăduse prea multe informații, exact ca un martor emoționat.

E o afacere încheiată… Mâine va semna contractul pentru prestări servicii.

Conducând-o pe Victoria în casă, Steve nu se mai deranjă să o corecteze.

Vickie dragă, afacerea nu e încheiată până când nu vezi contractul semnat.

Ceea ce însemna că mai avea timp până a doua zi de dimineață să-i fure cazul, exact cum furase în facultate un homerun împotriva echipei statului Florida. Țopăise încoace și-ncolo la bază, ca și cum ar fi fost pe punctul să o ia la goană. Se scărpinase în fund, se prefăcuse că șchiopătează, se legănase până când pe aruncător îl apucase somnul… apoi o luase la goană.

— Și unde este noul tău birou? întrebă Steve pe un ton indiferent.

— Încă nu am birou.

Asta însemna că se întâlneau acasă la Barksdale. Într-un restaurant ar fi fost mult prea expuse. Deja avea jumătate de plan. Trebuia să ajungă la Gables Estates înaintea Victoriei. O să se gândească mai târziu ce să spună când ajungea acolo, pentru că pe moment n-avea nicio idee.

— Unde e băiatul meu?

Nu primi niciun răspuns.

— Hai, puștiule, că vreau să-ți fac cunoștință cu cineva.

Tot nimic. Steve se întrebă ce reacție avea să-i trezească Bobby Victoriei. Unele femei se crispau. Altele îl ignorau. Existau și cele care se speriau de-a binelea, dar nu le putea învinui. O seară romantică nu se termină de obicei cu un băiat de unsprezece ani ghemuit la picioarele patului și lătrând ca un câine.

Victoria inventarie sufrageria lui Steve care arăta exact ca un dormitor comun dintr-un cămin studențesc. Măsuța de cafea era făcută dintr-o placă de surfing. Pe perete era lipit un poster cu fundașul Dan Marino. Într-un colț se afla o sculptură, dacă se poate numi sculptură o grămadă de cutii de bere storcite și lipite una de alta sub forma abdomenului unei femei dezbrăcate. Numeroase ziare și reviste zăceau împrăștiate pe o canapea neagră de piele care arăta ca și cum ar fi fost lăsată în ploaie câteva zile. Într-un cuvânt, era casa unui student întârziat.

Fără niciun avertisment, se auzi o mișcare și o siluetă micuță și slabă apăru din spatele draperiilor și se aruncă pe canapea. Echipamentul de camuflaj dispăruse, iar băiatul nu mai era îmbrăcat decât în chiloți.

— Aici erai.

Bobby își strânse genunchii sub bărbie, se scufundă într-un colț al canapelei și începu să se legene înainte și înapoi. Era atât de slab, încât coastele ieșite în afară arătau ca scheletul unei ambarcațiuni în construcție. Părul prea lung ar fi trebuit să fie tuns puțin, iar ochelarii cu rame negre erau murdari. Era desculț și stătea cu capul înclinat într-o parte atât de mult, încât aproape că atingea umărul cu urechea. Victoria se simți cuprinsă dintr-odată de compasiune. Băiatul părea să aibă un handicap intelectual, poate chiar și unul fizic.

— Bobby, ea este Victoria Lord.

— Bună, Bobby.

Victoria i se adresă pe un ton vesel, încercând să-l liniștească. Se aplecă spre canapea și îi întinse mâna, dar băiatul se retrase și mai tare printre perne.

— Lui Bobby nu-i place să fie atins, îi spuse Steve strângându-și mai tare prosopul în jurul coapselor.

La lumina din cameră, Victoria observă că Steve se păstra în formă. Avea pectoralii și umerii bine dezvoltați. Își întoarse privirea, dorindu-și în secret ca el să se îmbrace cu ceva.

— Victoria este o prietenă de-a mea.

De dragul copilului, Victoria se decise să nu-l contrazică.

— Nu a venit aici ca să te ia de la mine, continuă Steve pe un ton pe care nu-l folosea niciodată în sala de judecată. Mai ții minte ce ți-am povestit despre ea?

— Că e o afurisită de bogătașă cu limba spurcată, răspunse Bobby pe un ton neutru.

— Ce drăguț!

Victoria se chinui să zâmbească.

— Unchiul Steve mi-a mai zis ceva.

Băiatul își îngroșă vocea și spuse:

— E frumoasă și deșteaptă și este cea mai bună începătoare pe care am văzut-o vreodată.

Victoria se întoarse uimită spre Steve:

— Chiar ai spus lucrurile astea?

— Bobby nu spune decât adevărul. N-ar putea să mintă nici dacă ar vrea.

— Voi doi sunteți o pereche tare ciudată.

— Și a mai zis că n-ai deloc armament.

— Bobby, ajunge!

— Armament?!

— Da, adică tertipuri, chestii din astea.

— Nu-i adevărat! interveni Bobby.

Victoria îi aruncă o privire lui Steve, dar chipul lui nu trăda nimic.

— Bobby e un băiat deosebit, spuse el plin de mândrie.

— Sunt doar un tăntălău care se pricepe la lucruri care nu mai interesează pe nimeni altcineva.

— Sunt convinsă că nu e adevărat, răspunse Victoria.

O voce venită de nicăieri îi întrerupse:

— Steve, nu vii înapoi în pat?

De pe coridor apăru o tânără cu părul lung și negru. Victoriei i se păru că o cunoaște de undeva, dar o distrăgea ușor faptul că femeia nu purta decât niște cercei rotunzi de aur și o pereche de chiloți tanga negri cu mărgele. Avea sânii rotunzi și plini, cu sfârcurile poziționate spre interior, ca niște ochi puțin sașii. Acum Victoria avea la dispoziție două piepturi pe care să încerce să le evite cu privirea.

— Vai de mine!

Femeia încercă să-și acopere sânii cu palmele, dar acestea erau prea mici ca să facă față.

— Ăsta e armamentul.

Bobby arătă cu degetul pieptul femeii.

— Domnișoară Lord, n-am știut…

Bineînțeles că o cunoștea. Era Sofia Hernandez, grefiera cu bluza transparentă, care își scrisese numărul de telefon în agenda lui Steve și care avea niște sâni imenși.

— Bună, Sofia.

Victoria se întoarse apoi spre Steve:

— Poate că ar trebui să plec.

— Așteaptă o secundă.

Steve porni pe hol, îndreptându-se spre dormitor.

Bobby își îngroșă iar vocea, imitându-l perfect pe unchiul său: „Doctorul Harold Rudnick este un chirurg plastician versat, un membru de onoare al Academiei de Medicină. Stilul său recunoscut este sânul bine conturat, rotund, care nu atârnă. Dacă reclamanta dorea altceva decât produsul tradițional

al doctorului Rudnick, ar fi trebuit să-l anunțe pe acesta dinainte”.

— Sunt exact cuvintele lui Steve din pledoaria finală, o informă Sofia cu mâinile încrucișate sub propriul armament. Mie mi-a aranjat sânii gratis, doar pentru că am fost grefieră la procesul lui. Dacă vrei, pun pariu că Steve îți poate obține o reducere.

Exista oare vreun răspuns politicos la o astfel de ofertă? Victoria nu știu ce să zică.

— Știi, sânii tăi au o formă frumoasă, dar le-ar trebui puțin volum.

Mă aflu pe o planetă ciudată din altă galaxie. Cum naiba am ajuns eu aici?

Steve se întoarse în cameră cu pantoful Victoriei și, slavă Domnului, de data aceasta era îmbrăcat în pantaloni. Îi aruncă Sofiei o cămașă bărbătească.

— Sânii cei vechi erau din silicon. Erau cam toxici, continuă Bobby.

Victoria ar fi preferat să schimbe subiectul. Sofia își puse cămașa pe ea fără să închidă nasturii. Arăta ca o reclamă din reviste. Îi mai lipsea doar replica: *Partida de sex a fost minunată, acum hai să bem o votcă*.

— Metiletilcetonă. Ciclohexanonă, acetonă, policlorură de vinil, xilen, acetat de etil, benzen…

— Nu te mai da mare! îl întrerupse Steve.

— Copilul este genial. Uneori mi-aș dori să fiu și eu un idiot savant ca el, spuse Sofia.

— Nu sunt idiot, parașuto!

— Bobby! Acesta este un cuvânt foarte urât, îl certă Sofia.

— Nu e adevărat. Parașută. Substantiv, din secolul al XVII-lea. În argou, înseamnă femeie ușoară. Semnificația obișnuită este de dispozitiv pentru coborârea lentă a oamenilor lansați dintr-un aparat de zbor.

— Ai învățat dicționarul pe dinafară?

— Nu chiar pe tot. Vrei să jucăm jocul numelor?

— Nu știu cum.

— Spune-i numele unei persoane renumite, o sfătui Steve.

— George W. Bush.

Băiatul își miji ochii în spatele lentilelor groase și începu să-și muște buza. Apoi zâmbi pentru prima dată de când îl cunoscuse, lăsând la iveală un aparat dentar strălucitor, pe două rânduri.

— S-A FĂCUT NEVĂZUT[4]!

— Mi-a plăcut, spuse Steve.

— Se numește angiogramă, se amestecă Sofia.

— Poate vrei să spui anagramă, o corectă Bobby.

— Cum ai reușit?

— Literele parcă plutesc în capul meu, iar eu le pun la un loc. Mai zi-mi un nume.

— Monica Lewinsky!

Bobby se foi o clipă, apoi strigă:

— VACĂ LĂPTOASĂ NEBUNĂ[5]!

— Bravo, îl lăudă Victoria.

Steve se așeză pe canapea.

— Bobby a suferit pierderi senzoriale…

— Când mama m-a încuiat într-o cușcă de câini timp de un an.

— Doamne ferește!

Steve continuă:

— Partea stângă a creierului său a refuzat să mai funcționeze. Memoria episodică, precum și gândirea logică și secvențială sunt afectate. În schimb, partea dreaptă a creierului s-a dezvoltat. Memoria la nivel striatal, deprinderile și gândirea procedurală funcționează.

— Pot să memorez diverse.

— Am citit multe reviste de medicină împreună, spuse Steve.

— Suntem cei mai buni prieteni. O să stau cu unchiul Steve până când mă fac destul de mare ca să mă cuplez cu Jenna Jameson.

— E vecina voastră?

— Ei, na!

— Este o actriță, o lămuri Steve.

— Nu cred că am văzut niciun film cu ea.

— „Aventuri cu Jenna. Servicii orale și orgasme pentru toți”, spuse Bobby.

— Cred că este cazul să plec.

— Mai vii pe la noi? o întrebă Bobby.

— Ei, am trăit s-o văd și pe asta.

Steve îl mângâie pe cap și se uită la băiat cu afecțiune sinceră. Rânjetul enervant și atitudinea vicleană de băiat rău dispăruseră ca prin minune. Victoria constată că acasă, alături de nepotul său, Solomon era cu totul alt om.

Băiatul se ridică în genunchi pe canapea și își întinse mâna dreaptă spre Victoria, răsfirându-și degetele.

— Fir-aș al naibii! exclamă Steve. Vrea să-ți atingă mâna!

Victoria își ridică mâna dreaptă și atinse palma și degetele băiatului.

— Așa făceam și cu mami, dar prin geam.

— Prin geam?

Victoria nu mai înțelegea nimic.

— O vizita la închisoare. Când Bobby era micuț, iar mama lui era în închisoare, atingeau fiecare geamul despărțitor cu mâna.

Victoria nu dorea să îl pună pe Bobby într-o situație neplăcută întrebând de ce fusese mama lui la închisoare. În spatele ochelarilor, ochii săi exprimau tristețe și vulnerabilitate.

— Te rog să mai vii.

— Dacă mă invită unchiul tău, mai vin.

— Poți veni oricând.

— La revedere, Solomon. Bobby, ești un puști grozav. Sofia, mi-a părut bine să vă văd, pe tine și pe tot armamentul tău.

— La revedere, îi răspunse Sofia.

Steve o conduse pe Victoria spre ușă.

— Îți doresc noroc cu cazul tău. Dacă ai nevoie de un sfat, sună-mă.

Când ieși în întunericul umed pentru a se îndrepta spre mașină, Victoria se gândi că

Solomon păruse sincer. Ce era cu toate sentimentele acestea care o încercau, mai încâlcite decât un ghem de lână căzut în ghearele pisicii? Parcă simțea o urmă de dezamăgire. Îi vor lipsi scânteile care săreau ori de câte ori se provocau unul pe altul la duel. Avea sentimentul ciudat că s-a terminat ceva ce nici măcar nu începuse.

— Victoria, așteaptă puțin!

Steve striga după ea, alergând pe dalele de piatră ale aleii. Dintr-un motiv pe care n-ar fi putut să-l ghicească, simți un freamăt în capul pieptului, de parcă era un fluture prins în plasă. Dorea să-i mai spună ceva…

Steve îi întinse pantoful Gucci din piele de șarpe.

— Ți-ai uitat pantoful, îi spuse el, apoi se întoarse în casă și închise ușa în urma sa.

LEGILE LUI SOLOMON

3. *Nu beau niciodată înainte de apus… ~~ora~~ ~~două~~… ~~prânz~~… înainte de a-mi fi sete.*

12.

HOȚUL DE CLIENȚI

Poate că se grăbise să îl judece, se gândi Victoria a doua zi după vizita pe care i-o făcuse lui Solomon. În sala de judecată era exact ca un pistolar care împușcă tot ce mișcă, dar acasă părea cu totul alt om. Mai puțin pectoralii, care erau aceiași oriunde s-ar fi dus…

În ciuda defectelor sale, se vedea de la o poștă că Solomon își iubea nepotul, care îl adora la rândul său. Puțin bărbați mai sunt părinți buni în zilele noastre. Dacă Solomon ar fi în stare să mai renunțe la numeroasele sale obiceiuri iritante, probabil că va deveni o partidă bună cândva.

Acestea erau gândurile Victoriei în timp ce conducea pe sub coroanele copacilor banian de pe marginea șoselei Old Cutler, care o ducea acasă la Katrina Barksdale. Victoria acceleră puțin și depăși un autobuz care transporta copiii de la grădinița Gulliver, o manevră cam imprudentă pe autostrada cu doar două benzi care șerpuia de-a lungul coastei. Din păcate o presa timpul, după cum ar spune orice avocat. Marele Juriu se întrunea în dimineața aceasta. Până la ora cocteilului de după-amiază, Katrina urma să fie pusă sub acuzare pentru crimă. Victoria trebuia să obțină semnătura ei pe acte și să o pregătească pentru arestare și pentru luarea în custodia poliției.

Gândindu-se la noaptea precedentă, își dădu seama că Solomon o mai luase prin surprindere cu ceva. Renunțase cu grație la cazul Barksdale. Poate că în cele din urmă nu era chiar ca un animal de pradă. Dacă se gândea mai bine, fuseseră câteva momente în care își arătase și latura mai umană. În fond, el o apărase față de Ray Pincher. *O să fie*

foarte bună dacă nu storci şi ultima picătură de viaţă din ea.

Iar Bobby îi repetase cuvânt cu cuvânt ce spusese unchiul lui despre ea: „E frumoasă, deșteaptă, și e cea mai bună începătoare pe care am văzut-o vreodată”.

După o a doua audiere, Victoria îi oferi circumstanțe atenuante și își schimbă opinia despre cazul lui Stephen Solomon, Esq. Fusese prea dură cu el. Știa că are tendința de a exagera în sensul acesta. Poate comportamentul ei îl provocase și scosese la iveală cele mai urâte trăsături ale lui. Victoria promise în gând să își ceară scuze data viitoare când avea să-l întâlnească pe Solomon.

Când vină pe Casuarina Concourse, gândurile ei se concentrară asupra problemei zilei, procesul Statul împotriva Katrinei Barksdale, o ecuație în care Solomon nu avea ce căuta. Oare avea să fie acuzată pentru crimă cu premeditare? Ce motiv puteau invoca? Această întrebare generă o altă problemă, de natură mai mult filosofică decât juridică. De ce se omoară soții între ei? I se părea o noțiune imposibil de înțeles. Solomon spusese că a instrumentat peste douăzeci de cazuri de crimă, iar ea își dorea să fi instrumentat măcar unul.

Voia să pară sigură pe ea în fața Katrinei, dar emoțiile începură să-i dea de furcă. Și-l imagină pe Pincher ținând o conferință de presă chiar înaintea emisiunii informative de seară. Îi stătea în fire să stârnească interesul publicului, ca un îmblânzitor de lei la circ. Poate că ar trebui să angajeze o firmă de relații publice. Ar trebui să organizeze și ea o conferință de presă. Dar e etic ca avocatul apărării să țină conferințe de presă? Nu știa deloc care erau limitele într-un proces atât de mediatizat.

În timp ce se îndrepta spre golf, o adiere plăcută înfioră ramurile palmierilor regali plantați pe linia mediană a șoselei. Trecu pe lângă mai multe case postmoderniste, înșiruite ca niște cutii asimetrice de beton ce străluceau în soarele dimineții.

Reședința Barksdale se afla la capătul aleii, cocoțată pe un promontoriu înconjurat de apă pe trei laturi. Victoria trecu printr-o poartă deschisă din fier forjat, apoi pe lângă niște fântâni arteziene din bronz care bolboroseau de zor și se opri în fața unui *palazzo* italian din secolul al XVII-lea… construit în 1998. Mama ei, care întotdeauna apreciase ornamentele și înfloriturile, s-ar fi îndrăgostit de acest loc. Era un domeniu nesfârșit, cu grădini și logii, arcade și foișoare, arabescuri și modele complicate. În interior se vedeau scările de marmură, podelele din mozaic, lambriurile din lemn negru și tencuiala de cea mai bună calitate. În spatele corpului principal al casei, orientat spre canalul care dădea direct în apele golfului, se aflau o piscină ornată cu mozaic și un promontoriu de piatră. *Pisicuța Kat*, un iaht Bluewater făcut pe comandă, era ancorat la docuri.

Victoria mai vizitase proprietatea cu ocazia diverselor baluri caritabile, când se serveau cocteiluri și gustări pe promontoriu, într-un cort dotat cu aer condiționat. La fiecare astfel de eveniment, Charles și Katrina își făceau apariția ținându-se de mână, trecând de la un oaspete la altul, flecărind cu fiecare în parte și adresând mulțumiri pentru sprijinul acordat grădinii zoologice, orchestrei simfonice sau târgului de cărți. Oare după aceea se ascundeau în casă, își dădeau jos hainele de seară și scoteau la lumină accesoriile perverse?

La petrecerile acestea fusese mereu însoțită de Bruce. I se părea amuzant să se gândească la el în momentul acesta. Bruce și actele sexuale perverse nu prea aveau nimic în comun. Solomon nu se înșelase deloc cu privire la relația lor. Sexul cu Bruce era plăcut, dar previzibil. Și ce dacă nu făceau sex într-un balansoar? Nu avea de ce să se plângă, deși uneori cuvântul care descria cel mai bine prestația lui Bruce era „conștiinciozitatea”. Expira aerul sub forma unor pufăituri scurte și

regulate, ca și cum ar fi alergat la maraton. De altfel, Bruce chiar avea rezistența unui alergător pe distanțe lungi. De multe ori ea ajungea foarte obosită la linia de sosire.

Victoria încercase câteva metode ca să-l grăbească. Dacă își strecura limba în urechea lui nu făcea decât să-l gâdile și să-l încetinească mai rău. Nu a mers nici să schimbe poziția, în căutarea unui alt punct de frecare. Cu toate acestea, ea prefera un alergător de cursă lungă decât un sprinter. Bărbații care nici nu reușeau să ia startul în cursă nici nu meritau să fie menționați… De altfel, ea putea să îl învețe cum să își exploateze motorul. Bruce depășea fără discuție standardele conjugale minime din toate celelalte puncte de vedere, astfel încât sexul nu putea reprezenta o problemă.

Victoria își îndreptă fusta pe măsură ce se apropia de ușă. Se îmbrăcase într-una din ținutele ei de lucru preferate. Un sacou Zanella la două rânduri, din reiat maro și cu gulerul amplu, asortat cu o fustă în cloș care cobora puțin mai jos de genunchi. Pe sub sacou purta o bluză simplă de mătase maro-închis și era încălțată în niște pantofi Prada, prinși peste gleznă cu o baretă, care avuseseră un preț de-a dreptul obscen. Doar pantofii erau noi. Restul hainelor, care ar fi costat-o cel puțin o mie două sute de dolari la magazin, erau achiziționate de la aceeași consignație din Surfside de unde își cumpărase majoritatea hainelor.

Luase cu ea o servietă din piele de căprioară, în care se afla contractul de servicii pe care îl tehnoredactase chiar ea. Odată semnat, serviciile ei erau angajate în mod oficial și se stabilea onorariul aferent. Lăsase locul liber în dreptul sumei. Oare cât ar fi trebuit să fie acest onorariu? Suficient cât să își achite creditele pe care le luase ca studentă, să-și închirieze un birou, să tipărească hârtia cu

antet și cărțile de vizită, să plătească o secretară și să-i rămână și ceva în cont.

Se apropie de ușa înaltă cu ornamente spiralate, care o făcu să se gândească la o mănăstire spaniolă. Apăsă butonul soneriei, iar menajera din Honduras, o femeie scundă și îndesată, în uniformă albă, îi deschise imediat. *Te están esperando, señorita*.

Ei te așteaptă. Spaniola Victoriei era acceptabilă. În Miami era necesar să știi puțină spaniolă. Dar înțelesese bine? Care „ei”?

Victoria o urmă pe femeie, cu tocurile pantofilor țăcănind pe mozaicul din hol. Trecură pe lângă o bibliotecă plină de cărți, dintre care multe erau ediții princeps foarte rare. Charles Barksdale fusese un colecționar împătimit și un cititor rafinat; deseori îi plăcea să citeze din clasici. După aceea trecură pe lângă sala de biliard, apoi pe lângă sufrageria în care se afla un imens șemineu italian de piatră. Apoi ieșiră din nou, prin ușile duble, și ajunseră în curtea interioară frumos aranjată, în care se afla o logie acoperită. Auzi murmurul plăcut al apei scuipate de heruvimii ce împodobeau fântâna arteziană. Dar se mai auzea ceva. Râsul unui bărbat. Un râs energic și jovial, ca al unui vânzător de mașini care tocmai te-a convins să cumperi și pachetul de echipamente suplimentare de care nu aveai nevoie. Ar fi putut să jure că era râsul lui…

Nu se poate!

Ocoli fântâna, și iată-l, în toată splendoarea lui, așezat la o masă din lemn de santal: era chiar ticălosul neisprăvit și perfid de Steve Solomon. Purta o haină sport albastră, cu nasturi aurii, peste o cămașă roz, asortată cu o pereche de pantaloni albi.

Nasturi aurii, cămașă roz și pantaloni albi!

Parcă era un bancher din Greenwich la clubul de iahting. Pe scaunul de lângă el se afla Katrina Barksdale, care râdea cu triluri de privighetoare.

Se distra prea bine pentru o femeie care urma să fie pusă sub acuzare pentru crimă. Și ce era cu tricoul acela decoltat de lycra, roșu ca focul și care nu-i acoperea decât un umăr? Fusta albă cu șliț adânc avea o talie joasă ce cobora mult peste șolduri, expunându-i abdomenul gol și bronzat și coapsele. Era încălțată în niște sandale împletite, cu baretă la spate, iar unghiile de la picioare erau vopsite în culoarea tricoului. Nu era o ținută adecvată pentru prezentarea la tribunal.

— Victoria! Ce bine că ai venit! exclamă Katrina.

Machiajul Katrinei era puțin cam exagerat pentru o dimineață de luni. Părul negru îi cădea în cascadă peste umeri și se oprea chiar deasupra sânilor ei albi ca laptele. Parcă era o prăjitură de fructe cu mult sirop.

În timp ce Victoria se apropia, Katrina se așeză picior peste picior, iar șlițul fustei se ridică dezvelindu-i și mai mult din coapsă.

— Chiar despre tine vorbeam.

— Serios?

Victoria se strădui să zâmbească fără convingere. Ea știa foarte bine de unde pornise Katrina în viață, sub numele de Margaret Kathrine Gustafson, din Coon Rapids, Minnesota. Katrina nu își ascunsese niciodată originile. Dimpotrivă, îi plăcea să se laude cu fiecare pas pe care îl făcuse pe scara socială. Începuse ca majoretă care făcea scamatorii cu bastoane în flăcări în pauzele meciurilor de fotbal ale campionatului Universității St. Cloud State, apoi trecuse la un număr intitulat „Crăiasa zăpezii”, pe care îl executa în cadrul unui spectacol ambulant de varieteu pe gheață. Conform bârfelor pline de invidie care circulau în Clubul La Gorce, în timpul acelui turneu Katrina își suplimentase veniturile susținând și alt gen de spectacole de varieteu – noaptea, prin camerele de hotel. În cele din urmă a trecut la un spectacol erotic pe gheață în Las

Vegas, unde l-a cunoscut pe proaspătul văduv Charles Barksdale, și relația lor a fost iubire la prima… piruetă. Pentru el, cel puțin. Victoria prefera să creadă că și Katrina îl iubise pe Charles, dar întotdeauna apar întrebări atunci când o tânără fără posibilități financiare se căsătorește cu un bărbat bogat și mai în vârstă. Pincher avea cu siguranță intenția de a pune aceste întrebări.

— Ai făcut o alegere isteață când te-ai asociat cu Solomon. Tocmai îmi povestea despre procesele interesante la care a participat.

Era imposibil să i se întâmple una ca asta. Mai că se aștepta să apară din senin un pescăruș care să se găinățeze pe ea.

— Salutare, partenere! i se adresă Steve, ridicându-se imediat în picioare și oferindu-i un scaun.

Ce mai, era un gentleman perfect. Un gentleman perfect – mai precis un hoț ordinar care te amețește cu păsări exotice și îți vrăjește clienții ca să ți-i fure. Tocmai când începuse să aibă o părere mai bună despre el și să lase garda jos, el o înjunghiase mișelește.

La naiba, cum am putut fi atât de proastă?

— Vrei puțin ceai cu gheață? o întrebă Steve întinzându-se spre carafa în timp ce îi împingea scaunul sub fund. Dacă nu mă înșel, este făcut din fructul pasiunii.

— Într-adevăr. Ai o limbă perspicace, Steve.

„*Ai o limbă perspicace*?” *Chiar spusese așa ceva*?

— Dar poate vreți să beți ceva mai tare.

Chiar și amenințată cu închisoarea, Katrina nu uita de eticheta potrivită cu Gables Estates. Victoria se forță să-și păstreze calmul.

— Ceaiul cu gheață este suficient.

— Stephen?

— De obicei, nu beau până la apus.

„Ce aere își mai dă!”

— Undeva, pe pământ cred că soarele a apus deja.

Vocea Katrinei susura ca vinul într-o cupă de cristal.

— În cazul acesta, un scotch simplu, dacă ai.

— Un Glenmorangie de douăzeci de ani e bun?

— E numai bun, ca o plimbare pe malul mării. Toarnă-mi trei degete de scotch sec și altceva nu-mi mai trebuie.

Katrina zâmbi cochet și chemă menajera. Victoria îi aruncă lui Steve o privire care i-ar fi putut provoca arsuri de gradul trei, apoi îl întrebă:

— Deci ce am pierdut până acum?

— Stephen îmi povestea despre parteneriatul vostru.

— Chiar așa?

— Solomon și Lord. E ca un logo, nu? se interesă Katrina.

— Exact, îi răspunse Steve, iar Katrina râse ca o școlăriță.

— Dar tu ce i-ai spus lui Steve?

Victoria se strădui să reprime furia pe care o simțea cum se ridică din adâncul sufletului ei, încercând să iasă la suprafață.

— I-am spus tot. Tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea și în celelalte nopți. O să-ți explice el.

— Abia aștept.

— Crede-mă, unele detalii mă fac și pe mine să roșesc.

Cum naiba să roșești sub stratul ăsta de fond de ten care parcă e trântit cu lopata?

— Pentru un bărbat de vârsta lui, Charlie avea un apetit sexual destul de mare.

Râsul Katrinei sună ca un clinchet de monede metalice. „Văduva Barksdale pare să suporte foarte bine pierderea cea grea”, se gândi Victoria.

— În noaptea în care s-a întâmplat totul, Charlie avea o viroză stomacală și nu am crezut că o să aibă chef de giugiuleală. Dar el a scos din șifonier

accesoriile din piele și latex, și a luat o tabletă de Viagra de 100 mg. Tipul nu avea nicio limită.

— Aș vrea să discut puțin cu colegul meu, o întrerupse Victoria, așezându-și palma peste mâna lui Steve și înfigându-și unghiile în încheietura lui.

— Să nu lipsiți mult! spuse Katrina făcându-i cu ochiul lui Steve.

Victoria îl trase pe Steve de pe scaun și îl târî spre ponton. Se opriră în umbra pe care o proiecta deasupra lor podul mobil al ambarcațiunii *Pisicuța Kat*.

— Ce naiba faci aici?

Victoria ar fi vrut să vorbească în șoaptă, dar cuvintele sunau ca șuieratul unei anvelope sparte.

— Discutam cu clienta noastră.

— Clienta *mea*.

— Cred că mă place.

— Ei i-ar plăcea și de Olandezul Zburător dacă ar fi viril.

— E spre binele tău, Victoria. Ai nevoie de mine în cazul acesta.

— M-ai mințit! Noaptea trecută ai zis că ai renunțat.

— A fost doar o jumătate de minciună, iar cazul îți aparține pe jumătate.

— Tocmai când începusem să cred că ești de treabă.

— Serios? Mulțumesc.

Steve păru sincer emoționat, ca și cum singurul compliment pe care îl primise până atunci fusese ceva de genul: „Omule, nu ești o grămadă inutilă de protoplasmă”.

— Sunt convins că vom lucra foarte bine împreună.

— Las-o baltă. Te voi reclama la barou.

— Să nu uiți să-i anunți că ai mințit-o pe Katrina în ceea ce privește experiența ta. Ai fost o fată tare obraznică!

— Mă amenințI?

— Încerc să te conving să-ți redirecționezi furia. Gândește-te cât de bine ar fi să-l umilești pe Pincher în sala de judecată.

— Ar fi și mai plăcut să te văd pe tine eliminat din barou.

— Când am zis că ai stofă de avocat…

— Era o minciună, încercai să mă agăți.

— Era purul adevăr.

— Nici prin gând nu-mi trece. Nu pot lucra cu tine.

— Prea târziu. Katrina a scris deja un cec. Este plătibil către Solomon și Lord.

— Este o firmă care nu există și nici nu va exista vreodată.

Steve aruncă o privire spre grădină și îi făcu semn cu mâna Katrinei.

— Bine, o să fie o firmă care o să se ocupe de un singur caz. Indiferent ce se întâmplă – câștigăm, pierdem sau se anulează procesul – ne despărțim după aia. Dar pe moment…

— Nu se poate. O să-i spun lui Kat că ești un impostor și un farsor.

— O să arătăm ca niște idioți. N-o să mai primești nici tu cazul.

— Nenorocitule! Ești un nenorocit de două parale, care spune numai tâmpenii!

— Dă-i înainte! Spune tot ce te doare!

Se aflau la marginea promontoriului, iar umbra uriașă a iahtului se profila deasupra lor. O vergă metalică de un metru înălțime era montată pe niște cârlige fixate de piloni. Ar fi putut să o apuce, să îi tragă una în moalele capului și să-i dea un brânci în apă. Dacă ar fi încercat să iasă pe țărm, putea să-i dea iar la cap. Ori de câte ori ar fi fost nevoie. Să-l vadă cum se duce la fund, cu craniul sfărâmat, într-o baie de sânge. Era o crimă pe care putea să o justifice. Juriul nu avea cum să o condamne pentru așa ceva.

— Crede-mă pe cuvânt. Într-o bună zi o să-mi mulțumești.

— Într-o bună zi o să te omor.

— Fie că-ți convine sau nu, suntem împreună în afacerea asta, ca doi gemeni siamezi atașați pe viață.

Victoria îi întoarse furioasă spatele, ca să nu fie obligată să se uite la el. Avea nevoie de un plan. Avea toate mijloacele să-l atace. Dar ce-ar fi crezut Katrina despre ea? Și-ar fi imaginat că a înnebunit. Solomon avea dreptate, naiba să-l ia! Dacă îl dădea de gol acum, amândoi ar fi pierdut cazul.

Se răsuci pe călcâie și îl privi drept în față:

— Și ziceai că a scris un cec?

Rânjind ca o șopârlă care zace pe un bolovan la soare, Steve mângâie ușor buzunarul hainei.

— E chiar aici. Zece mii de dolari.

— Zece mii de dolari pentru un proces de crimă? Cred că glumești. Trebuie să fie o sumă cu cel puțin șase cifre.

— Așa ar trebui să fie. Dar copiii lui Barksdale i-au intentat proces pentru omucidere și toate conturile au fost blocate. Nu are mai nimic pe numele ei.

— Sigur are mai mult de zece mii de dolari.

— După o zi de avocatură ai și devenit lacomă. O să avem o publicitate care o să valoreze un milion de dolari. În cazul în care câștigăm, banii se deblochează și ne primim partea noastră.

— Dar mâncarea nu se cumpără cu publicitate.

— De ce își fac oamenii bogați atâtea griji pentru partea financiară?

— Nu sunt bogată, idiotule!

— Atunci ce-i cu hainele astea?

— Sunt de la consignație.

— Și bijuteriile?

— Sunt bijuteriile de care s-a plictisit mama.

— Pe ce bani ai studiat la Princeton și Yale?

— Am primit bursă și am făcut credit.

Steve păru descurajat:

— Și eu care speram că să plătești tu experții, testele de laborator și onorariile consilierilor.

— Ești complet naiv. Sunt falită.

— Un motiv în plus să mă urmezi.

— Nu îmi stă în fire să urmez pe nimeni.

— Bine, tu te ocupi de partea legală, eu mă ocup de fapte.

— Numai dacă împărțim onorariul șaizeci la sută pentru mine și patruzeci la sută pentru tine.

— Poate invers. Doar îți ofer spațiu gratuit în biroul meu luxos.

— Ai un birou luxos?

— La ultimul etaj. Mă rog, e într-o clădire de două etaje.

— Sunt convinsă că e un adevărat punct de atracție. Bine, atunci eu iau cincizeci și cinci la sută, iar tu patruzeci și cinci la sută.

— Facem totul juma-juma. Poți să o folosești și pe secretara mea. Dactilografiază o sută de cuvinte pe minut în spaniolă. În engleză scrie totul așa cum se aude. Trebuie să verifici cu mare atenție ce i-ai dictat.

— N-o deranjează să lucreze în plus?

— Nu contează. Este eliberată condiționat și trebuie să-și păstreze slujba cu orice preț.

— Excelent!

Victoria simți cum îi zvâcneau tâmplele.

— Deci facem afacerea?

Ea cugetă o clipă, apoi spuse:

— Mai întâi trebuie să accepți câteva reguli de bază.

— Accept orice vrei.

— Nu vreau să îți mai ascult comentariile misogine. Mă tratezi ca pe un egal.

— Sigur că da.

— Nu facem nimic care nu este etic.

— Bineînțeles că nu.

— Și să nu mai aud glume din alea de puștan despre viața mea sexuală.

— Nici despre lipsa ei?

— Exact la genul acesta de glume mă referam.

— Nu făceam decât să văd care sunt limitele. Deci suntem parteneri?

— Doar pentru cazul acesta.

— Perfect. Să dăm mâna.

Victoria îi întinse mâna, dar el își răsfiră degetele exact cum făcuse Bobby. Ea ezită un moment, pentru că gestul în sine era ridicol, dar n-avea de ales, așa că își ridică palma și o lipi de a lui.

•

Steve se uită în ochii ei când palmele lor se atinseră, întrebându-se cât va dura până ea își va retrage mâna. Era prima dată când se atingeau, iar el nu avea de gând să fie primul care să-i dea drumul. Ea surprinse privirea din ochii lui și își trase repede mâna.

Huruitul unui motor în apă îi făcu pe amândoi să tresară. Motoarele iahtului *Pisicuța Kat* începuseră să funcționeze, iar apa bolborosea la pupa.

— Salutare! N-am vrut să vă sperii, se auzi o voce de undeva de sus.

Pe podul mobil se afla un bărbat bronzat, îmbrăcat într-o cămașă albă cu epoleți, așezat în spatele cârmei. Părea să aibă vreo treizeci și ceva de ani, avea mustață și purta ochelari de soare și o șapcă albastră.

— Îmi dai și mie o mână de ajutor cu parâmele?

— Sigur că da.

Steve se îndreptă spre tacheții din față, desprinse parâma de la prora și o aruncă la bord.

Katrina strigă din grădină:

— Chet, unde pleci?

— În port. S-a stricat aparatul de măsură pentru monoxidul de carbon. Mă întorc înainte să se întunece.

Bărbatul se uită în jos spre Steve, care dezlega parâma de la pupa și i se adresă iar:

— E o frumusețe, nu-i așa?

Preț de o secundă, Steve crezu că se referea la Katrina.

— Are nouăsprezece metri lungime, iar pescajul carenei este doar de cincizeci și opt de centimetri, continuă bărbatul.

M-am liniștit.

— Are locuri de dormit pentru opt persoane. Intră chiar doisprezece oameni, dacă sunt foarte prietenoși.

Bărbatul râse, iar Steve aruncă parâma de la pupa pe iaht.

— Locuiești la bord? îl întrebă Victoria, iar Steve surâse.

Și el voia să întrebe același lucru.

— Da, în apartamentul căpitanului.

— Erai aici în noaptea în care a murit Charles? N-am reținut cum te numești…

Steve voia să îi pună aceeași întrebare. Nu se înșelase cu privire la Victoria. Avea instincte bune.

— Numele meu este Manko, dar vă rog să îmi spuneți Chet. Eu dormeam în cabina mea. Doamna B m-a chemat imediat. Am ajuns acolo înaintea paramedicilor, dar domnul B murise deja.

— Am vrea să mai discutăm cu dumneavoastră, domnule Manko.

Steve zâmbi încântat când o auzi folosind persoana întâi plural.

— Sigur că da. Eu sunt mereu aici.

Bărbatul îi făcu apoi un semn Katrinei, apăsă pe accelerație, se îndepărtă cu îndemânare de ponton și o porni spre golf.

— Crezi că el este martorul care va confirma povestea Katrinei?

— Eu așa sper.

— Dacă nu, înseamnă că e complicele.

•

În logie, menajera din Honduras le adusese băuturile împreună cu trei musafiri nedoriți. Doi detectivi îmbrăcați în haine civile și Ray Pincher.

— Deja! exclamă Victoria.

— Să mergem la treabă, colega.

Se întoarseră în grabă, exact când Pincher o informa pe Katrina că Marele Juriu o pusese sub acuzare pentru crimă cu premeditare și că avea dreptul să nu spună nimic.

— Clienta noastră recurge la toate drepturile pe care le are, strigă Steve.

— Solomon și Lord. Sunteți de aceeași parte a baricadei? Înseamnă că ne vom distra pe cinste.

Lui Pincher îi scăpărară ochii.

— Ce vrea să spună? întrebă Katrina.

— Șt! Tu ai dreptul să nu spui nimic, ai uitat?

— Vrem o intrare separată în închisoare pentru luarea în arest, i se adresă Victoria lui Pincher.

— Nu va fi nevoie, interveni Solomon.

— Nu vrem ca presa să fie anunțată dinainte. N-avem nevoie de circ.

— Circul e bun, spuse Steve. Circul Soarelui e mai bun, ce-i drept.

— Doamna Barksdale are nevoie de douăzeci de minute ca să se îmbrace.

— Mai degrabă o oră… completă Steve.

Pincher își dădu ochii peste cap și se întoarse spre unul dintre detectivi.

— Del, cred că până la urmă o să cerem taxă de intrare.

Îngrijorată, dar păstrându-și calmul, Katrina se ridică în picioare și porni spre casă.

— Mi-aș cere scuze că vă las aici singuri, dar avocații mei mi-au spus că am dreptul să nu spun nimic.

Steve o trase pe Victoria de-o parte și îi șopti:

— Du-te și ajut-o. Știi ce haine să alegi?

— Ceva sobru. Poate un costum Carolina Herrera cu pantaloni.

— Greșit! O rochie provocatoare, poate una cu imprimeu gen leopard; oricum fără umeri. Trebuie să aibă un decolteu generos. Și niște ciorapi din ăia găuriți.

— Adică ciorapi cu plasă?

— Exact. Și ruj roșu ca focul.

— Clienta noastră trebuie să arate ca o prostituată?

— Trebuie să arate ca o fată inocentă și naivă de la țară, din Vest, coruptă de perversul în vârstă cu care s-a căsătorit și care a făcut din ea sclava lui sexuală.

— O să creadă lumea așa ceva?

Steve repetă pe un ton de sinceră indignare replica pe care avea să o servească juraților:

— Cum îndrăznește statul să acuze această femeie de crimă, când ea nu a făcut decât să satisfacă pretențiile perverse ale soțului ei? Ce vină are ea, în afara faptului că s-a oferit din tot sufletul, fără să-și dea seama de pericolele care o pândeau?

— Asta e strategia noastră de apărare?

— Până în prezent asta-i tot ce avem la dispoziție.

TRIBUNALUL CIRCUITULUI
JUDICIAR
UNSPREZECE DIN MIAMI-DADE,
FLORIDA
2005

PUNERE SUB ACUZARE
CRIMĂ CU PREMEDITARE
CONFORM LEGILOR NR. 782.04(1)
& 775.087

STATUL FLORIDA ÎMPOTRIVA
KATRINEI
BARKSDALE
ÎN NUMELE STATULUI FLORIDA:

Marii Juraţi ai statului Florida, reuniţi conform legii, au fost selectaţi şi au jurat că vor investiga adevărul expunerilor prezentate de reprezentanţii Miami-Dade, conform cărora, la 16 noiembrie

2005 sau în jurul acestei date, în comitatul Miami-Dade, din statul Florida, KATRINA BARKSDALE a ucis în mod ilegal și nelegitim o ființă umană, pe numitul CHARLES BARKSDALE; *crima a fost înfăptuită cu premeditare, acuzata având intenția precisă de a-l strangula pe numitul CHARLES BARKSDALE cu o armă sub forma unui dispozitiv din piele, încălcând astfel legile 782.04*(*1*) *și 775.087 ale statului Florida, constituind un precedent negativ pentru alte cazuri similare și tulburând liniștea și pacea statului Florida.*

Mitchell Kaplan,
Purtător de cuvânt al Marelui Juriu

LEGILE LUI SOLOMON

4. *Nu voi folosi niciodată un pager, nu voi conduce un Porsche și nu mă voi da mare afișând la vedere însemnele vreunei frații… chiar dacă aș avea așa ceva.*

13.

DISPOZITIVE EROTICE ȘI PENISURI DE JUCĂRIE

— Vrei să spui că Charles Barksdale o forța pe Katrina să întrețină relații sexuale perverse? strigă Victoria încercând să acopere șuieratul vântului.

— Nu cred că a folosit forța fizică, ci mai degrabă șantajul emoțional. „Dacă mă iubești, o să faci asta pentru mine.” Și presiunile financiare: „Uite câte ți-am oferit”. Plus asul din mânecă. „Dacă nu vrei să folosim jucării erotice, dacă nu mă lovești cu biciul la fund, dacă nu vrei s-o facem legați cu cătușe, o să te părăsesc și o să găsesc o femeie fără prejudecăți.”

Victoria părea să aibă îndoieli:

— Ți-a zis Kat toate astea?

— Ce anume?

Steve rotea butonul radioului, încercând să prindă un post. În vechiul Cadillac decapotat, cei doi se deplasau pe Șoseaua MacArthur, care-i ducea din Miami în South Beach; mașina scuipa rotocoale groase de fum. Pe bancheta din spate, Bobby citea rapid un manual, *Anchete medico-legale*. Victoria văzuse fotografia unei autopsii și îi fusese suficient.

Băieții Solomon, cum îi numea ea pe cei doi, veniseră să o ia de acasă, întrucât Steve susținea că pot lucra pe drumul spre birou. După ce aruncă o privire mașinii decapotabile, Victoria își dădu seama că în următoarele două minute coafura ei avea să fie distrusă, dar ca să nu fie considerată cârcotașă nu zise nimic.

Toate acestea se întâmplau a doua zi după ce semnaseră contractul cu Katrina, care fusese imediat luată în custodia poliției, i se luaseră

amprentele și fusese arestată pentru crimă cu premeditare. Aveau de rezolvat sute de probleme, începând cu pregătirea pledoariei pentru audierea pentru eliberarea pe cauțiune. Victoria nu avusese timp să discute cu noua clientă și de aceea se văzu obligată să se bazeze pe cele relatate de Steve. Bineînțeles că el nu își luase notițe. Dacă ea ar fi fost șefa, ar fi înregistrat fiecare cuvințel, ar fi îndosariat transcrierea declarațiilor și ar fi marcat fișele cu culori, în funcție de importanță. Când îi sugerase acest lucru lui Steve, el zâmbise îngăduitor și îi spusese că la începutul unui proces este mai bine ca memoria clientului să fie „flexibilă”.

„Flexibilă”… își spuse ea. Ăsta era un cuvânt lunecos, tipic pentru un avocat.

Se întrebă dacă această relație forțată a lor avea să dea rezultate. Sigur că Solomon avea experiență, dar era atât de agresiv și de necugetat, încât era convinsă că se îndreptau cu pași repezi spre un dezastru. Încă mai era supărată pe el pentru că îi furase clienta, dar își promisese să îl suporte. Avea nevoie de acest caz pentru a se pune pe picioare și pentru a pune bazele propriului ei cabinet de avocatură. În ceea ce privea tacticile juridice pe care trebuia să le învețe de la Solomon, avea intenția să urmărească fiecare mișcare a acestuia și apoi să se comporte exact invers.

Probabil că Steve găsise postul de radio dorit pentru că încetase să mai rotească butonul, iar Robert Palmer cânta cu foc despre o femeie irezistibilă. Victoria începu să țipe, astfel încât să acopere muzica și vuietul vântului:

— Kat ți-a spus că Charles voia să o părăsească dacă nu făcea ce-i cerea el?

— Nu chiar cu cuvintele astea. Am mai ajutat-o și eu.

— I-ai spus ce să declare?

— Nu, doar am amplificat un pic răspunsurile ei.

— E o diferență aproape imperceptibilă.

— Asta fac avocații, Victoria.

Aha, deci acum îi spunea Victoria. Renunțase la Vickie. Cel puțin începuse să o trateze cu respect. În timp ce traversau autostrada se uită cu invidie la vaporul de croazieră care depășea Government Cut, îndreptându-se spre Atlantic. Pasagerii făceau cu mâna către un vas de pescuit care îi urma și pe care se organizase o petrecere. Aerul avea un gust sărat, iar vântul îi răsfira părul.

— Deci tu vrei să spui că Charles a împins-o pe Kat să îl sugrume în timpul relațiilor conjugale.

— Relații conjugale? Cine naiba mai vorbește așa?

Victoria făcu un gest spre bancheta din spate.

— Eu, atunci când este un copil de față.

Bobby replică:

— Ei și ce dacă le plăcea să și-o pună într-un fel mai ciudat? Mare scofală.

Semaforul se aprinse roșu la intrarea spre feribotul către Fisher Island, iar Steve îl opri pe bătrânul Eldo, ale cărui frâne scârțâiră amarnic, ca un vaier prelung de pescăruș. Soarele dimineții încă atârna jos la răsărit, scăldându-le fețele într-o lumină caldă. Dincolo de canal se ridicau sute de apartamente care valorau milioane de dolari, izolate printr-un șanț decorativ de lumea reală. Chiar în fața lor se afla un autobuz pe spatele căruia era o reclamă a unui avocat mustăcios și zâmbăreț care oferea consultanță gratuită. *Eu vorbesc pe limba voastră*.

Victoria încercă să alunge cu mâna gazele de eșapament.

— N-ai putea să ridici capota?

— Nu funcționează aerul condiționat.

Victoria se strâmbă fără să scoată o vorbă.

— Îmi pare rău că nu conduc un Porsche ca Bigby.

— Nu începe!

— Nu am nici pager, și nici nu port la vedere un însemn al Phi Betta Kappa ca Marele Blond.

— Tu nu ai fost membru Phi Betta Kappa, interveni Bobby.

— Mulțumesc pentru sprijin, băiete!

Steve începu să învârtească iar butonul radioului, și prinse un post unde un claxon părea să dea deșteptarea, iar Bobby strigă fericit:

— E cântecul ăla, *Barosanul a dat colțul*.

— Un cântec clasic, îi răspunse Steve când începu cântecul.

Victoria ascultă o clipă versurile care făceau referire la plânsete, suferință și continuarea luptei, dar nu înțelese nimic.

— Nu îți place muzica reggae?

— Nu înțeleg cuvintele.

— Te învăț eu. Este dialectul care se vorbește pe plantațiile de trestie de zahăr, muzica reprimării și a rebeliunii.

— Adică tu te vezi ca pe un rebel? Avocatul cu maceta?

Steve ridică din umeri:

— Pur și simplu, îmi place muzica.

Lumina semaforului se făcu verde, Steve ambală motorul, iar bătrânul Cadillac reuși să depășească autobuzul, tușind și scuipând din greu.

— Despre ce vorbeam noi?

— Despre sex, îi reaminti Bobby.

Victoria interveni:

— Serios, asta nu e o conversație adecvată pentru un tânăr…

— Bobby nu are probleme cu discuția noastră. Deci Katrina, îmbrăcată în pantaloni de piele și într-un corset de dantelă, l-a răstignit pe Charles pe pat și l-a legat de mâini și de picioare. El purta un guler la gât, din care porneau două fâșii de piele, legate la capetele patului. Își creștea singur presiunea asupra gâtului lăsându-se pe spate, și scădea presiunea aplecându-se în față. Ideea era să

taie sursa de oxigen, ca să aibă un orgasm mai puternic.

— Asfixiere erotică, le explică Bobby. Am citit mai demult un articol despre un tip care și-a înfășurat un cablu electric în jurul penisului, a prins cablul de două linguriță, și-a băgat o linguriță în fund și alta în gură, și s-a conectat la o priză. Ce credeți că a pățit?

— A cauzat marea cădere de tensiune din 2003, când s-a oprit curentul în tot nord-estul statului, își dădu Steve cu părerea.

— S-a electrocutat! spuse Bobby imitând sunetul uleiului care sfârâie în tigaia încinsă.

— În plus, Barksdale avea ceva în gură. Un penis din latex.

— Ce dezgustător!

Victoria strâmbă din nas.

— Dar este relevant pentru strategia noastră de apărare. De ce?

— Pentru că nu putea să strige cu dispozitivul acela în gură.

— Vrei să zici cu penisul în gură.

— Este posibil ca jurații de sex feminin să se simtă jigniți de cuvântul acesta. M-am gândit să mai înmuiem puțin imaginea.

Să înmuiem imaginea? *Oare chiar am spus așa o prostie*?

Pe Steve îl umflă râsul.

— O să ne aflăm într-un tribunal pentru cazuri penale, nu la emisiunea „Bună dimineața, copii”. Știi câte sinonime există pentru cuvântul penis?

— Eu știu douăzeci și șase, sări Bobby. Câte unul pentru fiecare literă a alfabetului.

— Termină, puștiule.

— Anacondă, baston, catarg.

— Nu acum, Bobby.

— Daravelă, elefant, flaut, gherțoi.

— Taci din gură!

— Mierloi, sculă, trandafir, vergea…

— Când mă gândesc că pe vremea mea ne puneau să învățăm pe dinafară Discursul de la Gettysburg.

— Nu te mai uita așa la mine. Nu eu l-am învățat cuvintele astea.

— Cârnat cușer. Pe ăsta de la tine-l știu.

— Acesta face parte din moștenirea ta etnică. Uite ce este, n-are nimic dacă vorbești prostii de față cu noi, dar dacă te comporți așa când o să vină doctorul Kranchick, ea o să-și imagineze că eu sunt pervers, iar tu o să ajungi la spitalul de nebuni.

— Cine e doctorul Kranchick? întrebă Victoria.

— Doris Kranchick. O SCULĂ VIOAIE[16], anagramă Bobby.

— Bobby, te-am avertizat! Kranchick lucrează la Protecția Familiei. Vrea să mi-l ia pe Bobby.

— Unchiul Steve a zis că o să fugim amândoi pe o insulă pustie dacă judecătorul dă o sentință împotriva noastră.

— N-ar fi mai bine să faci apel?

— Hai să ne concentrăm. Barksdale este întins pe pat. Katrina își face trucurile magice, iar el ejaculează. Apoi ea îi dezleagă mâinile, dar îi lasă gulerul la gât. Se dă jos din pat și se îndreaptă spre bar.

— De ce nu l-a dezlegat?

— Mi-a zis că el mai făcea față la încă o rundă. Ea și-a turnat ceva de băut și atunci a auzit un zgomot din direcția patului. L-a văzut pe Charlie zbătându-se și horcăind, a alergat la el și a observat că gulerul îl strângea de gât. I-a luat ceva timp să desfacă legăturile, așa că până i-a dat ea gulerul jos el deja nu mai respira. Atunci ea a sunat la urgență și cam așa s-a terminat povestea.

Victoria procesă informațiile în timp ce rulau pe Fifth Street, spre partea estică a orașului, la doar trei străzi depărtare de ocean. Lăsaseră în urmă centrul orașului Miami, cu zgârie-norii săi în care roiau avocați și bancheri în costume costisitoare de

lână subțire și fină, și cu străzile umbrite de clădiri. Aici totul părea mai viu colorat, chiar și clădirile joase sau pantalonii scurți și cămășile trecătorilor care cărau lăzi frigorifice și șezlonguri spre plajă. Fără să-și dea seama de ce, Victoria se simți foarte fericită să fie în compania băieților Solomon, să lucreze cu Steve, departe de încăperile sufocante ale Palatului de Justiție.

— Strangulare accidentală, după o partidă perversă de sex? Crezi că jurații or să înghită așa ceva?

— Nu știu, dar cred că o să reformulez puțin întrebarea ta când o să le cer părerea.

— Știi bine ce vreau să spun. E destul de exagerat.

— Doar pentru că tu și Bruce nu încercați și chestii mai exotice, asta nu înseamnă…

— Nu începe! Habar n-ai ce facem eu și Bruce.

— Bine, spune-mi tu detaliile. Treizeci de secunde îți ajung?

— Oprește mașina!

— Dar a fost o glumă…

— Oprește imediat!

Steve opri mașina lângă bordură. O rândunică zbură ca o săgeată pe lângă ei, ciripind cu foc, ca un amant deznădăjduit.

— Ce naiba e în neregulă cu tine?

Victoria nu așteptă ca Steve să-i răspundă:

— Abia ne înțelegeam și noi mai bine și tu începi să-mi spui toate rahaturile care îți trec prin cap. Scuză-mă, Bobby.

— Nu-ți face probleme, veni răspunsul băiatului.

— Dacă vrei să colaborăm, trebuie să încetezi cu prostiile.

— Bine.

— Trebuie să controlezi Băiatul Rău din tine.

— Îmi cer scuze. Să mergem mai departe.

— Nu așa repede. Hai să stârpim răul din rădăcină.

— N-are rădăcină.

— Hai să vedem ce se întâmplă în sufletul lui Steve Solomon.

— Păi, n-are suflet.

— Fii sincer!

Victoria se uită drept în ochii lui și văzu o umbră de teamă. Era ceva cu totul nou. Poate că în sala de tribunal știe să se descurce cu o femeie puternică, dar în viața personală se emoționa ca un puștan.

— Solomon, fii sincer. Te-ai îndrăgostit de mine?

— Poftim?

— Adormi cu gândul la micile tale fantezii? Noi doi între rafturile bibliotecii tribunalului?

— N-am călcat în viața mea în biblioteca tribunalului.

— Îmi scrii cumva numele pe bilețele de hârtie și desenezi inimioare în jurul lui?

— Lord, nu ești genul meu.

— De ce? Sunt prea deșteaptă și n-am sânii destul de mari?

— Exact. Păstrează-te pentru Regele Livezilor de Avocado.

— De ce te iei de mine? Care sunt sentimentele pe care nu le poți exprima?

— La început am crezut că ești o pacoste pe capul omului, înțepată, arogantă, încrezută, dar cu picioare frumoase. Cred că m-am exprimat destul de clar.

— Și acum ce crezi despre mine?

— Acum că trebuie să lucrăm împreună, te tolerez.

— Și asta e tot?

— Asta este tot.

— Același lucru e valabil și pentru mine.

•

Zece minute mai târziu, Steve parcă mașina pe un loc liber, după care porniră pe jos pe Ocean Drive, depășind adunătura obișnuită de turiști arși

de soare și adolescenți pe skateboard-uri. Era o zi însorită, tulburată doar de o briză plăcută ce venea dinspre Atlantic. În timp ce se îndreptau spre birou, Steve încercă să-și dea seama ce se întâmplase. De ce făcuse glume ieftine pe seama ei? De ce nu putea să-i spună ce simte pentru ea?

Pentru că nu-i poți spune unei femei logodite că vezi viața în roz atunci când ea e cu tine și că ești nefericit atunci când pleacă.

Acesta era adevărul dureros. Deși nu se prea pricepea el la introspecție, Steve se aventură mai departe. De când aflase că Victoria este logodită, încercase să se convingă că nu se simte deloc atras de ea. Acum făcea tot posibilul ca să o enerveze. Parcă era un băietan de paisprezece ani, care nu știe cum să-i vorbească celei mai frumoase fete din clasă și preferă să o tragă de codițe. Iar ea îl prinsese în flagrant delict.

Fii sincer, Solomon. Te-ai îndrăgostit de mine?

Nolo contendere, așa îl învățaseră cărțile de drept. Trebuia să își recunoască vina, dar numai față de propria persoană. Față de Victoria trebuia să păstreze aparențele, prefăcându-se că abia o poate suporta. Nu îi va spune care sunt sentimentele sale adevărate, dar mai ales nu le va da curs niciodată. În primul rând, pentru că s-ar deteriora relația lor de colaborare. Și în al doilea rând, pentru că într-o lume atât de nesigură, el era sigur de un lucru: Victoria Lord nu îi împărtășea sentimentele pe care le avea el pentru ea.

LEGILE LUI SOLOMON

5. *Nu îmi voi compromite niciodată idealurile pentru a obține succesul definit de ceilalți.*

14.

SUCCES ȘI EXCELENȚĂ

— Eu intru primul! strigă Bobby luând-o la fugă și dispărând într-o clădire roz cu două etaje. Fusese construită în anii treizeci, dar nu avea farmecul clădirilor Art Deco. Îi lipseau arcadele și frizele ornamentale. Nu avea podele de stejar sau tavane demne de o catedrală. Pereții erau făcuți din mortar amestecat cu nisip luat de pe plajă, iar compoziția caustică a sării coroda conductele de apă și instalațiile electrice. De aceea clădirea era mereu amenințată de căderi de tensiune și avea toalete care dădeau pe dinafară. Pe panoul de la intrare scria „Les Mannequins”.

Trei tinere incredibil de înalte și de slabe ieșiră cu grație pe ușă. Toate trei era îmbrăcate în pantaloni foarte scurți, tricouri strâmte și sandale deschise cu tocuri de zece centimetri.

— Bună, Steve, spuseră ele în cor.

— Dă-mi voie să ghicesc: sunt asistentele tale?

— Este o agenție de modeling.

— Serios? Eu credeam că am nimerit la Palatul de Justiție.

— Uite ce este, Lord. Să ajungi la biroul meu este ca și cum ai merge pe cărbuni încinși. Orice s-ar întâmpla, trebuie să mergi mai departe.

— De ce?

— O să vezi tu.

Steve o luă pe Victoria de braț și o împinse pe ușă. În hol dădură peste alte două fete, două gemene înalte de 1,80 m cu părul lung și blond, care stăteau la recepție și examinau negativele unor prim-planuri.

— Bună, Steve, intonară ele la unison. Când…

— Lexy, Rexy, acum n-am timp, le răspunse el fără să se oprească.

— Dar ne-ai promis, insistă Lexy. Sau poate era Rexy.

— Ne ești dator. Ai uitat?

— Sunt ocupat.

Încercă să treacă pe lângă ele, dar cele două femei, mlădioase ca niște trestii, se răsuciră cu grație în ciuda tocurilor foarte înalte și îi tăiară calea. Îmbrăcate în niște rochii strâmte și scurte din lycra, una roșie și una verde, cu picioarele interminabile la vedere, fetele arătau ca două turnuri Eiffel, decorate de Crăciun.

— Știi cât de greu e să parchezi pe Ocean Drive?

— Știu, știu.

— Atunci unde sunt permisele noastre de persoane cu handicap?

— Azi a trebuit să mergem cale de trei străzi pe jos.

— În pantofii noștri Jimmy Choo.

— Dar nu aveți niciun handicap, spuse Steve făcându-și loc și trecând pe lângă ele.

— Anorexia nu se ia în calcul? întrebă Victoria.

— Hai să mergem. Biroul meu, de fapt biroul *nostru*, e la etajul doi.

Steve încercă să grăbească pasul. Bobby ajunsese deja la scări.

— Da, apartamentul de lux. Îmi aduc aminte că mi-ai povestit de el.

— Nu mă enerva. Nu plătesc chirie, pentru că mă ocup de problemele juridice ale agenției. Uneori trebuie să le mai ajut cu câte ceva pe modele. Șmecheria este să ajungi la etaj înainte să…

— Steve, așteaptă!

O tânără bronzată, în pantaloni scurți din lycra și cu o bustieră sportivă, se apropie de ei.

— Vorbim mai târziu, Gina. Acum trebuie să rezolv niște probleme legale.

— Și eu.

Gina cea cu buzele cărnoase și cu un bust impresionant avea o coamă de păr arămiu care strălucea ca o monedă nouă de un penny. Femeia întinse mâna stângă și le băgă sub nas un diamant de mărimea unei ghinde.

— Paco m-a cerut de soție.

— După câte văd, ai acceptat deja.

— Doar pentru o noapte. După aia, m-am răzgândit. Nu e decât un nesuferit plin de bani care se culcă numai cu fotomodele. Dar nenorocitul mi-a cerut inelul înapoi.

— Ce tupeu!

— Nu-i așa că nu trebuie să i-l dau înapoi?

— De unde naiba să știu eu?

Victoria se văzu nevoită să intervină:

— Regula generală este că inelul de logodnă e un cadou. Chiar dacă nu are loc nunta, femeia păstrează inelul.

— Ia te uită cine s-a informat despre procedurile legale în caz de despărțire, spuse Steve pe un ton batjocoritor. Gina, ți-o prezint pe Victoria, noua mea parteneră.

— Îmi pare bine. Vrei să fii avocata mea dacă mă dă în judecată nenorocitul?

— Gina, trebuie să te previn. Dacă aveai intenția să te desparți de el *ab initio*, logodnicul tău te poate învinui de fraudă și poate recupera inelul.

— Ab și mai cum?

— *Ab initio*, interveni Bobby. De la început. Adică ai avut de la început intenția să-l jecmănești pe tip, cum ai procedat și cu ăla care vindea îngrășăminte și care a plătit bidoanele pe care ți le-ai făcut…

— Bobby, ai o gură tare spurcată, îi spuse Gina, apoi cu un suspin înșfăcă mâna stângă a Victoriei.

— Doamne, ia uite ce inel de logodnă ai! E superb.

Gina înghițea din priviri diamantul dreptunghiular al Victoriei, susținut de montura

complicată, cu două șiraguri de diamante mai mici pe ambele laturi.

— Îmi place modelul. Baghetele astea sunt minunate, ca o scară spre rai.

— De ce ar oferi un bărbat un inel ca acesta, când cu un sfert din banii cheltuiți ar putea să cumpere un televizor cu plasmă? interveni Steve.

— Nu te lua după el. Este cel mai puțin romantic tip cu care m-am culcat vreodată. Și crede-mă, m-am culcat cu mulți neisprăviți.

— Și ghici cine câștigă premiul pentru cel mai mare nenorocit…

Zâmbetul pe care îl afișă Victoria era la fel de strălucitor ca diamantul de pe deget.

— Victoria, dacă te-ai despărți de logodnicul tău, ai păstra inelul?

— Eu o să mă căsătoresc cu Bruce, deci întrebarea n-are niciun rost.

— Dar dacă se întâmplă ceva. Dacă l-ai prinde că te înșală? insistă Gina urmându-i pe trepte.

— Nu pot să cred că Bruce ar face așa ceva.

— Ba eu pot! sări Steve. Te-ar putea înșela cu un avocado cu rotunjimi apetisante.

— Dar dacă te-ai plictisi tu de el și ți-ai găsi pe altcineva?

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

•

Victoria analiză sala de așteptare a biroului lui Steve ca un detectiv aflat la locul unei crime. Observă pereții cu tencuiala căzută și luminile fluorescente care pâlpâiau ușor. Scaunele pentru clienți erau acoperite cu vinilin crăpat, iar clienții lipseau cu desăvârșire. Recepționera era așezată la birou; din fericire, nu suna niciun telefon, pentru că ea oricum nu ar fi răspuns. Era o păpușă gonflabilă în mărime naturală care semăna nefiresc de mult cu Pamela Anderson în bikini. Biroul era plin de cutii goale rămase de la mâncarea chinezească și de plicuri nedesfăcute. Majoritatea păreau să conțină facturi.

Victoria nu mai văzuse niciodată un cabinet de avocatură care să arate așa. Covorul care fusese cândva gri era pătat cu cafea, iar în locurile unde era curat se uzase până la pardoseala de dedesubt. Aerul mirosea a praf și a mucegai.

Nu se așteptase la lambriuri din lemn de cireș, dar nici chiar așa…

Ce dărăpănătură!

Victoria încercă să-și reprime sentimentul că fusese trasă pe sfoară, că Solomon era un neisprăvit și un escroc de două parale, care nu-și permitea nici să plătească chirie.

Steve încercă să vadă sala de așteptare cu ochii Victoriei. De obicei, îi plăcea să spună că biroul său este subestimat, dar acum chiar arăta mizerabil. Ce să-i faci, aspectul material nu era important pentru el. Cum putea să-i spună așa ceva fără să pară un ratat caraghios? Ar fi vrut să-i povestească despre toate cazurile pe care le acceptase *pro bono* de dragul unor oameni nevinovați care n-aveau bani, dar ar fi părut o fanfaronadă jalnică, așa că nu spuse nimic.

•

Victoria auzi un geamăt ridicându-se din adâncuri necunoscute, apoi se auzi un clinchet metalic.

— Cece, tu ești?

Vocea unei femei se ridică până la ei din spatele Pamelei Anderson.

— Nu, *jefe*, m-am transformat în Sandra Day O'Connor.

În spațiul rămas între scaunul Pamelei Anderson și perete se afla o femeie scundă și bine legată, de vreo douăzeci de ani, întinsă pe o bancă specială de antrenament, ca la sala de forță. În timp ce ridica cu greu o halteră și drăcuia cu foc în spaniolă, cobra tatuată pe antebrațul ei se înfășura și se desfășura succesiv.

Purta un maiou strâmt fără mâneci și o pereche de jeanși tăiați, cu talia joasă; tenul ei avea

culoarea caramelului. Mușchii gâtului arătau ca niște cabluri groase de oțel, iar mușchii de pe antebraț erau la fel de puternic conturați. Își pensase sprâncenele sub forma unor linii subțiri înclinate; într-una purta trei cercei de metal, iar capul era încununat de o claie de păr ondulat de culoarea castanelor.

— Fir-ar să fie!

Femeia respiră greu lăsând haltera jos.

— Cine îmi dă și mie o mână de ajutor?

Avea un accent pronunțat de Little Havana. Bobby se repezi spre ea.

— Te ajut eu, Cece.

— Mulțam, geniule!

Bobby își puse mâinile pe halteră cât timp femeia mai făcu două ridicări, apoi, cu un mormăit, o lăsă să cadă în suportul ei. Continuând să stea întinsă, Cece îi aruncă o privire Victoriei și spuse:

— Șefu' și-a uitat bunele maniere acasă. Eu sunt Cecilia Santiago.

— E asistenta mea personală.

— Poate vrei să spui sclava ta personală. Tu ești persecutoarea?

— Fostă persecutoare… Mă numesc Victoria Lord. Îmi pare bine să te cunosc, Cecilia.

— Mda, mă rog…

— Cece, după ce te saturi să-ți lucrezi pectoralii, poți să organizezi, te rog, o conferință de presă pentru cazul Barksdale?

— Dar este etic să procedăm așa? se interesă Victoria.

— Faimosul F. Lee Bailey ar pune așa o întrebare stupidă?

— N-ar avea cum, pentru că a fost eliminat din barou.

Cece sări în picioare. Pe maioul ei scria: „Toți bărbații sunt niște animale. Unii sunt animale de casă". Mai avea încă un tatuaj, un peștișor verde

care părea să sară de undeva de sub talia joasă a jeanșilor ei drept înspre buric.

— Ia zi, Lord, Regele Solomon ți-a povestit ceva despre mine?

— Nu mi-a dat detalii.

— N-am făcut vreo mare crimă, să știi. Nici măcar furt nu se poate numi. A fost mai degrabă un împrumut.

— Sigur că da, ai împrumutat Toyota lui Enrique.

— Enrique era prietenul meu. Mă înșela cu vară-mea, Lourdes, așa că am împrumutat puțin mașina lui.

— Mai precis, i-ai tras lui o mamă de bătaie, apoi i-ai împins mașina de pe rampa pentru ambarcațiuni în portul Matheson Hammock.

— Doar nu te aștepți să mă incriminez singură. Acum trebuie să muncesc pentru amândoi?

Cece se uită suspicioasă la Victoria.

— Sunt convinsă că ne vom înțelege cu toții de minune, spuse Victoria fără să creadă nicio clipă acest lucru.

Cece își mângâie abdomenul cu degetele, contractându-și și relaxându-și mușchii. Peștișorul părea să dea din coadă.

— Fii atentă, Lord. Eu nu fac cafele, nu îți duc hainele tale scumpe la curățătorie și nu tehnoredactez documente. Ne-am înțeles?

— Cece știe să tehnoredacteze, doar că nu știe ce-i aia ortografie.

— Sufăr de dislexie. Dacă mă dai afară, o să te târâi prin tribunale.

— Nu suferi deloc de dislexie. Ești prea leneșă ca să folosești opțiunea de corectare automată a ortografiei.

— Lord, l-ai auzit? A zis că hispanicii sunt leneși. O să te denunț la Comisia pentru Șanse Egale de Angajare.

— Bine, atunci eu îl sun pe agentul tău de supraveghere.

Victoria îi ascultă uluită. Nu văzuse o relație mai lipsită de profesionalism. Cum putea cineva să lucreze într-un astfel de loc?

Cece izbucni în râs:

— Asta a fost bună, șefu'!

— Nici tu nu te-ai descurcat prea rău!

Cei doi bătură palma și își loviră ușor abdomenele, exact ca jucătorii de fotbal după ce dau un gol.

Aha, deci aceasta este rutina lor, își imagină Victoria. Mai întâi se tachinează, apoi își arată afecțiunea unul pentru celălalt. Deci există pe lume patru oameni care țin la Solomon. Mai întâi era cuplul acela ciudat, Marvin și Teresa, care îl urmăreau prin tribunal; apoi era Bobby, nepotul cel dulce și neajutorat; acum mai apăruse și secretara asta infractoare care probabil își injecta steroizi. Ce vedeau la el?

Oare nu observ eu ceva? *Sau sunt pur și simplu un om prea normal pentru a putea aparține clubului de fani ai lui Steve Solomon*?

— Gata, acum putem intra în sanctuarul nostru. Hai să vedem ce e de făcut ca să câștigăm procesul ăsta.

•

Când Steve își conduse echipa în biroul său personal, Victoria fu cuprinsă de două senzații puternice: mirosul de legume stricate și un zgomot ce părea să provină de la niște tomberoane metalice care se loveau unul de altul. Sub fereastra soioasă, în mijlocul unei alei înguste, se afla un tomberon verde cu capacul dat la o parte, deasupra căruia bâzâia un nor de muște. Vizavi se ridica o clădire rezidențială cu trei etaje, iar în cel mai apropiat balcon cinci bărbați cu pieptul gol loveau cu niște bețe în diverse tingiri de metal și în niște butoaie de ulei de vreo două sute de litri.

— Este trupa de percuție Trinidad.

— Mă bucur. Mi-era că s-au revoltat deținuții de la pușcărie.

Ca să scape de duhoarea insuportabilă și de zarva percuționiștilor, Victoria se îndreptă spre un colț al camerei unde se afla un acvariu mare ce găzduia vreo zece crustacee roșietice.

— Dă-mi voie să ghicesc. În timpul liber, îți place să faci comerț ilegal cu homari.

— Nu m-aș încurca eu cu asemenea mărunțișuri.

— Un client de-al lui jefuiește camioanele frigorifice care vin din Keys, o lămuri Cece.

Victoria analiză puțin restul biroului. Pe un perete se afla o caricatură înrămată, care prezenta o sală de judecată plină cu apă. Aripioarele a doi rechini despicau suprafața apei, îndreptându-se spre judecător. Dedesubt era scris: „Avocați prezentându-se la bară".

Solomon sigur era un astfel de avocat.

Victoria nimerise în Purgatoriu. Ce se întâmplase cu planul ei cel mare? Trebuia să lucreze pentru stat cinci ani, după care putea obține o slujbă la o firmă prestigioasă de avocatură, pentru a deveni în cele din urmă parteneră, asigurându-și o funcție pentru tot restul vieții. Sau poate s-ar fi făcut judecătoare.

Doamna judecătoare Lord.

În schimb, stătea în acest birou, inhalând putoarea care se ridica dintr-un tomberon, cu planurile distruse și cariera pe butuci. Uitându-se la pereții crăpați și murdari, cuprinsă de un amestec de supărare și regret, Victoria izbucni:

— Pentru un avocat nemaipomenit cum crezi tu că ești, biroul tău este o speluncă ordinară.

Exista alt cuvânt mai bun?

•

Sosise și momentul temut. *Acum mă compară cu avocații șmecheri care au birourile în centrul orașului. Probabil că mă compară și cu Bigby, cu banii lui moșteniți*. În fond, care erau valorile ei în viață? Dacă singurele lucruri care o interesau erau bogăția și statutul social, atunci mai bine că nu era disponibilă.

— Lucrurile astea sunt importante pentru tine, Victoria? Podele de marmură și lambriuri de mahon?

— Până la urmă, așa se măsoară succesul, nu ești de acord?

— Să nu confundăm succesul cu excelența.

— Iar o luăm de la capăt. Mereu folosește replica asta când vrea să-mi explice de ce întârzie cu plata salariului.

Steve se îndreptă spre acvariu, luă un covrig vechi de pe o farfurie, îl sfărâmă și aruncă firimiturile în apă. Se uită la crustaceele care se călcau în picioare, ca fanii de la un meci de baseball după ce Barry Bonds reușea o lovitură.

— Succesul este modul în care ne judecă ceilalți. Ei vor să știe dacă ai un Ferrari sau dacă îți cumperi o casă în Aspen. Excelența nu se măsoară în dolari. Idealurile nu încap în niciun cont bancar. Este vorba despre modul în care te judeci singur. Ai trăit conform principiilor tale sau le-ai trădat?

— Adică tu ai principii? îl întrebă Victoria.

— Mi-am stabilit propriile mele principii.

— Legile lui Solomon, îi explică Cece. Ori de câte ori are o idee sclipitoare, eu trebuie să o scriu pentru posteritate.

— Scrie-o și pe asta, Cece: „Nu îmi voi compromite niciodată idealurile pentru a obține succesul definit de ceilalți”.

— Bine, am reținut.

— Mi se pare că nu faci decât să cauți scuze pentru că nu câștigi suficient cât să îți permiți o mașină nouă și să poți da covoarele la curățat.

— Ar putea să câștige bani cu găleata, îi răspunse Cece, dacă n-ar fi patronul încoronat al cauzelor pierdute. Dacă ai intrat în bucluc și n-ai o para chioară, vino la noi! Refugiații din Haiti vor să își obțină cartea verde, indienii Miccosukee vor să își recupereze pământurile unde și-au îngropat strămoșii, muncitorii imigranți vor salarii mai mari. Noi îi reprezentăm pe toți.

— N-am știut că accepți cazuri *pro bono*.

Steve ridică din umeri:

— Contribui și eu cum pot.

— Adică numai asta face. Noroc că nu l-am lăsat să își facă reclamă cu chestia asta, că ne-am trezi cu toți amărâții din oraș la ușă.

— Solomon, ești plin de surprize.

— Nu-i nicio scofală, dacă vrei să știi.

— Eu vorbesc serios. Îmi cer scuze pentru ce ți-am spus.

— Auzi, șefu', mai vorbim sau nu despre cazul ăla? Eu trebuie să-mi fac alergarea mai încolo.

Steve se așeză pe marginea biroului.

— Să începem cu Charles Barksdale. Victoria, prezintă-l tu.

Victoria inspiră adânc:

— Era un om care avea multe pasiuni: arta, literatura, poezia. Era foarte mândru de toate edițiile princeps pe care le colecționa. Era un om foarte cult și avea grijă ca toată lumea să știe acest lucru.

— Cum așa?

Victoria păru să ezite. Nu cumva era prea delicată pentru a-i vorbi de rău pe morți? Pe el nu-l deranja deloc. Morții sunt singurii care nu te pot da în judecată pentru calomnie.

— Uneori, la petreceri, Charles aducea vorba despre o carte scrisă de Proust sau despre o poezie de-a Sylviei Plath, iar dacă-l ascultai aveai impresia că el abia citise lucrurile astea și că forța conversația spre o astfel de discuție.

— Deci Barksdale era un prefăcut? Un pseudo-intelectual?

— Era mai degrabă genul de om care vrea să demonstreze că nu există unul mai deștept ca el prin preajmă.

— Cui îi pasă ce citea el? L-a omorât nevastă-sa aia slăbănoagă sau nu? interveni Cece.

— Hai să votăm. Așa, la prima impresie. Cine crede că și-a ucis soțul?

— Cred că parașuta n-a avut destul curaj pentru asta, își dădu Cece cu părerea.

— Deci tu votezi „nevinovată”. Bobby, tu ce zici?

— *Ubi mei, ibi apes*.

— Adică?

— Mierea atrage albinele.

— Adică?

— Adică l-a omorât pentru bani.

— Deci avem câte un vot pentru fiecare opțiune. Ce zici, colega?

— Nu cred că dispunem de destule date, răspunse Victoria.

— Dă-le naibii de date. Ce-ți spun instinctele tale?

— Eu nu mă iau după instincte.

— Știu asta. Dacă ți-ai fi ascultat instinctele, nu te căsătoreai cu Domnul Avocado.

— Nu-l lăsa să-ți vorbească așa. Dacă mi-ar spune mie așa ceva, i-aș trage o bătaie de n-ar mai putea să se țină pe picioare, o sfătui Cece.

— Haide, dă-ți cu părerea. Vinovată sau nevinovată?

După un moment de gândire, Victoria declară:

— Eu nu cred că ea l-ar fi putut ucide. Cum trăiești cu un om zi de zi, mănânci micul dejun alături de el, îl săruți când pleacă la serviciu, te culci cu el în fiecare seară, și după aceea îl omori?

— Avem aici un vot pentru bunătatea înnăscută a firii umane. Deci votezi că e nevinovată.

— Așa sper. Dar tu ce crezi?

— Katrina este clienta noastră și se bazează pe noi în orice lucru pe care-l face. Dacă o sută de oameni o văd împușcând un om în mijlocul străzii la ora de vârf, din punctul meu de vedere sunt toți mincinoși, miopi sau nebuni. Dacă poligraful o ia razna atunci când ea declară că l-a iubit pe Charlie, înseamnă că era stricat. Dacă medicii legiști spun că e vinovată, sunt mitomani sau incompetenți. Este clienta noastră, ceea ce înseamnă că a fost

acuzată pe nedrept, o victimă inocentă a unui sistem defect și strâmb. Din punctul ei de vedere, cheia pușcăriei se află în mâinile noastre, și este de datoria noastră să îi deschidem ușa și să o eliberăm.

LEGILE LUI SOLOMON

6. *Poți să îți minți preotul, soția și Fiscul, dar avocatului tău trebuie să-i spui numai adevărul*.

15.

SECRETE MURDARE

Victoria încerca să descifreze primul raport de autopsie pe care-l citise vreodată în viața ei, în cadrul primului proces de crimă la care participa.

— Ce sunt petele Tardieu?

— Sunt niște hemoragii minuscule care apar pe față. Sunt un element obișnuit atunci când victima moare strangulată.

Steve stătea lungit în scaun, răsfoind paginile unei reviste.

— Cartilajul tiroid al lui Charles Barksdale era intact. N-ar fi trebuit să fie fracturat?

Steve nici nu ridică privirea din revistă când îi răspunse:

— Poate dacă se spânzura, dar nu în cazul unei morți prin sufocare înceată și constantă, ca în cazul nostru.

Victoria începuse deja să aibă îndoieli cu privire la etica profesională a lui Steve. Își pierduse o jumătate de oră bând cafea cubaneză, înfulecând prăjituri cu guava, citind *Miami Herald* și râzând din tot sufletul de glumele din editorialul lui Carl Hiaasen. Vorbise la telefon cu un bărbat pe nume Louie Barosanu' de la care se străduise să obțină un pont pentru meciul de fotbal Dolphins-Jets, contra imensei sume de cinci cenți. De douăzeci de minute încoace stătea și răsfoia revista *Sports Illustrated*, și nici măcar nu era numărul în care apărea calendarul cu fotomodele în costume de baie. Victoria ar fi vrut să-i spună: „Treci la treabă, leneșule!", dar nu voia să semene cu mama ei.

— În afară de rana la gât, Charles nu avea alte vânătăi sau tăieturi.

— Îhî…

Părea să fie plictisit. Oare când intenționa să-și suflece mânecile și să se apuce de lucru?

— Asta se potrivește cu declarația Katrinei, cum că Charles a fost de acord să fie legat și să poarte gulerul.

— Mda.

— Raportul toxicologic e normal. Nivelul de gaze din sânge…

— Uite ce e, școlărițo! Mă întrerupi întruna și nu pot să gândesc.

Steve aruncă revista deoparte.

— Scuză-mă, dar încerc să învăț câte ceva despre medicina legală.

— Îți pierzi vremea.

— Nu mai spune!

— Imaginează-ți că ești Pincher. Cum dovedești că a fost o crimă și nu un accident?

— Păi, găsesc un motiv. Pincher are nevoie de motivul care ar fi determinat-o pe Katrina să îl omoare pe Charles. Altfel nu are decât niște dovezi circumstanțiale și nu poate câștiga.

— Exact. Așa că lasă analiza sângelui și găsește un motiv.

— Nu ai reușit să obții nicio declarație în sensul acesta de la Katrina?

— N-am obținut decât niște ceai de fructul pasiunii cu gheață.

— Poate dacă nu erai atât de ocupat să flirtezi cu ea, ai fi aflat mai multe.

— Încercam să încheg o relație cu ea, să creez o legătură între noi. Așa lucrez eu.

— Mai ales când e vorba despre femei atrăgătoare.

— Nu am întotdeauna succes, spuse el aruncându-i o privire lungă. Ți-am mai spus deja, a jurat că l-a iubit pe soțul ei din toată inima. Aveau o căsnicie perfectă. N-avea niciun motiv să-l omoare pe dragul de Charlie.

— Și tu o crezi?

— Sigur că da. Eu sunt un poligraf uman invincibil și sunt convins că avem o clientă nevinovată.

•

Oare fusese convingător? Nu îi spusese Victoriei adevărul și numai adevărul. El știa ce își dorea Victoria mai presus decât orice: nevinovăția clientei lor. Ba mai mult, avea nevoie ca ea să fie nevinovată. Ca procuroare de carieră – dacă trei procese și două cești de cafea pot constitui o carieră – Victoria nu apărase niciodată un client, cu atât mai puțin unul acuzat de crimă. Steve se temea să nu se dea de gol prin comportamentul ei. Vinovăția clientei putea să fie trădată de atitudinea avocatului. El se îndoia că Victoria ar fi fost dispusă să lupte la fel de mult dacă ar fi crezut în vinovăția clientei. Tocmai atunci când e vinovat trebuie să te lupți cu mai multă forță și să fii mai creativ!

Poate Katrina chiar era nevinovată, dar în realitate soarta părea să-i fie potrivnică. Câte suflete pierdute înghițite de așa-numitul sistem de justiție erau realmente nevinovate? Poate cinci la sută, sau chiar mai puțin.

Situația ideală este să ai un client pe care-l simpatizezi, să aperi o cauză dreaptă și să primești un cec cu acoperire, dar Steve se descurca și cu unul din trei criterii.

Ieri le servise membrilor echipei sale de forță – așa îi plăcea să-i numească pe Victoria, Bobby și Cece – vechiul lui discurs despre cheia închisorii. În esență, era adevărat; datoria lor era să o elibereze pe Katrina dacă acest lucru era posibil. Dar nu le dăduse un răspuns cinstit la cea mai importantă întrebare: și-a omorât Katrina soțul sau nu?

În timp ce răsfoia revista, retrăia momentele pe care le petrecuse singur în compania Katrinei, înainte de venirea Victoriei. Încercase să o tragă de limbă pentru a afla adevărul. E mai bine să îți

interoghezi chiar tu clientul înainte să ajungă pe mâna procurorului.

Așezată la masa din grădină, Katrina flirtase cu el, cu ochii ei strălucitori și râzând cu gura până la urechi. Steve se uitase la șlițul fustei care aluneca tot mai sus pe coapsa ei și se întrebase de ce este atât de veselă o femeie care abia a rămas văduvă.

Steve îi prezentase regulile lui de bază în relația avocat-client. „Poți să minți preotul, soția și Fiscul, dar avocatului tău trebuie să-i spui numai adevărul. Nu vreau surprize la proces, așa că dacă există vreun mic secret murdar…”

— Ce vrei să spui? îl întrebase Katrina pe un ton inocent și feciorelnic.

— Mai exista vreun bărbat în viața ta în afara soțului?

— Doar maseurul, instructorul de Pilates și chirurgul plastician.

Katrina râsese și își scuturase pletele lungi și negre spre el.

— Înțeleg că nu.

— Când participam la turneu cu spectacolul pe gheață, eram toți tineri și în formă. Stăteam la alt hotel în fiecare noapte, erau multe petreceri și mulți tipi care arătau bine. Ba chiar existau câțiva care nu erau homosexuali și care sărutau atât de bine! Dar când l-am cunoscut pe Charlie, am părăsit lumea aceea. I-am fost fidelă din ziua în care m-a cerut de soție.

— Și viceversa?

— Charlie nu m-ar fi înșelat niciodată, sunt sigură de asta.

Steve observă că părea mai sigură de propriile ei abilități decât de fidelitatea soțului.

— S-a întâmplat vreodată ceva care să fie jenant pentru tine în sensul acesta?

— A fost odată o petrecere la care a participat cam toată echipa de hockey Detroit Red Wings, dar e o poveste veche. Charlie oricum știa toate amănuntele astea. Îi plăcea să-i povestesc despre

relațiile mele cu alți bărbați, despre sexul în grup, despre relațiile pe care le-am avut cu alte fete. Dacă-i spuneai lui Charlie o poveste deocheată și îl legai de pat, era în al nouălea cer.

— Există vreun fost iubit care să poate lansa pe Internet filme interzise minorilor, în care apari și tu?

Ochii ei erau la fel de limpezi și de reci ca o ploaie de vară.

— Am avut parte de multe momente deocheate la viața mea, dar nu am lăsat pe nimeni să le filmeze.

— Foarte bine.

— Am lucrat la un spectacol pe gheață în Vegas, purtând doar bikini tanga și patine. E vreo problemă?

— Nu cred.

— Când faci piruete așezată pe gheață, îți îngheață instalația de la frig și de la curent.

Pentru o clipă, singurul sunet care se auzi în grădină fu gâlgâitul heruvimilor care scuipau apă în fântâna arteziană. Lui Steve i se păru că o vede lingându-se pe buze, dar poate că intenționase doar să își umezească rujul.

— Ai vreo iubită, Steve?

— Sunt singur cuc.

— Poate după proces…

Ea îi aruncase momeala, iar el evitase să o înhațe.

— Ai semnat vreun contract prenupțial?

— Ai auzit tu de vreun bărbat bătrân și bogat care nu își obligă nevasta să semneze așa ceva?

— Vreau să văd și eu o copie.

— O s-o primești, dar pot să-ți spun eu ce scrie în el. Dacă divorțez, plec cu ce am venit.

— În afară de bikini și patine, ai mai avut ceva?

— Ce importanță mai are? Noi nu intenționam să divorțăm. Plănuiam să mergem în Toscana la primăvară. Săptămâna viitoare trebuia să mergem

la pescuit în Bimini. Aveam o viață frumoasă împreună.

— Are importanță pentru procuror, așa că eu îmi mențin întrebarea.

— În cazul unui divorț, în afară de bikini și patine, îmi păstrez personalitatea mea fermecătoare care până acum mi-a servit de minune. În ceea ce privește banii, nu primesc nicio para chioară.

— Dacă soțul tău moare în timpul căsătoriei, ce primești?

— O treime din averea lui, iar restul le revine copiilor din prima căsătorie.

— Dacă erai nefericită, ăsta ar putea fi considerat un motiv de crimă.

— Nu eram nefericită.

— Sau dacă Charlie intenționa să divorțeze…

— Și să piardă cele mai bune partide de sex oral din viața lui? Nu cred. Ne înțelegeam foarte bine. El se ocupa de afacerile lui și de seminarele de poezie, iar eu mă distram la club cu prietenii mei. Charlie mi-a oferit tot ce mi-am dorit. De ce aș fi riscat o astfel de viață omorându-l?

— Soții se omoară între ei tot timpul, din cele mai ciudate motive.

— Dacă l-aș fi omorât pe Charlie aș fi avut un alibi mult mai bun decât „tocmai îi sugeam cocoșul când el s-a sufocat din greșeală”, îi spuse Katrina cu o voce mai tăioasă decât o lamă.

— Mă gândesc cum să reformulăm ultima afirmație, pentru când o să te prezinți în fața juraților…

Ochii ei căprui care până atunci străluciseră plini de invitații seducătoare erau acum reci ca gheața.

— Deci ești de partea mea sau nu?

— Eu sunt cel mai bun prieten al tău. Sunt cavalerul care luptă pentru tine în turnir. Dar am nevoie de ajutorul tău.

— Bine, cavalerule, atunci ascultă aici: nu mă culcam cu alți tipi și nici nu l-am omorât pe Charlie. Ai înțeles?

— Privirea asta pe care o ai acum…

— Ce e cu ea?

— Dacă va trebui să depui mărturie, să nu cumva să te uiți la jurați așa cum te uiți la mine acum.

— De ce?

— Pentru că pari suficient de furioasă cât să omori pe cineva.

•

Urmărind-o pe Victoria cum răsfoia procesul-verbal de autopsie și raportul de toxicologie, Steve își dăduse seama că își pierdea timpul. După ce interogase sute de martori de-a lungul anilor, ajunsese să se bazeze pe instinctele lui. Nu era o problemă legată de respirație, analiza sângelui sau tensiunea arterială. Totul se rezuma la intuiție.

Intuiția lui îi spunea două lucruri. Era aproape convins că femeia își înșelase soțul. Cât despre cealaltă problemă, în momentul de față șansele erau cam de 3-1 ca ea să-l fi omorât pe bătrânul Charlie, așa fericiți cum erau ei. Nu putea să spună exact de ce avea impresia aceasta; așa îi spunea instinctul lui.

„Nu-i nimic, își spuse el. Dacă clientul este nevinovat cu adevărat, presiunea de a câștiga este copleșitoare. Dar dacă clientul e vinovat? Ei bine, dacă pierzi înseamnă că s-a făcut dreptate.”

Ceea ce îl preocupa mai tare era faptul că o mințise pe noua lui parteneră.

— Deci tu o crezi. N-ar fi mai bine să lucrezi decât să citești reviste sau să visezi la cai verzi pe pereți?

— Relaxează-te, Victoria. Eu lucrez chiar și atunci când ți se pare că stau degeaba.

— Care e planul tău? Unde e lista cu lucruri pe care trebuie să le rezolvăm?

— Toate sunt chiar aici, în mintea mea. Ne pregătim pentru audierea în care se va stabili cauțiunea, discutăm cu clienta, îl interogăm pe căpitanul vasului, aflăm ce a descoperit Pincher și decidem strategia pe care urmează să o adoptăm.

— Cu ce începem?

— Cu masa de prânz, spuse Steve privindu-și ceasul.

16.

HOOCHIE-COOCHIE MAN

— Cui îi este foame? se auzi o voce profundă în timp ce o mână nevăzută deschise ușa biroului lui Steve.

Un bărbat de culoare, destul de bătrân, cu ochelari fără rame, îmbrăcat cu o cămașă în toate culorile curcubeului, se strecură înăuntru cu trei sacoșe mari de băcănie în brațe. Alături de el, Bobby legăna un termos. Cece Santiago intră ultima, purtând în brațe un răcitor de plastic.

Victoria simți de la biroul ei aroma dulce-picantă a sosului de friptură.

— Cadillac, ai venit chiar la timp!

— A adus costițe, unchiule Steve. Mâncarea ta preferată.

— Am adus și chiftele de scoici, pâine dulce, crochete de șuncă, supă de văcuță și faimoasa mea plăcintă de cartofi dulci.

— Doar atât? Ce-i asta, dieta South Beach?

Steve înșfăcă sacoșele.

— Victoria, ți-l prezint pe Cadillac Johnson – bucătar, muzician și prieten bun.

— Bună ziua, domnule Johnson. V-am văzut la toneta aceea care vinde mâncare la tribunal.

— „Plăcinta Veselă”, îi spuse Cadillac zâmbind. Acum e a copiilor mei, dar îmi folosesc rețetele.

Era un bărbat zdravăn, cu o față rotundă și obraji dolofani și cu un păr des și cărunt.

Aromele erau irezistibile, iar Victoria murea de foame, dar dacă mânca, după aceea trebuia să își facă siesta. În plus, toate mâncărurile erau o încălcare sfruntată a principiilor ei vegetariene. De fapt, erau principiile vegetariene ale lui Bruce, se gândi ea mai bine. *Aș putea să iau doar o coastă*…

— Toneta noastră nici n-ar mai fi acolo dacă nu mă ajuta Steve. Ai auzit de noua ordonanță a comisiei de urbanism?

Victoria apucă o coastă și savură sosul dulce-acrișor de oțet și zahăr brun cu care era unsă.

— Vânzătorii ambulanți nu au voie pe proprietăți publice. Cum ai reușit să obții o excepție de la regulă?

— Vic, e momentul pentru un mic test.

Steve începu să împartă cutiile deschise, împrăștiind un amestec de miresme delicioase în jur.

— Cadillac gătea pe treptele tribunalului de douăzeci de ani, iar statul a vrut să-l evacueze. Cum ai proceda tu în situația aceasta?

Iar începem. Solomon face pe profesorul. Mă tratează ca pe o școlăriță. Victoria începu să rontăie dintr-o coastă; carnea se desprindea singură de pe os, topindu-se în gură.

— Aș aplica o procedură declarativă și aș urmări să obțin o sentință conform Secțiunii 1983. Aș invoca excluderea, aplicarea unui tratament corect și aș cere protecție egală.

— La dracu'. Steve nu cunoaște toate procedurile astea, o informă Cece.

— Deci ai opta pentru un litigiu federal? o întrebă Steve devorând o crochetă. Ar putea să meargă, după vreo zece ani de moțiuni și audieri.

— Și tu ce-ai făcut? Ai mituit primarul?

— Și reprezentanții comisiei.

— Nu pot să cred!

— Le-am oferit sandviciuri cu friptură de porc și plăcintă de cartofi dulci.

— Sper că inventezi toate prostiile astea.

— Nu legea este cea care ne ajută să câștigăm un caz, Vice, ci sentimentele. Cheia pentru a rezolva orice caz este să descoperi aceste sentimente și să atingi coarda sensibilă a oamenilor.

— Primesc și credite pentru cursul la care am asistat?

— Nu, dar mai primești o porție.

Fără să-și dea seama, Victoria înfulecase o porție întreagă de costițe. Nu-i nimic, Bruce n-avea de unde să știe.

— Domnule Johnson, sunt delicioase!

— Mulțumesc, domniță. Acum gustă și o chifteluță.

Bărbatul tăie o chiftea aurie și crocantă. Sub crusta subțire, carnea de scoică era zemoasă și moale.

— Ei, poate doar una…

Victoria scufundă chifteaua în sosul de mango și savură gustul cu ochii închiși de plăcere.

— Steve e omu' meu. E un luptător. Și prețul a fost corect.

— I-ai plătit cu masa de prânz?

— Nici gând. Pentru masa de prânz trebuie să plătească.

— Mi-a dat lecții de chitară.

Steve tăie plăcinta cu un cuțit de plastic.

— Cadillac e un muzician nemaipomenit. Muzica blues și rock-ul timpuriu n-au secrete pentru el.

— Am cântat în restaurante pescărești, în taverne care aveau orchestră, în baruri unde te puteai trezi cu gâtul tăiat numai dacă te uitai chiorâș la cineva.

— Când o să mă înveți să cânt blues cu efectul ăla special?

— Când oamenii o să înceteze să-ți mai spună Întârziatul.

— De ce îți spun așa?

— Pentru că eu ies ultimul din bibliotecă, de-aia.

— *Eso es mentira*. Asta-i o minciună sfruntată, îl contrazise Cece.

— E gogonată! adăugă Bobby.

— Steve a ieșit pe ultimul loc la Campionatul Mondial Universitar, o lămuri Cadillac.

— La naiba! exclamă Steve.

— Unchiul Steve a jucat baseball pentru Universitatea din Miami.

— Nu era bun de nimic, spuse Cadillac.

Steve sări ca ars.

— Băieți, nu exagerați. Mă pricepeam să fur puncte la bază.

— Dacă te cunosc eu bine, te pricepeai să furi și portofele… adăugă Victoria.

— Unchiul Steve a marcat odată din prima repriză, printr-o lovitură simplă.

— Se pare că am un talent special să alerg în cerc, completă Steve.

— În loc să încetinească la a doua lovitură, unchiul Steve e și mai rapid, pentru că echilibrează forțele centrifuge și centripete.

— Și ai fost eliminat pentru că nu jucai corect?

— Nu, a fost și mai rău, îi răspunse Cadillac.

— Cu mult mai rău. Nu mai fi așa timid. Spune-i ce-ai făcut, îl îndemnă Cece.

Steve oftă.

— Eram în Omaha și jucam în campionat împotriva echipei din Texas. Dădusem deja două lovituri, eram la sfârșitul ultimei reprize, nu era nimeni la bază, ne mai trebuia doar o șansă. Aveam de dat o lovitură de la baza a treia. Am intrat în joc ca alergător, am preluat conducerea, dar mingea m-a prins în afara bazei și am fost eliminat.

— Vai de mine! exclamă Victoria, neștiind ce să spună.

— Problema e că eu am jucat bine. Doar că fost o alegere proastă.

— Îhî.

— Serios! Înregistrarea dovedește același lucru. Am dovezi. Prima dată când m-am confruntat cu nedreptatea.

— Ei, am văzut și altele mai rele, spuse Cadillac.

•

Zece minute mai târziu, Victoria gusta plăcinta de cartofi dulci și asculta discuția celorlalți. Cadillac îi povestea lui Steve cum îl învățase el pe chitaristul T-Bone Walker să gătească pisică de mare, iar T-Bone îl învățase să cânte la chitara havaiană.

— Până la urmă, eu am învățat să cânt la chitara havaiană mai bine decât a învățat T-Bone să gătească.

Steve îl asculta vrăjit pe bătrân, iar Victoria se întrebă câți oameni știau atâtea povești ca el. Cadillac începu să spună povești despre Muddy Watters, iar Steve începu să fredoneze cântecul *Hoochie-Coochie Man*.

Cadillac râse copios lovindu-și coapsele cu palma în timp ce Steve denatura versurile și schilodea melodia, falsând îngrozitor. Steve se uita drept la ea și lălăia o strofă despre un bărbat care putea să facă orice femeie frumoasă să danseze și să țipe, apoi uită cuvintele și începu să improvizeze. Exact cum își crease propriile lui reguli.

Era clar că îl putea adăuga pe Cadillac Johnson la lista de fani ai lui Solomon. Bătrânul părea să aibă o afecțiune sinceră pentru el. Victoria se întrebă din nou dacă nu cumva ei îi scăpa ceva.

Ești un bărbat foarte complicat, Steve Solomon.

Dacă dădeai la o parte atitudinea intenționat enervantă, era posibil să descoperi un suflet uman îngropat undeva adânc. Așa cum arăta acum, cu șuvițele acelea de păr negru căzute pe frunte, cu ochii aprinși de plăcere, îl vedea ca pe un bărbat și nu ca pe un avocat. Un bărbat care putea să treacă la a doua lovitură fără să încetinească și care putea să marcheze din prima cu o lovitură simplă. Un bărbat ținea deja locul unui tată pentru Bobby și care avea să fie un tată minunat pentru propriii lui

copii. Un bărbat foarte atrăgător! Niciodată n-ar fi crezut că o să gândească așa ceva.

Dacă nu aș fi logodită…

La naiba! Gândul acesta de unde răsărise? Ea trebuia să trăiască fericită până la adânci bătrânețialături de Bruce. Era norocoasă că găsise un astfel de bărbat. Avea atâtea calități care îi plăceau. Era sincer, loial și cu picioarele pe pământ. Despre Solomon ce-ar fi fost de zis? În zilele lui bune, era un coleg inteligent și amuzant. Dar în zilele rele se certau și își scoteau ochii unul altuia, exact ca ogarii din hambarul judecătorului Gridley.

Fir-ar să fie! *Îmi retrag cuvintele. De ce-oi fi zis așa ceva*?

Doar câinele terminase prin a călări cățeaua pe un balot de paie. Mai bine elimina toate gândurile referitoare la Steve Solomon, la câini apucați și la baloturi de paie.

Dar câteva minute mai târziu, fără să vrea, gândurile ei o luară din nou razna: *Dacă n-aș fi logodită…*

Concentrează-te. Nu te mai gândi la brațele lui, la mâini, la…

Vai de mine! *L-am văzut gol-pușcă*!

Victoria își aminti subit. Era un vis pe care îl rătăcise undeva la granița dintre somn și trezie. Când ceasul lui Bruce o trezise dimineață, ea era lipită de el, ca o scoică în cochilie, înfiorată de căldura trupului său. Dar bărbatul din visul ei nu era Bruce. Era Solomon!

Se plimbau amândoi pe o plajă pustie, iar Solomon nu purta decât un prosop înfășurat în jurul taliei, ca în noaptea aceea când îl vizitase la el acasă. În vis, ea îi smulsese prosopul de pe el, lăsând la iveală…

Anaconda. Trandafirul. Cârnatul cușer… complet excitat.

Cum putuse să facă una ca asta? Era ca și cum l-ar fi înșelat pe Bruce. Se jură să își controleze

psihicul care părea să se revolte împotriva rațiunii. „*Concentrează-te*!”

Dă-l încolo pe Solomon! *Elimină-l din toate celulele creierului tău*!

Victoria era convinsă că dacă voia putea să-l elimine pe Solomon din gândurile ei conștiente. Roasă de vinovăție, se întrebă ce să facă pentru a-și controla visele.

17.

CUM SE FURĂ PUNCTELE

Situat la trei pași de baza a treia, Steve se legănă pe vârfuri, cu genunchii îndoiți și cu brațele relaxate. O ceață grea să așezase deasupra terenului, iar el abia putea să vadă tabela.

— Marchează pentru mine, auzi el o voce seducătoare.

Steve se concentră.

— Cine e acolo?

Aruncătorul aruncă spre el o minge rapidă care șfichiui aerul și dispăru în ceață.

— Prima lovitură! urlă un arbitru invizibil.

— Marchează pentru mine! murmură iar vocea seducătoare.

Steve se întoarse și se strădui să distingă ceva în ceață, și în cele din urmă o văzu. Victoria Lord era asistentul de la baza a treia. Și își uitase pantalonii acasă! Între tricoul cu emblema Universității din Miami și sandalele cu talpă înaltă de plută și cu barete verzi și portocalii nu se vedea decât pielea.

— Ești sălbatic și necugetat. De asta te iubesc atât de mult.

— Serios?

Steve își dădu vag seama că visa. Altă minge dispăru în ceață.

— A doua lovitură!

— Te rog, Steve. Marchează pentru mine.

Era ca o sirenă a terenului de baseball. Steve se cutremură. Era din ce în ce mai frig și umezeala îi pătrunsese deja prin echipament. Aruncătorul începu să-și ia avânt, iar Steve începu să alerge. Prin ceața groasă văzu mișcarea cu încetinitorul. Mingea plutea ușor prin aer. Catcher-ul se răsuci pentru a apăra baza. Era nenorocitul de Zinkavich.

Arbitrul își scoase masca. Era chiar Domnul Judecată în carne și oase, tatăl lui… Steve alunecă în față, întinzând o mână sub picioarele dolofane ale lui Zinkavich, chiar când mănușa coborî rapid, lovindu-l drept în tâmplă cu o bufnitură seacă, precum o minge care lovește popicele. Capul îi zvâcni de durere.

— Ești eliminat! urlă Herbert Solomon. N-o să fii niciodată un jucător bun, smiorcăitule!

— Unchiule Steve! îl auzi pe Bobby țipând de undeva.

— Băiatul e al meu! tună Zinkavich. Băiatul e al meu acum!

— Unchiule Steve!

Durerea care îi răvășea gândurile deveni și mai intensă, iar Steve simți o greutate mare care îl apăsa pe piept.

— Unchiule Steve!

Începu să iasă din ceață. Era în dormitorul lui, dar ceva nu era în regulă. Bobby stătea călare pe pieptul lui, împingându-l mai tare în saltea și ținându-se bine cu mâinile de el.

Băiatul plângea, tremura și urla totodată:

— Unchiule Steve! E cineva aici!

— Cine? Unde e?

Steve se trezi subit. Inima bătea să-i spargă pieptul.

— Chiar la fereastra mea. Se uita înăuntru.

— Ai visat, Bobby. A fost un vis.

— Ba nu! E cineva aici!

Steve se uită la ceasul digital de pe noptieră. Era 4:17.

— Să nu-i lași să mă ia.

— N-o să te ia nimeni de lângă mine. Niciodată.

Steve băgă mâna sub pat, scoase o bâtă metalică de baseball și îi spuse lui Bobby să rămână în pat. Îmbrăcat doar în boxeri, se îndreptă fără zgomot spre dormitorul băiatului. Ferestrele erau închise, iar cearșaful era șifonat. Se uită pe fereastră, dar nu se vedea nimic în întunericul din curte. Se duse

în bucătărie, scoase o lanternă din sertar și descuie ușa. Ieși desculț în grădină, cu lanterna într-o mână și cu bâta în cealaltă și se uită de jur împrejur. Nu era nimeni.

Din curtea unui vecin se auzi o ciocănitoare care bocănea într-un copac. Inspiră mirosul de pământ umed și de iasomie. Dar mai plutea ceva în aer… Fum de țigară. Sau era doar o părere? Mirosul dispăru tot așa cum apăruse.

Se uită sub fereastra lui Bobby. Nu erau nici urme de pași, nici mucuri de țigară. Bietul băiat. Bobby nu putea să deosebească realitatea de coșmarurile sale. Steve se întrebă dacă el putea.

•

Două ore mai târziu, când soarele începea să se arate pe cer, Bobby dormea buștean. Steve era în bucătărie unde felia un fruct zemos de papaya, scoțându-i semințele. Îl lăsă pe masă, alături de două felii de lămâie verde, ieși din casă și dădu încă o raită prin grădină. Nu erau semne că ar fi călcat cineva pe acolo; în noaptea trecută nu-și făcuse apariția nici măcar ratonul cartierului, care răsturna tomberoanele de gunoi. „N-a fost decât un coșmar”, își spuse el. Ce bine ar fi dacă ar găsi o cale să scoată toți acești demoni din mintea băiatului!

Îmbrăcat în pantaloni scurți și într-un tricou de la Asociația Avocaților Independenți, pe care scria „Avocații fac sex ca la carte”, Steve ieși pe ușa din față și o încuie. Punându-și căștile de la walkman pe urechi porni spre plaja Tahiti, unde făcea jogging în fiecare dimineață, după care se întorcea la timp pentru a lua micul dejun cu Bobby.

Era o dimineață minunată, cu cer albastru strălucitor și cu umiditate scăzută; vântul adia ușor dinspre nord-vest, semnalând un front de aer rece care avansa. Steve traversase deja podul pe la Barajul Gables și încă nu începuse să transpire. Bob Marley răsuna în căști, îndemnând-o pe femeia lui să învioreze atmosfera, însă în mintea

lui Steve parcă răsuna altă muzică. El continua să audă cuvintele pe care le rostise Victoria în visul din noaptea trecută: „De asta te iubesc atât de mult”.

Acum că tot se gândea la subiectul acesta, nu cumva fusese mai drăguță cu el în ultimul timp? Ieri, când Cadillac adusese mâncarea, nu cumva surprinsese o privire mai blândă în ochii ei? *Și ce dacă*? *E logodită, fraiere*!

Sigur că nu putea să aibă o relație cu ea. Ce l-ar fi așteptat pe el la capătul drumului? Orașul Inimilor Albastre. Exact ce-i lipsea, acum că avea pe cap procesul Barksdale și problema cu Bobby. Nu avea vreme de belele sentimentale. N-avea timp nici pentru o aventură de o noapte.

Valurile crestate cu spumă se spărgeau cu putere de stâncile care brăzdau suprafața apei. Vântul începu să bată și mai tare; era clar că vremea se schimba. Iuțind pasul, Steve începu să alerge în rând cu un autobuz interurban care opri la Cocoplum Circle, lăsând să coboare menajerele în uniforme care se îndreptau spre apartamentele de lux de pe malul apei, unde trudeau din greu. Pe bermă se afla un Mercedes decapotabil. Pe locurile din față stăteau un tânăr cu prietena sa, iar Natalie Cole cânta *Opposites Attract* la radio. Cântecul îl făcu să se gândească iar la Victoria. Se uitase fix la el tot timpul cât discutase cu Cadillac. Să fi manifestat vreo urmă de interes față de persoana lui? În fond sunt sute de femei care se răzgândesc și își anulează logodna.

La naiba. Nu o să lucreze cu tine decât la un singur caz. După aia, a și plecat. Obișnuiește-te cu gândul ăsta.

Începuse să transpire abundent, respira din ce în ce mai greu și mai repede, iar tălpile pantofilor loveau regulat asfaltul. Apoi ajunse în starea aceea de relaxare totală și simți că plutește. Alerga fără efort, se simțea puternic, ca și cum ar fi putut să sară dintr-o mișcare peste palmierii înalți.

Gândurile sale se îndreptară din nou spre evenimentele nopții trecute și spre Bobby. Oare chiar fusese cineva la fereastra copilului? Era imposibil să-și dea seama, dar trebuia să ia măsuri de precauție. Sistemul de alarmă era stricat de ani de zile; acum era momentul să-l repare. Era momentul să…

Ce dracu'?!

Steve văzu camioneta verde și murdară tocmai când aceasta ieșea de pe Mire Flores Avenue. Camioneta frână în ultimul moment, anvelopele scârțâiră pe asfalt, și apoi se îndreptă spre șoseaua LeJeune.

Steve se strădui să vadă în ce direcție o ia șoferul după ce ajunge la intersecție. Alerga mai repede decât până acum; nici nu știa că poate fugi atât de repede. Se gândi dintr-odată la Bobby, care dormea singur în pat. Când camioneta viră la dreapta, Steve era suficient de aproape ca să o vadă apropiindu-se de rond.

Doamne, te rog, fă să se întoarcă! *Să o ia pe Sunset sau să se ducă mai departe, pe Old Cutler*!

Camioneta viră la dreapta, apoi traversă podul. Se îndrepta chiar spre casa lui.

18.

DORIS DIN INTERCOURSE[17]

Când coti pe Kumquat Avenue, Steve nu mai avea pic de energie. Adrenalina se epuizase cu totul, iar picioarele atârnau ca niște cărămizi. Apropiindu-se de casă văzu două mașini parcate pe pietrișul aleii. Niciuna dintre ele nu era o camionetă verde.

Una era bătrânul lui Cadillac, iar cealaltă era un Chrysler gri-șobolan, cu patru uși și cu pneuri negre. Pe mașină era lipit un autocolant pe care scria: „N-ai decât să claxonezi. Am oprit să pun benzină".

Steve înconjură Chrysler-ul, se aplecă puțin și încercă să-și regleze respirația. Panica începuse să cedeze. Bănuia cine se afla în mașină, dar aruncă o privire pe geam ca să se asigure. Pe locul pasagerului se aflau o pereche de pantofi sport cu crampoane, cam de mărimea 38 după cum bănui el, niște mănuși și echipament de protecție. Pe bancheta din spate se vedeau niște bâte de lacrosse, bandaje elastice, bandă adezivă și un borcan cu prafuri cu conținut ridicat de proteine.

Știa foarte bine cine este înăuntru și nu era deloc încântat. Alungând din minte imaginea camionetei verzi, împinse cu piciorul frunzele căzute de pe aleea pietruită și intră grăbit în casă.

Doamna doctor Doris Kranchick stătea în mijlocul sufrageriei, cu mâinile înfipte în șoldurile ei late și solide. Era încălțată în pantofi fără toc și purta un costum gri și mohorât. Avea părul strâns atât de tare, încât Steve se aștepta ca ochii să-i sară din orbite în orice moment. Era solidă, fără să fie grasă. Picioarele ei arătau ca două trunchiuri zdravene de copac și se terminau cu niște glezne

groase. Avea o față lătăreață și ștearsă, care ascundea bine tenacitatea ei fără limite și furia reprimată înăuntru. O cicatrice alburie ușor curbată, ca o coasă, îi traversa unul din obraji; era o amintire cu care se alesese dintr-o bătaie în timpul unui meci studențesc de lacrosse, cu douăzeci de ani în urmă.

În ciuda eforturilor sale, Steve nu reușise deloc să o îndulcească pe Doris Kranchick. Când aceasta fusese numită consilier pentru cazul lui Bobby, Steve încercase să o abordeze pe un ton amical, pornind de la ceea ce aveau în comun.

Hei, ce coincidență, și eu am fost sportiv în facultate.

Realitatea era că ea fusese o sportivă desăvârșită, și câștigase cu echipa All-American la Facultatea de Stat din Pennsylvania. Steve nu știa prea multe despre lacrosse, dar se informase și aflase că poziția ei de apărător era similară cu poziția de fundaș în fotbal, care necesită atât robustețe, cât și agresivitate.

Steve se pregătise bine pentru ea. La prima ședință, o întrebase despre studiile asupra sindromului idiotului savant și asupra demenței fronto-temporale, asupra învățării obsesive, memoriei fotografice, eidetismului și ecolaliei. Ba chiar citise articolul publicat de ea în revista *Psychology Today*: „Descoperă autistul din tine”. Folosise un vechi truc avocățesc prin care de obicei convingi martorul să își dea drumul la limbă: „*Ești atât de fascinantă, spune-mi mai multe despre tine*”.

Niciun truc nu funcționase cu Doris. Ea îl privea ca pe un adversar care se îndrepta spre poartă. Dacă nu putea să-i fure mingea, putea să-l placheze sau să-l stopeze cu un cot în splină.

Bobby se afla în sufragerie, ghemuit într-un colț al canapelei. Cu picioarele goale, îmbrăcat doar în chiloți și într-un tricou, își înconjurase genunchii cu brațele și se legăna în liniște, cu capul întins și

privind în gol. Intrase înapoi în cochilia lui. Avea pe chip aceeași privire ca atunci când Steve îl salvase, cu zece luni în urmă.

S-o ia naiba! *Bobby o să fie dat peste cap câteva zile bune*!

— Totul este în regulă, puștiule!

— N-a venit să mă ia?

Vocea băiatului era mai degrabă un scâncet.

— Bineînțeles că nu. O să stăm un pic de vorbă. Doamnă doctor, ar fi trebuit să sunați înainte de a veni.

Steve încercă să nu își trădeze mânia în inflexiunile vocii.

— Ne este permis să facem vizite neanunțate la domiciliu.

— Aceasta este o violare a intimității mele, un drept fundamental pe care mi-l dă articolul nu-știu-cât din Constituția Statului Florida.

— Articolul unu, punctul douăzeci și trei, șopti Bobby.

— Ce ziceți de asta? Nepotul meu se pricepe mai bine la legi decât mine.

— Sunt convinsă, dar eu am alte preocupări. Uitați-vă la bietul copil, îi răspunse ea pe un ton sec.

Bobby tremura și își întorsese privirea, uitându-se spre cine știe ce colț nevăzut al universului.

— Păi, l-ați speriat. M-ați speriat și pe mine, de altfel!

Kranchick își dădu jos haina gri. Se părea că n-avea de gând să plece prea curând.

— Robert ar trebui să fie dus la Spitalul Rockland, unde există dotări pentru nevoile sale speciale.

— Nu are nevoie să meargă la spital. Voi angaja un profesor particular și un terapeut.

— Pe cine?

— Cei mai buni din branșă. Imediat după ce îmi primesc onorariul pentru cazul la care lucrez.

— Aha. Uitați-vă și dumneavoastră la casa în care trăiți!

— Ce nu vă place?

Steve netezi din reflex revistele împrăștiate pe placa de surfing din care era construită măsuța lui de cafea. Nu se mai deranjă să ascundă sticlele goale de bere și cutiile vechi de pizza. Lângă canapea se afla un ghiveci în care murise o floare; planta se usca și arăta ca un schelet pleoștit ornat cu frunze maronii.

— Când sora dumneavoastră a renunțat la Robert…

— Janice nu a renunțat la Robert. Eu l-am salvat.

— Detaliile cu privire la acest aspect au fost întotdeauna foarte vagi. Abia aștept să aud mărturia dumneavoastră după ce depuneți jurământul.

Steve se simți amenințat. Era exact ce ar fi spus Zinkavich dacă ar fi fost de față. Se strădui să-și păstreze calmul. Nu îl ajuta cu nimic dacă Kranchick scria în procesul-verbal că în afară de faptul că este incapabil să șteargă praful prin casă, mai are și o atitudine ostilă.

— Sunt convinsă că mama lui Robert ar dori ca el să beneficieze de cea mai bună îngrijire.

— Janice este dependentă de droguri și nu îi pasă de nimeni decât de propria ei persoană. Singurul care își face griji pentru Bobby sunt eu.

— Atunci ar trebui să vă doriți ce este mai bine pentru el.

Steve începu să se enerveze iar, lucru care nu i s-ar fi întâmplat niciodată la tribunal. Dar îi venea greu să pledeze pentru sine. Era imposibil să nu se implice emoțional.

— Nu există niciun spital mai bun decât Rockwell pentru persoanele cu autism. Robert poate să deprindă o îndemânare acolo, iar noi putem afla mai multe despre el și implicit despre alte persoane care suferă de aceeași afecțiune.

— Nu vă dau voie să-i frigeți creierul cu electrozii voștri.

Fii calm. Nu face impresie proastă!

— Stimularea magnetică transcraniană nu este o tehnică agresivă. Iar tratamentul medicamentos pe care-l folosim este foarte promițător.

Femeia se îndreptă spre Bobby și îl mângâie pe obraz, dar copilul se scufundă și mai adânc în canapea.

— Orice s-ar fi întâmplat cu Robert, memoria sa rivalizează cu memoria celor mai savanți autiști pe care i-am cunoscut, dar fără deteriorarea organică a creierului. Vă dați seama ce oportunitate rară avem aici?

— Pentru dumneavoastră sau pentru Bobby?

— Intransigența dumneavoastră va fi menționată în procesul-verbal pe care îl pregătesc pentru tribunal.

Începea să sune din ce în ce mai mult ca Zinkavich.

— Dumneavoastră ar trebui să fiți imparțială, nu să acționați la indicațiile domnului Zinkavich.

— Vi se pare că există forțe care conspiră împotriva dumneavoastră? Vă simțiți persecutat, domnule Solomon?

— Simt că vrea cineva să-mi tragă una sub centură.

— Aveți accese inexplicabile de furie?

— La dracu'. Dacă vrei să scrii că sunt nebun, n-ai decât.

— O să menționez câte ceva și despre limbajul pe care-l folosiți.

— Ce ai împotriva mea? Cu ce te-am jignit eu?

— Cu nimic. Pe mine nu mă preocupă decât bunăstarea lui Robert.

•

Adevărul era că Doris Kranchick îl ura din tot sufletul pe Solomon. Nu putea să sufere îngâmfarea lui de băiat de la oraș. Atitudinea lui o călca pe nervi. O pușlama, ar fi zis mama ei, Edna,

dacă l-ar fi cunoscut. Până și mersul lui săltat o irita. Mergea ca și cum ar fi deținut cheia către cine știe ce regat secret, ca și cum fiecare pas pe care-l făcea îl purta spre binemeritate plăceri.

Ea înțelegea perfect că amestecul ei de furie și invidie era irațional. Provenea dintr-o familie care avea o fermă în sud-estul statului Pennsylvania și învățase destulă psihologie ca să știe că nu lăsase niciodată în urmă părerea foarte proastă despre sine care o chinuise mereu. Începând cu hainele pe care le purta în liceu, până la fruntea ei lătăreață și la părul de un castaniu spălăcit, nu îi plăcea nimic la propria ei persoană. Nu avea să uite niciodată cât de jenată fusese la un joc într-un turneu de lacrosse în care prezentatorul o anunțase: „Prima lovitură este dată de Doris Kranchick, din Intercourse”.

— Unde e Intercourse? întrebase râzând o fată din Pittsburgh.

— Câțiva kilometri mai la sud de Blue Ball, îi răspunsese o altă fată din Philadelphia, cu o voce răutăcioasă.

Toate fetele râseseră de ea și își loviseră crosele între ele. Din ziua aceea porecla ei a rămas „Doris din Intercourse”. Porecla a urmat-o la facultate și nici atenționările decanului, nici tendința ei de a-și faulta adversarele nu au schimbat situația. Plină de furie, Doris colecționa cartonașe galbene pentru echipa ei și era din ce în ce mai singură.

Un meci mai special de lacrosse i-a rămas întipărit în memorie. A fost un meci minunat, deși a rămas cu optsprezece copci pe față în urma eforturilor depuse. În play-off-urile campionatului Big Ten, Doris i-a pus piedică unei jucătoare drăguțe și rapide, cu codițe, care juca în echipa statului Ohio. În cădere, fata a lovit-o pe Doris cu crosa drept în obraz – poate din greșeală, sau poate intenționat. Cu sângele țâșnind din rană, Doris s-a trântit la pământ, având grijă să aterizeze cu umărul chiar pe gropița din bărbia fetei cu prea

mult tupeu. Aceasta s-a ales cu o mandibulă fracturată și a mâncat supă cu paiul timp de câteva luni. Doris încă zâmbea când își amintea de jocul acela.

Gândindu-se la trecut, Doris își dădea seama că nu făcuse multe în facultate, în afară de faptul că lovise mingea, se lovise cu capul de pereți și își lovise adversarele. Cu toate acestea, în ultimul an l-a cunoscut pe Fritz Braeunig, un jucător de fotbal din Germania. După o petrecere sportivă el a dus-o în apartamentul lui, a amețit-o cu vin roșu și apoi a încercat să-i desfacă picioarele cu coapsele lui musculoase. Problema lui Fritz era că nu înțelegea când cineva îi spunea „nu”. Ce ar fi putut ea să facă? În timp ce el se străduia să pătrundă între coapsele ei, ea i-a înconjurat pieptul cu picioarele ei puternice, și-a încrucișat gleznele în spatele lui și i-a rupt trei coaste, care au pârâit ca niște vreascuri uscate.

Doris și-a ales să studieze medicina la Institutul John Hopkins deoarece acolo putea să participe la antrenamentele faimoasei echipe de lacrosse a universității. Iarna juca pe stadioanele acoperite, unde era adesea penalizată pentru „abordări nepermise din spate”. Ceva mai târziu și-a putut elibera toată agresiunea adunată jucând în liga masculină, pe un stadion de lângă campusul Universității Internaționale din Florida.

Deși viața ei era singuratică și lipsită de prieteni, ea nu se considera nefericită. Se lupta din răsputeri pentru o cauză bună și se desprinsese de mult de ferma din Pennsylvania. Ulterior s-a angajat la diverse companii farmaceutice, unde s-a implicat în programele de cercetare a noilor medicamente din Argentina, Ungaria și Bulgaria, iar în cele din urmă s-a stabilit în prozaicul Fort Lauderdale. De doi ani era coordonatoarea unui proiect-pilot de studiere a autismului, desfășurat la Spitalul de Stat Rockland, unde testa agresiv tratamente noi.

Nu ai cum să câștigi puncte dacă nu tragi la poartă.

Nu înțelegea de ce Steve refuza să îl împartă pe Robert cu ea. Cum poate un om să fie atât de egoist și de limitat? Ea îl putea ajuta pe băiat, și prin el putea să ajute multe alte persoane cu aceeași afecțiune. Dacă cercetările ei îi aduceau mai multe subvenții de la guvern și o invitație la emisiunea 60 Minutes, cu atât mai bine.

•

Steve se decise să fie umil. Trebuia să îi adreseze cât mai multe complimente și să-și ascundă sentimentele adevărate.

— Doctore Kranchick, să nu ne certăm.

— Asta depinde numai de dumneavoastră, domnule Solomon.

— Eu admir cu adevărat munca dumneavoastră.

Ești o ciudată și o nebună.

— Vă mulțumesc.

— Dacă l-ați cunoaște pe Bobby, v-ați da seama că locul lui este lângă mine.

Nu aș lăsa nici măcar un maidanez să stea cu tine.

— SCULĂ VIOAIE, începu Bobby să intoneze cu fața înfundată în perne.

— Ce-ai spus?

Bobby înălță capul și o lămuri:

— SCULĂ VIOAIE!

„La dracu'", își spuse Steve.

Kranchick nu trebuia să afle că băiatul îi anagrama numele.

— Când Bobby este emoționat, spune cuvinte fără sens…

— RIDICHE, COCOȘEL, PATINOAR[8].

— S-ar putea să fie o formă de demență, se încruntă Kranchick.

— E mai degrabă un joc, sugeră Steve.

— MĂNÂNCĂ GÂNDACI BOLNAVI[9]!

Femeia băgă mâna în buzunar, scoase un bilet și mâzgăli ceva pe el.

— Mi se pare că toate cuvintele astea fac referire la ceva, dar nu-mi dau seama ce vor să spună exact.

— Nu înseamnă nimic. Sunt niște cuvinte spuse la nimereală.

Cum era să-i spună că Bobby îi asocia numele cu cuvinte precum „sculă”, „gândac” și „cocoșel”?

— Scena aceasta nu face decât să mă convingă că Bobby are nevoie de tratament intensiv într-o instituție specializată.

— Vă înșelați, doamnă doctor.

— Dar ați avea dreptul să-l vizitați periodic.

— Lui îi merge mai bine studiind acasă.

— Serios? Am văzut eu ce educație primește. Robert a încercat să ascundă dovezile.

Femeia băgă mâna sub pernele canapelei ca și cum ar fi căutat monede pierdute.

— Nu face decât să citească articolele, explică Steve, așteptându-se să vadă vreun număr din *Playboy* sau *Maxim*.

Femeia scoase o fotografie alb-negru făcută la autopsia lui Charles Barksdale, cu o incizie care mergea de la un capăt la celălalt al craniului.

— Ah, la astea vă refereați, spuse Steve ușurat.

— Și astea ce sunt?

Femeia îi arătă o fotografie în care pielea de pe gâtul lui Barksdale era ridicată pentru a lăsa la vedere glandele salivare și vena jugulară.

— Lui Bobby îi plac autopsiile. Poate să vă recite procesele-verbale ale autopsiilor, pentru toate crimele care au avut loc în Anglia secolului XIV.

— Ancheta a avut loc în Middlesex, în lunea de după Nașterea Maicii Domnului, în timpul domniei lui Edward al III-lea, începu Bobby cu un pronunțat accent britanic.

— Sunt doar niște jocuri. Nu au niciun sens, până nu aflăm cum face să rețină toate acestea.

— Hei, cucoană, mi se pare mie sau ai un băț în fund? întrebă Bobby.

— Nu se poate! Asta îl învățați dumneavoastră pe copil?

— Nu! Nici vorbă! Asta a citit pe un tricou sau așa ceva. Bobby, spune-i!

Steve se simți cuprins de un fior de gheață.

— Am citit-o pe un autocolant lipit pe o Toyota.

— Pe o Toyota! repetă Steve ușurat, ca și cum Bobby tocmai reușise să transforme apa în vin.

— O Toyota care avea pană pe stânga. Numărul de înmatriculare era 7NJ843, și avea o focă desenată pe caroserie, completă Bobby.

— Vedeți? Spune lucruri din memorie!

Kranchick înșfăcă servieta de pe măsuța de cafea.

— Nu pot tolera ce se întâmplă în casa aceasta. Bobby are nevoie de îndrumare, iar dumneavoastră nu sunteți capabil sau nu doriți să îi oferiți acest lucru.

— D-nă Kranchick, cred că v-ați făcut o impresie greșită. Dacă ați mai sta puțin cu noi, cât să se relaxeze Bobby, v-ați da seama că este foarte fericit și că s-a adaptat foarte bine.

— Eu am luat deja o decizie. Voi recomanda instanței să respingă petiția dumneavoastră și să suspende dreptul de custodie, pentru a-l da pe Robert în grija statului.

Tonul ei era tăios. Palmele lui Steve erau lipicioase de la transpirație. Epuizase toate tertipurile. Încercase să fie rațional, se enervase, încercase s-o flateze. Acum nu-i mai rămăsese decât panica. Se auzi implorând-o:

— D-nă doctor, vă rog să-mi mai dați o șansă. Bobby are nevoie de mine, iar eu îl iubesc.

Astea nu erau niște cuvinte pe care să le rostească în glumă.

— Bobby este lumea mea.

— Este lumea dumneavoastră? Deci de asta depinde tot, nu? De nevoile dumneavoastră. Nu ar trebui să vă gândiți la Robert în primul rând?

— Și el mă iubește. El se bazează pe mine. A făcut niște progrese uimitoare.

— Ce progrese? A ajuns să doarmă cu dumneavoastră în pat? îl întrebă ea adresându-i un zâmbet crud.

— Asta a fost la început, timp de vreo două săptămâni. Îi era frică să stea singur.

— Cu toate acestea, parcă sună ca o declarație de-a lui Michael Jackson.

Femeia asta vorbește serios?

— Doctore Kranchick, văd că vă gândiți la niște lucruri foarte murdare.

— Este datoria mea să investighez fiecare posibilitate, să văd ce se află dincolo de aparențe. Sinceră să fiu, chiar dacă Robert n-ar avea probleme, tot m-aș îndoi de capacitatea dumneavoastră de a fi un tutore adecvat. Trebuie să recunoașteți că nu sunteți genul casnic, domnule Solomon.

— Orice o fi însemnând chestia asta, să știți că e doar o problemă temporară. E o fază trecătoare.

— Bine. Când vă maturizați, depuneți o petiție la tribunal pentru schimbarea statutului.

— Dar eu mă schimb chiar acum.

Lui Steve îi venise o idee. Ar putea exista o metodă să o convingă…

— În ce fel?

— Păi, căsătoria este o schimbare importantă, nu?

— Poate fi, depinde de situație.

— Păi… sunt logodit. Mă căsătoresc peste o lună, cu o femeie minunată. Este inteligentă și afectuoasă…

— Și optimistă, sugeră Kranchick cu sarcasm.

— E o persoană serioasă. Ea mă va da pe brazdă. Logodnica mea are o influență stabilizatoare asupra mea.

„Stabilizator” era un cuvânt convingător, care sugera ceva pozitiv. Începuse să improvizeze exact ca în sala de judecată.

— Când sunt cu ea, mă simt mai matur și mai… casnic.

— Serios?

Doctorița nu păru deloc convinsă.

— Procesul-verbal nu este complet dacă nu discutați și cu logodnica mea.

— Asta așa este, recunoscu ea fără tragere de inimă. Cum o cheamă?

Mintea lui Steve o luă razna. Putea fi Sofia Hernandez, grefiera. Se pricepea să citească o mărturie, dar nu se prea pricepea să facă reclamă cuiva. Mai era Gina, modelul, care avea deja inel de logodnă, dar care era posibil să fure argintăria de prin casă. Gemenele Lexy și Rexy aveau împreună un IQ care nu ajungea la valoarea temperaturii într-o zi călduță. Îi mai rămânea Cece, dar tatuajele și piercing-urile ei nu transmiteau un mesaj prea bun, mai ales după ce aruncai o privire la cazierul ei.

— Vreau să o cunosc cât de curând posibil. Poimâine e bine?

Kranchick își scoase agenda din geantă.

— E perfect. Să ieșim împreună la cină.

— Deci cum se numește persoana asta cu influență stabilizatoare?

Nu avea de ales:

— Victoria Lord. O să vă placă de ea.

19.

DOVEZI DE IUBIRE

Când intră în agenția Les Mannequins a doua zi de dimineață, Steve își promise să se poarte foarte frumos cu Victoria. În fond, trebuia să-i ceară o favoare imensă.

Vrei să te căsătorești cu mine? *Sau cel puțin să te prefaci că vrei*?

Steve știa că are nevoie disperată de ajutor. Un proces-verbal negativ de la Kranchick combinat cu atacurile malițioase ale lui Zinkavich nu îi lăsa nicio șansă în fața instanței. Îi promisese lui Kranchick că avea să i-o prezinte pe logodnica lui în seara următoare. Trebuia să-i pună întrebarea cea mare, să cadă și în genunchi dacă era cazul, și să o învețe pe Victoria singura abilitate a unui bun avocat care ei îi lipsea cu desăvârșire: cum să mintă cu nerușinare.

Îl lăsă pe Bobby în sala de așteptare, unde putea să o ajute pe Cece care își făcea exercițiile; doar așa o putea împiedica să dispară toată după-amiaza la sala de forță. Deschizând ușa biroului, simți imediat că nu era în regulă ceva.

În primul rând, soarele care intra prin ferestre împrăștia o lumină prea intensă. Apoi se simțea un miros de amoniac. Toate hârtiile de pe biroul lui erau ordonate în teancuri, iar lângă ele se afla o vază cu violete.

Violete?

Se uită la Victoria care stătea la biroul ei, studiind o listă cu apeluri din alte cazuri similare cu al lor.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Am făcut curat.

— Așa cum a făcut generalul Sherman curat în Georgia? De ce e așa multă lumină în birou?

— Am spălat ferestrele.

— Mare greșeală. Ferestrele murdare sunt o modalitate naturală de a păstra răcoarea.

Ea continuă să citească, folosind un marker galben pentru a sublinia punctele-cheie ale unui verdict dat într-un apel. Ca și cum legea ar fi putut s-o ajute să câștige procesul!

Se îndreptă spre acvariul cu homari, sfărâmă un covrig uscat și începu să arunce bucățelele în apă. Trăgea de timp, încercând să-și dea seama cum ar trebui să o roage pe Victoria să fie logodnica lui de o zi. Știa de pe acum care va fi prima ei reacție.

Nici nu mă gândesc. Nu este etic.

În ciuda eforturilor lui de a o corupe, Victoria se încăpățâna să-și păstreze standardele etice. Mai ieri intervievaseră un posibil client, un bărbat care voia să dea compania Budweiser în judecată pentru reclamă falsă. El consuma în permanență berea lor, dar tot nu reușea să agațe femei în baruri. Steve considera că nu era o idee rea, dar Victoria refuzase categoric.

— Ești gata să ne pregătim pentru audierea de stabilire a cauțiunii? întrebă ea fără să-și ridice ochii din dosare.

— Sigur, ne pregătim cât vrei tu.

Katrina Barksdale era nefericită în Centrul de Detenție pentru Femei, unde nu se bucura de confortul casei Barksdale. Nu avea jacuzzi, piscină, promontoriu sau un grădinar care să facă dezinsecția. Trebuiau să-l convingă pe judecătorul Alvin Schwartz, un mizantrop de optzeci și unu de ani, să-i permită să se întoarcă acasă până la proces. Nu era o sarcină ușor de îndeplinit într-un caz de crimă, dar era ceva realizabil.

— Conform precedentului stabilit de cazul Statul împotriva lui Arthur, avem o șansă.

— Mda.

— E greu ca statul să refuze stabilirea unei cauțiuni.

— Știu.

Victoria își ridică privirea spre el:

— Cum te împaci cu judecătorul Schwartz?

— Mă urăște.

— Aha.

— Dar este senil, așa că uneori mai uită.

— Mă bucur.

— Îi plac avocatele cu fuste scurte.

— Las-o baltă.

Steve se îndreptă spre fereastră și se uită la aleea de dedesubt, îngustându-și ochii din cauza luminii puternice.

— S-a întâmplat ceva? Parcă nu ești în apele tale.

— Vreau să te rog ceva.

Haide, spune-i odată. Spune-i că ai nevoie de ajutorul ei. Spune-i că mai bine îți tai o mână decât să-l pierzi pe Bobby.

— Ai căutat cazul Arthur în indexul Shepard?

— Bineînțeles.

Steve o urmări în timp ce ea continua să răsfoiască dosarul de apeluri. Întrucât azi nu avea nicio prezentare la tribunal, nu era îmbrăcată elegant. Purta niște pantaloni negri strâmți și o cămașă bărbătească albă – probabil a lui Bigby – pe care și-o legase în talie. Era încălțată cu pantofi fără toc. Nu se machiase și nici măcar nu părea să se fi pieptănat. Lui Steve i se păru foarte sexy, într-o manieră naturală și complet involuntară. Poate că asta era problema lui. Dacă nu ar fi avut astfel de sentimente pentru ea, i-ar fi fost mai ușor să-i ceară ajutorul. El știa foarte bine să lingușească, să se roage, să implore, să cerșească, dar de data asta nu reușea. Mai avea de așteptat până să o poată linguși pe ea.

— Cum vrei să ne organizăm pentru audiere?

— Tu te ocupi de aspectul legal, eu mă ocup de fapte.

— Faptele sunt că Charles era pervers, Katrina l-a acceptat așa de dragul căsniciei, iar moartea lui a fost un accident nefericit?

— Exact.

Steve urmări prin fereastra deschisă niște gunoieri care goleau tomberonul în camionul lor.

— Trebuie de asemenea să punem accentul pe mesajul nostru.

— Și care e mesajul nostru?

— Habar n-am. Oricare ar fi, trebuie să-l facem să intre bine în capul publicului, începând de la audierea pentru cauțiune. Ar trebui să apară un articol pe prima pagină din *Herald* care să aibă drept titlu mesajul nostru.

Victoria se încruntă.

— Titlul articolului ar putea fi „Văduva este eliberată pe cauțiune”. Sau nu…

— Doar dacă îl scrie vreun amărât de editor adjunct. Dar sarcina noastră este să le oferim noi titlul, folosind mesajul nostru. Care este elementul distinctiv al cuplului Barksdale? Ce i-a ținut pe ei doi împreună?

— Procurorul va spune că banii.

— Exact. Și noi ce-o să spunem?

— Iubirea.

— Iubirea este o strategie minunată de apărare, admise Steve. Ce este în fond iubirea? Și cum dovedim noi existența ei?

— Iubirea este asocierea rațională și sinergică a două persoane care au interese comune și preferințe similare.

— E un pic cam prea cinică pentru mine definiția ta.

Asta era relația ei cu Bigby? O „asociere rațională și sinergică”? Probabil că era foarte pasională relația lor…

— Atunci care e definiția ta?

— Doi oameni care nu pot sta despărțiți unul de celălalt, răspunse el fără ezitare. Doi oameni care nu sunt împliniți dacă nu sunt împreună. Sunt

amanți și prieteni. Există pasiune și bucurie în relația lor, iar ei nu-și pot imagina viața alături de altcineva.

— Deci Steve Solomon crede în iubirea romantică?

— În teorie, da. În realitate, nu mi s-a întâmplat niciodată.

— Crezi că Charles și Katrina au avut parte de așa ceva?

— Mă îndoiesc, dar eu sunt avocat. Dă-mi un capăt de ață, și eu îți împletesc o funie.

— Atunci hai să-ți arăt ceva.

Se ridică de pe scaun, se aplecă și deschise una din cutiile de carton de sub birou. Așezată turcește pe podea, cu aerul unei studente care învață pentru sesiune, scoase la iveală câteva fotografii lucioase.

— Uite familia Barksdale în societate.

Steve se ghemui lângă ea și începu să se uite pe fotografii. Cei doi se țineau mereu de mână la evenimentele de caritate, Charles în smoching, iar Katrina în rochii scumpe, acoperită de bijuterii. Paginile mondene prezentau imagini de la diverse evenimente. Amândoi erau zâmbitori, iar Charles o înconjura pe Katrina protector cu brațul. În ochii lor se citea o afecțiune reală.

Victoria scoase mai multe fotografii din cutie. Probabil că cei doi erau îndrăgostiți de propria lor imagine. Erau nenumărate poze făcute la St. Tropez, Monaco, în restaurante de pe malul mării, pe puntea unor vase de lux. Charles era un bărbat chipeș cu părul cărunt, iar Katrina era născută pentru a poza. Știa ce poziție să ia pentru a-și pune în valoare picioarele, și înclina ușor capul ca și Paris Hilton, pentru a accentua curba maxilarului.

— Sunt niște fotografii frumoase, dar studiate. Pot să îți arăt și eu fotografii cu O.J. și Nicole Simpson în care zâmbesc amândoi. Sau cu Scott și Laci Peterson. Sau cu Hillary și Bill Clinton.

— Dar Hillary nu l-a omorât pe Bill.

— Încă nu.

— Uită-te la asta.

Victoria scoase o felicitare din cutie și i-o dădu. Pe felicitare era o reproducere a unui tablou de Winslow Homer, reprezentând o plajă din Caraibe.

— Datează din ziua precedentă morții lui Charlie.

Steve deschise felicitarea și găsi un bilet scris de mână înăuntru:

Preaiubita mea Katrina
Nimeni nu ar fi putut fi mai bun decât tine, din prima zi până acum.
Al tău, Charlie

— Îmi place termenul de „preaiubită”. E mai învechit, parcă e din epoca victoriană.

— Bine, deci el o iubea. Dar cum dovedim că și ea îl iubea pe el?

— De câte ori i-am văzut, Katrina era foarte afectuoasă cu Charlie. Era grijulie față de el.

— Altceva ce mai poți să-mi spui? Dă-mi niște exemple.

— Îi cumpăra mereu cadouri: ceasuri, butoni, haine…

— Mai departe. Îmi place ce aud.

Victoria se gândi câteva clipe.

— Cu vreo trei luni în urmă am mers la o petrecere-surpriză pe care Kat a organizat-o de ziua lui Charlie.

„Probabil că a fost cu Bigby”, se gândi Steve. Așa își aminti din nou că Victoria urma să se căsătorească cu fanfaronul acela, care avea să devină o parte integrantă din viața ei.

— Tortul a avut forma uneia dintre clădirile lui de birouri.

— Drăguț. Numai să nu fi fost dinamită pe post de lumânări.

— La apus am ieșit în larg cu iahtul lor. Era muzică, se serveau băuturi și am mâncat crabi.

— Chiar și vegetarianul Bigby?

— Bruce nu a mâncat decât salată. Tipul acela pe care l-ai cunoscut și tu, Manko, a ancorat iahtul în portul Huricane din Key Biscayne. S-a întâmplat chiar înainte să apună soarele, când norii erau tiviți cu roșu-purpuriu, iar apele golfului erau nemișcate ca o pătură de mătase. Ce vrei mai romantic de-atât?

Steve era conștient că ea îi povestea despre Charles și Katrina, dar din păcate în mintea lui își făcură loc imagini în care pe puntea iahtului se aflau Bigby și Victoria. Scăldați în lumina apusului, ascultând serenadele pe care le cântau muzicanții, sărutându-se… Parcă vedea un melc târându-se peste un trandafir.

— Chiar în momentul acela a apărut unul dintre avioanele alea micuțe care fac reclamă la diverse produse. Le-ai văzut și tu zburând deasupra plajei.

— Da, de genul „Folosiți materialele Coppertone”.

— Ei, avionul ăsta avea un banner pe care scria „Katrina îl iubește pe Charles”. Totul era aranjat special pentru petrecere. A fost foarte emoționant. Unii oameni aveau lacrimi în ochi.

— O să-i facem și pe jurați să plângă. Iar presa o să înghită gălușca.

— Deci îți place?

— Ai găsit mesajul nostru! „Katrina îl iubește pe Charles.”

— Nu e cam simplist?

— Mesajul trebuie să fie simplist. Altfel cum să-l înțeleagă toți idioții?

— Jurații nu sunt idioți.

— Eu mă refeream la judecător.

Continuând să stea pe podea, ea scoase agenda și începu să mâzgălească niște notițe. Steve o privi lung. Fără machiaj, se vedeau niște pistrui în partea de sus a nasului. Fiecare lucru pe care îl descoperea despre ea i se părea fascinant.

— Ce e? îl întrebă ea, simțindu-se privită.

Mintea lui zăpăcită îi transmise imediat că nu avea la dispoziție decât trei posibilități. Putea să-i spună, spre exemplu: „Mă gândeam la probele acceptabile în proces”. De asemenea, mai putea să-i spună: „Victoria, ești incredibil de frumoasă și talentată. Te rog, nu fi fraieră și nu te căsători cu Bigby”. Dar Steve alese cea de-a treia variantă:

— Victoria, te rog să îmi faci un mare serviciu.

20.

SCOPUL SCUZĂ MIJLOACELE

Trebuia să găsească decorul perfect, să creeze atmosfera perfectă și să aștepte momentul perfect. La urma urmei, intenționa să o ceară pe Victoria de soție.

Decât să poarte discuția în birou, unde îl usturau ochii de la mirosul de amoniac, iar trupa de percuție făcea un tărăboi infernal, Steve îi sugeră Victoriei să meargă la o plimbare. Coborî capota bătrânului Caddy, puse mașina în mișcare și începu să caute cuvintele potrivite. La radio, Gloria Estefan le promitea că ritmul avea să le intre în sânge. Lui Steve i se păru un semn bun faptul că peste câteva clipe trecură chiar pe lângă vilele roz și albe din Star Island, unde locuia Gloria.

— Ce-ai zice de un suc de ananas?

— Ce serviciu vrei să-ți fac?

Victoria avea o voce suspicioasă.

— Îți spun când ajungem acolo.

— Unde?

— Lasă că vezi tu.

— De ce ești atât de misterios? De obicei, te arunci cu capul înainte după pradă.

— E ceva care are legătură cu Bobby.

— Spune-mi ce este.

— Îți spun în curând.

Steve opri mașina în parcarea din Watson Island, în timp ce Victoria îl întreba nedumerită:

— M-ai adus la Jungla Papagalilor? De ce am venit aici?

Steve parcă la umbră, sub un indicator ale cărui săgeți se îndreptau în diferite direcții – Valea Papagalilor, Aleea Șerpilor, Lacul cu Flamingo și Habitatul Everglades.

— Vreau să-ți arăt ceva.

Cei doi coborâră din mașină și se îndreptară spre parc, croindu-și drum prin mulțimea de turiști japonezi. Steve cumpără două sucuri de ananas de la un stand cu răcoritoare și o conduse pe lângă iazul pe care pluteau nuferi albi. Îi arătă bâtlanii cu gâturile lor în formă de S, apoi o duse la flamingii roz și la stârcii lopătari cu ochii ca rubinele, pe care oamenii îi confundă uneori între ei. Trecură de egretele albe ca laptele și de berzele cu ditamai picioroangele. Se plimbară apoi printr-o imitație de pădure tropicală unde dădură peste o întreagă filarmonică de păsări exotice, care îi învăluiră într-o amestecătură de triluri.

— Ce vrei să-mi spui despre Bobby?

— Ai puțină răbdare.

Încă încerca să își adune curajul și să formuleze un plan. Rămânând în umbra copacilor banian, porniră pe o alee străjuită de streliții înflorite, trecură de un iaz cu aligatori și de un amfiteatru în aer liber unde se desfășura un spectacol al cărui protagonist era un papagal; pasărea extrăgea bancnote de un dolar din buzunarul spectatorilor, în aplauzele politicoase ale mulțimii.

— Am ajuns.

Steve îi arătă dintr-o mișcare a capului un copac kigelia african, cunoscut mai popular sub numele de copacul-cârnat. Fructele cilindrice ale acestuia atârnau de pe ramuri ca niște salamuri într-o mezelărie.

Un papagal cu o creastă galbenă, proțăpit pe o ramură, îi privi plictisit.

— Ăsta e cine cred eu? îl întrebă Victoria.

— Salutare, păpușă! o interpelă domnul Ruffles.

— Salutare, maniacule!

Victoria se răsuci spre Steve.

— Încă mai răsucești cuțitul în rană pentru procesul Pedrosa?

— Nici vorbă. N-ai înțeles ideea.

— Care e ideea? Că e bine să încalci legea?

— Că s-a făcut dreptate. Clientul meu nu înfundă aiurea pușcăria, domnul Ruffles are aici un cămin confortabil, toată lumea e fericită.

— Toată lumea e fericită, îi ținu isonul domnul Ruffles.

— Tu găsești explicații logice pentru orice.

— Vreau să spun că uneori scopul scuză mijloacele.

— Bine, am înțeles. Vrei să-ți fac un serviciu care este ilegal, dar undeva în mintea ta întortocheată este de fapt un lucru corect.

— Știi cât de mult îl iubesc pe Bobby?

Victoria amestecă cu paiul în suc.

— Este singura ta calitate.

— Aș face orice pentru el, indiferent de ce spune legea.

— Și care este rolul meu?

— E vorba despre o doctoriță care nu mă slăbește deloc. O cheamă Doris Kranchick. Susține că nu sunt un părinte bun pentru el. Este martorul principal al lui Zinkavich.

— O să depun mărturie în favoarea ta dacă asta vrei.

— Într-un fel, cam despre asta este vorba.

— Bine, atunci care este problema?

— I-am spus lui Kranchick că sunt logodit, și vrea să o cunoască pe logodnica mea.

— De ce i-ai spus așa o minciună?

— Improvizam și eu…

— Improvizam și eu, îl maimuțări domnul Ruffles.

— Și cine e norocoasa? îl întrebă Victoria, apoi păli brusc. Nu! Sper că n-ai făcut ce cred eu!

— Doar pentru câteva ore. Bem ceva, luăm cina și mâncăm un desert. Asta-i tot.

— Nu este etic!

Bineînțeles că asta e prima ei reacție.

— Este o ilegalitate strigătoare la cer.

Bun, am ajuns la a doua reacție.

— Este o fraudă împotriva instanței de judecată.

Gata, am înțeles!

— Ca să nu mai spun că am putea fi dați afară din barou.

— Deci ești de acord? întrebă el.

— Nu!

Victoria se îndepărtă de el cu pași apăsați, îndreptându-se spre o alee umbrită. Steve o urmă.

— Victoria, ești singura mea speranță.

— De ce eu?

— Păi, Catherine Zeta-Jones nu e disponibilă.

— Nici eu nu sunt.

Victoria îi flutură inelul de logodnă pe sub nas.

— Oricum, nimeni nu ar crede că suntem logodiți, continuă ea.

— Nu sunt sută la sută sigur, dar am impresia că m-ai insultat.

— Și nici nu știu să mint.

— Nu te prefaci niciodată că ai orgasm?

— Probabil că așa fac femeile din viața ta.

— Atunci când sunt singure, probabil că da. Te rog, Victoria. Am nevoie de tine.

Victoria se încruntă meditativ, exact ca în sala de judecată, când se confrunta cu o problemă ce trebuia rezolvată.

— Chiar dacă aș putea să o conving pe doctoriță că sunt logodnica ta, tot nu aș face așa ceva.

Păsările le dădeau târcoale deasupra și se certau între ele, într-o amestecătură de ciripeli, cloncănituri și croncăneli.

— Știi care este marea diferență dintre noi doi?

— Eu o să devin judecător, iar tu deținut.

— Refuzi să pui la îndoială autoritatea.

— Am destule îndoieli, dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi bat joc de lege.

— Crezi că Bobby ar trebui să fie luat de lângă mine și încredințat statului?

— Bineînțeles că nu.

— Atunci ajută-mă.

— Nu pot și nu vreau să încalc legea.

— Nu ai învățat nimic de la mine? Legea nu merge. Trebuie să o mai lustruiești pe ici și colo.

— Îmi pare rău, dar nu te pot ajuta.

Frustrarea lui se transformă în furie.

— Fir-aș al dracului! Nu pot să cred! Ești ca un afurisit de robot! Ar fi trebuit să afli până la vârsta asta că justiția e oarbă. Legea și-o ia mai rău decât fetele alea proaste pe care le invită Kobe Bryant în camera lui de hotel.

— Să mai spună cineva că nu știi să fii fermecător!

•

Cei doi ieșiră de pe alee într-o liniște mormântală, care mărea prăpastia dintre ei. Lângă iaz, o femeie făcea fotografii fetițelor ei, care țineau niște papagali Ara stacojii pe umeri.

Se apropiară de marginea golfului. Crabi micuți se târau în grabă prin nisipul umed. Rândunicile-de-mare cu penaj bogat inspectau plaja căutând ceva de mâncare. Dincolo de apă se auzi o sirenă, iar brațul barierei coborî. Traficul se opri complet pe podul mobil de pe Venetian Causeway.

— Trebuie să îți povestesc ceva despre Bobby.

— Nu îmi poți spune nimic care să mă facă să mă răzgândesc.

Se opriră sub un copac gumbo-limbo, ale cărui fructe mici și roșii creșteau în ciorchini. Chipul Victoriei era pe jumătate la soare și pe jumătate la umbră.

— Când Bobby avea nouă ani, Janice, mama lui, s-a mutat într-o comunitate din Panhandle. Prietenii Universali ai nu-știu-cui. Niște nebuni drogați. Când nu era drogată, Janice îl bătea și îi spunea citate din Biblie. Când era drogată, îl închidea într-o cușcă de câine. Apoi pleca în oraș și îl lăsa acolo cu orele sau chiar cu zilele.

— Bobby mi-a povestit deja despre cușcă. Sună îngrozitor și aș vrea să te pot ajuta, dar…

— Face progrese în fiecare zi. De îndată ce o să îmi permit să-i ofer un tratament specializat, se va

simți și mai bine. Dar doctorița asta nenorocită vrea să-l ia și să-l bage într-un spital.

— Cum ar putea să facă asta, dacă tu ești tutorele lui?

Podul mobil se ridicase și o goeletă cu velele strânse plutea pufăind pe dedesubt, în timp ce mașinile se adunaseră într-o coadă lungă spre partea de vest și pe insula Biscayne, spre est.

— Janice nu a fost de acord să-l iau pe Bobby, de aceea situația lui legală e cam neclară.

Victoria cântări situația o clipă.

— Adică l-ai răpit?

— L-am salvat. N-am mai povestit nimănui până acum.

Steve îi povesti tot. Îi povesti despre noaptea când înghețase în ploaie, când o văzuse pe Janice ducându-i supă rece lui Bobby în hambar, îi povesti cum intrase prin efracție și-l găsise pe băiat într-o cușcă. Îi povesti despre bărbatul soios care apăruse din senin cu o bâtă, îi povesti cum se bătuse cu el, cum îi crăpase capul și îl lăsase pe podea într-o baltă de sânge. Îi povesti despre focurile de armă și despre fuga prin pădure cu Bobby în brațe, îi povesti cum fusese urmărit de câini și de bărbați înarmați.

Când termină de povestit, Victoria îl studie cu atenție, cu buzele ușor întredeschise, căutând cuvintele potrivite. Se simțea atât de vulnerabilă, încât s-ar fi putut sparge ca o farfurie de porțelan.

— Nu mi-aș fi imaginat niciodată că ai trecut prin așa ceva.

— Când alergam cu Bobby în brațe, iar el mă ținea de gât, am știut cu nu aveau cum să mă prindă dacă nu cădeam. Întotdeauna am fost un bun alergător. Am fost foarte bun. Dar nu știam de ce. Atunci mi-am dat seama care era motivul. M-am antrenat atât pentru ca, într-o bună zi, să îl pot scoate pe bietul băiat din iadul în care stătuse și să îi ofer o viață adevărată. Uneori când adorm mi se pare că aud podelele trosnind și am impresia că au

venit după el. Parcă îi și văd pe bărbații aceia cu torțe și bâte și am impresia că mă vor omorî pe mine și îl vor lua pe Bobby. Apoi mă trezesc și mă întreb dacă eu am astfel de vise, oare cât de groaznice sunt coșmarurile lui Bobby?

Steve își întoarse capul cu ochii scăldați în lacrimi.

— După toate astea, crezi că o să las niște birocrați amărâți să mi-l ia?

— Uită-te la mine.

Steve se întoarse înapoi spre ea. Victoria opri cu vârful degetului o lacrimă care aluneca drept spre colțul gurii lui Steve, apoi îl atinse ușor pe buze, ca și cum i-ar fi făcut semn să tacă.

— Cine-ar fi crezut? spuse ea îndepărtându-și degetul de buzele lui.

— Ce să creadă?

— Că ești capabil să iubești atât de mult.

Steve ridică din umeri.

— Atitudinea din sala de judecată e altceva. E doar un joc. Asta e viața mea.

Ochii ei erau blânzi și umeziți de lacrimi.

— Și deci unde mergem?

— Mergem undeva?

— Păi, în luna de miere…

Lui Steve îi trebui o secundă ca să proceseze informația. Apoi zâmbi larg.

— O să faci asta? O să fii logodnica mea?

— Doar pentru o noapte.

Victorie! Mâine noapte. Steve râse – un râs puternic, sănătos, eliberat, ca un tunet.

— Ești minunată! Dacă pot să te ajut și eu vreodată, să-mi spui. Orice-ar fi.

— Dacă voi fi arestată, să-mi găsești un avocat bun.

Victoria își scoase telefonul mobil și continuă:

— Mâine trebuia să joc tenis cu Jackie la Grove Isle și după aceea să iau masa cu Bruce la clubul lui. Trebuie să-mi anulez planurile.

— Ba nu! Ia-i și pe ei cu tine. Să mergem toți la clubul lui Bruce.

— Vorbești serios?

— O să-l rog pe Bruce să fie cavalerul meu de onoare.

— Chiar vrei să fie prezent și el?

— O să-i facă o impresie excelentă lui Kranchick. Poate ne face el cinste. Iar Jackie poate fi domnișoara ta de onoare.

— Jackie chiar este domnișoara mea de onoare.

— Perfect. Seamănă cu tine?

Victoria îi răspunse pe un ton jucăuș:

— Adică vrei să știi dacă e și ea ca un afurisit de robot?

— Îmi retrag cuvintele. Am vrut să spun că ești cinstită, demnă și că ai principii.

Steve înghiți în sec și continuă pe un ton moale:

— Ești și frumoasă, și deșteaptă, și sexy, și…

Victoria își puse iar degetul pe buzele lui.

— Solomon, nu face asta.

— Chiar vreau să-ți spun lucrurile astea.

— Te rog, nu. Clipele petrecute în Jungla Papagalilor vor rămâne însă pentru totdeauna în memoria noastră, adăugă ea cu un zâmbet blând și dulce.

LEGILE LUI SOLOMON

7. *Niciodată nu voi mitui un polițist, nu voi minți un judecător și nu voi face dragoste cu colega mea… până când ea nu zice „da*”.

21.

O CAFEA, VĂ ROG!

Pe treptele unei clădiri numite cu optimism Palatul de Justiție, un îngrijitor curăța de zor o prăjitură de vanilie pe jumătate topită amestecată cu aripioare de pui prăjite, care se iteau din glazură. Prăjitura era capodopera culinară a unui preot *santero* din Haiti, angajat de familia vreunui acuzat să facă o vrajă pentru a-l îndulci pe judecător.

În interiorul clădirii, la ora opt și douăzeci dimineața, Steve tocmai reușise să treacă prin detectorul de metale și era chinuit de nevoia disperată să bea o ceașcă de cafea, când auzi o voce dogită în spatele lui:

— Domnule Solomon!

Se opri și se întoarse pentru a da nas în nas cu Jack Zinkavich care se îndrepta spre el:

— Ai întârziat cu lista martorilor, îl apostrofă Zinkavich.

— Îmi pare rău, am fost cam ocupat.

— Și lista de probe unde este? Declarații dinaintea procesului, prezentarea cazului…

— Sunt aproape gata.

Adică Steve aproape că terminase să se gândească la ele. Respectarea termenelor-limită nu era punctul lui forte.

— Trebuie să stabilim o dată pentru proces.

— Imediat după ce se termină cazul Barksdale.

— Imposibil. Fiecare zi pe care Robert o petrece cu tine este un dezastru.

Steve se strădui din răsputeri să își controleze nervii. Îi promisese tatălui său să se poarte frumos, deși avea mari îndoieli că Zinkavich avea aceleași

intenții. Însă bătrânul avea o părere mai optimistă despre natura umană.

În ceea ce-l privește pe Zinkavich, era convins că avusese o copilărie groaznică și că sistemul îl salvase, cu toate că așa ceva era o raritate mai mare decât zăpada în Miami. Spre deosebire de tatăl lui, Steve nu credea că Zinkavich se transformase într-un cavaler protector al Tribunalului de Minori. Pentru Steve, individul nu era decât unul din servitorii lui Pincher, un om plin de răutate, interesat doar de cariera sa. Din moment ce nicio altă strategie nu mergea, lui Steve îi rămânea doar să încerce ceva nou și necunoscut: lingușeala.

— Jack, noi n-am început bine relația aceasta. Îmi dai voie să-ți spun Jack, nu?

— Nu.

— Vreau doar să-mi cer scuze. Ți-am spus niște lucruri urâte, și n-ar fi trebuit să te împing.

— Îhî.

— Eu te respect foarte mult, domnule Zinkavich.

— Sunt convins.

— Vorbesc serios. Îți cunosc trecutul. Știu că ți-ai pierdut mama în mod tragic. Apoi ai stat la orfelinat. Știu că te preocupă copiii pe care îi crezi în pericol.

— Domnule Solomon, dumneata îți bați joc de mine?

— Nu, doar că îmi dau seama prin ce-ai trecut și…

— Te rog să lași viața mea personală la o parte.

— Vreau doar să spun că…

— Ești un nenorocit condescendent.

— Of, fir-ar să fie!

— Crezi că poți să-ți ascunzi natura violentă prin atitudinea asta falsă?

— Nu am o natură violentă. De fapt, sunt destul de fricos.

— Ești o amenințare. Știu ce ai făcut în noaptea aceea și am dovezi.

La naiba!

Să fi fost oare adevărat? Îl găsise oare pe bărbatul pe care-l lovise cu bâta? Sau era doar un bluf?

— Nu numai că o să-ți pierzi nepotul, dar o să mergi la pârnaie.

Zinkavich o porni pe culoar, lăsându-l pe Steve singur și îngrijorat.

•

Cei din Gașca de la Tribunal țineau în loc coada de la cantină, șutind covrigi și examinând brioșele, plângându-se de articulațiile și durerile lor. Vulturul Marvin purta un blazer bleumarin la două rânduri, Cadillac Johnson o cămașă dashiki viu colorată, iar Teresa Toraño purta un costum de tweed închis la culoare și un șirag simplu de perle.

— Hai, Marvin. Mișcă-te mai repede, strigă Steve care se afla în a doua jumătate a cozii.

Steve n-avea voie să întârzie la audiere. Încercă să se concentreze asupra audierii de stabilire a cauțiunii, dar amenințarea lui Zinkavich nu-i dădea pace.

„Nu numai că o să-ți pierzi nepotul, dar o să mergi la pârnaie.”

Ce dovezi avea Zinkavich? Nu avea timp să se gândească la așa ceva. Avea nevoie de o doză zdravănă de cofeină pentru a-și pune creierul în mișcare și pentru a o lua la goană spre sala de judecată de la etaj. În schimb nu făcea decât să stea acolo, prins în capcană de prietenii lui, care nu aveau unde să meargă și aveau la dispoziție tot timpul din lume.

— Ce te grăbești așa, băiete? îl întrebă Marvin.

— Am o audiere pentru stabilirea unei cauțiuni în zece minute. Victoria mă așteaptă.

— Te-ai culcat cu ea deja? răsună vocea lui Marvin în cantină.

— Nu! Avem o relație de afaceri.

— Te-a refuzat, așa-i?

— Marvin, tu mă cunoști doar. Niciodată nu mituiesc polițiști, nu mint judecătorul și nu mă culc cu colega mea.

— Trei minciuni într-o singură propoziție. Cadillac, e un record?

— Nu și pentru Steve.

Cadillac Johnson amestecă o jumătate de ceașcă de cafea fără cofeină cu o jumătate de ceașcă de cafea obișnuită, apoi adăugă lapte dietetic și aruncă înăuntru patru tablete de zaharină. Nu se grăbea deloc.

— Eu îl cred pe Stephen al nostru, îl apără Teresa Toraño.

— Mulțumesc, Teresa. Prima mea clientă și ultima prietenă care mi-a mai rămas.

— Cred că n-o să te culci cu domnișoara Lord decât dacă este și ea de acord.

Marvin se strâmbă de râs și bătu palma cu Cadillac, atât cât le permitea artrita.

— Oameni buni, este logodită.

— De când te încurci tu în detalii din astea legale? îl apostrofă Marvin.

Steve se uită la ceas. În opt minute, fie ajungea în fața judecătorului Alvin Schwartz, fie avea să fie acuzat de sfidarea Curții pentru întârziere.

— Ați văzut cum se uită la ea? E îndrăgostit rău, le spuse Marvin amicilor săi.

— Îmi amintește de o femeie din Kansas, spuse Cadillac sorbind din cafea. Mi-a smuls inima din piept și a aruncat-o la rechini.

Apoi începu să fredoneze: „Femeie din Kansas, oh-h-h, ce mi-ai făcut…”

Marvin era la casă și pescuia mărunțiș dintr-un buzunar. Steve strigă din rând:

— Las’ că plătesc eu.

— Doamne! strigă Teresa.

— Săriți că mi se oprește pacemaker-ul, strigă Cadillac ducând mâna la piept.

— Scârțarul! Dacă știam că plătește el, îmi luam și un covrig, adăugă Marvin.

— Grăbiți-vă. Eu mă chinui să scot o femeie nevinovată din pușcărie.

— Am văzut-o și eu pe clienta ta, și nu e chiar așa de nevinovată, replică Teresa.

— E o parașută! fu Marvin de acord.

— Ce tot vorbiți voi acolo?

— Are un decolteu cam mare, e de prost-gust, îi răspunse afectată Teresa.

Teresa învățase să vorbească engleza la Academia Ruston, locul în care studia înalta societate din Havana înainte de regimul lui Castro. Când vorbea, Steve parcă îi și vedea scrisul elegant și feminin, cu spații egale între cuvinte.

— Teresa, doar pentru că nu-ți plac gusturile doamnei Barksdale în materie de haine nu înseamnă că și-a omorât soțul.

— Charles Barksdale, în schimb, avea clasă.

— Îl cunoșteai?

— Nu. Dar l-am auzit ținând un discurs la un seminar pe care îl sponsoriza. „Poetele, aceste suflete chinuite.” Părea să fie un bărbat foarte sensibil.

— Mai ales când purta un penis detașabil de piele.

— Eu, una, cred că nenorocita l-a omorât.

22.

CEL MAI IUTE RECHIN

— Din toate sălile de judecată care există în statul ăsta jegos, trebuia să te nimerești tocmai în sala mea, îl apostrofă judecătorul Alvin Schwartz.

— Bună dimineața, Onorată Instanță, răspunse Steve.

Victoria cunoștea foarte bine reputația de mitocan a judecătorului. Se aflase de două ori pe agenda de moțiuni a judecătorului și avusese ocazia să constate că este irascibil, nerăbdător și neatent. De asemenea, avea obiceiul să tragă vânturi când chema avocații la bară pentru discuții, și să arunce vina pe grefieră. Judecătorul Schwartz era bătrân, mic de statură și furios, motiv pentru care nu-i simpatiza pe avocații de sex masculin tineri, înalți și fericiți. Continua să activeze în ciuda celor trei propuneri de a fi scos din sistemul juridic pentru comentarii agresive, hărțuire sexuală și pentru obiceiul de a adormi în timpul proceselor.

— Am auzit despre șmecheriile tale, domnule Solomon.

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule judecător.

Steve îi răspunse pe un ton ca și cum ar fi primit titlul de „Omul Anului” de la asociația Salvați Copiii. Ray Pincher zâmbi acru la masa acuzării. Lângă Victoria, Katrina începu să se foiască pe scaun. Era îmbrăcată într-o uniformă portocalie de deținut în locul hainelor Prada pe care le purta de obicei. Judecătorul continuă:

— Domnule Solomon, dacă te ții de pozne în sala mea de judecată, o să te trimit într-un loc în care n-ai mai fost niciodată.

— Am fost deja la pârnaie, domnule judecător.

— Eu mă refeream la Facultatea de Drept.

Pincher izbucni în râs de la locul său.

— Ce se întâmplă aici? șopti Katrina.

— Nimic. Steve știe ce face.

Victoria o bătu încurajator pe braț, străduindu-se să își liniștească clienta. Și ea ar fi avut nevoie să se liniștească puțin.

— Domnișoară Lord, tu ești?

Judecătorul se chiori la ea peste ochelarii fără rame.

— Eu sunt, Onorată Instanță.

— Nu cumva te-ai așezat la altă masă?

— Sunt avocatul apărării, domnule judecător. Lucrez cu domnul Solomon.

— Ultima blondă drăguță pe care a adus-o aici era gonflabilă.

Judecătorul descrise un gest vag cu ciocănașul spre Katrina.

— Asta e domnița care l-a mătrășit pe soțul ei?

— Onorată Instanță, obiectez, interveni Victoria.

— Nu mai sări la mine ca o cloșcă! Jurații nu sunt de față. Nu sunt aici decât șacalii ăia care-și spun jurnaliști.

Judecătorul flutură amenințător ciocănelul spre galerie, unde zumzăia o cameră de luat vederi și unde se aflau o grămadă de reporteri care mâzgăleau de zor în carnețelele lor.

— Unde-i nătărăul care a scris că ar trebui să fiu pus sub acuzare?

Trei mâini se ridicară imediat. Judecătorul pufni disprețuitor și se întoarse spre masa acuzării.

— Uite care sunt regulile de bază, domnule procuror. Nu vreau să aud prostii din alea de ghetou. Aici să nu-mi veniți cu…

Judecătorul se întoarse spre aprod, care era o tânără de culoare cu codițe împletite.

— Wanda, cum se cheamă muzica aia care îmi dă mie dureri de cap? Hopa-tropa?

— Hip-hop, îi răspunse tânăra.

— Fără hip-hop. Și fără argon.

— Argou, îl corectă Wanda.

— Cine e puștiul din primul rând?

— Este nepotul meu, Bobby.

— Am auzit despre jocurile tale de cuvinte, pușlama mică.

Judecătorul își băgă un deget în ureche, se scărpină bine, apoi strigă:

— Donald Rumsfeld.

— REZERVĂ MICĂ DE UNTURĂ[10], îi răspunse Bobby.

— Să fiu al naibii!

În acel moment, ușa sălii de judecată se deschise, și trei tinere femei cu picioare lungi păși înăuntru. Era îmbrăcate în negru, de la peruci și ochelari până la fustele foarte scurte, bluzele de mătase și cizmele înalte până la genunchi. Erau rujate cu un roșu obscen și se dăduseră abundent cu luciu de buze. Cele trei valsară prin ușa batantă, purtând niște serviete negre și subțiri, își unduiră șoldurile în fața completului de judecată și se trântiră în scaunele lor de la masa apărării. Printr-o mișcare fluidă, toate trei se așezară picior peste picior și își scoaseră la unison agendele din serviete. Victoriei îi trebuiră câteva clipe până să-și dea seama că cele trei erau Lexy, Rexy și Gina, care arătau exact ca fetele din grupul muzical al lui Robert Palmer. Ce căutau ele acolo? Victoria își aminti subit: *Judecătorului îi plac avocatele tinere cu fuste scurte.*

Era ceva ce Solomon n-ar fi făcut pentru a câștiga? Chipul judecătorului se lumină:

— Cine sunt aceste încântătoare creaturi?

— Sunt asistentele mele.

— Sunt mereu încântat să ajut tinerii învățăcei.

Judecătorul se așeză mai bine pe perna pe care o folosea ca să-și mai amelioreze durerile cauzate de hemoroizi.

— Fetelor, puteți veni să mă vizitați în biroul meu ori de câte ori doriți.

— Judecătorul ăsta e cam ciudat, spuse Katrina aplecându-se spre Victoria, care o mângâie ușor pe braț.

Gestul liniștitor nu avu efectul dorit, încât Victoria simți că începe să-și facă griji. Cum puteau să facă față unui astfel de judecător?

— Ce părere are acuzarea despre moțiunea apărării pentru eliberarea pe cauțiune?

— Este vorba despre o crimă, deci acuzarea nu este de acord cu acordarea de cauțiune.

Victoria se ridică și respiră adânc. Spera că nu se vede cât este de emoționată. Pe masa ei stăteau răsfirate cinci fișe marcate cu bilețele colorate, ca niște cărți într-un joc de pocher.

— Conform precedentului stabilit în cazul Statul împotriva lui Arthur, instanța nu poate refuza eliberarea pe cauțiune decât dacă acuzarea demonstrează că are dovezi clare ale vinovăției sau prezumției de vinovăție. În acest caz, acuzarea nu deține așa ceva. De asemenea, Katrina Barksdale nu are cazier și este puternic implicată în viața comunității. Pe scurt, este un candidat excelent pentru eliberarea pe cauțiune.

— Bine. Domnule procuror, să audiem niște martori, dar mai pe scurt. Vezica mea nu mai rezistă ca pe vremuri.

Pincher începu cu medicul legist Wu-Chi Yang. Doctorul Yang era un om subțire, la vreo patruzeci de ani, îmbrăcat în costum maro și cu un papion galben la gât. Folosea papioane de mulți ani, pentru că acestea nu ieșeau printre nasturii halatului, atârnând peste feluritele organe pe care le diseca în momentul respectiv.

Pe un ton modulat, doctorul Yang își relată constatările:

— Am efectuat o incizie la nivelul gâtului după eviscerare și după îndepărtarea creierului. Am disecat mușchii sternocleidomastoidieni, am îndepărtat mușchii omohioidieni și sternohioidieni,

și am făcut o incizie la nivelul țesutului moale până la carotidă.

— Și ce ați descoperit?

— Vânătăi pe mușchii gâtului și hemoragii lângă cartilajul cricoid, cauzate de strangulare. Pe față și pe pleoape prezenta pete Tardieu, cauzate de asfixiere.

Pe măsură ce doctorul Yang își continua pomelnicul, Victoria se uită la Steve. El desena pe o foaie de hârtie o masă de cinci persoane, pe care menționase și locul ocupat de fiecare. În capul mesei se afla Doris Kranchick, apoi lângă ea, în sensul acelor de ceasornic, urmau Victoria, Steve, Jackie și Bruce.

El își planifică cina, nu contraargumentele.

Cum îl va interoga pe martorul acuzării dacă el nici măcar nu ascultă ce se întâmplă?

Doctorul Yang ridică un guler negru de piele, proba numărul 1 a acuzării, și demonstră că dacă se trăgea de un capăt al acestuia printr-o buclă, atunci gulerul se strângea. Îi arătă judecătorului o fotografie cu vânătăile presărate pe gâtul lui Charles Barksdale. În fotografie, cineva măsura cu o riglă dimensiunile și poziționarea vânătăilor. Apoi, cu propria sa riglă, doctorul Yang le demonstră că și gulerul avea aceleași dimensiuni.

— Dacă gulerul se potrivește… concluzionă mulțumit doctorul Yang.

— Atunci acuzata nu poate fi achitată, completă Pincher.

Judecătorul Schwartz îi aruncă lui Pincher o privire furioasă:

— Vreți să terminați odată cu circul ăsta?

— Care este concluzia dumneavoastră, domnule Yang?

— Cauza decesului a fost asfixierea cauzată de strangulare, provocată de strângerea gulerului care a apăsat pe gâtul defunctului.

— Apărarea are ceva de adăugat?

Victoria așteptă ca Steve să se ridice în picioare. Când observă că Steve nu făcea nicio mișcare, se ridică ea.

— Onorată Instanță, am avea câteva întrebări…

— Pe care le voi pune eu, completă Steve, dezlipindu-se de scaun. Bună dimineața, doctor Yang.

— Dacă ziceți dumneavoastră că e bună…

Fără a cere permisiunea să se apropie, Steve se îndreptă spre boxa martorilor și întinse mâna după gulerul de piele.

— Îmi permiteți?

Doctorul Yang ridică din umeri și i-l oferi:

— Doar nu-i al meu.

— Deci, ca să fie clar, v-ați exprimat opinia asupra cauzei medicale a decesului, și nu asupra faptului că decesul a fost sau nu o crimă, nu-i așa?

— Așa-i.

Steve se răsuci și se îndreptă spre masa apărării. Mai bine zis alunecă spre masa apărării, se gândi Victoria. Își aminti de posterul de pe peretele biroului: Sala de judecată era plină cu apă, iar rechinii se plimbau încoace și-ncolo. Steve era cel mai rapid rechin din lagună, iar astea erau apele lui. Steve înotă deci spre masa apărării, își descheie sacoul și îi zâmbi Victoriei. Bine, și acum ce aștepta?

— Domnule doctor Yang, dacă aș vrea să o oblig pe domnișoara Lord să își pună acest guler, ce ar trebui să fac?

— Nu mă întrebați pe mine. E partenera dumneavoastră.

Cineva începu să chicotească la galerie.

— Haideți să vedem.

Steve ocoli masa apărării fără să facă niciun zgomot. Ridică părul Victoriei, înfășură gulerul desfăcut în jurul gâtului ei și trecu fâșia de piele prin buclă.

— Acum să vedem ce ar face domnișoara Lord dacă ar vrea să mă împiedice să-l strâng.

Victoria ridică ambele mâini și își băgă degetele sub guler. Steve trase fâșia de piele prin buclă, presând degetele Victoriei de gâtul acesteia. Victoria își simți unghiile care intrau în carne. Începu să respire greu, iar Steve slăbi gulerul, aplecându-se atât de aproape de gâtul ei încât ea îi putea simți respirația.

— Vă rog să rețineți că pe gâtul domnișoarei Lord au rămas urme de unghii, pentru că a încercat să îndepărteze gulerul.

Steve se întoarse spre martor:

— Domnule doctor, care este situația cu Charles Barksdale? Prezenta urme de luptă? Avea zgârieturi, vânătăi, răni sau prezenta urme de piele sub unghii?

— Avocatul a pus trei întrebări deodată, protestă Pincher.

— Atunci să aud trei răspunsuri, decise judecătorul.

— Nu, nu și nu, răspunse doctorul Yang.

Steve rămase în spatele Victoriei, cu câte o mână pe fiecare umăr al acesteia. Era o senzație ciudată să-i simtă prezența, dar să nu-l vadă. Următoarea senzație fu și mai ciudată. Steve începu să îi maseze ceafa cu degetul mare.

— Nu există dovezi de împotrivire, deci se pare că domnul Barksdale a fost de acord să își pună gulerul și să-l strângă.

— Să-l strângă până la un punct, vreți să spuneți.

Victoria simți cum Steve îi frământa ceafa cu degetele mari de la ambele mâini, ca într-un masaj suedez. O senzație plăcută ca o gâdilătură coborî spre abdomen, iar ea se foi pe scaun.

— Relațiile sexuale în care partenerul este legat, sufocarea și jucăriile erotice nu sunt în mod obișnuit asociate cu asfixia erotică consensuală?

— Ba da. Așa scrie și în revistele de medicină.

— Și motivul pentru care revistele de medicină au scris despre acest lucru este faptul că s-a

întâmplat adesea să survină decese accidentale în timpul unor astfel de practici?

— Decesul accidental este un risc cunoscut.

Steve făcu o pauză. Martorul făcuse o concesie importantă, iar un bun avocat lasă timp audienței să proceseze cuvintele respective înainte de a trece la altceva. Victoria zâmbi ca pentru sine. Steve controla situația, se controla pe sine și controla întreaga sală de judecată. Avusese dreptate când îi spusese mai devreme că are multe de învățat de la el.

Cu toate acestea, ea nu se concentra cu totul asupra lecțiilor juridice. Micul masaj continua, iar corpul ei părea să se încingă din ce în ce mai tare. Ar fi vrut să-și poată da jos haina Anne Klein care era cam strâmtă, poate chiar și bluza de mătase. Oare Steve își dădea seama ce face? Katrina stătea chiar pe scaunul de alături, iar Victoria spera ca ea să nu vadă ce se întâmplă.

— Deci nu puteți exclude posibilitatea unui deces accidental, nu-i așa, doctore Yang?

— Într-adevăr, ar putea fi un accident.

Steve se asigură că reporterii din galerie îi observaseră zâmbetul. Mai mângâie o dată gâtul Victoriei, apoi își retrase mâinile și se așeză.

— Nu mai avem nimic de adăugat.

Victoria știa că se îmbujorase, dar nu știa dacă mai observase cineva. Alături de ea, Katrina se aplecă și îi șopti:

— Înainte să terminăm cu audierea asta, crezi că e dispus să-mi facă și mie un masaj?

•

Doctorul Yang părăsise sala de judecată, iar locul său fusese luat deja de detectivul Delvin Farnsworth de la Omucideri, când temperatura Victoriei reveni la normal. Nu îl cunoștea pe Farnsworth, dar se informase despre el. Era un veteran în cadrul poliției, unde lucra de douăzeci de ani. Avea o mustață stufoasă, ochi negri și agili și o reputație de om onest și competent. Victoria îi

citise procesul-verbal astfel că mărturia lui nu o surprinse cu nimic.

Paramedicii răspunseseră la apelul doamnei Barksdale la ora 11:39 seara, în data de 16 noiembrie, și după câteva încercări de a-l resuscita pe soțul acesteia, a fost chemată poliția. Când a ajuns la fața locului, Charles Barksdale era dezbrăcat, în afara unui guler de piele și a unui obiect pe care Farnsworth îl numi „o apărătoare de piele, cu ținte metalice, pentru testicule și cu o deschidere pentru penis". Pe podea a fost găsită o mască de piele cu un penis din latex atașat de ea.

Doamna Barksdale le-a explicat detectivilor că întreținuseră relații sexuale în mod obișnuit pentru ei, și anume prin împiedicarea respirației soțului ei, pentru a intensifica orgasmul. De data aceasta, în timpul unei scurte pauze în timpul actului sexual, s-a întâmplat ceva și soțul ei a încetat să mai respire. Incidentul s-a întâmplat când ea era la o distanță de aproximativ șase metri de pat, într-o nișă a apartamentului, unde se afla barul. De aceea nu și-a dat seama imediat că soțul ei are probleme. Detectivul își ridică sprâncenele groase când relată această ultimă afirmație a Katrinei.

Agenții strânseseră de la locul crimei diverse jucării erotice pe care le etichetaseră și le sigilaseră în pungi. Printre acestea se numărau niște curele și gulere de piele, lanțuri, măști, cătușe învelite într-un material moale, bice de genul „pisicii cu nouă cozi" și ceva ce fusese etichetat ca „dispozitiv de stimulare anală alimentat cu baterii".

Steve se ridică.

— În ce stare se afla doamna Barksdale când ați interogat-o?

— Plângea, îi răspunse detectivul Farnsworth.

— Și la ce vă așteptați din partea unei femei căreia tocmai îi murise soțul?

— Obiecție. Este irelevant, interveni Pincher.

— Se respinge.

— Am văzut atâtea reacții, încât nu știu la ce să mă mai aștept, spuse Farnsworth.

— Care aspect al investigației v-a determinat să credeți că moartea lui Charles Barksdale nu a fost un accident?

— Circumstanțele.

— Răspunsul acesta nu ne spune prea multe.

— Nici n-am avut intenția să vă spun prea multe.

— Care ar fi fost motivul doamnei Barksdale de a-și ucide soțul?

— Obiecție! sări Pincher. Întrebare nefondată. Depășește sfera audierii de față. În plus, aceasta este o informație confidențială prin lege.

— Asta eu ar trebui să decid.

Judecătorul Schwartz se gândi puțin, apoi adăugă:

— De fapt, chiar eu trebuie să decid. Ce am decis la ultima obiecție?

— Ați respins-o, îi răspunse Pincher.

— Atunci pe asta o accept.

— Atunci voi reformula întrebarea. Katrina Barksdale avea vreun motiv să-și ucidă soțul?

— N-am de unde să știu, răspunse detectivul.

— A refuzat el să-i ofere mâncare, hainele dorite, călătorii în sudul Franței?

— Aș spune că și-a întreținut soția foarte bine.

— Foarte bine…

Steve deschise o mapă mare din care scoase o fotografie mărită: familia Barksdale în ținută de seară.

— Cine credeți că i-a cumpărat Katrinei pandantivul acela cu diamant pe care l-a purtat la dineul caritabil pentru persoanele cu deficiențe mintale?

— Bănuiesc că este de la soțul ei.

Steve se apropie mai mult de boxa martorului și îi arătă o altă fotografie.

— Ce ziceți de broșa cu acvamarine și diamante pe care a purtat-o la serata „Opriți bulimia”?

— Tot de la el.

Steve reveni la masa apărării și Victoria îi înmână un dosar plin cu chitanțe – Neiman Marcus, Bijuteria Getz și reprezentanța Bavarian Custom Motorcars.

— Se pare că ambii soți erau generoși. Știați că în ultimele două luni înainte de moartea regretată a lui Charles soția sa i-a cumpărat un inel cu safir, trei costume Zegna, un ceas Breitling Superocean, cu douăzeci și cinci de rubine și cu ecran foarte mare?

— Deci cheltuia foarte mulți bani. Și ce-i cu asta?

Bobby se foi pe scaunul său de la galerie și îi făcu semn lui Steve, care îl observă, dar dădu negativ din cap.

— Cum vi se par aceste fotografii? Charles și Katrina par fericiți?

— Obiecție. Este irelevant cum arată cei doi în fotografii, spuse Pincher.

— Ce-am decis la ultima obiecție?

— Ați acceptat-o, spuse Pincher pe un ton resemnat.

— Asta se respinge.

— Cuplul Barksdale pare fericit?

— Eu sunt un detectiv de Omucideri. Noi nu ne pricepem la fericire.

Steve scoase o altă fotografie mărită.

— Și fotografia aceasta, de la serata pentru salvarea lamantinilor?

— El o sărută, iar ea poartă multe bijuterii. Care-i întrebarea?

— Katrina pare o femeie care intenționează să-și ucidă soțul?

— În seara aceea nu părea.

— Mai ai multe poze? întrebă judecătorul plictisit.

— Sute, Onorată Instanță. Fericirea acestui cuplu nu cunoștea limite. Dar mă voi limita la una singură.

Steve se întoarse spre martor, dar de fapt se adresa reporterilor.

— Cu trei luni înainte de a muri, Charles Barksdale a împlinit șaizeci de ani. Katrina i-a organizat o petrecere-surpriză, prin care a transmis lumii întregi un mesaj. I-a adunat pe toți prietenii soțului ei pe iahtul lor, a angajat o mică orchestră și i-a tratat cu delicatese. În cele din urmă…

Aici Steve își coborî vocea, folosind o șmecherie avocățească pentru a atrage mai mult atenția asupra cuvintelor sale:

— În cele din urmă a aranjat ca un avion să afișeze un banner pe cer.

Victoria se uită la Pincher. De ce nu avea nicio obiecție? Steve depunea el însuși mărturie în loc să îi pună întrebări martorului. Practic vorbind, tot ce spunea el n-avea nicio relevanță în problema cauțiunii. De ce stătea procurorul nemișcat ca un ficus într-un ghiveci?

Steve ridică fotografia cu avionul în aer și se plimbă cu ea în jurul sălii, asigurându-se că reporterii au văzut-o bine, apoi reveni la martor.

— Ce scrie pe banner, domnule detectiv Farnsworth? Ce i-a declarat Katrina soțului ei, cu litere de trei metri înălțime?

— „Katrina îl iubește pe Charles”, răspunse Farnsworth.

— KATRINA ÎL IUBEȘTE PE CHARLES! urlă Steve.

— N-aș vrea să fiu nepoliticos, dar ce sens au toate acestea? îl întrerupse Pincher.

— Ideea este că acuzarea nu ne-a prezentat dovezi clare ale vinovăției sau ale prezumției de vinovăție. Nu există dovezi că moartea a fost o omucidere. Tot ce s-a dovedit azi este că doamna Barksdale și-a iubit soțul foarte mult. Instanța trebuie așadar să o elibereze până la proces.

Steve se întoarse la scaunul lui, înconjură masa acuzării și rânji spre galerie. Făcea turul de onoare. Ca și cum reușise să marcheze dintr-o lovitură

simplă și voia să savureze puțin momentul. Apoi se așeză și o strânse pe Victoria de mână. Un fior electric scurt îi scutură pe amândoi când se atinseră.

VĂDUVA ELIBERATĂ CONTRA UNEI CAUȚIUNI DE UN MILION DE DOLARI

Mesaj pe cer: Katrina îl iubește pe Charles

De Joan Fleischman
Jurnalistă a publicației *Herald*

Katrina Barksdale, acuzată de omorârea prin asfixiere a soțului ei, Charles Barksdale, a părăsit azi Centrul de Detenție pentru Femei, fiind eliberată în schimbul unei cauțiuni de un milion de dolari.

În ciuda obiecțiilor puternice ale procurorului Raymond Pincher, judecătorul Alvin Schwartz a acordat eliberarea pe cauțiune după o audiere de două ore. Pincher a declarat: „Locul criminalilor este în închisoare, nu în libertate”.

Avocații apărării, Stephen Solomon și Victoria Lord, au afirmat că acuzarea nu poate demonstra nici măcar faptul că Charles Barksdale a fost ucis, cu atât mai puțin că acesta ar fi fost ucis chiar de soția sa. Apărarea a declarat că magnatul construcțiilor, în vârstă de șaizeci de ani, a murit sufocat accidental, în timpul relațiilor sexuale consensuale pe care le întreținea cu soția sa de treizeci și trei de ani.

Solomon a prezentat o serie de fotografii ale cuplului, în încercarea de a demonstra că aceștia se iubeau profund. Una dintre fotografii prezenta un avion care trăgea după el un banner cu următoarele cuvinte: „Katrina îl iubește pe Charles”.

La conferința de presă ce a avut loc după audiere, Solomon a dat tonul pentru procesul ce va

urma: „Clienta mea este o femeie care și-a iubit soțul tot atât de mult cât iubesc eu legea”.

După ce a predat ca garanție un act de proprietate asupra domeniului Gables Estates, care a aparținut cuplului, Katrina a fost eliberată până la proces.

23.

CÂT DE MARE ESTE MARELE BLOND?

Cu hainele aruncate pe pat, Steve se pregătea pentru cină, încercând să aleagă între un plictisitor costum maro în carouri pe care-l cumpărase la reduceri cu mai mulți ani în urmă, și un costum gri-închis cu dungi, care era numai bun pentru o execuție. În mod normal, ținuta lui de seară consta din pantaloni scurți kaki și un tricou, dar în seara aceasta Steve trebuia să o convingă pe doamna doctor Doris Kranchick că era un cetățean exemplar, pe cale să se căsătorească.

— Costumul maro e prietenos, iar cel gri face impresie, spuse Steve, incapabil să aleagă.

— Ambele sunt caraghioase, îi răspunse Bobby.

Băiatul bea un shake de ciocolată și unt de arahide, o invenție de-a lui Steve pentru a-l face să se îngrașe.

— Nu m-ai văzut când ți-am făcut cu mâna la tribunal?

— Ba da, ce voiai să spui? Nu știi că nu trebuie să mă întrerupi când îmi fac praf adversarii?

Steve ridică sacoul maro în carouri în fața oglinzii.

— Voiam să-ți spun ceva.

— Doamnă doctor Kranchick, arătați minunat în seara aceasta! exersă Steve în fața oglinzii.

— Este în legătură cu ceasul Breitling.

— S-a văzut pe fața mea că mint adineauri?

— Nu mai mult decât de obicei. Unchiule Steve, mă asculți?

— Da, ziceai ceva de ceasul pe care l-a cumpărat Katrina pentru Charles. Poate ar trebui să

o întreb pe Victoria cu ce se îmbracă. Ar trebui să ne asortăm hainele.

— Atunci chiar că ați fi caraghioși.

Bobby sorbi cu zgomot din shake, dar paiul se blocase cu o bucățică de unt de arahide.

— Eu m-am uitat la toate pozele alea, și domnul Barksdale avea brațele și încheieturile subțiri.

— Și ce-i cu asta?

— Toate celelalte ceasuri ale lui erau mai fine, dar un ceas Breitling Superocean este gros. E un ditamai ceasul, care funcționează și la nouă sute de metri adâncime.

— Deci este un ceas pentru scufundări. Unde vrei să ajungi?

— De ce nu-l purta în niciuna dintre fotografiile de pe iaht și de pe plajă?

Steve căută o cravată care să meargă cu costumul maro.

— După cum ai remarcat și tu, probabil că nu era genul lui. Poate că nu i-a plăcut.

— Atunci de ce i l-a cumpărat doamna Barksdale?

— Pentru că este superficială. Ce importanță are?

— Domnul Barksdale făcea scufundări?

— Doar în jacuzzi. Oare se poate asorta o cravată în dungi la un costum în carouri?

Steve se opri brusc și se simți cuprins de panică.

— Tu vrei să spui ce cred eu că vrei să spui?

— Unchiule Steve, eu cred că doamna Barksdale nu a cumpărat ceasul pentru soțul ei.

•

În timp ce Steve se chinuia să asorteze o cravată în dungi cu un costum în carouri, Victoria se îmbrăca în apartamentul lui Jackie Tuttle din Grove Isle. Jucaseră tenis preț de două ore, timp în care Victoria stătuse cât mai mult aproape de plasă, uneori chiar și când nu era cazul. Jackie se mulțumise să stea în spatele liniei, servindu-i o varietate de lovituri proaste, întârziate și

dezordonate, făcând cât mai puțin efort și vorbind cât mai mult. Să te repezi mereu la plasă era epuizant și exista riscul să-și spargă nasul, dacă o nimerea vreuna din mingile puternice ale Victoriei.

După ce făcuseră duș și băuseră câte un pahar de gin tonic, se îmbrăcau în ținutele de seară discutând despre serviciu, bărbați și despre reducerile de la raionul de pantofi de la Bloomingdale's. Jackie se îmbrăcase într-o bluză neagră din lycra de la Roberto Cavalli, care pe post de bretele avea numeroase lanțuri aurii ce-i lăsau umerii la vedere. Examinându-se cu atenție în oglindă, Jackie își plasă palmele sub sâni și îi ridică:

— Cum arată balcoanele mele?

— Mari și impresionante.

— Asta e bine.

Victoria alesese o rochie Ralph Lauren pe care o luase de la consignația ei favorită. Rochia era din mătase albă de la talie în jos, iar în sus consta dintr-o bucată argintie de material care se prindea după gât. Exact ca un maiou de sportiv, partea de sus a rochiei avea o croială foarte joasă, lăsând la vedere umerii Victoriei și o mare parte a spatelui ei.

— Nu poți să porți sutien cu rochia asta, îi spuse Jackie trăgând pe ea o pereche de jeanși strâmți, negri cu motive aurii, care se potriveau de minune cu lanțurile bluzei.

— Nici nu intenționam să port sutien. Pieptul meu arată prea plat așa?

— Deloc. Arăți foarte bine. Ești seducătoare. Doar că…

— Ce e?

— Tu nu te îmbraci așa de obicei. Dar îți stă bine.

Victoria împrumută de la Jackie o pereche de sandale de culoarea șampaniei care se prindeau cu o baretă pe gleznă și aveau tocuri de opt centimetri. După aceea pierdu neobișnuit de mult

timp pentru a se machia, testând mai întâi conturul maro de buze, la care renunță în favoarea unui contur roșiatic, care mergea perfect cu rujul roz transparent. Jackie o urmări cu un zâmbet jucăuș în colțul buzelor.

— Acum ce mai e?

— Nimic, doar că pari diferită. Ești mai puțin inhibată.

— Joc un rol, asta-i tot.

— Sigur că da.

— Trebuie să fac impresie.

— Cui, doctoriței sau băiatului rău?

— Nu începe iar. Joc rolul unei femei cu care s-ar căsători Solomon.

— Și când ești cu Bruce, joci rolul unei femei cu care s-ar căsători el?

— Ce vrei să spui?

— Nu mă înțelege greșit, pentru că sunt prietena ta cea mai bună și nu vreau să fiu răutăcioasă. Doar mă întreb cum ești tu de fapt…

•

O oră mai târziu, cele două femei erau așezate la o masă de cinci persoane la Clubul de Iahting Coconut Grove – un refugiu plăcut, reminiscență a unei epoci apuse, situat la câțiva metri distanță de port. Soarele abia apunea peste Everglades, iar Victoria și Jacqueline băuseră deja fiecare câte două pahare de martini. Știind cât de mult se baza Steve pe ea, Victoria începuse să se emoționeze. De asemenea, avea îndoieli cu privire la misiunea ei: cum putea ea să schimbe impresia proastă pe care Steve i-o făcuse deja doctoriței? Îi făcu semn chelnerului. Poate că încă o băutură i-ar calma nervii.

— De data asta, am renunțat cu totul la bărbați. M-am apucat să citesc *Viața fără sex*, spuse Jackie.

— Asta-i o carte?

— Da, este o carte de autoeducare, ca și *Delăsarea și celibatul*.

— Nu e stilul tău.

— Atâția ani am căutat un geniu cu penis. După un timp, am zis că mă mulțumesc ori cu una, ori cu cealaltă. Acum nu știu ce să aleg: celibatul sau să mă dau la femei?

— Vorbești serios?

— Ce, nu crezi că mi se potrivește rolul de lesbiană?

— În niciun caz.

— Ori asta, ori nimic. Sau poate îmi place de Băiatul Rău.

Pe masă mai apărură încă două pahare de martini. Victoria simți o amețeală plăcută, iar tensiunea începu să scadă. Putea s-o farmece pe doctoriță fără nicio problemă. Numai prin simpla ei prezență. Prin ferestrele clubului se vedeau iahturile ancorate, scăldate în lumina trandafirie a apusului.

— Povestește-mi mai multe despre el.

— Despre Solomon? E foarte competitiv și nu suportă să piardă.

— Hmm, parcă seamănă cu cineva.

— Ți se pare.

— În al doilea set, ai dat un lob care m-a nimerit drept în fundul meu ăla mare.

— A fost un accident. Solomon este un singuratic. E încăpățânat și independent, adăugă Victoria sorbind din pahar.

— Nu-i de mirare că nu-l poți suferi. Semănați ca două picături de apă.

— Eu nu sunt singuratică.

— Atunci de ce refuzi să joci cu mine în campionatul de Crăciun?

— Știi bine de ce. Nu joc la dublu.

— Pentru că nu suporți să depinzi de cineva.

Victoria medită o clipă. Era adevărat, îi plăcea să câștige sau să piardă pe cont propriu. Prefera să câștige, bineînțeles. Ce e rău în asta?

— Solomon este încăpățânat, autoritar, și nu își recunoaște niciodată greșelile. Și îi place să fie în centrul atenției. Ar fi trebuit să-l vezi la conferința

de presă de după audiere. Era înconjurat de niște parașute despre care spune că sunt asistentele lui, dar care sunt de fapt niște fotomodele din South Beach cu care a fost cuplat.

— Alt tip care umblă după fotomodele? Of, trebuie să mai slăbesc.

— Parașutele se luptau să rămână cât mai mult în cadru, iar Solomon îi dădea înainte că el o să-l facă praf pe procuror. A fost scandalos și total neprofesional.

— Mie mi se pare că e un tip de milioane.

Solomon mai făcuse ceva la conferința de presă, dar Victoria preferă să nu menționeze acest aspect, pentru că încă mai procesa detaliile. Când camerele filmau de zor, iar întrebările veneau una după alta, ca focurile de mitralieră, el trecuse brusc la un monolog despre legea naturii și despre caracterul sacru al relațiilor conjugale, și alte fleacuri pe care reporterii n-aveau chef să le asculte sau pe care nu le înțelegeau. Apoi a observat-o pe Victoria care stătea de-o parte, în afara cadrului. A tras-o de mână și i-a înconjurat umerii cu un braț.

„Să nu uitați să o menționați pe partenera mea, Victoria Lord. Nu Vickie. Victoria. O să fie cel mai bun avocat pledant din Miami, ascultați-mă pe mine.”

Solomon o surprinsese încă o dată. Sigur că era un ticălos arogant. Dar uneori părea să fie doar un rol pe care-l juca, iar atunci când nu era atent, băiatul de treabă din el își făcea apariția. Era exact opusul altor bărbați, care se străduiau din răsputeri să-și ascundă caracteristicile dezagreabile.

— Într-un cuvânt, Solomon e genul de om care te face să te urci pe pereți.

Jackie rontăi o măslină.

— De-aici și până la încântător nu e decât un pas.

— Pentru mine nu este așa.

Victoria își promise să alunge orice gânduri afectuoase la adresa lui Solomon pe care le-ar fi putut genera complimentele de la conferința de presă.

— Ia zi, are cumva o motocicletă Harley? Îmi plac așa de mult.

Jackie își deschise geanta neagră de satin și își scoase pudriera. Examinându-și chipul în oglindă, își netezi ridurile de pe frunte.

— Sper să-și facă apariția înainte să ne pierdem strălucirea magică.

— Crede-mă, Jackie, nu e genul tău.

— De ce nu? N-o să-l plac eu pe el sau n-o să mă placă el pe mine?

Victoria cugetă o clipă și ajunse la o concluzie care o surprinse: erau toate șansele ca totuși cei doi să se placă. Aveau același simț neobrăzat al umorului și erau la fel de degajați. Cum de nu observase până acum? Și acum, după ce observase, de ce nu voia ca ei doi să fie împreună?

— Nu știu, Jackie. E greu să faci legătura între doi oameni.

— Bine, nu o să te implor. Dar dacă nu pot să-l am pe Băiatul Rău, nu vrei măcar să-l donezi pe Făt-Frumos pentru mine?

— Uneori mă întreb dacă îl merit pe Bruce.

Victoria simți o împunsătură de vinovăție. Nici măcar nu se gândise până acum la logodnicul ei. Solomon fusese principalul subiect de conversație.

— Termină că mi se face rău de la stomac.

Ochii lui Jackie sclipiră într-o expresie de neastâmpăr:

— Pun pariu că Bruce te face să țipi din rărunchi.

— Cred că trebuie să mai beau un martini dacă vrei să vorbim despre asta.

— Chelner! La cât de tare se străduiește el în tot ceea ce face, îmi imaginez că trebuie să fie nemaipomenit la pat.

Oare de ce îi amorțeau buzele, se întrebă Victoria.

— Nu îți spun decât că de obicei sunt obosită două zile după aia.

— Adică mai e și bine dotat? Te urăsc.

În momentul acela Steve se îndreptă grăbit spre masa lor, se uită la Victoria, o măsură atent din cap până-n picioare, apoi îi spuse:

— Arăți uluitor!

— Solomon, dă-mi voie să ț-o prezint pe Blackie, donșoara mea de onoare. Pardon, Jackie.

Jackie sări de pe scaun și îl îmbrățișă pe Steve, mângâindu-l cu mâinile pe spate.

— Unde este? îl întrebă ea.

— De ce crezi că mi-am pus microfon? întrebă Steve uluit.

— Unde naiba e aripioara de rechin?

Victoria izbucni într-un râs zgomotos, care o făcu pe Jackie să se topească într-o cascadă isterică de chicoteli. Singurul care nu râdea era Steve.

— De la ce oră ați început să trageți la măsea?

Steve numără scobitorile rămase de la măslinele din martini, care erau cele mai bune dovezi ale beției lor.

— Nu-mi vine să cred!

— Hopa! Am încălcat una dintre Legile lui Solomon. „Să nu bei niciodată înainte de apus”, spuse Victoria imitându-i vocea.

Apoi ridică paharul de martini și adăugă:

— Nu-ți face griji, este exact cum spunea Katrina. Undeva în lume soarele a apus deja.

— Nu mă așteptam la una ca asta din partea ta.

— Dacă legea nu merge, dă-o naibii!

— Unde este Bigby? întrebă Steve pe un ton serios.

— Se chinuiește să se îmbrace, dar nu încape în chiloți.

Jackie râdea convulsiv, iar sânii îi tremurau ritmic. Fata înșfăcă o baghetă din coșul de pâine și o flutură spre Steve.

— Hei, tu, marele rechin alb, ești la fel de bine dotat ca Bigby?

— Fir-ar să fie!

Chelnerul apăru cu o tavă pe care se aflau pahare cu martini.

— Doriți și dumneavoastră tot ce servesc doamnele?

— Nu, eu aș dori doar să le trag o mamă de bătaie doamnelor.

— Mie prima! se oferi Jackie.

— Ia băuturile de aici. Adu, te rog, o carafă de apă cu gheață și multă cafea.

Victoria se bosumflă.

— De ce ești așa crispat, Solomon?

— Este un lucru foarte important pentru mine.

— Nu-ți face griji, Stevie. Mă descurc eu. Și dacă nu mă descurc, să știi că nu există nimeni altcineva cu care să-mi facă mai multă plăcere să stau la pârnaie.

24.

COCTEILUL MEU ESTE VERDE!

Steve îl zări pe Bruce Bigby traversând sala de mese. Bronzat și zâmbitor, într-un blazer negru de cașmir, care avea pe buzunarul de la piept emblema clubului, Bigby dădu o raită prin restaurant, bătându-se pe umăr cu prietenii lui; îl salută pe un domn în vârstă spunându-i „Bună seara, comandante”, și își croi încet drum spre masa lor. Pe Jackie și pe Steve îi salută zâmbind, apoi se întoarse spre Victoria.

— Vai de mine, e o rochie nouă?

— Îți place?

Victoria își desfăcu larg brațele și se roti pe călcâie, pentru a-și arăta rochia decoltată și spatele aproape gol. Băuse un pahar de apă cu gheață și trei cești de cafea neagră. După câte observa Steve, era la fel de trează ca un judecător la prima oră. De fapt, era mai trează decât majoritatea judecătorilor pe care-i cunoștea el.

— E foarte… strălucitoare, se bâlbâi Steve, care purta o cravată de mătase neagră cu niște ancore micuțe aurii. Nu ți-e cam frig?

— Deloc, iubitule!

— Fără „iubitule” și „dragule” în seara asta. Să nu greșim mai încolo.

— Mă bucur că cineva tratează cu seriozitate problema asta. Bruce, îți mulțumesc pentru că ai acceptat. Ce mai, îți mulțumesc pentru tot, spuse Steve.

— Nu-ți face probleme, amice. Și tu o înveți pe Victoria diverse trucuri avocățești. Sunt fericit să vă ajut.

Chiar atunci sosi și doctorița Doris Kranchick și se făcură prezentările. Steve o urmări pe Victoria

care dintr-odată deveni șarmantă. Cât de mult admira ea oamenii care se dedicau științei! Oare citise doamna doctor articolul acela recent din *Journal of Applied Psychology* despre sindromul dobândit al savantului? Ce părere avea despre terapia medicamentoasă, în raport cu cea comportamentală?

Steve pierdu firul discuției când ajunseră la refacerea celulelor nervoase și la stimularea celulelor stem să producă și mai mulți neuroni. În momentul în care conversația deveni foarte greoaie, Victoria începu subtil să discute despre lacrosse, pornind de la războinicii irochezi care jucau acest joc folosind cranii umane. Steve își dădu seama că Victoria se pregătise pentru această seară exact așa cum se pregătea pentru o audiere la tribunal. Făcuse cercetări, planuri și schițe. Probabil că avea în geantă fișe pentru fiecare subiect de discuție: „Lacrosse. Istoria acestui sport. Populațiile indigene din America".

Când Victoria făcu o pauză, Bruce preluă imediat conversația și o purtă mai departe. O invită pe Kranchick să îi viziteze ferma, apoi blestemă „gărgărițele malefice" care îi atacau copacii de avocado. Jackie se oferi să o ajute pe doamna doctor să-și vândă casa cu un comision redus în cazul în care ar fi fost interesată de un nou apartament luxos cu vedere spre golf în Hallandale.

Chelnerul veni purtând o tavă pe care se aflau niște băuturi cu aspect dubios.

— Mi-am permis să comand eu pentru toată lumea, îi anunță Bruce. Începem cu niște cocteiluri daiquiri de avocado la gheață. Apoi continuăm cu o supă franțuzească de avocado, care o să vă alunece pe gât ca mătasea lichidă.

Steve se gândi că mai bine mânca resturi dintr-un tomberon.

— Apoi vom servi o salată de tofu cu avocado și condimente, tamale vegetarian cu chili și cu sos de

tomatillo și avocado, iar la desert avem spumă de avocado.

— Este un meniu minunat, gânguri Kranchick.

Steve își dădu seama că Victoria nu putea mânca nimic fără să facă alergie. Sporovăiră un timp, iar Victoria se asigură că Kranchick se afla în centrul atenției. Undeva între a doua și a treia porție de băuturi verzi, Kranchick îi spuse:

— Domnișoară Lord, mi-a făcut o deosebită plăcere să vă cunosc. Nu sunteți deloc cum mă așteptam.

— Vă mulțumesc.

Steve se întrebă în gând dacă nu cumva doctorița îl zeflemisea pe el, dar Victoria îi răspunsese cu un zâmbet pe buze.

— Aveți un inel de logodnă absolut splendid!

— Nimic nu exprimă iubirea mai bine decât un ditamai diamantul, interveni Steve.

— Domnule Solomon, dumneavoastră vă atașați de oameni în timp, nu-i așa?

— Ca râia.

— Asta îmi amintește de râia citricelor! Mare problemă! spuse Bigby.

— Domnule Bigby, nu aș vrea să fiu indiscretă, dar dumneavoastră și domnișoara Tuttle sunteți un cuplu?

Bruce o înconjură pe Jackie cu brațul, iar ea își lăsă capul pe umărul lui.

— Nu avem o relație atât de îndelungată ca Steve și Victoria, dar cine știe ce ne va aduce viitorul?

— *Qué sera, sera*. Ce va fi va fi, fredonă Kranchick.

Cum Bruce și Jackie se îmbrățișau, Steve simți că nu-i rămânea altceva de făcut decât să le urmeze exemplul. În fond, trebuia să păstreze aparențele, nu? O înconjură pe Victoria cu un braț, dar mâna lui ajunse cumva să se odihnească sub materialul rochiei. Constată că avea pielea caldă și catifelată. Așteptă o clipă să vadă dacă Victoria se

îndepărta sau dacă îi înfigea tocul pantofului în picior. Când văzu că rămâne nemișcată, începu să o mângâie ușor pe spate. Atunci Victoria își întoarse capul spre el. Avea o expresie placidă și controlată, care nu trăda nimic. Steve și-ar fi dorit să știe ce simțea ea în momentul acela. Dorință? Regret? Furie? Uneori avea impresia că putea citi privirea din ochii femeilor, dar poate că nu era decât o iluzie.

— Domnule Solomon, povestiți-mi vă rog despre planurile de nuntă. Unde va avea loc ceremonia? întrebă Kranchick.

— La Templul…

— La Biserica Little Flower, îl întrerupse Victoria.

— Ce frumos! Știu că este cam devreme să vă întreb așa ceva, dar intenționați să aveți copii?

— Patru, răspunse Victoria, în timp ce Steve spunea „doi”.

— Trei, se corectară ei la unison.

— Patru? exclamă Bigby uitându-se la Victoria cu sprâncenele arcuite.

— Dacă nu vă deranjează că vă întreb, intenționați să le oferiți educație religioasă?

— Da, evreiască, spuse Steve.

— Episcopală, îl corectă Victoria.

— Catolică, interveni Bigby.

— Fiecare o să aibă altă religie? întrebă Kranchick zăpăcită.

— Ar trebui să discutăm despre rochia domnișoarei de onoare. Ce-a fost în capul tău cu talia ridicată, în stil empire? Mai e și galben-canar cu portocaliu-închis. O să arăt ca vulcanul Kilauea în erupție, încercă Jackie cu disperare să schimbe subiectul.

— Bruce le-a ales, spuse Victoria, dându-și seama imediat că a făcut o gafă.

Kranchick se încruntă:

— Domnule Bigby, dumneavoastră ați stabilit ținuta domnișoarelor de onoare?

— Da, pentru că eu…

Bruce se opri blocat.

— Pentru că…

Victoria se întrerupse și ea, neștiind ce să spună.

— Pentru că…

Jackie tăcu și ea.

— Pentru că Bruce este homosexual, încercă Steve.

— Vai de mine! exclamă Kranchick.

— Am fost! îl corectă Bigby.

— Până când m-a cunoscut pe mine, adăugă Jackie mângâindu-l afectuos pe obraz.

•

Tocmai terminaseră salata cu tofu și urmau porțiile de tamale. Bigby vorbea necontenit despre tragediile generate de invaziile de drosofile, iar Kranchick îl asculta de parcă i-ar fi dezvăluit misterele Creației divine. Brațul lui Bigby încă se mai odihnea pe umărul lui Jackie, așa că Steve își continuă masajul. Pielea Victoriei se încălzea din ce în ce mai tare sub atingerea lui, iar Steve își frecă nasul de urechea ei și îi șopti:

— Nu știu în ce măsură contează pentru tine, dar cred că Bruce este foarte norocos să te aibă.

— Vorbești serios?

— Sunt verde de invidie. Sunt mai verde decât cocteilul meu.

Aplecându-se spre ea, Steve înaintă și mai mult sub materialul rochiei, lăsându-și degetele să alunece peste coaste, oprindu-se chiar sub sânul ei drept. Era un sân perfect, ferm și natural, micuț, dar cu o formă frumoasă, care se odihnea pe degetul lui arătător. Nu semăna nici pe departe cu „armamentul” în care era specializat doctorul Rudnick. Victoria nu se mișcă, nu chemă poliția și nici nu îi trase o palmă.

Pentru o clipă, Steve avu iar cincisprezece ani. Se afla în loja teatrului de pe strada Arthur Godfrey și se întreba cum ar reacționa Sarah Gropowitz dacă i-ar fi cuprins sânul ei micuț cu

mâna. Din câte își amintea, meditase la această problemă până când îi amorțise tot brațul. Durerea fusese atât de intensă, încât avusese temeri serioase că la sfârșitul serii va trebui să-și amputeze mâna.

Steve aruncă o privire spre Victoria. Se îmbujorase toată, într-un roșu-purpuriu care urca de la baza gâtului, ca o maree, până la obrajii ce păreau să fie în flăcări. În cele din urmă, ea se întinse discret, îndepărtă mâna lui Steve și își împinse scaunul în spate.

— Vă rog să mă scuzați o clipă…

Victoria plecă în grabă de la masă, evitând să-l privească pe Steve. Acesta se uita fix la sânii ei, ale căror sfârcuri împingeau materialul argintiu al rochiei, profilându-se apetisant. În mod normal, Steve se ridica în picioare atunci când o doamnă pleca de la masă. În situația în care se afla acum, cu șervetul ancorat în poală ca un cort, nu se putea ridica. Aruncă o privire agitată spre Bruce, care îi oferea lui Kranchick un apartament cu trei camere pe domeniile Bigby Resort & Villas, cu vedere spre lac, fără taxe. Se uită apoi la Jackie, care îl urmărea atentă ca un vultur. Zâmbind drăcește, ea apucă o cireașă maraschino de codiță, o prinse cu limba și mușcă din ea.

— Domnule Solomon, trebuie să recunosc că aveți prieteni minunați, spuse Kranchick, întrerupând seminarul de vânzări al lui Bigby. Aveți o logodnică frumoasă și încântătoare.

— Uneori îmi vine să mă ciupesc, ca să mă asigur că totul este adevărat.

— Este adevărat, bătrâne. Și o meriți!

Bruce îi vorbise din tot sufletul. Și totuși… *bătrâne*? Probabil că era din cauza decorului romantic al clubului de iahting, sau poate băuse prea multe cocteiluri. Cu toate acestea, Bigby era un tip de treabă, iar pentru o clipă Steve fu cuprins de remușcări pentru că nutrea sentimente ascunse față de logodnica lui. Dar vinovăția fu rapid

înghițită de dorința arzătoare care îl chinuia. Cum Victoria nu se zărea nicăieri, Steve își ceru scuze și se ridică de la masă.

O căută la bar, dar nu era acolo. Se duse la toaleta femeilor și bătu la ușă, strigând-o pe nume, dar nu primi niciun răspuns. Se strecură în bucătărie și aruncă o privire. Unde putea fi? Ieși în curtea interioară și se îndreptă spre promontoriu. O găsi plimbându-se de-a lungul unui rând de bărci cu motor. O ajunse din urmă în dreptul unei ambarcațiuni Fountain de viteză care se numea *Fulgerul mării*, deținută de un avocat specializat în vătămări corporale.

— Te simți bine?

— Am vrut să iau puțin aer.

Victoria se uita într-un punct care se afla undeva departe, dincolo de golf, și refuza să se întoarcă spre el. Nu se auzeau decât valurile spărgându-se cu zgomot de ambarcațiunile ancorate și vaietul îndepărtat al unui pescăruș. Soarele apusese, iar aerul se înfiora de la briza serii.

— Ți-e frig!

Steve îi cuprinse ambele brațe și constată că avea pielea de găină.

— Ce naiba făceai mai devreme?

Părea supărată, gata să îl atace.

— Îmi pare rău. Mi-ai fost de mare ajutor. Îți sunt dator. N-am vrut să fiu impertinent…

— Dar în sala de judecată, când mi-ai făcut masaj la gât?

— N-o să se mai repete. Pe cuvântul meu de cercetaș.

— Pun pariu pe salariul meu pe un an că n-ai fost niciodată cercetaș.

— Am fost, până când m-au prins că trăgeam cu ochiul în baraca fetelor.

— Și acum ce crezi că faci?

Nici nu își dăduse seama, dar mâinile lui îi masau energic antebrațele.

— Păi, voiam să te încălzesc un pic.

Adevărul era că nu se putea dezlipi de ea.

— Îmi cer scuze, nu am vrut să…

— Solomon, taci din gură!

Victoria îi cuprinse gâtul cu brațele, îl trase înspre ea și îl sărută. Steve rămase atât de uluit, încât trecu ceva timp până când o sărută și el. O sărută mai întâi tandru, cu blândețe. Apoi o sărută apăsat, cu pasiune. Buzele lor se contopiră, iar limbile se încleștară într-un sărut prelung, cutremurător și dulce, care îi lăsă fără suflare. Rămaseră îmbrățișați și niciunul dintre ei nu se mișcă pentru un moment care părea să se prelungească la nesfârșit.

Steve încercă să își analizeze dorințele. De ce era atât de diferită de toate celelalte? De ce femeia aceasta era atât de importantă pentru el? Atunci ea se desprinse brusc din îmbrățișare și se întoarse cu spatele.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Ba da.

— Sunt beată.

— Nu prea cred.

— E o chestie medicală. Sunt amețită pentru că n-am mâncat.

— Vrei să chem salvarea?

— E din cauza proximității. Lucrăm împreună zi de zi și este firesc să ia naștere diverse sentimente.

— Asta-i explicația!

— Sau e chestia aia cu extremele care se atrag! Nu ne suportăm unul pe altul, deci este o dorință reciprocă, distructivă și codependentă care s-a manifestat simultan în amândoi.

— Sau este o asociere rațională și sinergică, o tachină Steve folosind propriile ei cuvinte.

— Mă îndoiesc.

Victoria își cuprinse corpul cu ambele brațe. Steve se apropie de ea și o cuprinse în brațe din spate.

— Orice-ar fi, de ce să nu ne lăsăm în voia valului?

Ea se întoarse cu fața spre el.

— Și unde crezi că o să ajungem? În afară de dormitorul tău, bineînțeles…

— Nu știu, dar m-am gândit că…

— E tipic pentru tine, Solomon. Faci orice ai chef, fără să-ți pese de consecințe.

— Fac ce simt că e bine. Simt că relația asta ar fi un lucru bun. De ce te opui?

— În primul rând, sunt logodită.

Victoria îi arătă inelul de pe deget.

— Un bun avocat ar observa că n-ai spus „Sunt îndrăgostită de altcineva”.

— Dacă spun că sunt logodită, e implicit.

— Iubirea nu este niciodată implicită.

— Bine. Îl iubesc pe Bruce. Îl iubesc foarte mult și mă voi căsători cu el. Ești mulțumit?

— Dacă tu ești mulțumită, sunt și eu.

— Nu vreau să intru în jocul ăsta!

Vocea unei femei răsună în întuneric:

— Știam eu!

După o clipă, apăru și Jackie.

— Ce-am pierdut?

— Nimic.

Victoria își aranjă părul cu vârful degetelor.

— Discutam despre strategii pentru proces.

— Sigur că da. L-am văzut pe Băiatul cel Rău cum te-a pipăit, apoi ai dispărut fără geantă. Tu nu pleci fără geantă nici dacă arde totul în jur. Apoi Băiatul Rău a venit după tine, și la ce crezi că m-am gândit? Am zis că poate ai nevoie de ruj, și chiar ai nevoie.

Îi întinse Victoriei geanta.

— Jackie, termină.

Victoria deschise geanta și căută o oglindă.

— Nu-ți face probleme. Bruce povestește despre ororile putregaiului rădăcinilor, care după el este la fel de rău ca un neg genital. Doamna doctor este captivată. Ce ai de spus în apărarea ta, Rechinule?

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Nu-ți face griji. N-o să vă părăsc. Vic e prietena mea cea mai bună. Dar nu e cinstit.

— Ce nu e cinstit?

— Acum are doi logodnici, iar eu n-am niciunul.

Bruce Kingston Bigby
și
Victoria Lord
vă roagă să le faceți onoarea
de a participa la căsătoria lor.
Evenimentul are loc sâmbătă,
8 ianuarie 2006,
la ora șase seara,
la Biserica Little Flower,
din Indian Mount Trail, nr. 2711,
Coral Gables, Florida.
Dineul cu ținuta obligatorie are loc la Hotelul Biltomore[11].

25.

UN SĂRUT INEXISTENT

Unde naiba era Victoria?

Era 10:37 dimineața, conform ceasului de pe biroul lui Steve, care avea forma unei căști de protecție cu emblema echipei Miami Dolphins, iar Victoria nu era de găsit. Nu-i stătea deloc în fire o astfel de atitudine. Ea termina jumătate din treburile pe care le avea de rezolvat înainte ca majoritatea oamenilor să își termine micul dejun. În cazul lui, micul dejun consta din prăjituri cu guava și *café cubano*.

Dacă renunțase? Dacă renunțase la caz și la el?

Nu răspundea nimeni la ea acasă, și nici pe telefonul mobil nu o găsise. Probabil că își petrecuse noaptea acasă la Bigby. Gândul acesta îl deprimă și mai tare pe Steve.

Mă sărută pe mine și se culcă cu el. Târâtura!

Steve se simți ca un nenorocit când se gândi la Bigby. Și nu nenorocit ca un avocat, trăsătură care era implicită, ci se simți ca un om de nimic. Iar el nu era așa. Nici în adolescență nu fura iubitele altor băieți, nu copia la examene și nu se lăuda cu fetele pe care le cucerise. Minciunile lui erau mereu destul de nevinovate și ușor de detectat, cum ar fi să-și exagereze puțin dimensiunea penisului.

Și totuși unde era Victoria?

Steve ar fi trebuit să aibă întrevederi cu niște clienți noi, atrași ca moliile de publicitatea datorată cazului Barksdale, dar nu avea niciun chef. Încă se mai gândea la SĂRUT. Încă îl mai simțea pe buze și încă îl mai savura. Senzația aceea plăcută încă mai întârzia pe buzele sale, transmițându-i fiori în

tot corpul și imprimându-se pentru totdeauna în mintea lui. Sau în ce mai rămăsese din ea.

Ce naiba se întâmplă cu mine?

Gândurile lui Steve zburară la alte săruturi din trecut. Cu vreo douăzeci de ani în urmă o sărutase pe Sarah Gropowitz, care avea ilustra vârstă de paisprezece ani, în loja cinematografului, în timpul filmului *Martorul*. Își aduse aminte cum așteptase până când Harrison Ford reușise să își pornească mașina în hambar, în timp ce, pe coloana sonoră, Sam Cooke cânta că nu știe mare lucru despre istorie.

Ford o ia în brațe pe Kelly McGillis și încep să danseze, un sacrilegiu nepermis întrucât ea era Amish, asta ca să nu mai pomenim că rămăsese văduvă de curând. Steve își imaginase că aceasta era exact genul de scenă care le stârnea pe tinerele fete, din cauza iubirii interzise. Exact când Cooke mărturisea că nici la biologie nu se prea pricepe, Steve se apropie de fața plină de coșuri a lui Sarah. Țuguindu-și buzele, gura lui Steve plonjă ca o rachetă de croazieră peste o grupare de teroriști. Eforturile lui fură răsplătite cu fructele de jujube pe care Sarah le mesteca de zor, cu chicotelile acesteia și cu ironiile colegilor lui, care au durat câteva săptămâni bune.

Gândul acesta îl descurajă. Harrison Ford n-a reușit să rămână cu femeia visurilor lui. Fidel adevăratei sale naturi de polițist încercat, el s-a întors la oraș. Fidelă strămoșilor ei, Kelly McGillis s-a cuplat cu un fermier blond și robust. Un fel de Bruce Bigby al comunității Amish. Toate acestea îl conduseră pe Steve la două concluzii deprimante.

Chiar dacă extremele se atrag, se pare că nu reușesc să se întâlnească.

Și… dacă Harrison Ford n-a reușit să rămână cu femeia visurilor lui, cum dracu’ să reușească el?

•

— Ce-ai pățit, șefu’?

Cece îl urmări până în biroul lui, cu corespondența primită în dimineața aceea într-o mână și cu o halteră de zece kilograme în cealaltă. Azi era îmbrăcată în jeanși brazilieni cu o talie mult prea joasă și cu un tricou strâmt. Încerca să arate ca J-Lo, Shakira sau Thalia, pe care Steve nu le putea deosebi una de cealaltă.

— A sunat Victoria?

— De ce să sune?

— Pentru că a întârziat.

— Da' ce, e sclava ta? Mușteriul următor trebuie să sosească din clipă în clipă, îi spuse ea aruncând plicurile pe biroul lui.

— *Clienți*, Cece. Se numesc clienți.

Cecilia ridică din umeri, încordându-și mușchii trapezoidali.

— Nu-i stă în fire Victoriei să întârzie.

Cece începu să ridice ritmic haltera cu un braț.

— Ce e cu tine?

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic!

— Nici n-am zis că s-a întâmplat ceva. Dar ce te supără?

— Nimic. Totul merge bine. Doar că avem de pregătit un proces de crimă.

— Cum a mers la cină?

— Kranchick o adoră pe Victoria și s-a îndrăgostit de Bigby.

— Deci ai fraierit-o pe doctoriță?

— Nu sunt sigur. Eu și Vic nu ne-am coordonat foarte bine.

— Ce surpriză, spuse Cece trecând haltera în cealaltă mână.

Steve răscoli prin plicurile cu corespondență. Grupul de percuționiști își făcea încălzirea pe partea cealaltă a aleii. Ori erau percuționiștii, ori un camion tocmai deșertase o încărcătură de resturi metalice pe asfalt.

— Ce-i asta?

Steve ridică un plic pătrat din hârtie albă de bună calitate. Numele și adresa lui fuseseră scrise

caligrafic.

— Deschide-l și vei afla.

— Asta e treaba ta, Cece. Tu trebuie să deschizi plicurile, să programezi audierile, să depui cecurile…

— Care cecuri?

Steve deschise plicul și scoase o invitație de nuntă. Bruce Kingston Bigby și Victoria Lord. Strecură invitația înapoi în plic și avu senzația stranie că nunta putea fi anulată dacă el se prefăcea că nu deschisese plicul.

Ce se întâmplă cu mine? *Ce e cu sentimentele astea*?

Se simțea ca un om lovit de o boală gravă și necunoscută. Nu îl durea nimic, dar simțea o amenințare iminentă care îl pândea.

•

Cinci minute mai târziu, când Cece revenise în sala de așteptare, iar halterele zăngăneau de zor, Steve auzi un bâzâit. Ridicându-și privirile, îl văzu pe Harry Sachs care intra pe ușa deschisă în scaunul său rulant cu motor. Harry era un tip de vreo patruzeci de ani, cu ochii mici ca niște mărgele, cu o gușă respectabilă și un burdihan la fel de respectabil. Purta un tricou gri cu emblema Pușcașilor Marini, pantaloni de camuflaj și ghete de parașutist. De spătarul scaunului era atârnat un steag american cu o pancartă pe care scria: „Ajutați un veteran al războiului din Grenada”.

— N-am chef să mă ocup de divorțul tău, Harry.

— Cine a zis ceva de divorț?

— În fiecare lună vii aici și îmi zici că vrei să scapi de nevastă-ta. Eu depun actele, după care tu și Joanne vă împăcați.

— Joanne continuă să mă calce pe nervi, dar nu de asta am venit la tine.

Steve o simpatiza pe Joanne Sachs, dar știa că putea fi destul de cicălitoare, insistând tot timpul ca Harry să renunțe la profesia lui de escroc.

— Atunci de ce-ai venit? Ți-am spus deja că nu-i poți da în judecată pe părinții tăi pentru că erau urâți.

— Nu vreau să-i dau în judecată doar pentru că erau urâți, ci pentru că au fost inconștienți și s-au reprodus.

— Las-o baltă.

— Bine, dar am o idee nouă care o să ne îmbogățească pe amândoi. Știi clubul de striptease de pe strada 79? Veverița Săltăreață?

— Nu cred.

— Ciudat, pentru că două din fetele de acolo te-au recomandat. Nu că aș merge vreodată la alt avocat…

— Îți sunt recunoscător, Harry. Povestește-mi despre ideea ta.

— Discriminare. O să câștigăm bani cu grămada.

— Te ascult și sunt fascinat.

Steve spusese două minciuni într-o singură propoziție. De fapt, încă se mai gândea la gustul buzelor Victoriei. În fond, de ce nu a putut Kelly McGillis să rămână cu Harrison Ford? Dacă ar fi rămas cu el, s-ar fi mutat el la țară sau s-ar fi mutat ea la oraș? Uite-așa apar problemele. Chiar dacă ar fi împreună cu Victoria, care dintre ei ar trebuie să se schimbe de dragul celuilalt? Oricum, el era un nătâng pentru că se gândea la așa ceva. Ea urma să se căsătorească – ca să nu cumva să uite îi trimisese chiar și o invitație.

Harry Sachs se apropie cu scaunul de biroul lui Steve.

— Sunt client fidel al localului Veverița Săltăreață de ani de zile, de când au închis sticleții barul La Bidoane. Am și card de membru. Dacă plătești zece dansuri în poală, îți dau un card gratis. E ca și cum ai cumpăra cappuccino de la Starbucks. Acum au renovat localul și până la salonul pentru VIP-uri trebuie să urci trei trepte, iar eu nu pot ajunge acolo.

— Și ce-i cu asta?

— Cum adică? Vreau drepturi egale de acces la facilitățile publice. Vreau despăgubiri. O să fie procesul unei întregi clase de oameni.

— Care clasă, a escrocilor?

— A invalizilor. Avem și noi dreptul să ne relaxăm. Viață, libertate și dreptul la fericire, spuse Harry înșfăcându-și prohabul.

— Nu cred că la asta se gândea Thomas Jefferson.

— Ba da. N-ai văzut filmul acela cu Nick Nolte? Oricum, e vorba că mi-au încălcat drepturile. Asta e mulțumirea pe care o primesc pentru că mi-am vărsat sângele pe pământuri străine.

— Harry, cel mai aproape ai fost de Grenada atunci când ai vizitat Club Med.

— Am și medalii!

— Da, le-ai cumpărat de pe Internet. N-ai fost niciodată pușcaș marin, iar scaunul cu rotile nu este decât recuzită pentru escrocheria ta cu veteranii fără adăpost.

— Nu-i adevărat.

— Faci jogging, mergi pe patine cu rotile și joci volei pe plaja de nudiști.

— Păi, fac recuperare.

Steve tocmai se pregătea să-l dea afară din birou pe Harry Sachs, dar în loc să-l dea afară, îl întrebă:

— Când îți dansează câte o fată din asta în poală…

— Dansa, vrei să spui.

— O săruți vreodată pe dansatoare?

— Ai înnebunit? Eu n-o sărut nici pe nevastă-mea.

26.

COEFICIENTUL DE DORINȚĂ

Harry plecase. În birou se făcuse liniște, exceptând tămbălăul grupului de percuționiști de peste drum care exersau un fel de conga pentru care parcă foloseau grenade de mână în loc de tamburine. Victoria continua să lipsească fără permisiune. Dacă nu apărea în cinci minute, Steve avea toate intențiile să…

Să ce? *Ce-o să faci, istețule*?

Să sune la poliție, la spital sau la Marele Blond?

Calmează-te. N-a pățit nimic. Ești isteric.

Starea lui de spirit se schimbă rapid, așa cum își schimbă direcția rafalele într-o furtună. Simți o vibrație pozitivă în aer. Poate că se afla undeva pe o bancă sub un palmier și scria o scrisoare de despărțire pentru Bruce.

Am întâlnit un alt bărbat. Sper că mă înțelegi. Aș vrea să rămânem prieteni. Și încă ceva: *urăsc fructele de avocado.*

Înveselit de acest gând, se rezemă de spătarul scaunului, cu ceafa proptită în mâini, cu picioarele pe birou și cu ochii închiși. Se afla la cârma unui iaht, în largul mării azurii, îmbrăcat doar în pantaloni scurți. Victoria apăru pe punte îmbrăcată în unul din costumele ei cu modele în zigzag pe care le purta la tribunal. Rezemându-se de catarg, cu pletele răsfirate de vânt, ea se dezbrăcă lent, rămânând într-o pereche de bikini tanga negri. Steve se apropie de ea și îi cuprinse cu mâna șoldul gol, cu pielea încălzită de soare. Se sărutară îndelung și lent, lipindu-și corpurile goale unul de celălalt, iar ea nu se retrase de data aceasta. Steve savură buzele ei umede, ascultă vântul care înfoia vela, și simți erecția care se forma în pantalonii

scurți. În fundal se auzeau Bob Marley și formația Wailers cântând melodia *Waiting in Vain.*

Câteva clipe mai târziu, Steve își dădu seama că el era cel care cânta: „Nu vreau să aștept degeaba iubirea ta”.

— Vai de mine! Ce faci, vrei să participi la emisiunea American Idol? îl întrebă Victoria.

Nu era Victoria îmbrăcată în bikini de pe iaht. Era Victoria cea adevărată, îmbrăcată într-un costum cu sacou și pantaloni din tweed gri, cu servieta într-o mână și cu cafeaua în cealaltă.

— În sfârșit, ai apărut! spuse Steve străduindu-se să-și recapete demnitatea pierdută.

— Îmi pare rău că am întârziat.

— Nu-i nicio problemă.

El îi analiză limbajul corpului. Ținea spatele drept, maxilarul încleștat și evita contactul vizual. Avocații susțin că atunci când jurații refuză să te privească în ochi, sentința este împotriva ta. Majoritatea fabulelor de acest gen sunt adevărate în cincizeci la sută din cazuri.

Steve se decise să adopte o atitudine strict profesională, și să nu menționeze SĂRUTUL. Să aducă ea vorba. Poate că șocul și refuzul de a-l conștientiza trecuseră.

Mai devreme sau mai târziu, o să cedeze. Trebuie să admită că a fost un moment intens.

Ea se apropie repede de birou. Pe partea cealaltă a aleii, percuționiștii repetau o melodie caraibeană, care ar fi trebuit să se numească „Carnavalul Migrenelor”.

— Azi trebuie să o vizităm pe Katrina, spuse Steve pe un ton cât se poate de profesional.

Din clipă în clipă o să vină să-mi sară în brațe.

— Aș fi vrut să studiez legislația referitoare la jurați.

— E mai important să discutăm cu ea. Pune-ți pofta în cui cu legislația pentru jurați.

Chiar i-am zis să-și pună pofta în cui?

Victoria nu păru să observe. El îi relată teoria lui Bobby, conform căreia Katrina cumpărase ceasul pentru un alt bărbat, cu încheieturi mai groase și care făcea scufundări, și care, după părerea lui Steve, nu avea nevoie de penisuri din latex și cătușe de piele pentru a se excita. Victoria îl ascultă rozând un creion. Pentru Steve ea era frumoasă într-un mod atât de natural și de o inocență atât de seducătoare, încât îi părea… care era cuvântul? Fermecătoare! Steve își dădu seama imediat că nu mai folosise niciodată în viața lui acest cuvânt.

Parcă sunt într-o reclamă la parfum.

— Și vrei să o întrebi pe Kat despre ceas?

Steve scutură negativ din cap.

— Nu vreau să creadă că ne-am pierdut încrederea în ea. Dacă a cumpărat ceasul pentru Charles, atunci îl găsim în casă.

— Și ce intenționezi să faci, să percheziționezi dormitorul conjugal?

— Da. Iar tu o vei ține de vorbă în sufragerie.

— Sper că nu vorbești serios!

— Dacă ceasul nu-i de găsit, atunci atacăm deschis problema. Dacă găsesc ceasul, atunci o lăsăm baltă.

— Deci vrei să încălcăm intimitatea clientului nostru. Asta este una din Legile lui Solomon?

— Când ne întoarcem, trebuie să lucrăm la lista de probe.

— Sper că nu vei include înregistrarea filmată de camerele de securitate.

— De ce să nu o includ? Caseta susține varianta Katrinei.

— De câte ori ai urmărit-o?

— O dată.

— Urmărești un meci vechi de fotbal de zece ori pe canalul de sport, dar vizionezi caseta din seara crimei doar o dată.

— Vrei să spui caseta din seara accidentului.

— Pincher a depus lista de probe?

— Încă nu.

Ce voia să spună? Atât procuratura, cât și apărarea primiseră câte un exemplar al casetei filmate de camerele de securitate. Casa era plină de camere de filmare ascunse, exceptând dormitorul. De aceea nu existau imagini pornografice ale Katrinei călărindu-l pe Charlie, legat de pat. Camera de filmat era montată în rama unui tablou din culoarul de lângă dormitorul conjugal. Ușa fiind deschisă, obiectivul cu unghi larg al camerei surprinsese o mică parte din zona barului, cam la șase metri de pat. Steve își amintea bine caseta, care nu conținea mare lucru. La 11:37 seara, conform indicațiilor de pe ecran, Katrina a intrat în cadru. Purta pantaloni de cowboy din piele neagră, chiloți care lăsau descoperită zona inghinală și un corset din dantelă cu deschizături pentru sfârcuri. Probabil că nu era ținuta pe care o purta de obicei duminica la biserică.

În timp ce Katrina își turna ceva de băut, își întorcea brusc capul și se răsucea spre Charlie. Deși patul nu intra în cadru, Steve putea să convingă juriul că ceea ce se vedea pe casetă concorda cu cele relatate de Katrina: stând la bar, îl auzise pe Charlie horcăind și fugise la el. Încercase să slăbească gulerul de piele, dar era prea târziu.

— Care este problema cu caseta video?

Victoria căută în servietă, scoase caseta și o introduse în aparatul video de pe raftul bibliotecii.

— Te-ai uitat la casetă cu încetinitorul?

— Nu. Nici cu încetinitorul, nici n-am dat înapoi, nici n-am urmărit-o fază cu fază. Care este problema?

Victoria porni aparatul și televizorul, iar caseta alb-negru cu o imagine de proastă calitate începu să ruleze. Timp de treizeci de secunde nu se văzu decât culoarul gol, cu un bar din granit gri în colțul camerei. Apoi Katrina apăru cu pași elastici în cadru. Steve se gândi că dacă ar fi avut sonor,

probabil că s-ar fi auzit fâsâitul pantalonilor de piele. Katrina își turnă un lichid care părea să fie votcă într-un pahar. Apoi ea își întoarse brusc – dar nu prea brusc, pentru că ei vedeau caseta cu încetinitorul – capul spre pat. Steve știa ce urmează, dar de data aceasta observă ceva ce nu remarcase până acum. Pentru o fracțiune de secundă înainte de a alerga înapoi spre pat, Katrina aruncase o privire spre culoar. Victoria opri caseta la această imagine.

— La ce se uită? Cine este pe coridor?

— Nimeni.

— Uite-te mai bine lângă perete.

— Ce e?

— Nu vezi o umbră?

Steve clipi de două ori la rând. Era într-adevăr o umbră pe perete. Sau poate că nu era… Imaginea era oprită, iar ecranul licărea, deci era posibil să fie o iluzie optică.

— Ar putea fi din cauza tapetului. Sau o iluzie cauzată de iluminatul din casă ori chiar de camera de filmat.

— Eu văd silueta unei persoane, îi spuse Victoria.

— Există și oameni care o văd pe Fecioara Maria în scoarța unui copac…

Victoria porni din nou caseta. Umbra, dacă exista cu adevărat, dispăru.

— Am putea duce caseta unui expert în fotogrammetrie, pentru a mări calitatea imaginii, spuse ea.

— Și Pincher ar putea face același lucru.

— Numai dacă vede umbra. Dar dacă și el este ca tine, de fapt ca majoritatea bărbaților, o să îi scape acest detaliu.

— De asta facem noi echipă bună. Eu văd imaginea de ansamblu, iar tu vezi umbrele. Eu atac cu iataganul, tu cu floreta. Eu arunc bombe, tu…

— Eu strâng rahatul de pasăre care rămâne în urma ta.

— Nu uita ce a spus judecătorul Gridley despre noi, că suntem ca extremele care se bat cap în cap. Dar acum…

— Acum ce?

Ei bine, dacă ea nu avea curaj, atunci el avea.

— N-ar trebui să discutăm despre ce s-a întâmplat aseară?

— Nu avem ce discuta. Este un capitol încheiat.

— M-am gândit că după o noapte de somn, poate…

— N-am dormit deloc azi-noapte.

— Un motiv în plus ca să discutăm despre ce s-a întâmplat.

Victoria se îndreptă spre fereastră și se uită la balconul de vizavi, unde percuționiștii luau o pauză și treceau de la unul la altul o țigară de marijuana de dimensiuni impresionante.

— Avem un caz de care trebuie să ne ocupăm. Numai despre asta vreau să discutăm. Când se termină procesul, am plecat.

— Ce înseamnă asta?

— După ce mă căsătoresc cu Bruce, voi lucra la compania lui. Este cea mai bună alegere pentru mine.

— Iar fugi…

— Nu fug deloc. De cine să fug?

— Noaptea trecută…

— Nu s-a întâmplat nimic, și dacă s-a întâmplat ceva, nu se va mai repeta.

Victoria folosea tactica avocățească a pledoariei alternative.

— Îmi pare rău dacă am făcut vreun gest pe care l-ai interpretat greșit.

— M-ai sărutat. Ce aș fi putut să interpretez greșit?

— Eram foarte tensionată și am cedat. Asta a fost tot.

— Deci nu vrei să discutăm despre sentimentele noastre? Despre ceea ce gândești acum?

Victoria se răsuci spre el.

— Eu mă gândesc că îmi erai mai simpatic când erai un nemernic insensibil.

— Nu te cred.

— Nu înțelegi? Nu sunt disponibilă. De aceea ți se pare că sunt atrăgătoare. Tu nu ești potrivit pentru mine, și de aceea mi se pare că ești atrăgător. Este o greșeală a codului nostru genetic. Nu ne putem abține. Suntem atrași ca moliile de flacără. Suntem niște biete ființe umane zăpăcite.

— De aceea ne-am sărutat?

— Dacă ai o explicație mai bună, s-o auzim.

— Nu sunt sigur. Ai ceva care mă…

Steve se opri, incapabil să își continue ideea, iar ea îl atacă imediat:

— Ce?

— Care mă face să… nu știu exact. Am niște sentimente, care…

Steve se bâlbâia de-a binelea.

— Haide odată. Tu ești cel care vrea să discute deschis. Ce sentimente ai pentru mine?

— M-ai cucerit de când m-ai insultat prima dată.

— Nu-i adevărat. Chiar nu poți fi sincer?

— Numai dacă mă prefac.

— Vorbesc serios. Ori îmi spui ce simți pentru mine, ori taci din gură.

Nu se așteptase la o astfel de provocare. Steve își aminti de anii liceului, când era elev la Beach High și se îndrăgostise nebunește de Renée de Pres, o studentă venită cu bursă de la Paris. Și-o amintea foarte bine chiar și acum. Avea părul negru, tuns scurt după moda aceea franțuzească foarte sexy. Purta niște fuste scurte și strâmte și își lăsa mereu deschisi primii trei nasturi de la cămașă. Avea un accent senzual care îl înnebunea și își dorea să lingă transpirația de pe genunchii ei goi. În fond, avea șaptesprezece ani, o inimă năvalnică și o erecție permanentă.

Renée s-a aflat în public atunci când au jucat împotriva echipei de la Hialeah High în

campionatul de baseball al statului. La a noua lovitură, când scorul era egal, Steve reuși o lovitură simplă, apoi o reuși și pe a doua, și pe a treia, și marcă după o alergare disperată, care îl făcu să aterizeze cu capul înainte sub tabela de marcaj. Coechipierii lui l-au cărat pe brațe de pe teren. A fost un moment efemer, dar în naivitatea lui și-a imaginat că era doar primul capitol dintr-o serie nesfârșită de victorii sonore care aveau să-i marcheze viața.

Patru ore mai târziu, Renée i-a făcut cunoștință cu minunile feminității galice pe bancheta din spate a jeepului său, parcat într-un desiș de mangrove din Matheson Hammock. Pentru el a fost prima dată, dar nu și pentru ea. Actul în sine s-a terminat mult mai repede decât i-a luat lui să alerge la toate bazele în timpul jocului. Datorită indicațiilor ei, cel de-al doilea efort le-a oferit satisfacții mai mari, iar cel de-al treilea i-a lăsat pe amândoi fără suflare. Până în zorii zilei, era convins că nimeni nu mai avusese astfel de sentimente înaintea lui, astfel că Steve a rostit cele două cuvinte magice: „Te iubesc”. Renée a izbucnit în râs și i-a spus că este „un băiat prostuț”.

În următoarele două săptămâni, și-a petrecut tot timpul atingând-o și sărutând-o. Fiecare lucru pe care îl făceau împreună dezlănțuia un torent de fericire, fie că jucau golf în miniatură, mâncau pizza cu peperroni sau ascultau melodia lui Sting *Every Breath You Take*.

Apoi, după 363 de ore și 17 minute din momentul în care se înghesuiseră pentru prima dată pe bancheta din spate a jeepului, perioadă pe care Steve o calculase cu precizia unui om nebun, totul a luat sfârșit. Când Steve a căutat-o pe Renée la cantina școlii, ea era împreună cu Angel Castillo, fundașul solid al echipei de fotbal. Sezonul de baseball se terminase, începeau antrenamentele de primăvară la fotbal. Steve fusese dat de o parte ca o bâtă de baseball uzată.

În cei douăzeci de ani care trecuseră de atunci, Steve s-a ferit să mai spună vreunei femei că o iubește. Cum ar fi putut să facă așa ceva? Riscul de a suferi era prea mare. La aceste lucruri se gândea Steve pe când stătea mut în fața Victoriei, care îl privea provocator.

•

Victoria rezistă tentației de a-l trage din scaun și de a-l îmbrățișa. Nu arătase niciodată atât de vulnerabil și deznădăjduit. Era cu totul altă persoană față de rechinul din sala de judecată. Cu toate acestea, Victoria își interzise să arate altceva decât indiferență. Nu avea de gând să-i dezvăluie sentimentele sale. Nici n-avea cum s-o facă, pentru că nici ea nu le putea defini prea bine. Nu știa exact ce o împingea spre Solomon. Dar știa că el avusese dreptate: *Eu l-am sărutat. L-am îmbrățișat și l-am sărutat intens, pasional și… periculos*.

Fusese un gest necugetat și iresponsabil, care nu o caracteriza deloc. Și-ar fi dorit cu disperare să-l poată șterge cu un burete invizibil.

Nu mai știa nici ea care era adevărul. Din cauza decorului cu valuri care clipoceau lovindu-se de iahturile ancorate și cu cerul nopții învârtindu-se deasupra ei, Victoria își lipise corpul de el, pentru a constata că se potriveau perfect. Voia să dea vina pe gin, stres și oboseală, dar de fapt n-avea nici cea mai vagă idee despre ce anume se întâmpla cu ea. Oare nu cumva încerca în mod inconștient să saboteze relația cu Bruce? Avea o problemă cu respectul de sine? Poate i se părea că nu merită o persoană atât de bună ca Bruce. În fond, era atât de perfect încât uneori o descuraja numai faptul că se afla în preajma lui.

Retrăind clipele acelea, Victoria crezu că a înțeles situația.

Îl iubesc pe Bruce și îl doresc pe Steve.

Slavă Domnului că avea destulă experiență încât să știe cum stă treaba cu pasiunea. Relațiile bazate pe pasiune durează cam cât o gripă neplăcută.

Când cedase ultima dată unei astfel de tentații? Cu șase ani în urmă, care acum îi păreau lungi cât o viață de om. Pe el îl chema Randy și era antrenor profesionist la clubul de tenis din Boca Raton. Era din Australia și avea părul decolorat de soare. Râsul lui era melodios ca valurile care se sparg de țărm. În plus, era un partener sexual foarte atletic. Noroc că facturile fiziokinetoterapeutului erau acoperite de asigurarea medicală.

Totul s-a petrecut în vacanța de vară dintre liceu și Facultatea de Drept, când ea lucra ca ospătăriță și era îndrăgostită până peste cap. Sau cel puțin și-a imaginat că era îndrăgostită. Era mai degrabă o toană postadolescentină. Petrecuse multe nopți fierbinți în apartamentul minuscul al lui Randy, în care aerul condiționat nu funcționa prea bine, cabina de duș mirosea a mucegai, iar patul cu apă era incomod. Apoi totul se terminase cu o noapte plină de lacrimi.

Își aminti durerea pe care o simțise când îl găsise unduindu-se cu altă femeie pe patul cu apă. Unde mai pui că, dintre toate clișeele de prost-gust, a trebuit să fie o femeie căsătorită, o elevă de-a lui de la club. Confesiunea lui nu a trădat nici regrete, nici remușcări: *Nu e vina mea că femeile astea sar pe mine*!

Dacă se gândea mai bine, bărbații de după Randy păreau o procesiune interminabilă de costume gri, fără chip. Avocați, contabili, brokeri. Tineri ambițioși în costume impecabile. Bărbați nerăbdători care uneori voiau ca relația să avanseze prea repede. Își aminti de Harlan, un contabil inteligent care o ceruse de soție la a treia întâlnire. Erau blocați în mulțime și așteptau să li se găsească o masă la Pescăria lui Joe. Cum poți să-l întrebi politicos pe un bărbat dacă nu cumva și-a pierdut mințile lui de contabil, atunci când în jurul tău sunt turiști care te calcă pe picioare, iar șeful de sală anunță că a sosit grupul Grossman, care vrea o masă de cinci persoane?

— De ce vrei să te căsătorești? îl întrebase Victoria amețită.

— Pentru că te iubesc, îi răspunsese Harlan.

Apoi adăugase prostește:

— În plus, la firma mea sunt preferați oamenii căsătoriți atunci când se selectează partenerii.

— Deci aș fi o bilă albă pe CV-ul tău?

Victoria considera că iubirea romantică este un mit care se hrănește din nevoia noastră ilogică de a ne trăi fanteziile. De aceea o astfel de iubire este prin definiție irațională. Nu trebuia decât să se uite unde o dusese pe mama ei. Iubirea romantică este ca bronzul pe care-l capeți în vacanța de vară. Se duce repede.

Ea și Bruce împărtășeau o iubire rațională, bazată pe factori logici. Inteligență, generozitate, sensibilitate, empatie. Și încă ceva: Bruce era primul bărbat din viața ei care nu o dezamăgise. Nici măcar tatăl ei nu reușise așa ceva. La naiba cu iubirea romantică! Ea îl prețuia și îl adora pe Bruce în alt fel. Era o iubire care se baza pe ceva mai puternic decât pasiunea, își spunea Victoria. Apoi, ca să fie sigură că nu uită, își mai spunea încă o dată același lucru.

•

— Trebuie să fiu sigură că poți face față, spuse Victoria.

— La ce?

— Trebuie să lucrăm împreună fără să stai să plângi după mine.

— Fii serioasă, doar sunt băiat mare. Dacă zici că sărutul nu a însemnat nimic, atunci așa este.

— Ești sigur?

— Sută la sută.

— Bine. De-acum încolo ținem cont de Legile lui Lord. Nu ne atingem, nu flirtăm și nu ne sărutăm. Ne ocupăm doar de afaceri.

— S-a înțeles.

Steve avea senzația stranie că tocmai îi scăpase ceva printre degete. Dar cum pierzi ceva ce n-ai

avut niciodată?

— Hai să mergem la Gables Estates și să scotocim prin casa clientei noastre.

— Sunt gata dacă vrei să mergem.

Victoria începu să-și bage lucrurile în servietă.

— Ce părere ți-a făcut Jackie?

— Pare o fată drăguță. Are un râs plăcut.

— Crezi că e frumoasă?

— Sigur că da.

Unde voia să ajungă?

— Ea te place foarte mult.

— Serios?

— Vrei să-ți dau numărul ei de telefon?

Steve nu lăsă să se vadă cât de tare îl răniseră cuvintele ei.

— Da. Îi plac crabii?

Victoria începu să râdă.

— Jackie spune că unii bărbați scot o femeie la restaurant, o tratează cu crabi și după aceea se așteaptă la o partidă de sex oral.

— Adică așteaptă până pleacă de la restaurant?

— Voi doi aveți același simț al umorului. S-ar putea să vă potriviți.

— Excelent.

— Nu vreau să te oblig, dacă nu ești sigur.

— Nici vorbă. Mi-ar face plăcere să o văd, dacă pe tine nu te deranjează, minți Steve.

— Cred că ar fi minunat, minți și Victoria.

27.

SECRETE DEZVĂLUITE

Bogații chiar sunt diferiți, se decise Steve. Au dulapuri mai mari decât restul lumii.

Încăperea care îi servea drept șifonier Katrinei, lambrisată cu panouri de lemn, se întindea pe două nivele și era mai mare decât dormitorul lui Steve. Ba nu! Partea dedicată pantofilor era mai mare decât dormitorul lui Steve.

Auzi zumzăitul discret al unui uscător și simți amestecul generos de arome. Izul de cedru, amestecat cu mirosul bogat de piele… într-un cuvânt, parfumul banilor. Dulapul Katrinei era un sanctuar răcoros și liniștit, în care atârnau haine de mătase, alături de blănuri și țesături de lână. Fiecare pereche de pantofi se afla într-un sertar individual din plexiglas, iluminată cu gust, ca o pictură expusă la muzeu. Hainele create de designeri celebri atârnau pe o șină mobilă, care înconjura încăperea ca un tren de jucărie. Dacă tastai codul unui designer, să zicem Armani, Saint Laurent, de la Renta sau Moschino, și apoi introduceai codul articolului de îmbrăcăminte dorit, mecanismul bâzâia în surdină, iar șina se deplasa și depunea în mâinile cu manichiură impecabilă ale proprietarei o haină din velur sau un blazer de catifea.

Steve îi spusese Katrinei că vrea să facă fotografii, ceea ce din punctul lui de vedere nici măcar nu era o minciună. O lăsase în sufragerie cu Victoria, bând vin și pregătindu-se pentru proces. Petrecu următoarele douăzeci de minute în dormitorul conjugal, cu un aparat foto digital în brațe, obținând o imagine de ansamblu a camerei de la patul cu baldachin de mătase susținut de

patru stâlpi, în care Charles trecuse pe lumea cealaltă fără suflare, dar cu o erecție, până la dulapurile gigantice ale celor doi soți. Apoi Steve se dedică misiunii de a găsi ceasul Breitling rezistent la scufundări.

În vestibulul care ducea la dulapul lui Charles, Steve dădu peste un cufăr din lemn de tec, cu sertare micuțe, ca sertarele cu indexuri de la bibliotecă: acolo se aflau bijuteriile lui Charles Barksdale. În interior descoperi butoni, inele și o întreagă colecție de ceasuri. Audemars Piguet, Vacheron Constantin, Patek Philippe, Cartier, Rolex, chiar și un Casio G-Shock numit astfel după jucătorul de fotbal Jeremy Shockey. Unele erau noi, altele erau piese de colecție, unele erau din aur, altele din inox, iar altele erau bătute în diamante. Dar ceasul Breitling lipsea cu desăvârșire.

Poate că Bobby avusese dreptate. Poate Katrina Barksdale nu cumpărase ceasul pentru bătrânul Charlie. Dar pe de altă parte, mai existau și alte locuri în care putea fi pus la păstrare. Trebuia să verifice și cabina căpitanului de pe iahtul *Pisicuța Kat*.

— Ce naiba se întâmplă aici?

Mormăitul veni din spatele lui, așa că Steve se întoarse, prins asupra faptului ca un hoț de buzunare. Dădu nas în nas cu Chet Manko, căpitanul de pe iaht, care purta un tricou de plasă și pantaloni largi mânjiți cu vopsea. Avea în mâini o daltă de lemn.

— Este uimitor. Tocmai mă gândeam la iaht, și mă trezesc cu tine aici.

Manko ridică dalta. Mușchii se încordară în valuri pe brațele lui bronzate.

— Ce dracu’ faci aici?

— Fac fotografii.

Steve îi flutură pe sub nas aparatul de fotografiat, care era proba numărul unu în favoarea lui.

— Vreau să văd cum stau lucrurile pe aici.

— Și ce căutai în cutia cu bijuterii a domnului B?

Vocea lui Manko avea un accent de New England. Probabil din clasa muncitoare a orașului Boston.

— Căutam niște probe.

— Ce probe?

Manko nu se străduia deloc să își mascheze suspiciunile.

— Astea sunt informații confidențiale. Dar tu ce cauți aici, Manko?

— Curăț balconul care a fost atacat de o ciupercă.

Bărbatul ridică din nou dalta.

— Kat știe să ești în dormitorul ei?

Kat. Angajatul se pare că era foarte bun prieten cu stăpâna casei.

Atunci observă ceasul, strălucind pe încheietura lui Manko. Un ceas de scafandru Breitling Superocean, cu ecranul foarte mare, care funcționa până la nouă sute de metri adâncime.

— La naiba! exclamă Steve.

•

— Spune-mi cu cuvintele tale când ai observat că Charles are probleme.

Cu cuvintele tale.

Era un tic avocățesc. Ale cui cuvinte le putea folosi Katrina, dacă nu pe ale ei? Doar nu pe ale lui Abraham Lincoln!

— După cum le-am spus și polițiștilor, lui Steve și tuturor celorlalți, Charles era legat ca de obicei. L-am mângâiat puțin cu pisica cu nouă cozi, apoi am făcut partida obișnuită de sex oral, cu gura plină de apă fierbinte. Asta îi plăcea cel mai mult. După ce a ejaculat, m-am dus la bar și mi-am turnat o votcă Stolichnaya. Am auzit ceva și când m-am uitat la Charlie, se agita și cârâia ca un curcan. Ia stai puțin.

Katrina făcu o pauză și își mușcă buza.

— Dacă mă gândesc mai bine, e posibil să fi băut Grey Goose. Mă rog. Am alergat la el și era vânăt. Doar fața, nu și testiculele. Până când am reușit să-i scot gulerul, el nu se mai zbătea.

Se aflau în sufragerie și stăteau pe o canapea crem, care după spusele Katrinei era făcută la comandă în Roma. Purta niște pantaloni roșii de mătase și o bluză brodată cu imprimeuri orientale. Băuse deja de una singură o jumătate de sticlă de Chardonnay. Victoria se mulțumi cu un pahar de apă minerală cât timp o ascultă pe Katrina povestind.

— Dacă îmi puneți aceleași întrebări de o mie de ori înseamnă că va trebui să depun mărturie, nu?

— Încă nu știm.

Victoria observă că striațiile fiecărei dale de pardoseală erau aliniate cu striațiile dalei alăturate.

— Dacă după ce îi interogăm noi pe martorii acuzării rămâne loc de îndoieli fondate, este posibil să fii nevoită să depui mărturie.

— Dar nu este riscant?

— Nici pe departe la fel de riscant ca atunci când îți minți avocatul, îi spuse Steve intrând grăbit în cameră, cu Manko pe urmele sale. Nu te-am prevenit, Katrina? Ce dracu', nu te-am prevenit?

— Ce s-a întâmplat, Steve? întrebă Victoria.

— Păi, înainte de toate, clienta noastră e o parașută.

— Nu-ți permit să îi vorbești așa, sări Manko.

— Du-te dracu', barcagiule!

Cu fața roșie ca sfecla, Steve o amenință pe Katrina cu degetul arătător.

— Știi ce urăsc eu mai mult decât o femeie care își ucide soțul? O femeie care își minte avocatul.

Katrina lăsă calmă paharul cu vin pe măsuța de mahon, cu un gest plin de grație.

— Chet, ce i-ai spus?

— N-am zis nimic.

Katrina își încrucișă picioarele îmbrăcate în pantalonii roșii de mătase.

— Care este problema, Steve?

Steve o maimuțări pe un ton batjocoritor:

— „I-am fost fidelă lui Charles de când m-a cerut de soție."

— Deci despre asta era vorba.

— Exact. De cât timp te culci cu Manko?

— Mai contează?

— Contează că ne-ai mințit. Și dacă ai mințit o dată…

— Tot ce v-am spus în rest este adevărat!

— Cu cine altcineva ți-o mai pui?

— Steve, de ce trebuie să fii atât de vulgar?

— Chet este singurul meu amant.

— Cum, n-ai niciun antrenor de golf? Sau un instructor de aerobic? Niciun grădinar transpirat pe care să-l inviți în casă la o limonadă și la una mică?

— N-ai niciun drept…

Manko se apropie de Steve

— Taci din gură!

Steve înfipse un deget în pieptul lui Manko, surprinzându-l, deși acesta din urmă îl domina ca statură.

— Așteaptă că discut și cu tine după aia!

Victoria îl urmări pe Steve care preluă controlul, înfigându-și picioarele în podea ca un stâlp de telegraf plantat în fața măsuței de cafea, țipând și informând-o pe Katrina că în toți anii lui de experiență nu a cunoscut o persoană mai inconștientă, că el ar trebui să renunțe la caz și să o lase să mintă alt avocat, și că o să aibă noroc dacă n-o linșează jurații înainte de a da verdictul. La început Victoria crezu că Steve se preface pentru a o speria pe clientă. Apoi, când Steve îl apucă pe Manko de braț și îi smulse ceasul de la încheietură, își dădu seama că Steve își pierduse controlul.

Steve începu să-i fluture ceasul pe sub nasul Katrinei:

— Mă lași să mă fac de râs cu prostiile alea cum că ți-ai fi iubit soțul. Ba mai rău, mi-ai întins o capcană. L-am trecut pe Manko pe lista martorilor, dar el nu trebuie să depună mărturie. Nici tu nu ai nicio șansă să depui mărturie, pentru că nu ne permitem să te interogheze Pincher.

— Numai pentru că m-am culcat cu Chet?

— Dar de ce folosești trecutul? o întrebă Manko.

— Nu ți-am spus să taci din gură? Nu am timp pentru certuri de îndrăgostiți.

Katrina răspunse:

— M-am culcat, mă culc, poate mă voi culca din nou cu el. Care este problema?

— Spune-i, Victoria. Explică-i astfel încât să înțeleagă.

— Pincher va prezenta aventura ta amoroasă ca pe un motiv de crimă.

Katrina începu să râdă:

— Ce motiv? Să fiu împreună cu Chet? Să mă căsătoresc cu el? *Să fim serioși*!

— Adică ce vrei să spui? interveni Manko.

— Chet, tu ești adorabil în felul tău, dar ești doar o partidă bună de sex și atâta tot. Nu începe să spui prostii!

Katrina dăduse la o parte masca pe care o purta în înalta societate din Coral Gables. Oricum nu i se potrivea prea bine. Fruntea i se umpluse de cute din cauza supărării, semn că era încă departe de prima injecție cu Botox.

— Ei și ce dacă am mințit despre fidelitatea mea față de Charles? Nu l-am omorât eu.

— Nu singură! răspunse Steve.

— Ce vrei să spui?

Ochii lui Steve ardeau ca flăcările. Victoria se gândi că Steve își scosese la iveală latura sa sălbatică și periculoasă.

— Cât timp te-ai aflat la bar, Charles n-a avut nicio problemă. Dacă ar fi scos vreun zgomot, ar fi fost pentru a-ți spune să-l dezlegi. Te-ai uitat la el

și apoi te-ai întors spre coridor, unde se afla Manko, lipit de perete, în afara unghiului vizual al camerei de filmat.

— Ești nebun! îi spuse Katrina.

Manko își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt:

— Nu poți arunca chestia asta în cârca mea.

— Bineînțeles că nu pot, deșteptule!

Steve îl înșfacă pe Manko de tricou și îl îmbrânci.

— Dacă aduc numele tău în discuție, nu fac decât să îmi implic clienta într-o crimă cu premeditare. Dar Pincher poate face acest lucru, chiar dacă eu n-am cum.

— Poate pe dracu'! pufni disprețuitor Manko.

— Pui pariu? Se vede umbra unei persoane pe caseta video. Pincher mi-a spus că a trimis deja caseta la departamentul tehnic al Judiciarului.

„Nu-i adevărat", se gândi Victoria, dar nu rosti o vorbă.

— Vor putea să precizeze înălțimea și greutatea persoanei respective. Pe cât pui pariu că e un tip de un metru nouăzeci, care cântărește nouăzeci de kilograme, și are un creier de dimensiunea unui bob de mazăre?

— Mai du-te dracu'!

— Privirea Katrinei poate fi interpretată ca un semnal pentru persoana din umbră. El se strecoară de-a lungul zidului, pentru că știe până unde bate camera. Se duce spre pat, strânge mai tare gulerul lui Charles și îl sugrumă.

— Pentru asta sunt plătiți avocații, pentru a inventa porcării de genul ăsta?

— Doar așa, din curiozitate, zi-mi și mie dacă ai cazier. Pentru că eu pun rămășag pe cât vrei tu că răspunsul este da.

— Doar câteva arestări pentru bătăi prin baruri, răspunse Manko.

— Ei bine, acum o să intri în clubul seniorilor!

•

Victoria conducea, iar Steve stătea întins pe locul din dreapta, cu un picior proptit de bordul mașinii. Se îndreptau spre nord pe Old Cutler Road, pe sub copacii de banian. Fără a-i cere voie, Steve începu să rotească butonul radioului. Alese un post unde Loudon Wainwright III se proclama ca fiind ultimul bărbat de pe pământ.

— Ce a fost cu sceneta de mai devreme? Am avut impresia că o să faci infarct.

— M-am gândit că o să primesc mai multe răspunsuri sincere dacă le dau impresia că o să le sparg bibelourile de prin casă. A fost un joc. Dar pe de altă parte am fost și foarte supărat.

— De ce i-ai mințit despre Pincher?

— Trebuia să văd ce reacție au Manko și Katrina.

— Și care e concluzia?

— Katrina spune adevărul. Nu l-au omorât nici ea, nici Manko pe Charlie.

— Și pe ce se bazează concluzia ta?

— Au trecut de testul poligrafului uman.

— Las-o baltă!

— În prima zi am crezut că minte când a negat că l-a ucis pe Charles.

— Dar mie mi-ai spus că o crezi!

— Am înfrumusețat și eu situația. M-am temut că n-o să te implici din tot sufletul dacă ai crede că este o criminală.

— Asta este o insultă la adresa mea. Doar sunt o profesionistă.

Steve se rezemă înapoi de spătarul scaunului cu ochii închiși. Pat Benatar cânta la radio despre crimele pasionale.

— Oricum, Katrina ne-a mințit, dar numai în ceea ce privește fidelitatea față de Charles. Asta m-a făcut să mă înșel și mi-a dat impresia că ea l-a ucis.

— Dar după cum ai spus și tu, dacă a mințit o dată…

— Trebuie să ai încredere în mine. Nu l-a ucis ea.

— Nu există un detector de minciuni uman.

— Bine, atunci să zicem că este vorba despre intuiție. Intuiția îmi spune că nu este o criminală.

— Nu poți lua decizii bazându-te pe intuiție.

— Dimpotrivă, așa iau toate deciziile importante. Ar trebui să încerci și tu o dată.

28.

MAREA CEA ADÂNCĂ ȘI ÎNTUNECATĂ

— Pe Bigby nu-l deranjează că ieșim împreună?

— Dar tu crezi că noi am fost la o întâlnire?

— Păi, am luat cina împreună.

— Pentru a discuta afaceri.

— Unii bărbați nu suportă ca logodnicele lor să facă așa ceva.

— Bruce nu este gelos. În plus, știe că n-aș face niciodată așa o prostie.

Lui Steve nu-i plăcu ultima remarcă. Adică cea mai mare prostie pe care o putea face era să se îndrăgostească de el… Parcă bătrânul Eldo pe alee, alături de mașina Victoriei.

— Intri să bem un păhărel?

Victoria scutură negativ din cap:

— Sunt epuizată.

În timp ce coborau din mașină, Steve adăugă:

— Bobby este la Teresa, așa că avem toată casa la dispoziție.

Victoria arboră o privire acuzatoare:

— Solomon, te dai la mine?

— Cine, eu? Nici vorbă. Am crezut doar că…

În copacul vecinilor se afla o mierlă care își cânta aria. Ce-i spusese oare Bobby despre mierle? Îi spusese că doar masculii cântă noaptea și își caută o pereche până la răsărit. În capul lui Steve începu să răsune un vers dintr-un cântec al lui Jimmy Buffet: „Hai să ne îmbătăm și să ne-o punem”.

— Ce ai crezut, Solomon?

Nu era nici el prea sigur. Știa că Victoria n-avea nicio intenție să se arunce în brațele lui. Îi spusese pe un ton decis, la birou, că acel capitol era

încheiat. Primul lor sărut fusese și ultimul. Atunci ce naiba făcea el? Mierla din copac începu să cânte cu o octavă mai sus. Nu cumva mierloiul ăsta afurisit râdea de el?

— Ce înseamnă asta? întrebă Victoria, privind spre casă.

— Ce?

— Tu ai lăsat ușa deschisă?

Steve păși pe aleea pietruită, îndreptându-se spre casă. Balamaua de sus a ușii era smulsă, iar ușa era deschisă și stătea într-o rână.

— La naiba!

Steve trase ușa cu precauție, dar partea de jos se frecă de dalele de piatră și rămase blocată.

— Nu intra! Sun la poliție.

Victoria își căută telefonul mobil în geantă.

— Oricine ar fi fost, a plecat de mult. Sper că nu mi-a furat mingea cu autograf de la Barry Bonds.

Steve zgâlțâi ușa. Partea de jos scârțâi și se deplasă cu câțiva centimetri. I se păru că aude zgomotul unor tălpi de cauciuc pe gresie, și în următoarea clipă ușa zbură din balamaua rămasă lovindu-l drept în frunte și peste nas. Durerea începu să zvâcnească arzătoare în spatele ochilor lui. Când ușa căzu peste el, văzu ca prin ceață o siluetă care ieși alergând din casă și trecu pe lângă el. O auzi pe Victoria țipând, auzi bubuitul pantofilor pe caldarâm și avu impresia că în țeasta lui se aflau doi bolovani uriași care se loveau cu furie unul de celălalt.

Câteva clipe mai târziu, Steve se ridicase în picioare și se clătina în direcția omului invizibil. În întuneric Steve nu putu să observe decât dungile fluorescente de pe bascheții atacatorului. Pantofii o cotiră pe Solana Road și se îndreptară spre Poinciana. Steve îi urmă.

— Steve! Nu te duce după el!

Victoria striga în urma lui, dar sunetele aveau ecou: auzea fiecare cuvânt de două ori.

Steve își dădu seama că nu alerga în linie dreaptă. I se părea că vede niște luminițe puternice, și își dădu în cele din urmă seama că erau razele subțiri ale lunii, presărate ca niște licurici pe strada umbrită de sălcii dese. Aerul mirosea a iasomie, iar Steve simți că își recapătă puterile. Atacatorul nu era un alergător prea bun; dacă ar fi fost, până acum l-ar fi lăsat de mult în urmă. Când ajunse la Malaga, Steve observă că străinul purta un trening închis la culoare și că avea capul acoperit cu ceva, dar nu putu distinge cu ce.

Sirena poliției urla undeva în depărtare. Steve se afla cu vreo treizeci de metri în urma atacatorului când traversară LeJeune, ferindu-se de mașini. Claxoanele începură să zbiere. Capul îi zvâcnea de durere, dar picioarele își recâștigaseră echilibrul, iar plămânii respirau din nou ritmic. Nu era decât o problemă de timp să-l prindă din urmă.

— Hei, tâmpitule! Nu poți să alergi mai repede ca mine.

Nu primi niciun răspuns.

Trecuseră din Miami în Coral Gables și se aflau pe strada Gerona, într-un cartier luxos de case construite în stil mediteranean. Nu era decorul cu care era obișnuit Steve. Drumul se înfunda, căci se îndreptau spre canalul Gables, care începea chiar în spatele caselor de pe Riviera. Dacă bărbatul cunoștea zona, avea să dea colțul pe Rivera. Dacă nu, n-avea decât să facă o baie în canal.

— N-ai nicio șansă, idiotule! urlă Steve.

Nici de data asta nu primi răspuns, dar acum Steve era destul de aproape cât să observe că omul purta o mască de schi. Putea să-i audă respirația.

— Ai obosit nenorocitule, nu-i așa?

Bărbatul traversă strada Riviera și sări peste bordură, luând-o la goană prin curtea unei case mari construite în stil spaniol. Omul dispăru într-un tufiș de hibiscus.

Habar n-are unde se află. O să se blocheze când ajunge la apă.

Steve îl urmă. După câțiva pași în curtea întunecoasă, simți că piciorul i se prinsese în ceva. Zbură pe burtă cu capul înainte, nimerind chiar în tufișul de hibiscus.

A naibii stropitoare!

Se ridică cu greu în picioare, se strecură pe lângă casă și se trezi în grădina din spate. Unde era atacatorul lui?

Curtea interioară pietruită era iluminată cu spoturi, care proiectau o strălucire gălbuie peste apele întunecate ale canalului. Un doc de lemn se întindea în continuarea unui dig de beton. O barcă cu pânze lungă de vreo nouă metri era ancorată la doc. La pupa ambarcațiunii se afla un caiac din fibră de sticlă. Nu se zărea în jur niciun bărbat cu bascheți fluorescenți îmbrăcat ca pentru o pârtie de schi. Pe apă se afla o ambarcațiune Boston Whaler care se îndrepta spre golf. La cârma acesteia stătea un bărbat cu șapcă pe cap.

— Hei, ai văzut pe cineva prin jur?

— Speram să văd niște bibani de recif, dar n-am avut noroc.

Când ajunse la doc, siajul ambarcațiunii Whaler cutremură vasul cu pânze, ale cărui parâme se smuciră ușor din tacheții de pe mal. Steve studie ambarcațiunea care era parțial luminată de spoturi. Bărbatul putea să fi urcat în cabină. Era posibil să fie ascuns acolo în continuare.

Steve se aplecă spre caiac și ridică o vâslă. Era de plastic, așa că nu-i era de mare folos. Ar fi preferat o bâtă de baseball, și șansa de a-i aplica individului un upercut, care să-l lase lat. Cu vâsla pregătită, merse de-a lungul docului, plăcile vechi de lemn scârțâind prelung sub pașii lui. Undeva, dincolo de canal începu să schelălăie un câine. Insecte nevăzute umpleau aerul de sunete, cântându-și ariile lor nocturne.

Cine naiba era individul acesta? Steve nu credea că vreun spărgător inofensiv de cartier, ba chiar avea un suspect. Cu câteva ore mai devreme îi

spusese lui Manko că exista o casetă care îi dădea de gol prezența la locul crimei. Steve improvizase. Nu credea că Manko sau Katrina îl omorâseră pe Barksdale. Și se îndoia că cineva ar fi putut transforma caseta alb-negru de proastă calitate într-o dovadă zdrobitoare. Acum Steve se întreba dacă nu cumva poligraful uman se defectase.

Manko ar vrea să fure caseta numai dacă ar fi vinovat.

Dar de ce să-i spargă casa? De ce nu se dusese la birou? Cel mai ciudat era faptul că Steve chiar luase caseta acasă, pentru a o vedea la un video mai bun, dar Manko n-avea de unde să știe acest lucru. Lui Steve îi era greu să descifreze misterul, mai ales acum când capul îi atârna pe umeri ca un sac de nisip.

Stând pe doc și ascultând valurile care se spărgeau încet de carena bărcii, Steve încercă să privească silueta atacatorului cu ochii minții. Era la fel de solid ca Manko? E greu să descrii un om după ce l-ai fugărit prin beznă. Până și oamenii atacați în miezul zilei descriau cu dificultate infractorii.

Cu o mână pe balustrada de la pupa și cu vâsla în cealaltă mână, Steve se chiori în cabina întunecoasă.

— Manko, tu ești?

Nu primi răspuns.

— Ieși de-acolo. Hai să discutăm.

Tot nimic.

Apoi avu senzația că o scândură cedează sub picioarele sale. Steve se răsuci, văzu strălucirea metalică și se feri. Un obiect șuieră pe deasupra capului său. Bărbatul îmbrăcat în costum de schi legăna mânerul unui vinci greu de crom, care îl rată pe Steve la mustață. Lovitura ratată îl dezechilibră ușor pe atacator, care începu să se clatine. Steve își răsuci șoldurile și legănă vâsla, țintind către capul bărbatului, dar pentru că stătea ghemuit, lovitura nu își atinse scopul. Vâsla nimeri

în umărul bărbatului și îl dezechilibră fără a-l dărâma.

— Nenorocitule! șuieră bărbatul.

Individul își recâștigă echilibrul și îl lovi cu mânerul vinciului. Steve ridică vâsla, pentru a para o lovitură care se lăsă așteptată. Bărbatul râse, fandă încă de două ori, apoi își ținti lovitura către fața lui Steve. Steve blocă vinciul cu vâsla și simți o durere ascuțită. Își forțase încheietura, ca și cum ar fi dat cu bâta într-o minge foarte rapidă. Vâsla zbură cât colo din mâna lui.

La naiba!

— Îți rămân dator, nenorocitule, spuse bărbatul ridicând cu dreapta mânerul vinciului.

— De ce nu-ți dai jos masca, să rezolvăm problema pe cale amiabilă? îl invită Steve de parcă ar fi negociat un contract de asigurare.

— Du-te dracu', nenorocitule!

Du-te dracu', *nenorocitule*? Cu un vocabular atât de limitat, nu era de mirare că individul se făcuse infractor.

Bărbatul se apropie de Steve, care începu să pășească înapoi. Un picior îi alunecă de pe doc și scăpă în gol. Bătând aerul cu brațele pentru a-și regăsi echilibrul, Steve căzu pe spate. Auzi zgomot de sticlă spartă când lovi cu capul becul de la pupa ambarcațiunii, și apoi căzu în apa întunecată. Era convins că făcuse zgomot în cădere, dar nu auzi nimic și nici nu simți nimic când se scufundă sub apă.

Pentru o clipă totul în jurul lui se întunecă, iar Steve se întrebă:

Dacă mi-am pierdut cunoștința, cum de sunt conștient de acest lucru?

Scufundându-se tot mai adânc în apele reci ale canalului, se afla în starea aceea de trezie dintre zi și noapte, dintre somn și veghe. Era amețit, dar suficient de conștient încât să-i fie frică. Frică de înec, de aligatori și de individul care s-ar fi putut arunca după el pentru a-i crăpa capul. Steve

deschise ochii și constată surprins că totul în jurul lui era întunecat.

Bineînțeles că este întuneric. Doar sunt pe fundul unei mări adânci și întunecate.

Dintr-odată simți nevoia acută de a respira. Își dorea să respire mai mult decât orice altceva pe lume. Atinse fundul apei cu picioarele, își îndoi genunchii și se proiectă în sus. Trecu nefiresc de mult timp până reuși să ajungă la suprafață. Când simți în sfârșit aerul rece care îi lovi cu putere obrajii, inspiră lung și cu sete, apoi înotă spre scara docului. Ținându-se de o bară pe care erau încrustate diverse scoici, se opri pentru o clipă și ascultă. Nu dorea să își ridice capul la suprafață ca să-i împrăștie cineva creierii pe doc.

Era liniște deplină. Urcă prima treaptă și așteptă. Mai urcă o treaptă.

Își iți capul deasupra docului. Nu era nimeni împrejur. Nimeni care să-i spună că e un nenorocit.

Atunci o ușă din sticlă se deschise în spatele casei și o voce de bărbat strigă:

— Hei, amice, e interzis înotul aici.

TRIBUNALUL CIRCUITULUI JURIDIC NUMĂRUL UNSPREZECE, DIN MIAMI-DADE, FLORIDA
TRIBUNALUL PENTRU MINORI

Cu privire la: R.A.S., minor Cazul nr. 05-09375
(caz de dependență a minorului de tutore)

PROCES-VERBAL AL DEPARTAMENTULUI DE PROTECȚIA COPILULUI

1. *Acest proces-verbal a fost elaborat în conformitate cu Secțiunea 39 a Reglementărilor Statului Florida, de către Doris Kranchick, medic, numită de*

către Departamentul de Protecție a Familiei.

2. *R.A.S., un băiat în vârstă de unsprezece ani, este un copil cu tulburări de dezvoltare, care are simptome de autism și sindromul idiotului savant. Copilul are nevoie de teste specializate, tratament, terapie și un program educațional personalizat.*

3. *R.A.S. se află în prezent în custodia temporară a unchiului său Stephen Solomon, care nu a dezvăluit circumstanțele exacte în care R.A.S. a ajuns să locuiască împreună cu el.*

4. *Mama băiatului, Janice Solomon, a fost recent eliberată din închisoare, după o condamnare pentru infracțiuni multiple de abuz de droguri și de furt. Identitatea și adresa tatălui biologic al băiatului sunt necunoscute.*

5. *Stephen Solomon a solicitat instanței să i se acorde drepturi legale de custodie pe termen lung asupra minorului, conform Secțiunii 39.623. Subsemnata a ajuns la următoarele concluzii*:

> **A.** *Educația la domiciliu oferită de domnul Solomon constă în principal din lecturi nesupravegheate, inclusiv rapoarte de criminologie și procese-verbale de autopsie, care sunt nepotrivite pentru un copil.*
>
> **B.** *Domnul Solomon a refuzat propunerea mea de a efectua teste medicale asupra copilului, inclusiv testele de stimulare magnetică transcraniană repetată* (*SMTR*). *De asemenea, nu a permis copilului să*

participe la programele de terapie organizate în cadrul Proiectului-Pilot de Studiere a Autismului, desfăşurat la Spitalul Rockland.

C. *Domnul Solomon are o viaţă profesională care nu poate fi descrisă altfel decât haotică. Ca avocat a fost în nenumărate ocazii arestat pentru sfidarea instanţei şi are reputaţia de a se comporta bizar în sala de judecată. De aceea, deşi manifestă o afecţiune evidentă faţă de R.A.S., domnul Solomon nu este pregătit să acţioneze ca tutore al unui copil cu astfel de nevoi speciale.*

RECOMANDARE

Subsemnata recomandă ca petiţia pentru custodie a lui Stephen Solomon să fie respinsă, iar R.A.S. să fie pus sub tutela statului şi să fie transferat într-o instituţie specializată, unde să se efectueze teste şi tratamente obligatorii, sub supravegherea Departamentului de Protecţie a Familiei.

Cu stimă,
Doctor Doris Kranchick

29.

IUBIREA ESTE PRETUTINDENI

— Ce porcărie! Ce porcărie ordinară!

Strângând un exemplar din raportul lui Kranchick într-o mână și presând o pungă de gheață pe tâmplă cu cealaltă, Steve se plimba încoace și-ncolo prin birou. Cravata îi stătea strâmbă la gât, era roșu la față și avea un cucui cât o castană în mijlocul frunții. În jurul ochilor avea niște vânătăi stacojii. Arăta ca un raton furios. Victoria stătea la biroul ei, urmărindu-l îngrijorată. Bobby stătea așezat turcește pe un scaun, cu nasul ascuns într-o carte.

— Stai numai să mă întâlnesc cu Kranchick în sala de judecată.

— Îmi pare foarte rău. Poate dacă nu mă ridicam de la masă…

— N-are nicio legătură. Pe tine te-a plăcut. Cică viața mea este haotică. Trebuie să fii în comă ca să nu ai viața haotică!

— Poate că ar trebui să te calmezi înainte să îți planifici strategia pentru proces.

— Sunt calm!

— N-ar fi bine să discutăm despre spargere? Chiar crezi că a fost Manko?

Steve aruncă punga cu gheață pe birou.

— Cine altcineva putea să fie?

Discutaseră despre acest lucru ore în șir cu o seară înainte, când Steve se întorsese ud leoarcă și plin de vânătăi acasă. Intrusul fusese în birou. Servieta lui Steve fusese mutată de la locul ei, dar din casă nu lipsea nimic. Caseta filmată de camerele de siguranță se afla în aparatul video, exact unde o lăsase. Ce căutase hoțul? Nimic nu

părea să aibă sens. La ce bun să fure caseta, dacă Pincher avea oricum un exemplar?

— O să-l întrebi pe Manko dacă a fost el?

— Fără dovezi, nu am cum.

— Ieri l-ai acuzat de crimă deși credeai că e nevinovat, dar azi nu vrei să-l acuzi de o infracțiune pe care ești convins că a comis-o?

— Să vedem ce se întâmplă după ce criminalistul analizează caseta.

O muscă intră bâzâind în birou pe fereastra de deasupra tomberonului, iar Steve începu să o vâneze cu foaia pe care era scris raportul. O nimeri din prima, apoi despături din nou foaia și citi cu voce tare:

— „Are reputația de a se comporta bizar în sala de judecată." Kranchick m-a urât de la bun început.

— Pentru că nu te-ai culcat cu ea, spuse Bobby fără a-și ridica privirea din carte. N-ai vrut să-ți bagi șurubul în piulița ei.

— Bobby, acesta este un comentariu deplasat, îl informă Victoria.

— Da, las-o mai moale cu prostiile astea.

— Niciun bărbat nu vrea să și-o pună cu ea. O să-i spun și judecătorului acest lucru.

— Ba n-o să-i spui nimic!

— Nimeni nu vrea să facă una mică cu ea.

— Bobby, termină!

— Să îi mângâie pisicuța!

— Încetează. Ce citești tu acolo?

Ridicând o carte zdrențuită, Bobby spuse într-o franceză impecabilă: *Spânzurarea, strangularea, sufocarea și înecarea.*

— Dacă e pornografie, arunc-o.

— Este un manual de medicină legală din secolul al XIX-lea.

— Nu-l mai citi. Nu este o lectură potrivită pentru un copil.

— Ba da.

— Kranchick n-ar fi de acord. Vrei să te ia de lângă mine?

— Nu!

Copilul începu apoi să îngâne încet:

— Nu, nu, nu, nu…

— Îmi pare rău, uite ce-am făcut.

Băiatul se legăna pe scaun. Victoria își aminti de prima seară când îl vizitase pe Steve. Bobby o stropise cu un pistol cu apă, apoi fugise în casă unde se așezase pe canapea și începuse să se legene înainte și înapoi, retras într-un colț întunecat al minții sale.

— Nu, nu, nu, nu…

Băiatul era într-o stare jalnică. Dacă se comporta astfel în sala de judecată, Steve nu avea nicio șansă.

— Bobby, nu vrei să ne jucăm de-a anagramele? întrebă ea.

Ar fi făcut orice ca să-l calmeze.

— Nu, nu, nu, nu…

Steve se îndreptă spre Bobby și îl ciufuli cu afecțiune. Băiatul își răsuci capul, astfel încât palma unchiului său să îl mângâie pe obraz. După câteva clipe, Bobby își frecă chipul de mâna lui Steve ca un pisoi mulțumit, ridică manualul franțuzesc de medicină legală și-și continuă lectura ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Steve începu să se învârtească iar prin birou, legănând raportul ca pe o bâtă de baseball și imaginându-și probabil că în fața lui se afla fie o minge, fie doctorul Kranchick. Băieții Solomon o îngrijorau. Bobby începuse să regreseze, iar Steve era mult prea arțăgos. Situația lui Bobby necesita logică și rațiune, strategie și finețe, dar Steve plănuia un atac de artilerie.

— O să o demasc pe impostoare! Ce referințe are ea? Are vreun pic de compasiune? Înțelege că iubirea este mai importantă decât diagramele și testele?

— Steve…

— L-am dus pe Bobby la spitalul ei. Au vrut să-i facă o perfuzie cu Valium pentru niște teste, dar nu le-am dat voie.

— Cine sunt experții tăi? Ce strategie ai?

— Știi cum miroase în spitalul ăla? A amoniac și a apret. Dacă aș putea să aduc putoarea aia în sala de judecată, niciun judecător nu l-ar încredința pe Bobby statului.

Își pierduse controlul. Nu era obiectiv și n-avea niciun plan.

— Dacă pierdem, îmi fac bagajele și plec.

— Renunți la avocatură și devii fugar?

— Dacă asta e singura soluție, da.

— Te-ai gândit să îți iei un avocat?

— Cine ar putea să se ocupe de caz mai bine decât mine?

— Cineva care nu este implicat afectiv.

— Ai vorbit cu Vulturul Marvin, așa-i? „Un avocat care se reprezintă pe sine are un client idiot", îl maimuțări Steve.

— Marvin are dreptate.

— Nu și de data asta. Mesajul meu este că iubirea depășește toate obstacolele.

— Parcă am mai încercat odată ideea asta. Mai ții mine sloganul „Katrina îl iubește pe Charles"?

— Aia a fost o vrăjeală de tribunal. Iubirea nu înseamnă să cumperi ceasuri și diamante. Înseamnă să pui persoana respectivă pe primul loc. Bobby are nevoie de cineva care ar face totul pentru el, nu de medici care vor să publice lucrări pe seama lui. El are nevoie de mine.

— Nu știu dacă este suficient pentru a câștiga procesul.

— Ai văzut filmul ăla englezesc, *Pur și simplu dragoste*?

— Da, și mi-a provocat o criză de hiperglicemie.

— În prima scenă, vedem multe cupluri care se întâlnesc la aeroport. Îndrăgostiți care se îmbrățișează, se sărută, se regăsesc unii pe alții.

Hugh Grant spune că e o greșeală să credem că lumea în care trăim este plină doar de ură și lăcomie.

— Sigur că da. Este o lume în care curg râuri de lapte și miere.

— El vrea să spună că iubirea este peste tot în jur dacă știi să o cauți.

Avea o privire pierdută și aproape fericită. „Într-un decor potrivit, cum ar fi un concert de-al lui Barry Manilow sau la un seminar despre Kahlil Gibran pentru începători, privirea aceasta ar fi potrivită," își spuse Victoria. Dar într-un birou mizerabil situat deasupra tomberoanelor de gunoi, când se confrunta cu amenințarea de a-și pierde nepotul, detașarea lui Solomon era alarmantă.

Și-a pierdut mințile.

— Îmi amintesc scena. Când am văzut-o, m-am gândit că o să fie o dulcegăraie de film.

— Așa este iubirea. Dincolo de sacrificiu și de grija pentru celălalt. E ca un cântec al lui Sinatra. Raze de lună deasupra golfului. Un cățeluș care deschide ochii pentru prima dată.

— Unde a dispărut Solomon pe care îl cunosc eu și care dresează papagalii să se găinățeze pe avocatul acuzării?

— Când mă uit la Bobby cum doarme, îmi dau lacrimile. Asta o să-i spun judecătorului. O să transform fiecare emoție în dovezi admisibile pentru proces.

„E clar", se gândi Victoria. Rechinul de tribunal era un romantic incurabil. Și ca orice romantic adevărat, era gata să se bată cu morile de vânt, călare pe o mârțoagă și înarmat cu o sabie ruginită.

— Tot nu înțeleg cum te vor ajuta lucrurile astea să câștigi procesul.

— Asta e toată frumusețea. Este chiar în capitolul treizeci și nouă al Regulamentului, îi spuse Steve înșfăcând o carte de pe birou. Uite! Secțiunea opt-zece, subsecțiunea cinci. Instanța trebuie să ia în considerare „iubirea, afecțiunea și

alte legături afective dintre copil și persoana care solicită custodia". Dacă judecătorul respectă această regulă, o să câștig.

— Și cum rămâne cu raportul lui Kranchick?

— Nu-ți face griji. O să șterg pe jos cu raportul ei.

— Cum rămâne cu celelalte criterii din regulament?

— Mă ocup eu și de ele.

Este incapabil să cedeze și să înțeleagă că nu este decât o pradă ușoară pentru adversarii săi. Victoria se întrebă cum l-ar putea face să o asculte. El care era atât de calm când trebuia să rezolve necazurile altor oameni, părea să fie copleșit de propriile probleme.

— Cred că ar trebui să îți cauți un avocat specializat în astfel de cazuri de dependență a copilului de tutore, spuse ea cu diplomație. Ar trebui să lucrezi cu el, ca să transformați minusurile în plusuri. Kranchick crede că îl expui pe Bobby la influențe negative, iar tu îi explici că timpul petrecut la tribunal este benefic pentru dezvoltarea lui.

— Eu îl iau cu mine pentru că ne place să ne petrecem timpul împreună.

— Asta e foarte bine. Toți băieții vor să petreacă mai mult timp cu tații lor.

Chipul lui Steve se lumină brusc.

— Tu te pricepi la chestia asta, Vic! Tu ar trebui să fii avocata mea.

— Nu m-am ocupat niciodată de cazuri legate de tutelă.

— Ești avocat pledant și te descurci cu orice. Poți să joci orice rol fără să te temi de vreun caz sau de vreun avocat.

— Nu mi-e frică, doar că…

— Ce e?

— Este o responsabilitate prea mare. Știu cât este de important acest lucru pentru tine.

— De-asta am nevoie de tine. Nu am încredere în nimeni altcineva.

— Dacă greșesc cu ceva…

— N-o să greșești.

— Îmi pare rău, Steve, dar nu te pot ajuta.

•

Zece minute mai târziu, Steve evalua atitudinea enigmatică a Victoriei Lord. Majoritatea avocaților pe care-i cunoștea aveau niște ego-uri umflate cu pompa și nu erau nici pe departe atât de buni pe cât se credeau. Victoria reprezenta exact reversul medaliei. Ea nu își dădea seama cât este de bună. Modestia ei o făcea să fie cu atât mai eficientă în sala de judecată.

De ce nu voia să-l ajute? Nu putea să înțeleagă. Aruncă o privire spre ea, în partea cealaltă a încăperii. Într-o zi răcoroasă, în care rafalele de vânt zguduiau ferestrele, Victoria era îmbrăcată într-o fustă maro tricotată, cu franjuri în partea de jos. Purta un pulover cu glugă și cizme înalte, căptușite cu blană, cu tocuri înalte, pe care Steve nu le mai văzuse până atunci. Se întrebă dacă nu cumva ajunsese să-i memoreze ținutele, exact așa cum procedase cu fiecare trăsătură și cu fiecare expresie a chipului ei. Avea expresia aceea când se încrunta și își țuguia buzele, atunci când studia o carte de drept; mai avea zâmbetul triumfător, atunci când se lansa spre o victorie, sau privirea misterioasă când se uita undeva în neant. Și mai avea o expresie.

O văzuse doar o dată, numai pentru că își deschisese ochii și constatase că ai ei erau închiși. Atunci când buzele lor se întâlniseră în primul și singurul lor sărut, chipul ei radiase un extaz total.

Steve recapitula conversația pe care o purtaseră cu câteva minute în urmă. O cunoștea pe Victoria destul de bine pentru a-i descifra codurile. I-a sugerat să își angajeze un avocat, fusese foarte politicoasă și foarte discretă. Iar când el a rugat-o să-l reprezinte, ea l-a refuzat. De ce?

Nu putea exista decât un singur motiv.

Steve simți o greutate apăsătoare care îi distruse avântul. Problema nu era faptul că ea nu avea încredere în abilitățile ei.

Crede că nu am nicio șansă. Crede că o să pierd.

30.

INVITAȚIE LA NUNTĂ

O oră mai târziu, Steve încă fierbea din cauza procesului pentru custodia lui Bobby, iar Victoria se documenta pentru procesul de crimă, citind despre apelurile făcute în cazuri precedente și luând notițe cu un scris caligrafic în agenda ei. Interfonul bâzâi și Cece o anunță:

— Hei, Vic. A apărut un bărbat bine la orizont. Fii pe fază!

Bruce Bigby, îmbrăcat într-un costum gri-închis la două rânduri cu niște dungi subțiri albe, intră cu pași ușori pe ușă, o sărută pe Victoria pe obraz și deschise o servietă, toate dintr-o singură mișcare.

— Îmi pare rău că dau buzna așa, iubito. Salutare, Steve.

Bruce se mai uită o dată la Steve:

— Ce ai pățit la față?

— M-am accidentat când mă bărbieream.

— Iubitule, de ce ai venit?

— Avem sute de lucruri de rezolvat. Steve, ar trebui să fii mai atent.

— N-am nimic. Tu ocupă-te de dovlecii tăi, Bruce.

— Unde-ți sunt bunele maniere, colega? îl întrebă Victoria.

— Fructele de avocado nu sunt totuna cu dovlecii, îi explică Bruce.

— Cui îi pasă?

— Steve!

Victoria îi aruncă o privire furioasă.

— Îmi cer scuze, Bruce, dar am avut o zi proastă.

— Nu-i nicio problemă, Steve. Te înțeleg.

„Ce om de treabă”, se gândi Steve. Era atât de echilibrat și imperturbabil. Era de-a dreptul enervant. Steve își dădu seama că îl detesta și îl invidia pe Bigby totodată. După aceea îl cuprinseră remușcările. Îi era dator lui Bigby pentru că încercase să-l ajute cu Kranchick, deși efortul nu avusese niciun efect. De aceea trebuia să compenseze pe loc faptul că fusese un nenorocit:

— Ce mai e nou pe la fermă, Bruce?

— Un front arctic se îndreaptă spre noi. În week-end s-ar putea să fim nevoiți să aprindem focuri de protecție în livezi.

— Dacă ai nevoie de ajutor, eu sunt omul tău.

Steve nu știa ce ar fi mai rău, să-i înghețe fundul în frig sau să-l urmărească pe Bigby sărutându-se cu Victoria la lumina unui foc.

— Vorbesc serios. Dacă vrei să dai foc la recolte, cheamă-mă pe mine.

— Se dă foc la câmpurile de trestie de zahăr, nu și la copacii de avocado. Dar este o ofertă bună.

Bigby începu să vorbească în șoaptă:

— Mi-a spus Vic. Îmi pare rău pentru raportul doctoriței. Putem să discutăm despre acest subiect în fața…

— Nu sunt surd, idiotule! îi spuse Bobby.

— Bobby!

— Este vina mea. Robert, îmi cer scuze.

— Deci de ce ziceai că ai venit, iubitule?

Lui Steve i se păru că Victoria era cam nervoasă. Nu îl luase la rost pentru că o deranjase la serviciu, unde avea treabă, dar era un pic iritată.

— E vorba despre nuntă, iubito. Ai uitat?

— Numai despre asta vorbește, se amestecă Steve, iar Victoria îi aruncă o privire amenințătoare.

— Sunt puțin ocupată acum.

Bigby împrăștie conținutul dosarului pe biroul ei.

— Schema locurilor la masă, aranjamentele florale, muzica, discursurile care trebuie să fie

scrise… Vorbesc serios, iubito. Am rămas mult în urmă.

— Îmi pare rău, Bruce, dar a fost o nebunie aici la birou.

— Știu, aveți un proces de crimă, dar…

— Uite ce este, eu o să fac o plimbare pe plajă. Voi rămâneți aici și alegeți-vă farfuriile pentru recepție.

Ar fi preferat să facă o colonoscopie cu un furtun de grădină decât să asculte planurile lor de nuntă.

— Ne-ai putea ajuta să alegem meniul final, sugeră Bigby.

— Eu votez pentru friptură, răspunse Steve.

— Doar dacă e făcută din tofu.

Steve se ridică în picioare.

— Eu o să fiu pe plaja de pe strada 10 dacă aveți nevoie de mine.

— Nu este o plajă de nudiști?

— Ca să vezi. Eu n-am observat.

— Așteaptă puțin, Steve. Vreau să te rog ceva.

— Orice, Bruce.

— Vreau să-mi faci onoarea de a fi unul dintre cavalerii mei de onoare.

— Eu? Nu sunt pregătit pentru așa ceva.

— O să înveți la repetiție.

— Nu știu ce să zic. Dacă cineva se împiedică și cade, poate să mă dea în judecată.

— Mai gândește-te. În biserică vrei să stai în partea miresei sau a mirelui?

— Vreau să stau în partea pentru evrei.

Interfonul bâzâi din nou, iar Cece îi anunță că îi căuta procurorul Pincher. Steve și Victoria schimbară o privire intrigată, iar Steve comută telefonul pe speaker.

— Salutare, Sugar Ray. Pe cine ai mai chinuit azi?

— Am descoperit proba aia despre care am discutat.

Vocea procurorului părea a fi foarte amuzată.

— Minunat. O să trimit curierul la tine.

— Nu ai curier.

— Uitasem. Fii băiat bun și trimite-mi proba printr-unul din curierii tăi.

— Cred că tu și partenera ta ar trebui să veniți aici imediat.

— Și de ce mă rog?

Steve auzi râsete în fundal. Își imagină biroul plin cu angajații lui Pincher.

— Pentru că vreau să vă văd fețele când cazul vostru o să se ducă pe apa sâmbetei.

Râsetele lingușitoare se auziră din nou, apoi convorbirea se întrerupse. Steve se întoarse spre Victoria:

— Pincher vrea să ne atace, dar nu știu cum.

— Atunci cu cât aflăm mai repede, cu atât mai bine.

— Exact. Să mergem.

Victoria își strânse hârtiile și le aruncă în servietă. Fără să facă dezordine, fără să se agite. Steve o admiră pentru că abordase imediat ținuta profesională, pregătindu-se pentru luptă.

— Îmi pare rău, iubitule. Meniul și amplasarea invitaților trebuie să mai aștepte.

— Și florile?

— Alege-le tu. Serios, Bruce. Te pricepi mai bine decât mine.

— Dacă spui tu… acceptă Bruce, dezamăgit.

— Mie îmi plac strelițiile, spuse Steve îndreptându-se spre ușă.

LEGILE LUI SOLOMON

8. *Eu nu înghit orice rahat.*

31.

PARTENERUL MEU

— Solomon, ce s-a întâmplat cu fața ta? Te-a bătut secretara? îl întrebă Ray Pincher.

Steve îl imită cât putu de bine pe Jack Nicholson:

— Soția ta s-a încins cam tare și și-a strâns picioarele prea repede.

Pincher se încruntă, dar membrii echipei lui, respectiv cele două procuroare și Delvin Farnsworth, detectivul de la Omucideri, începură să chicotească.

— Nu mi-a plăcut deloc filmul ăla. A triumfat răul. Ce porcărie mai e și asta?

Steve nu era plătit suficient de bine încât să asculte recenziile lui Pincher.

— Ce voiai să ne spui, Ray?

— Ajungem imediat și la asta.

Victoria și Steve stăteau pe o parte a mesei lungi dreptunghiulare din sala de conferințe a lui Pincher. Fereastra lăsa să se vadă o priveliște frumoasă pentru cei cărora le plac pasarelele de beton de cincizeci de metri înălțime.

Pincher purta un costum negru cu vestă, o cămașă mov, cravată mov și o batistă mov în buzunarul sacoului. Prea mult mov pentru gustul lui Steve.

— Solomon este de obicei un adversar excelent, spuse Pincher întorcându-se spre detectiv. Este un adversar reprobabil, dar excelent. Cu toate astea, în ultimul timp nu a fost în apele lui.

— Pentru asta am bătut drumul până aici?

— Poate pentru că este depășit de situație, continuă Pincher calm.

„Iar începe cu chestiile astea”, se gândi Steve. De ce se transformase întrunirea într-o dispută înainte să înceapă?

Așezat lângă Pincher, Farnsworth își scărpină mustața cu degetul. Lui Steve îi fu imposibil să-și dea seama dacă Gloria Mendez și Miranda Cooper, cele două procuroare, mâzgăleau sau își luau notițe. Steve le cunoștea pe amândouă ca fiind competente, dar cam sperioase în sala de judecată. Niciuna dintre ele nu era în stare să ajungă la o înțelegere rezonabilă cu avocatul apărării de teamă să nu fie ocărâtă de șeful ei. Ca marea majoritate a procurorilor începători, erau blocate într-o înțelegere faustiană. Dacă reușeau să își suporte șeful câțiva ani, să râdă la glumele lui proaste, să-i spună mereu cât de inteligent este, Pincher le deschidea drumul spre o firmă luxoasă de avocatură.

Steve nu reușise niciodată să facă asemenea compromisuri. Avea vreo opt sau nouă ani când tatăl lui îl poreclise „Olaf”, fără să-i spună de ce. Câțiva ani mai târziu, Steve citise în ora de engleză de la liceul Beach High o poezie de-a lui E.E. Cummings, *Îl cânt pe Olaf cel fericit și mare*. Acolo îl descoperise pe Olaf, în tetrametru iambic. „Eu nu înghit orice rahat.”

„Mottoul acesta s-ar putea transforma într-o lege bună”, se gândi Steve, aducându-și aminte că Olaf spunea adevărul doar atunci când simțea împunsătura fierbinte a baionetelor în fund.

— Solomon s-a lăsat păcălit total de clienta lui. Ca un alergător prea lent, care e eliminat din joc. Nu-i așa că am dreptate, Întârziatule?

— Hai să terminăm odată.

Steve nu avea chef să asculte prostiile lui Pincher.

— Părerea mea este că îl preocupă propriile lui probleme legale pe care le are cu tribunalul pentru țânci.

Nenorocitul. Mă întărâtă aducând vorba despre Bobby.

— Să ne limităm la cazul de față, interveni Victoria.

— Ce mai face nepotul tău, Solomon?

Steve nu mușcă momeala:

— Bobby se simte foarte bine. Mulțumesc pentru interes.

— Copilul ăla e cam ciudat. Pe de altă parte, cu arborele genealogic al lui Solomon, nici nu te poți mira.

Steve simți o mână care îi strânse puternic antebrațul. Victoria îi amintea că trebuie să își păstreze calmul. El îi adresă un zâmbet cam strâmb, sperând să o liniștească, dar ea păru și mai alarmată.

— Poate că este o chestie genetică. E o genă rea. Or să-și dea seama până la urmă medicii de la Rockland.

Steve simți un val de căldură invadându-i corpul, ca și cum ar fi deschis capacul unui furnal. Se strădui să vorbească pe un ton calm:

— Spre deosebire de slugile tale care te pupă în fund, eu nu trebuie să mă prefac că ești deștept, amuzant sau că aparții regnului uman. Așa că lasă măgăriile. Spune-ne de ce ne-ai chemat.

Pincher se prefăcu că nu aude sau că nu-i pasă:

— Ce ziceți de sora lui Solomon, mama copilului, care oferea servicii sexuale în schimbul substanțelor halucinogene? Cum se numește chestia asta, Del?

— O târfă drogată, răspunse Farnsworth.

— Așa este. O târfă capabilă să-și trateze propriul copil mai rău decât pe un porc. Bietul copilaș!

Steve simți cum îi curgeau broboane de transpirație pe frunte. Se gândi estimativ cam cât îi mai lipsea până să sară peste masa de conferințe la gâtul lui Pincher. Cât timp avea la dispoziție până

să-l trăsnească Farnsworth în cap cu tocul pistolului?

— Corupția și curvia sunt trăsături specifice ale familiei Solomon. Întotdeauna am considerat tribunalul ca fiind un loc sfânt, dar tatăl lui Solomon era ca negustorii de la Templu.

În mintea lui Steve prinse contur o imagine. Îl ridica pe Ray Pincher de guler, îl arunca prin fereastră și apoi se uita cum i se strivește corpul de pietrișul din curtea tribunalului, care se afla cu nouă etaje mai jos.

— Eu nu înghit orice rahat, spuse Steve atât de încet încât doar Victoria îl auzi.

•

Victoria știu imediat că Steve urma să facă o mare tâmpenie. Îi auzi respirația grea și îl simți că se încordează.

— În ceea ce privește copilul ăla ciudat, îi găsește statul o cușcă potrivită…

— Eu nu înghit… începu Steve în șoaptă.

— … O să-i înfigă ace în creier, să-și dea seama cine e vinovatul: gena Solomon, sau abuzurile târfei drogate.

— … Orice rahat!

•

Steve se aruncă peste masă, dar avu o senzație stranie. Se opri brusc, ca și cum un cowboy invizibil l-ar fi prins cu un lasou. Avu impresia că a rămas suspendat în aer pentru o clipă, apoi se prăbuși înapoi în scaun. Se uită uluit în jur și o văzu pe Victoria care îi înșfăcase cureaua cu atâta putere încât i se albiseră încheieturile degetelor de efort. În fond juca tenis de la patru ani, așa că putea să spargă și nuci cu mâna goală dacă voia.

— Dă-mi drumul.

— Încă nu.

— Mă dezmorțeam și eu un pic.

— Dacă te mai dezmorțești încă o dată, o să-ți rup pantalonii de pe tine.

— Nu face promisiuni din astea dacă nu intenționezi să te ții de cuvânt.

Victoria râse, apoi râse și Steve. Adrenalina începu să scadă, pulsul îi reveni la normal și reuși să se relaxeze. Victoria își retrase mâna, iar Steve își încrucișă palmele la ceafă, rezemându-și capul de ele:

— Sugar Ray, ești cel mai mare și cel mai rău leu din junglă, așa că nu trebuie să faci pipi prin sala de conferințe ca să-ți marchezi teritoriul. Nu știu unde vrei să ajungi, dar bănuiesc că la un moment dat o să ne spui și nouă de ce ne-ai chemat, în felul tău nătâng, cum știi tu mai bine. Până atunci, eu trag un pui de somn. Victoria, trezește-mă la sfârșit.

Steve își rezemă capul de spătarul scaunului și închise ochii.

•

Are încredere în mine! *Are încredere nu numai că o să-l împiedic să comită vreo infracțiune, dar mă lasă să discut personal cu procurorul.*

— Domnule Pincher, dacă aveți vreo probă pentru noi, ar fi minunat să ne-o prezentați chiar acum. Dacă ne-ați chemat aici ca să îmi insultați partenerul, o să depun o moțiune ca să fiți sancționat.

— Ce te superi așa, domnișoară, ți-a luat foc sutienul de începătoare? o întrebă Pincher.

Victoria își ridică imediat capul, ca și cum cineva i-ar fi tras o palmă.

— Nu cumva ați făcut un comentariu referitor la mărimea sânilor mei?

— Am făcut un comentariu referitor la lipsa ta de experiență.

— Ciudat! Mie îmi aduce aminte despre o remarcă misogină pe care ați făcut-o la adresa Gloriei, împreună cu Jack Zinkavich. Ca să vă citez exact, ați spus că ați vrea să vă mâncați masa de prânz de pe fundul ei cubanez.

Victoria o auzi pe Gloria Mendez inspirând adânc. Alături de ea, Miranda Cooper se foi jenată pe scaun. Farnsworth își acoperi fața cu mâna, ascunzându-și rânjetul. Pincher deschise gura ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar nu-i veni în cap niciun răspuns.

— Ești sigură că ai înțeles bine, Victoria? o întrebă Steve deschizând un ochi. Sigur n-a spus că ar vrea să-și mănânce prânzul de pe fundul lui Zinkavich?

— Steve, nu te amesteca!

— Da, să trăiți!

— Nu este o glumă. Domnul Pincher a încălcat legea federală. Dacă vrea, Gloria poate depune plângere la Comisia pentru Șanse egale de angajare și la Comisia de Etică Profesională. Și eu pot face același lucru. Domnule Pincher, vă avertizez că faceți comentariile misogine pe răspunderea dumneavoastră.

— Mamă, Doamne! strigă Steve bătând darabana cu degetele în masa de consiliu. Sugar Ray, poți să te iei de mine cât vrei tu. Dar partenera mea este mai dură decât tine. O să-ți taie boașele și o să își facă cercei din ele.

Victoria observă că Steve o numise partenera lui. Chiar așa spusese: partenera mea.

•

„Partenerul meu”, se gândi Steve. Așa îl numise Victoria.

Dacă ne-ați chemat aici ca să îmi insultați partenerul…

După ce îl trăsese înapoi în scaun, sărise să îl apere. L-a protejat ea pe el, în loc s-o protejeze el pe ea. Dar nu așa e legea naturii? Leoaica este mai feroce decât leul.

— Bine, v-ați distrat destul, spuse Pincher după ce își recăpătă graiul.

Îi făcu semn din cap Mirandei Cooper, care deschise o cutie și scoase din ea o duzină de fotografii lucioase, lăsându-le să alunece pe masă.

Steve și Victoria se uitară la prima fotografie. Prezenta un bărbat și o femeie pe puntea mobilă a unui iaht imens. Femeia era lungită pe scaunul căpitanului, iar între picioarele ei desfăcute se afla un bărbat care stătea în picioare. Ambii erau goi-puști. Era un prim-plan cu cârma din tec strălucind la soare și cu părul negru al femeii răsfirat de vânt. Cei doi fuseseră surprinși în acțiune. Fața femeii se vedea clar, era Katrina Barksdale. Bărbatul stătea cu spatele la cameră, expunându-și din plin fundul.

— Ce o să zică jurații când or să vadă fotografiile astea? întrebă Pincher.

— Probabil că or să se întrebe cine naiba conducea barca, răspunse Steve.

În fotografia următoare se vedea și fața bărbatului. Era Chet Manko, bineînțeles. Avea ochii închiși și mâinile împreunate sub fundul Katrinei. Urmă apoi o serie lungă de fotografii care ilustrau toate pozițiile kamasutra: Katrina călărindu-l pe Manko, el posedând-o pe la spate, în timp ce ea era aplecată peste balustrada vasului, sau amândoi întinși pe punte, în vechea poziție a misionarului. Ultima fotografie o arăta pe Katrina făcându-i sex oral lui Manko.

— Cum e, Solomon? Îți place spectacolul?

— Nu văd care este problema. N-au încălcat nicio lege, poate doar interdicția de a fora la mare adâncime în larg.

— Ce spuneai tu la audiere? „Katrina îl iubește pe Charles”… O să-ți înghiți cuvintele, Solomon.

— Și ce dacă îl înșela? Nu înseamnă că și-a omorât soțul. Dimpotrivă, soțul ei e singurul care ar fi avut motive să comită o crimă.

Pincher se întoarse spre Farnsworth.

— Del, la ce crezi că se gândește Solomon în momentul ăsta?

Farnsworth arătă spre o fotografie în care se vedea în prim-plan fundul perfect conturat al Katrinei:

— Probabil se întreabă unde găsește și el așa o bucățică.

— Vrea să știe de unde avem fotografiile și ce altceva mai avem.

— Bănuiesc că Charles Barksdale a angajat un detectiv, iar detectivul și-a luat o barcă… îi răspunse Steve.

— Ai ghicit.

— Mai bănuiesc și că montase microfoane în dormitoare și în telefoane.

— Și ce crezi că e pe casetele astea?

— Nu contează. Casetele nu pot fi acceptate ca probe cât timp Katrina nu știa că este înregistrată, interveni Victoria.

— Ziarul *Miami Herald* o să accepte probele chiar și așa. Moțiunea voastră de a refuza probele va fi audiată cu o zi înainte de selectarea juriului. Poate că judecătorul va accepta casetele, poate că nu. Oricum, ele vor ajunge pe prima pagină a ziarelor.

— Bănuiesc că ne-ați pregătit transcrierea casetelor, spuse Victoria.

— Avem ceva mai bun de-atât.

Pincher îi făcu un semn Gloriei Mendez, care deschise o servietă și scoase un casetofon portabil.

— Caseta A-12. Înregistrare din dormitorul conjugal al familiei Barksdale, la ora 11:03 p.m., cu două săptămâni înainte de crimă, le explică Gloria.

— Presupusa crimă, o corectă Victoria.

Gloria apăsă butonul de redare. Câteva clipe se auzi numai Sade care cânta melodia *Smooth Operator*, apoi o voce adormită de femeie rupse tăcerea:

— Aș vrea ca Charlie să lipsească mai mult timp.

— Îhî, mormăi o voce de bărbat.

— Nu îți dai seama cum este. Mi se face pielea de găină când sunt cu el.

Era vocea Katrinei Barksdale fară nicio îndoială.

— Mda, răspunse bărbatul, incapabil să rostească mai mult de o silabă.

— Se crede atât de deștept, cu toate cărțile și poeziile lui.

— Poezia e pentru poponari.

Bărbatul avea un puternic accent muncitoresc de Boston. Era Chet Manko.

— Uneori îmi doresc să dispară pur și simplu.

— Dacă vrei să dispară domnul B, îl fac eu să dispară.

Urmă o pauză, în care se auzi refrenul cântecului.

— E o idee proastă, Chet. Dacă ne despărțim și polițiștii încep să-și bage nasul în treburile noastre, e posibil să te sperii și să cazi la o înțelegere cu ei.

— Vrei să te desparți de mine?

— Am văzut ceva de genul ăsta la televizor. La Dateline sau la 60 Minutes. Amantul soției a învinovățit-o pe ea pentru o crimă pe care o comiseseră împreună.

— De ce vrei să te desparți de mine?

— Nu mă despart de tine, vreau doar să-ți explic că un om este suficient pentru a comite o crimă.

Iar se auzi refrenul în liniștea mormântală. Gloria Mendez opri caseta. Victoria începu:

— Astea sunt probele voastre? Chet Manko se oferă să-l omoare pe Charlie, iar Katrina îl refuză?

— Nu te grăbi, Victoria. Cred că au prins-o! îi spuse Steve.

— Serios?

Victoriei nu îi venea să creadă.

— E o crimă să asculți *Smooth Operator* în timp ce faci sex.

— Nu cred că sunteți chiar atât de proști. Manko s-a oferit să-l omoare pe soțul ei, iar ea i-a spus că nu e nevoie, pentru că îl poate omorî chiar ea, spuse Pincher.

— Nu a spus așa ceva, îl contrazise Victoria.

— Este implicit, atunci când spune că un om este suficient pentru a comite o crimă.

— E un caz tipic pentru Pincher. Probabilități, deducții și insinuări.

Dar Steve nu gândea așa. Se gândea la pauza aceea de câteva secunde dintre oferta lui Manko de a-l ucide pe Charlie și refuzul neclar al Katrinei. Își imagină că este jurat și se gândi că o femeie nevinovată ar spune pe un ton supărat: „Nici vorbă, Chet". Dar pauza sugera că femeia a meditat calm la propunere, pentru a spune în cele din urmă ceva de genul: „N-am încredere în tine, Chet. Dacă aș vrea să scap de soțul meu, l-aș omorî chiar eu".

Juratul Steve vedea în Katrina o femeie care luase în calcul posibilitatea de a-și ucide soțul. Avocatul Steve continua să aibă încredere în instinctul său. Nu o credea pe clienta lui în stare de crimă. Era superficială, lacomă și infidelă, dar nu părea o ucigașă. Era un pas mare până la crimă, iar Steve nu o credea capabilă să-l facă. Nu încă.

— Sunt prea multe semne de întrebare, spuse Steve.

— Mai sunt și alte informații pe care nu le cunoști. După ce a aflat că soția lui îl înșală, Barksdale s-a dus la un avocat și i-a cerut să-i facă actele de divorț.

— Nu s-a depus nicio cerere de divorț.

— Nici n-am zis că s-a depus. Del, explică-i tu. Clienta se pare că nu i-a spus tot.

Farnsworth se îndreptă în scaun:

— Barksdale i-a spus Katrinei că știe despre Manko și că vrea să divorțeze. Astea nu au fost vești prea bune pentru ea. Conform contractului prenupțial, nu primea nimic. Dar dacă Charlie murea cât timp erau căsătoriți, ea primea o treime din averea lui.

— Acesta este un motiv, concluzionă Pincher pe un ton disprețuitor.

— Ea l-a implorat să o ierte, continuă Farnsworth. I-a jurat că încă îl mai iubește. L-a rugat să-i mai dea o șansă și a promis să-l părăsească pe Manko. L-a atras pe Barksdale în pat pentru o partidă de sex și l-a omorât.

— În cazul în care tot mai crezi că a fost un accident, aruncă o privire pe raportul criminaliștilor noștri.

Miranda Cooper mai scoase un document din servietă.

— Este imposibil ca să se sugrume cineva din greșeală cu drăcia aia. Barksdale nu avea decât să se aplece înainte și să reducă presiunea, dar nu putea face acest lucru dacă ea îl ținea.

— Care este înțelegerea pe care o propuneți? întrebă Victoria.

— Ce te face să crezi că vreau o înțelegere?

— Discursul introductiv pe care îl ții noilor procurori. „Nu îți servești niciodată pe tavă strategiile față de avocatul apărării dacă nu vrei să obții o înțelegere."

— Adevărat.

Pincher se întoarse spre Gloria și Miranda:

— Sper că și voi ați fost la fel de atente ca domnișoara Lord.

Își scoase batista mov din buzunarul hainei, o scutură, o împături la loc și o băgă înapoi.

— Crimă de gradul doi. Primește o sentință de doisprezece ani și poate să scape în nouă ani.

Steve afișă expresia unui jucător versat de pocher. Trebuia să discute mai întâi cu clienta.

— Mai țin minte încă ceva din discursul acela. Ne-ați spus că suntem avocați, și că nu trebuie să cerșim înțelegeri. „Mergeți până în pânzele albe pentru cazurile pe care știți că le veți câștiga și faceți înțelegeri pentru cazurile cu probleme. Nu faceți niciodată o înțelegere decât dacă este ceva în neregulă cu strategia voastră."

— Vă dau nota zece, domnișoară Lord.

— Vă e teamă că o să pierdeți. Nu știu exact de ce, dar ne vom da seama. Până atunci, n-aveți să vă băgați înțelegerea în fund.

Bravo! *Când s-a făcut așa de bătăioasă*?

Ray Pincher ridică din sprâncene și înclină capul, încercând parcă să-și dea seama dacă nu cumva îl înșală auzul.

— Solomon, poate ar trebui să îi explici partenerei tale lipsite de experiență că e posibil să fie depășită de situație.

— Nu trebuie să-i explic eu nimic. Are instincte mai bune decât mine.

Ține-te tare. Nu-ți contrazice partenerul în fața dușmanului.

— Oferta este valabilă până mâine la prânz.

Apoi, cu o atitudine mai senină decât cerul de vară, Pincher se ridică arborând un zâmbet de cioclu pe buze:

— Dați-mi voie să vă arăt unde este ieșirea.

Steve și Victoria strânseră documentele referitoare la probele găsite și ieșiră din sala de conferințe. Pincher îi conduse până la lift. La jumătatea culoarului îngrădit de ziduri metalice și căptușit cu covoare industriale, procurorul îi făcu semn lui Steve spre o ușă închisă:

— E cineva aici care vrea să te vadă înainte să pleci, Solomon.

Pe plăcuța de pe ușă scria:

„John B. Zinkavich, Esq.
Departamentul de Protecție a Familiei”

— Alte uși nu mai sunt pe-aici? Poate una în spatele căreia se află o mașină nouă? Sau o excursie în Acapulco?

32.

UN VECHI PRIETEN

— Mi s-a părut mie, sau ai refuzat o înțelegere cu procurorul fără a consulta clienta? o întrebă Steve.

— Katrina face exact ce-i spun eu să facă.

Cei doi stăteau în ușa biroului lui Zinkavich.

— Ești cam arogantă.

— Și te-am surprins pentru că aroganța este de obicei atributul tău, nu al meu.

— Mi-a trecut. M-am decis să devin o persoană mai bună.

— Să nu devii prea etic acum, avem o crimă de rezolvat.

— Și ce dacă?

— Doar n-o să te transformi într-un fricos, Solomon!

— Am creat un monstru!

— Încă îmi respect codul etic. Dar sunt ceva mai pragmatică.

Victoria bătu de două ori la ușă și răsuci clanța înainte ca să-i invite cineva înăuntru.

Jack Zinkavich, neîngrijit și ciufulit, stătea trântit pe scaun la biroul său din metal, cu o cutie de gogoși Krispy Kremes în raza de acțiune a brațelor sale dolofane. Un bărbat într-o uniformă portocalie de deținut stătea cu gleznele încătușate pe un scaun cu spătar înalt.

Lângă unul dintre pereți se înălțau teancuri de cutii din carton, pline cu dosare ale Tribunalului pentru Minori, mărturie a numeroaselor disfuncții familiale ale comunității din Miami. Pe pervaz erau înșirate numeroase animale împăiate, jucării destinate tinerilor martori aduși aici de asistenții sociali, tutorii *ad litem* sau polițiști.

— Ia te uită cine a venit! Frumoasa și Bestia! exclamă Zinkavich înșfăcând o gogoașă.

— Ce vrei? Avem treabă.

— Solomon, îl cunoști pe tipul ăsta?

Zinkavich i-l arătă pe bărbatul în uniforma de deținut. Steve se uită la prizonier. Să tot fi avut vreo treizeci-patruzeci de ani. Era ras în cap, avea o paloare specifică deținuților și o privire urâtă.

— Nu l-am mai văzut în viața mea. Ce-a făcut?

— Trafic de cocaină. L-am arestat ieri. Pe cazierul lui figurează furturi de mașini, bătăi de stradă și acte de violență domestică.

Zinkavich înfulecă din gogoașă și vorbi cu gura plină:

— Ce zici, Thigpen? Îl cunoști pe idiotul ăsta?

Bărbatul în uniformă portocalie se foi pe scaun și spuse:

— Ăsta-i păgânul!

Zinkavich își linse zahărul de pe buze:

— Solomon, trebuie să îți dau o veste bună și una proastă. Vestea bună este că Rufus Thigpen nu a murit. Vestea rea este că nefiind mort, poate depune mărturie împotriva ta.

— Pentru ce? Nu-l cunosc.

Thigpen își ridică brațul la care nu avea cătușe și își răsuci capul. O cicatrice purpurie îi desfigura fața ca o carie urâtă, începând din vârful capului și ajungând până la partea de sus a unei urechi.

— Mi-ai crăpat capul, nenorocitule! În noaptea aia în care ai luat copilul!

Steve își aminti imediat de păstorul psihopat cu bâta de lemn. Pe vremea aceea avea părul lung până la umeri și mirosea ca un câine ud. După cum spunea tatăl lui, „trecutul este ca noroiul care ni se lipește de cizme și nu mai vrea să se curețe”.

— Domnul Thigpen este o victimă a comportamentului tău violent. În plus, este un martor convingător.

— Steve Solomon nu este un om violent, interveni Victoria.

Partenera mea de încredere îmi ia apărarea.

— Nu îl cunoașteți bine, domnișoară Lord. Nu cu mult timp în urmă m-a atacat și pe mine la tribunal. Iar când a răpit copilul…

— L-am salvat pe Bobby, nu l-am răpit!

— Taci din gură. Mă ocup eu de problema asta! îi spuse Victoria.

— Indiferent de motivele lui Solomon, a comis un atac grav și i-a fracturat craniul domnului Thigpen. Nu va mai dura mult și o să înceapă să-și verse nervii asupra băiatului.

— Asta e o tâmpenie!

Steve făcu un pas spre Zinkavich, dar Victoria îi trase un cot în coaste și se opri.

— Uitați-vă ce iute este la mânie.

Zinkavich îl amenință pe Steve cu degetele pline de zahăr.

— Ești o amenințare iminentă pentru nepotul tău. Refuzi să îi acorzi tratament medical și îl cari cu tine pe la autopsii. Ideea ta de instruire la domiciliu este un abonament la Playboy. Solomon, nu ți-aș da voie să cumperi un pudel, darămite să adopți un copil!

Un zâmbet îngâmfat se lăți pe obrajii durdulii ai lui Zinkavich.

Steve clocotea, dar se decise să asculte ordinul partenerei sale. Adică să nu-și dea drumul la gura lui spurcată. Cu toate acestea, nu reuși să înțeleagă de ce Zinkavich îi prezentase elementul de bază al strategiei sale, exact ca Pincher. Cele două cazuri nu aveau nicio legătură, dar întreaga situație părea să fie orchestrată din umbră.

E cineva aici care vrea să te vadă înainte să pleci, Solomon.

— Steve Solomon este un părinte excelent pentru Bobby. Pot depune mărturie în acest sens.

— Iar eu am un martor care va declara contrariul, aducând informații incriminante despre aptitudinile parentale ale lui Solomon.

— Cine este? întrebă Victoria.

Zinkavich chicoti.

— Conform legii, nu am nicio obligație să îți spun ceva.

— Dacă îl cunoști pe martorul acuzării dinainte, regula bunelor practici te obligă să îi dezvălui identitatea.

— Bunele practici? Nu cumva tu ești avocata aia nouă? Aici nu ne luptăm cu mănuși, domnișoară Lord. Noi sărim la jugulară.

— Dacă asta a fost tot, noi plecăm.

— Nu am terminat.

Zinkavich apăsă butonul intercomului și, în câteva clipe, un polițist în uniformă intră în încăpere și îl ajută pe Thigpen să se ridice de pe scaun.

— Ți-am rămas dator, nenorocitule! murmură Thigpen sfredelindu-l pe Steve cu privirea și ieșind șchiopătat din birou, în zdrăngănitul cătușelor de la picioare.

Zinkavich înșfacă încă o gogoașă cu glazură de ciocolată și presărată cu bomboane. Lui Steve, care aprecia gogoșile așa cum le lăsase natura pe fața pământului, i se păru dezgustătoare. Era ca și cum cineva ar fi dat-o cu ruj pe Mona Lisa.

— Din cauza circumstanțelor presante, întrucât tânărul Robert locuiește într-un mediu atât de periculos, am reușit să urgentez procesul. Am stabilit audierea pentru lunea următoare.

— Imposibil, spuse Steve încălcându-și jurământul de tăcere. Am depus o moțiune pentru a urgenta cazul Barksdale. Luni e ziua în care începe procesul.

— De aceea audierile noastre se vor ține de la șase până la zece în fiecare seară.

— Nu merge așa. Seara trebuie să mă pregătesc pentru audierea de a doua zi.

— Nu și dacă pledezi vinovat pentru crimă. Știu sigur că domnul Pincher v-a făcut o ofertă foarte generoasă.

— Deci asta era șmecheria. Ce primesc la schimb dacă o trădez pe Katrina?

Zinkavich clătină din cap, mimând uimirea:

— Dacă sugerezi că este vorba despre un *quid pro quo*…

— Zi repede, ce este? O ofer la schimb pe Katrina pentru Bobby?

Zinkavich își alese cu atenție cuvintele, ca un bijutier care își selectează diamantele.

— Aș putea fi tentat să propun custodie comună în regim temporar, cu tine ca tutore.

— Asta ce dracu' înseamnă?

— Copilul petrece zilele lucrătoare într-o instituție de stat, iar la sfârșitul săptămânii stă cu tine. După câteva luni de testare și tratament, Robert poate locui cu tine în permanență.

— Parcă eram prea periculos pentru el.

— Ar trebui să faci niște ședințe de psihoterapie pentru a-ți controla pornirile violente și un asistent social va face câteva vizite la domiciliu, dar nu va fi ceva prea stresant.

— Ești un escroc.

— Toată lumea are câte ceva de câștigat. Domnul Pincher câștigă victoria dorită în cazul Barksdale, iar tu îți primești nepotul.

— Zinkavich, te-am citit de la bun început.

— Steve, nu începe! îl preveni Victoria.

— Am văzut că ești un mincinos din prima zi. O marionetă politică. Ești un nimic care îi lustruiește pantofii lui Pincher și care îi aduce aminte că trebuie să-și tragă șlițul la pantaloni. Nu dai două parale pe bunăstarea lui Bobby.

— Steve, hai să mergem.

— Vic, tu chiar nu înțelegi. Tatăl meu credea că nenorocitul ăsta este un funcționar conștiincios. Instinctele mele au fost mai bune decât ale lui. Am avut dreptate, iar bătrânul Herbert a greșit. Știi cât de tare mă bucură lucrul ăsta?

— Mă bucur să văd că v-ați rezolvat problemele tată-fiu, îi spuse Zinkavich pe un ton sec. Să

înțeleg că îmi refuzi propunerea?

— Poți să fii sigur de asta!

— Bine. Eu unul prefer să te văd cum te duci la fund în stil mare. Vei fi pus sub acuzare pentru ultraj deosebit de grav, pentru încălcarea unei proprietăți private cu intenții criminale și pentru răpire în districtul Calhoun. Îți vei pierde autorizația, nepotul și ce ți-a mai rămas din reputație.

— Unii oameni își ascund ipocrizia, Turnătorule, dar văd că tu o afișezi ca pe o medalie.

— Dacă nu mai aveți nimic de adăugat, domnule Zinkavich, ne vedem lunea viitoare la Tribunalul pentru Minori.

— Cum adică *ne* vedem? întrebă Zinkavich.

— Eu sunt avocata domnului Solomon.

Steve îi aruncă o privire întrebătoare. Uitase scuzele de mai devreme când îi spusese că nu s-a mai ocupat de cazuri de tutelă?

— Ai instrumentat vreodată un caz în fața instanței pentru minori?

— Sunt avocat pledant și mă descurc cu orice. Pot să joc orice rol fără să mă tem de vreun caz sau de vreun avocat.

Steve fu cuprins de un amestec straniu de sentimente. Recunoștință față de Victoria și disperare pentru Bobby. Ea acceptase să-l ajute, dar nu cumva tocmai se urcase pe un vapor care se scufunda? Dacă ea avea vreo idee despre cum ar putea câștiga cazul, el o asculta cu toată atenția, pentru că resursele lui se epuizaseră. Ei doi aveau să se ocupe de cazul de crimă în fiecare zi, și de problema custodiei în fiecare seară. După cum stătea situația în acel moment, era convins că vor pierde în ambele situații.

Steve își dădu seama că se întâmpla ceva ciudat. Victoria începuse să se comporte ca el, iar el începuse să gândească exact ca ea.

— Asocierea cu Solomon îți poate aduce mari neplăceri, domnișoară Lord, o avertiză Zinkavich.

— Mulțumesc pentru consilierea profesională.

— Nu vei avea niciodată succes în acest oraș dacă oamenii află că ești avocatul lui Solomon sau, și mai rău, partenera lui.

— Nu-mi pasă ce cred oamenii. Nu îmi voi compromite niciodată idealurile pentru a obține succesul definit de alții.

Victoria se întoarse spre Steve și îi zâmbi:

— Nu-i așa că am dreptate, partenere?

Lista cu probleme de rezolvat a lui Steve:

1. Mulțumește-i Victoriei. (Dar nu exagera.)
2. Discreditează-o pe Kranchick. CUM???
3. Neutralizează-l pe Thigpen. CUM???
4. Martorul secret al lui Zinkavich. CINE ESTE???
5. Discută cu avocatul angajat de Barksdale pentru divorț.
6. Cumpără prosciutto (de la Parma).
7. Confrunt-o pe Katrina cu afirmația ei: „Un om este suficient pentru a comite o crimă”.
8. Plătește-o pe Cece. (Nu uita să postdatezi cecul).
9. Spune-i lui Bobby că îl iubești (în fiecare zi).
~~10. Spune-i Victoriei ce simți pentru ea.~~

33.

UN ROMANTIC ADEVĂRAT

— Ai primit raportul de la expertul în fotogrammetrie? întrebă Victoria în telefonul mobil.

— L-am sunat ieri. Mi-a spus că umbra este prea ștearsă și că se află la întretăierea a două planuri.

— Adică?

— Fără puncte triunghiulare, nu a putut să rezolve ecuația.

— Deci nu se pot stabili înălțimea și greutatea?

— Nici nu poate să spună dacă este o persoană.

— Deci Katrina nu făcea semn nimănui să intre în dormitor.

— Mai precis, Pincher nu poate dovedi că făcea semn cuiva, rectifică Steve.

Era a doua zi după întâlnirea cu Pincher și Zinkavich. Steve și Victoria se aflau în mașini diferite și se îndepărtau de ocean pe niște artere laterale ale șoselei McArthur.

Victoria își petrecuse dimineața răsfoind dosarele cu dovezi, iar Steve vorbise întruna la telefon, căutând un spațiu de închiriat în centru. Voia un birou adevărat într-un zgârie-nori, nu unul plin de mucegai la etajul al doilea al unei agenții de fotomodele de proastă calitate. Voia un birou demn de „Solomon și Lord, Avocați”.

Ca și cum ar fi câștigat deja procesul Barksdale și ar fi încasat un onorariu gras. Ca și cum ea ar fi avut de gând să mai lucreze cu el după ce se termina procesul.

Nu se gândea la ce s-ar întâmpla dacă ar pierde procesul. Sau, și mai rău, dacă ar pierde procesul și ar fi umiliți în mod public. Steve Certărețul și

Victoria începătoarea. Un jurnalist cu gura mare de la *Miami Herald* deja îi luase peste picior: „Este posibil ca avocații apărării, de la o firmă din South Beach, să aibă prea mult nisip în pantofi și prea puține gloanțe pe țeavă pentru a se descurca cu un proces de crimă atât de important”.

Dacă se întâmpla un dezastru, Steve putea să se întoarcă la cazurile lui amărâte dinainte. Dar Victoriei ce îi rămânea de făcut?

Contracte imobiliare pentru Bruce.

Pentru că aveau atâtea probleme de rezolvat și atât de puțin timp la dispoziție, își împărțiseră sarcinile. Steve mergea să discute cu avocatul de divorț al lui Charles Barksdale, iar Victoria trebuia să îi prezinte Katrinei secretele murdare pe care le descoperise Pincher.

— Îți mulțumesc pentru că te ocupi de cazul lui Bobby.

— Mi-ai mulțumit de zece ori până acum.

— Nu știu ce m-aș face fără tine.

— Acum s-au făcut unsprezece.

Aerul dimineții era rece și curat, iar apele golfului netede și liniștite. Unul dintre vasele norvegiene de croazieră se îndrepta spre larg, lăsând în urmă pe stânga canalul Government Cut. O familie de pescărași dădea târcoale vasului la pupa. Când mașinile lor trecură pe lângă Jungla Papagalilor, Steve izbucni:

— Îmi pare rău că am fost așa un măgar când ne-am cunoscut.

— Te gândești la episodul cu domnul Ruffles, nu-i așa? Dă-mi voie să-ți aduc aminte că nu mi-ai plătit nici acum nota de la curățătorie.

Clădirea în care se afla sediul ziarului *Miami Herald* se profila în depărtare. Steve trebuia să iasă de pe șosea, să o ia pe bulevardul Biscayne spre strada Flagler, unde se afla o aglomerare impresionantă de cabinete de avocatură. Victoria trebuia să o ia spre sud spre Dixie Highway, apoi

urma să o ia pe LeJeune către Old Culter Road, care o ducea la casa cu vedere spre golf a Katrinei.

— Datorită ție, am o șansă în procesul lui Bobby.

— Doisprezece.

— Mă bazez pe tine pentru strategie. Eu n-am nicio idee despre cum am putea să o discreditățm pe Kranchick, cu atât mai puțin despre ce ar trebui să facem cu Thigpen.

— O să găsim împreună o soluție.

Exact asta voia să audă.

— Cât de multe știi despre studiul despre autism al lui Kranchick?

Vocea ei se auzea când mai tare, când mai slab.

— Nu prea multe, răspunse Steve. Mi-a povestit câte ceva despre terapia medicamentoasă și comportamentală. Megavitamine și magneziu, chestii de genul ăsta.

— În procesul-verbal s-a referit la el ca fiind un proiect-pilot.

— Serios?

— Aseară am căutat în toate bazele de date medicale pe care le-am găsit. Nu prea există referiri la el, în afară de câteva lucrări preliminare care sunt destul de vagi.

— Ce vrei să spui?

— Ai observat denumirile de spitale străine de pe CV-ul lui Kranchick?

— Țin minte că am văzut ceva din Argentina.

— Spitalul Pedro Mallo din Buenos Aires, Kutvolgyi Uti din Budapesta și Spitalul Universitar de Stat din Bulgaria.

— Deci îi place să călătorească.

— Am căutat aceste spitale pe Internet. Toate au ceva în comun. În aceste spitale își testează medicamentele diverse companii farmaceutice.

— Și ce este rău în asta?

— Probabil că nimic. Kranchick e pasionată de cercetări și teste, e și normal că a lucrat în

străinătate. Singura idee este că acolo nu prea se fac controale.

— Acolo nu te controlează nimeni de la Agenția Națională a Medicamentelor.

— Exact.

— Crezi că e ceva în neregulă la Rockland?

— Nu am de unde să știu. Dacă am avea timp și bani, am angaja un consultant care să le controleze arhiva.

— Aș putea să-l rog pe Cadillac Johnson.

— Vrei să o mituiești pe Kranchick cu sandviciuri din carne de porc?

— Cadillac mai are și alte talente.

— Dacă nu este endocrinolog, nu văd cum ne-ar putea ajuta.

— Ai încredere în mine. O să mă opresc la Plăcinta Veselă pe drumul spre casă.

— Pentru ce?

— Să iau niște coaste de porc.

— Eu nu mai mănânc carne.

— Mincinoaso! O să-ți crească nasul.

— Bine, doar câteva, cu o porție suplimentară de sos. Dacă-i spui lui Bruce, te omor.

— Rămâne secretul nostru.

— Ce vrei să-l rogi pe Cadillac?

— Cred că nu mai am semnal, spuse Steve deși o auzea perfect.

— Avem o înțelegere, da? Facem totul ca la carte.

— Se întrerupe! îi răspunse el închizând telefonul.

Avea o idee care nu necesita un endocrinolog. Era nevoie de o persoană sociabilă și cu mult curaj. De asemenea, n-ar fi fost rău dacă ar fi știut și cum să spargă un lacăt.

Cadillac cântase la chitară în locuri în care artiștii se puteau trezi mai degrabă cu un cuțit în spate decât cu un cec pentru eforturile depuse. De asemenea, avusese o perioadă în care vânduse enciclopedii din ușă în ușă. Fusese crupier la un

cazinou de pe un vas. Era perfect pentru această sarcină.

Dacă planul lui Steve reușea, îi putea spune Victoriei după aceea, când se prezentau la tribunal. Dacă nu mergea, atunci ea nu trebuia să aibă nicio legătură cu el.

•

Un sfert de oră mai târziu, Steve era așezat pe un scaun cu tapițerie luxoasă, străduindu-se să nu-și verse pe el cafeaua cubaneză. Se afla în biroul avocaților Bluestein, Dominguez, Greenberg și Vazquez. Era firma de avocatură care se ocupase de afacerile defunctului Charles Barksdale. Stând la etajul cincizeci și trei în clădirea unei bănci aflate la colțul străzii Flagler cu bulevardul Biscayne, Steve putea să vadă până în Bimini. Asta dacă nu cumva îți bloca priveliștea vreun vultur, așa cum i se întâmpla lui în momentul de față. Steve își întoarse privirea de la vulturul cu capul roșu și cu ciocul încovoiat și se concentră asupra avocatului chel cu ochelari. Vulturul se legăna pe pervazul extern al clădirii, care era plin de găinaț, iar avocatul stătea pe colțul unui birou din lemn de tec, acoperit cu dosare.

— Charlie Barksdale era un romantic adevărat, spuse avocatul Sam Greenberg.

Vulturul croncăni.

— În ce fel?

— Bietul fraier chiar credea în iubire.

Greenberg se ocupa de dreptul familiei în cadrul firmei; dreptul familiei era de fapt un eufemism pentru divorțuri sângeroase și războaie apocaliptice pentru custodie. Avocatul avea vreo patruzeci de ani, era palid și supraponderal. Purta un costum conservator gri de lână și arăta ca un bancher. Steve se gândi că avea aspectul unei persoane care factura două mii cinci sute de ore pe an la cinci sute de dolari ora. Părea obosit, dar înstărit.

— Deci Charlie o iubea pe Katrina?

— Era înnebunit după ea.

Șoimul tăcu din gură de data aceasta.

— În plus, îi plăcea să aibă o nevastă-trofeu. Considera că îi conferă valoare.

— Valoarea pe care o avea deja nu era suficientă?

— Există bărbați cărora le place să poarte bijuterii. Eu sunt căsătorit cu aceeași femeie de douăzeci și doi de ani. E mai grasă decât mine și mă cicălește mereu, dar nu aș renunța la ea pentru nimic în lume. Nici nu mi-aș permite!

Steve studie fotografia de pe raft. Avocatul avea o soție dolofană și zâmbitoare și trei copii, unul de vârsta studenției și doi mai mici, care rânjeau la cameră arătându-și aparatele dentare. Greenberg se uită conspirativ peste ochelari și își coborî vocea.

— Mă rog, pe lângă astea, mai e și sexul fierbinte!

— Felicitările mele.

— Nu vorbeam despre mine. Mă refer la Charlie. După ce a cunoscut-o pe Katrina, era ca un câine în călduri. Îmi zicea că nimeni nu l-a mai excitat ca ea și alte prostii din astea. A trebuit să mă rog de el ca să încheie un contract prenupțial. Spunea că așa ceva îi încălca principiile și că se ducea tot romantismul pe apa sâmbetei.

— Când ți-a spus că vrea să divorțeze?

— Cu câteva zile înainte să moară. Stătea chiar pe scaunul acela pe care stai tu acum. Se plângea și se văita de mama focului. „Târfa se culcă cu căpitanul iahtului meu. Vreau să divorțez de ea.” Adică toate chestiile pe care le aud de obicei. Dar el suferea cu adevărat. Pe când dictam petiția, lui i s-a făcut rău, s-a dus la toaletă și a vomitat. I-am spus să vină a doua zi să semneze toate actele.

— Și n-a mai venit?

— Nu.

Greenberg alunecă grațios de pe birou și se așeză pe scaunul lui din piele maro, cu spătar înalt. Pe pervazul ferestrei, vulturul făcu un pas, își

desfăcu aripile, apoi le strânse la loc. Vulturii ăștia sunt păsări deștepte. Își petrec iarna în Miami, hrănindu-se cu hamburgeri aruncați, sandviciuri cu șuncă și, ocazional, cu câte un dealer de droguri îndesat într-un tomberon. Descriu neobosiți cercuri deasupra tribunalului, cuibărindu-se pe pervazurile firmelor prestigioase de avocatură și oferind o sursă savuroasă pentru numeroase bancuri cu avocați.

— L-am sunat pe Charlie când nu s-a prezentat la întâlnire. Mi-a zis că nu se simte prea bine și că o să vină peste câteva zile. Când am observat că nu mai vine deloc, i-am trimis petiția la birou prin curier. În loc să o semneze, a mâzgălit ceva peste clauza de despăgubiri și mi l-a trimis înapoi.

— Ce a mâzgălit?

— O poezie, un haiku sau ceva de genul ăsta.

— Pot să văd și eu?

Nu se văzuse nimic scris de mână pe fotocopia transmisă de Pincher. Greenberg se îndreptă spre un dulap din lemn tec.

— Charlie se considera artist, nu doar un tip care construiește locuințe în serie. Când îmi achita factura, de obicei îmi scria și o poezie pe cec.

Vântul începuse să zguduie fereastra, iar vulturul țopăi până la marginea pervazului, apoi coborî în picaj spre strada Flagler. În zbor, cu aripile complet desfăcute, pasărea cea neagră părea să fie un aeroplan.

Greenberg scoase un dosar subțire din sertar și i-l înmână lui Steve, care găsi rapid petiția de divorț. Se uită pe ultima pagină și citi formularea juridică standard: „Reclamantul solicită instanței emiterea unei sentințe definitive de desfacere a căsătoriei”.

Peste clauza tipărită la imprimantă era mâzgălit un mesaj scris de mână:

Ascunde puținele întâmplări nefaste
Amână dorința justificată

Îngroapă în ciment o târfă dezonorată.

— Ce înseamnă asta? întrebă Steve nedumerit.

— Habar n-am. Dar cum îți spuneam, Charlie…

— Era un romantic adevărat. Bine, am înțeles.

Steve citi din nou poezia. Ce naiba însemna? Și de ce scrisese așa ceva pe cererea de divorț? Și-ar fi dorit ca Victoria să fi fost cu el. Poate că ea și-ar fi dat seama.

— L-ai întrebat pe Barksdale ce înseamnă?

— L-am sunat a doua zi, dar nu a răspuns la telefon – murise.

•

În sufrageria reședinței Barksdale, Victoria o urmărea pe Katrina care răsfoia fotografiile lucioase ale meciului ei intim cu Chet Manko.

— Dacă aș fi știut că sunt fotografiată, m-aș fi epilat inghinal, se strâmbă Katrina.

Victoria introduse o casetă într-un casetofon portabil.

— Noi suntem mai îngrijorați din cauza casetelor audio.

Sade cânta din nou, iar Katrina continua să studieze fotografiile.

— Doamne, cât de rău arăt! Soarele este foarte agresiv deasupra golfului.

Victoria se abținu să-i spună că va arăta și mai rău după câțiva ani la Centrul de Detenție Dade.

— Kat, trebuie să asculți caseta.

Katrina ridică din umeri și își aruncă părul peste umăr. Purta o fustă scurtă cu imprimeuri în zigzag pe care Victoria o văzuse la Saks. Era un model Balenciaga care costa cam o mie șase sute cincizeci de dolari. Sandalele negre, cu baretă peste gleznă, de care atârna un pandantiv din alamă erau Giuseppe Zanotti. Costau pe puțin șase sute de dolari. După ce Sade termină de cântat despre un bărbat cu ochi de înger, dar cu inima de

gheață, după ce Manko încercă să o convingă să-și omoare soțul, Katrina ridică iar din umeri.

— Care e problema? M-ai auzit doar. I-am spus lui Chet s-o lase baltă.

— Pincher va spune că tu te-ai gândit la oferta lui Manko și că ulterior l-ai omorât pe soțul tău fără ajutorul lui Chet.

— E ridicol.

— Ai mai discutat cu Manko și altă dată despre posibilitatea de a-l omorî pe Charles?

— Sigur. Chet nu voia deloc să renunțe la subiect. Avea și un plan. Data următoare când ajungeam la Gulf Stream voia să-l arunce pe Charlie peste bord și să susțină că a fost un accident.

Katrina se scutură înfiorată.

— M-a îngrozit gândul că pe Charlie l-ar fi mâncat rechinii. I-am spus lui Chet să nu îmi mai vorbească niciodată despre așa ceva.

Victoria încercă să își analizeze clienta. Spunea adevărul? Unde era poligraful uman tocmai acum, când avea nevoie el? Atunci îi sună telefonul. Era Steve, care îi spuse că nu va avea timp să cumpere coastele de porc promise, dar că se va opri la un magazin italian de delicatese pe drumul spre casă. Victoria îi spuse să lase baltă mâncarea și să-i povestească ce se întâmplase la avocat.

— „Îngroapă în ciment o târfa dezonorată”, îi răspunse Steve.

— Poftim?!

Îi citi poezia pe care o copiase. Nici ea nu avea idee ce ar fi putut însemna.

— Charles Barksdale vrea să ne spună ceva. Trebuie să ne dăm seama despre ce este vorba înainte să se prindă Pincher, spuse Steve.

•

— Ce înseamnă „nefast”? întrebă Katrina după ce Victoria îi citi versurile.

— O greșeală, o neplăcere.

— Cum ar fi să fii condamnată pentru că ți-ai ucis soțul?

— E mai degrabă ca atunci când verși supa pe partenerul tău, la întâlnire. Nu ai idee la ce se referea Charles? „Întâmplări nefaste”? „Dorință justificată”? „Târfă dezonorată”?

— Sper că nu se referea la mine.

— Gândește-te, Kat! Ți-a zis vreodată ceva de genul ăsta?

Katrina ridică iar din umeri aruncându-și părul pe spate.

— Charlie cita mereu din cărți ca să se dea mare. Scria niște chestii pe care el le numea poezii. Niciodată nu spunea exact ce avea de zis.

— Păi, așa e poezia.

— De-aia nu mi-a plăcut niciodată. Eu spun exact ce-mi trece prin cap.

34.

UN GUST DULCE-SĂRAT

— Ai tăiat șunca prea subțire, spuse Victoria.

— De când se pricepe cineva cu un nume fițos ca al tău la șuncă?

— Și numele tău cu ce e mai breaz?

Stăteau unul lângă altul la masa din bucătăria lui. El pregătea cu atenție bruschețe cu șuncă prosciutto, iar ea îl supraveghea.

— Evreii și italienii se pricep la mâncare. Asta este cea mai bună șuncă prosciutto de la Parma. Trebuie să fie subțire ca o foaie de hârtie, ca să ți se topească pe limbă.

Victoria îl urmări pe Steve care tăia carnea rozalie și untoasă, cu concentrarea unui chirurg. Soarele apusese, iar vântul lovea frunzele palmierilor de ferestre.

— Când eram mică, mama servea prosciutto cu pepene galben la dineuri.

— E o combinație excelentă. Dulce și sărat.

„Cam ca noi doi”, se gândi Victoria, apoi izgoni ideea.

— Când ai învățat să gătești așa?

Steve îi aruncă o privire scrutătoare.

— Știu ce vrei să faci.

— Ce?

— Discuția asta despre mâncare… Vrei să nu mă lași să mă gândesc la cazul lui Bobby.

M-a prins. Oare chiar mă cunoaște atât de bine?

— Ar trebui să îl pregătim pe Bobby pentru când va depune mărturie, spuse Steve.

— Ești sigur că vrei ca el să depună mărturie?

— Trebuie să îi spună judecătorului că vrea să stea cu mine.

— Dar este riscant. Nu poți ști ce va spune în momentul în care e nervos.

Steve curăță un cățel de usturoi.

— În privința asta rămâne cum spun eu. Bobby o să depună mărturie.

— Dar eu sunt mai obiectivă decât tine.

— Dar eu risc mai mult, așa că eu decid. În plus, instinctul meu îmi spune că se va descurca bine.

— Iar începi?

— Ți-am tot spus să îți asculți instinctele.

— Instinctul meu îmi spune că o să mor de foame în curând. Asta e grăsime? întrebă Victoria arătând marginea albicioasă care tivea bucata de șuncă.

Steve se uită lung la ea.

— De data asta nu încercam să schimb subiectul. Întreb pentru că încerc să țin dietă.

— Este doar puțină grăsime, care dă toată savoarea.

Tentată, Victoria apucă o bucățică de grăsime, o rontăi și își închise ochii în extaz.

— Mmm, este suculentă!

Victoria luă o bucată mai mare, o puse pe limbă și silabisi:

— Su-cu-len-tă!

— Dacă mai spui „suculent” încă o dată, te dau în judecată pentru hărțuire sexuală.

Victoria își linse degetul, savurând aroma până la capăt.

— Este suculentă! N-ai decât să mă dai în judecată, Solomon.

Ridică o bucată de usturoi și începu frece cu ea o felie de franzelă.

— Ai de gând să încălzești pâinea?

— Nu vreau să o încălzesc, o să o prăjesc. Aparatul de făcut sandviciuri o face crocantă. O masă bună este un amestec de arome și texturi. Exact ca șunca prosciutto și pepenele galben pe care le servea mama ta.

— Uneori extremele se potrivesc foarte bine.

Steve îi aruncă o privire, dar nu mușcă din momeală.

— Să înțeleg că tu și Bruce nu prea gătiți împreună.

— Eu nu mă pricep deloc să gătesc, iar Bruce se hrănește în general cu iaurturi și legume.

— Pentru mine mâncatul este o plăcere senzuală. Compensează lipsa altor plăceri din viața mea.

— Nu-mi spune mie baliverne din astea. Ce mai face grefiera bine dotată?

— Sofia? Nu mai suntem împreună.

— De ce?

Steve ridică din umeri.

— Nu prea aveam multe de discutat.

— De discutat? Nu cumva te maturizezi sub ochii mei?

— Nici vorbă. E o fază care o să-mi treacă repede.

— Ai sunat-o pe Jackie?

— O să o sun când o să am mai mult timp, răspunse el picurând ulei de măsline peste franzela unsă cu usturoi.

Pentru cineva care găsea niște subterfugii complicate în sala de judecată, mințea foarte prost atunci când se afla în bucătărie. Peste un minut Steve scoase franzela din grătar, adăugă șunca prosciutto și câteva picături de ulei. Victoria gustă și lăsă aromele să-i descânte gura.

— Cât de bune sunt!

Victoria se simți vinovată. Ar fi trebuit să fie la Bruce acasă cu o oră în urmă. Ce-ar fi zis el dacă ar fi aflat că ea devora sandviciuri cu carne?

Ai mâncat din carnea unui animal mort!

Mă rog, Bruce era puțin cam dogmatic. *Ba chiar un pic cam prea autoritar, dacă e s-o spunem pe șleau.*

— Nu te sătura cu aperitive. Ești invitată la cină.

— Îmi pare rău, dar nu pot rămâne.

— Linguini cu creveți și scoici, în sos puttanesca.

— Cu anșoa?

— Cu anșoa, capere și măsline.

— Sună minunat, dar i-am promis lui Bruce că merg acasă.

— Nicio problemă.

Victoria observă dezamăgirea din ochii lui.

— Bruce este foarte îngrijorat de frontul acela de aer rece. Se pare că înghețul va lovi mâine.

Acum se simțea jenată. În fond nu trebuia să îi explice lui Steve de ce se ducea acasă la logodnicul ei.

— Înțeleg. Nu este nicio problemă.

Victoria șterse cu un șervețel toate urmele de șuncă de pe buze. Mai bine lua și un Tic-Tac înainte să îl sărute pe Bruce.

— Te simți bine, da?

— De fapt, trec printr-o criză. Nu știu ce cadou de nuntă să îți cumpăr.

— Te cred!

— Domnul și doamna Avocado, care le au pe toate.

— Văd că ai abordat o atitudine pasiv-agresivă.

— Eu încercam să fiu doar agresiv.

— Sunt îngrijorată pentru tine, domnule Bucătar.

— Nu ai de ce.

Steve tăie cu artă smochine proaspete pentru a decora farfuria cu bruschețe.

— N-ar trebui să te specializezi în afaceri imobiliare.

— O să mă gândesc la sfatul tău.

Ce copil! De ce nu-i spusese pur și simplu „Nu te căsători cu Bruce”? Cum reușea Steve să câștige toate cazurile dacă se temea atât de tare de eșec? Sau poate să furi puncte pentru tabela de marcaj este mai ușor decât să furi o inimă…

— Bei un pahar de vin înainte să pleci? E o sticlă de Chardonnay foarte bun în frigider.

Victoria deschise frigiderul, observă sticla și citi cu voce tare:

— „Arnaud Ente Puligny Montrachet Les Referts”. Mamă, Doamne! E un vin foarte rafinat. Mă surprinzi.

— Am un client care-l aduce din Franța.

— Un importator de vin. Ăsta trebuie să fie un client bun.

— Ei, de fapt este un docher care lucrează în portul Miami.

— Deci vinul este furat?

— La drept vorbind, s-a pierdut în timpul transportului.

Scoase sticla și observă ceva în spatele ei: o caserolă neîncepută cu salată de varză și o plăcintă de cartofi dulci, ambele de la standul lui Cadillac. Verifică data de pe eticheta caserolei cu salată. *Este făcută azi*!

Steve îi spusese că nu va avea timp să meargă la Cadillac. De ce a mințit-o? Victoria încercă să-și dea seama ce urmărea Solomon și să țină pasul cu gândirea lui pe serpentinele pe care obișnuia el să le facă.

Intenționează să facă ceva ilegal.

Închise frigiderul, scoase un tirbușon din sertar și începu să deschidă sticla.

— Solomon, mai ții minte regula aia a ta, de a-i spune avocatului tot adevărul?

— Ce e cu ea?

— Eu sunt avocata ta. Ce afaceri învârtești cu bucătarul?

— Cu Cadillac? Nimic.

— Nu te cred.

— Trebuie să ai încredere în mine.

— Nu am. Și eu vreau să câștigăm, dar aș prefera să nu fiu eliminată din barou.

— Tocmai de aceea este mai bine să nu știi nimic.

La naiba. Oare chiar se așteaptă să închid ochii?

— Nu fac decât să nivelez puțin terenul, ca să avem un joc corect.

— Și cu ce vrei să-l nivelezi, cu grebla sau cu buldozerul?

— Victoria, las-o baltă.

— Tu las-o baltă. Nu poți să-mi ascunzi lucrurile astea. Nu tolerez așa ceva.

Chiar atunci Bobby intră în bucătărie. O să-l încolțească pe Solomon mai târziu.

— Salutare! le spuse Bobby, îndreptându-se spre masă și luând o felie de prosciutto.

Purta uniforma lui obișnuită, adică pantaloni scurți foarte largi și un tricou cu emblema Miami Heat, pe care se vedea o minge de baschet în flăcări căzând printr-un coș.

— Trebuia să ajungi acasă înainte să se facă întuneric, îi spuse Steve.

— Nu sunt copil mic, ripostă Bobby.

Victoria scoase dopul sticlei de vin.

— Bobby, ar fi trebuit să ai un pulover pe tine. E frig afară.

— Doar fetele poartă pulovere.

— Ar trebui să o asculți pe Victoria, băiete.

Steve lăsă apa să curgă peste o strecurătoare plină cu crevete proaspete.

— Unde ai fost?

— M-am plimbat cu bicicleta.

— Fără cască de protecție?

— Când erai mic, tu purtai cască de protecție?

— Obiecție, nu este relevant, spuse Steve.

— Se acceptă, aprobă Victoria.

Victoria turnă două pahare de vin.

— Bobby, ar trebui să porți cască de protecție.

— De ce v-ați unit voi doi împotriva mea?

— Pentru că te iubim.

Victoria rămase uluită de propriile ei cuvinte. Cum de îi scăpase așa ceva? „Te iubim”. De parcă ar fi fost un cuplu. Lăsă jos paharul cu vin.

— Trebuie să plec. Ne vedem mâine, băieți.

— Ne vedem mâine, răspunse Bobby.

Victoria se îmbrăcă în haina de piele frumos croită.

— Steve, mâine ne ocupăm de poezie, da?

— Ce poezie? o întrebă Bobby.

— Chiar crezi că nici Katrina nu știe ce înseamnă?

— Sunt sigură. Alegoriile și metaforele nu sunt punctul ei forte.

— Ce poezie? strigă Bobby.

Steve luă cuțitul și începu să toace crevetele.

— Este o poezie pe care a scris-o Barksdale. Nu te privește pe tine.

— De ce nu?

— Pentru că nu am voie să te implic în cazurile mele.

— E cam târziu pentru asta, unchiule Steve.

Steve se uită la Victoria, care ridică din umeri, apoi recită pentru Bobby:

> „*Ascunde puținele întâmplări nefaste*
> *Amână dorința justificată*
> *Îngroapă în ciment târfa dezonorată*.”[12]

— Îmi place! Versurile sunt egale între ele.

— N-am observat.

— Atunci înseamnă că n-ai observat că fiecare vers conține aceleași litere.

— Poftim? Vrei să spui că este o anagramă?

— Sigur, răspunse Bobby înhățând încă o felie de prosciutto.

— Bobby, cum s-ar mai putea aranja literele, astfel încât să însemne ceva?

Bobby se dădu în spectacol, încruntându-se și închizând ochii:

— Păi pot ieși multe expresii. „Fermentează ciuma vacii ascunse.” „Un discurs abil și uzat”. „Un defect de morfină la vest.”[13]

— Dar pe noi nu ne interesează decât un singur mesaj, care să fie pentru Katrina. Sau legat de ea.

Ceva de genul ăsta.

— Adică vrei să știi codul-sursă, unchiule Steve. Mesajul folosit pentru a crea toate anagramele.

— Hai, Bobby, ajută-ne. Ce alte expresii mai găsești?

— Fii serios! Cred că sunt sute sau chiar mii!

— Haide, puștiule!

— Mi-e foame. Nu putem să facem asta mai târziu?

— Bobby, este foarte important.

— Rezolv anagrama dacă-mi dai un pahar cu vin.

— Nici prin gând nu-mi trece. Ce mai găsești? Găsești vreo expresie care să conțină cuvântul „soție” sau „femeie”?

Bobby se bosumflă.

— Am putea să introducem expresiile într-un computer, sugeră Victoria.

— Nu, nu, nu! Vreau eu să rezolv anagrama, intonă Bobby.

— Hotărăște-te atunci! Vrei să ne ajuți sau nu? se enervă Steve, lăsându-și frustrarea să iasă la iveală.

— La dracu’! țipă Bobby.

— Termină!

— Dracu’! Dracu’! Dracu’!

Bobby înșfacă un pumn de crevete și le aruncă de-a lungul bucătăriei, unde se lipiră cu zgomot de dulap.

— Nu-ți pasă de mine! Nu-ți pasă! Nu-ți pasă!

Se legăna înainte și înapoi, cu privirea rătăcită.

— Fir-ar să fie. De când nu ai mâncat? întrebă Steve.

— Cui îi pasă? Cui îi pasă?

— Ți-a scăzut glicemia. Știi bine că ar trebui să…

— Nu-mi pasă!

— Bobby, calmează-te!

— Bobby, tu te pricepi foarte bine la jocul acesta, iar noi punem mare preț pe ajutorul tău, îi

spuse Victoria cu tandrețe.

Ochii băiatului se umplură de lacrimi.

— Asta e tot ce vă interesează, să vă ajut!

— Bineînțeles că nu. Ești un băiat minunat, sensibil și dulce.

— Nu sunt un fraier.

O lacrimă îi alunecă pe obraz.

— Nu ești. Ești un băiat mare, și tare aș vrea să văd în ce fel de bărbat te vei transforma.

— Serios?

Bobby se șterse pe obraz cu dosul palmei.

— Ia fii atent la mine!

Steve continuă manevra evazivă a Victoriei. Luă un pumn de crevete și le aruncă direct pe dulap. Două-trei bucăți se lipiră, iar restul se scurseră pe podea.

— Marfă!

Bobby luă și el un pumn de crevete, le aruncă pe perete, și începu să chicotească.

— Ți-a mai rămas un pic.

— E rândul Victoriei, spuse Bobby.

Victoria luă câteva bucăți de crevete și le aruncă spre dulap. Bobby izbucni în râs:

— Arunci ca o fată.

Steve puse mâna pe ceafa băiatului și îl strânse ușor:

— Știi ceva, puștiule?

— Ce e?

— Niciun tată nu și-a iubit copilul mai mult decât te iubesc eu pe tine.

Bobby înconjură cu brațele talia lui Steve și îl îmbrățișă. Steve își încleștă brațele în jurul umerilor băiatului.

— Unchiule Steve, cred că știu care este mesajul.

— Sigur că știi.

— Vrei să-l știi?

— Nu, vreau să ne mai îmbrățișăm un pic.

— Haide, unchiule Steve.

— Mesajul poate să mai aștepte. Las-o pe mâine. Poate săptămâna viitoare. Mai bine la un an după ce îți facem petrecerea de Bar Mitzvah.

— Ba acum!

— Ia zi, puștiule!

— „Femeia este perfecționată.” Ăsta este mesajul secret.

35.

OMUL CARE ALEARGĂ

Sâmbătă dimineață, meteorologii de serviciu păreau înspăimântați de frontul de aer arctic care își făcea drum spre sud. „Aveți grijă la îngheț!” strigau panicați prezentatorii emisiunilor meteorologice.

Steve urmări spectacolul dramatic stând în picioare la masa din bucătărie, tăind o carambola, un fruct galben în formă de stea care creștea în copacii din cartier. Pe ecranul televizorului, Ricardo Sanchez, meteorologul care prezenta vremea pe Canalul 4, era înfofolit într-un hanorac. Stând în fața unui canal de irigații, Sanchez ținea microfonul în mâna înmănușată și intervieva un bărbat blond și chipeș, îmbrăcat într-o uniformă de bombardier, cu o eșarfă albă legată în jurul gâtului. Era Bruce Bigby, arătând ca un aviator din Primul Război Mondial. Ar fi putut avea numele de cod „Baronul Verde”.

În fundal Steve observă muncitorii care înfășurau frunze de palmier în jurul copacilor de avocado. Toți erau îmbrăcați în jeanși și tricouri și nu păreau să sufere de hipotermie, deși majoritatea proveneau din insulele Caraibe, unde nu exista iarnă.

— Ar putea fi cea mai rece noapte din decembrie 1894 încoace, comentă Sanchez.

— Acum ne putem lupta mult mai bine cu Mama Natură, îl asigură Bigby. Avem stropitoare, radiatoare și ventilatoare. În plus, am la dispoziție o armată de două sute de muncitori.

Steve era convins că niciunul dintre ei nu avea cartea verde.

Bigby continuă să vorbească, explicând diferența dintre înghețul de radiație și cel de advecție, apoi trecu elegant la subiectul lui preferat.

— Dați-mi voie să le reamintesc telespectatorilor că indiferent de vreme, biroul de vânzări Bigby Resort and Villas va fi deschis mâine și va avea program normal. Case de vacanță convenabile ca preț, care vă oferă o distracție de neuitat.

Era doar ora opt dimineața, și deja primise o doză prea mare de Bigby. Opri televizorul; după câteva minute îl sună Victoria.

— „Femeia este perfecționată”, spuse ea. Am adormit gândindu-mă la asta.

Da, lângă Bigby.

— Și eu. Este cu totul altceva decât „Femeia este perfectă”. Dar ce vrea să însemne?

— Putem discuta despre asta luni? O să rămân blocată la fermă la sfârșitul acesta de săptămână.

— L-am văzut pe iubitul tău la meteo. Arăta foarte bine.

— Sunt foarte îngrijorată. Bruce încearcă să pară foarte curajos, dar de fapt îl îngrozește ceea ce s-ar putea întâmpla.

În fundal, Steve auzi o voce țipând:

— Aprindeți focurile imediat! *Comprende*?

— O să vii și tu aici în seara asta, nu-i așa, Steve?

— N-am chef să vin ca să mă uit la voi cum vă pupați lângă un foc de tabără.

— O să ne străduim să salvăm ferma. Știi bine.

— Eu nu v-aș fi de mare folos. Până și buruienile mele mor.

— Bruce te simpatizează.

— Înseamnă că Bruce nu se pricepe la oameni.

— Te rog să faci asta pentru mine.

În cazul acesta, nu-i mai rămânea de ales. Îi spuse că va ajunge la fermă la apusul soarelui, ca să întoarcă bălegar cu lopata sau cine știe ce

altceva ar fi cerut Bigby. Victoria îl instrui să îl îmbrace gros pe Bobby și pentru o clipă avu un ton aproape domestic, ca și cum ar fi fost soția lui, iar Bobby ar fi fost fiul lor. Senzația aceasta dispăru ca prin minune când Victoria îi spuse că trebuie să închidă. Bruce îi cerea ajutorul într-o problemă legată de sandviciuri și supă pentru două sute de oameni.

•

Era o zi însorită cu vânt, iar temperatura începuse să scadă când Steve ieși să-și facă alergarea, îmbrăcat într-un trening de bumbac. Urmă itinerarul obișnuit, prin South Grove, peste podul mobil de pe canalul Gables, până la capătul rondului Cocoplum Circle. Bobby mergea pe bicicletă cam la douăzeci de metri în față. După ce îl mituise cu promisiunea unui suc de papaya, băiatul își pusese o canadiană peste tricoul Marlins.

Steve spera să se relaxeze, lăsându-și corpul să funcționeze pe pilot automat și detașându-și mintea de lucrurile din jur. Uneori își pierdea concentrarea și ideile începeau să-i apară în cap – o rețetă nouă de sandviciuri sau o strategie de proces – iar el se grăbea înapoi acasă și le scria. Astăzi în mintea lui răsunau numai întrebări.

„Ce a vrut Charles să spună?” „*Femeia este perfecționată*.”

Intuiția lui Steve îi spunea că aceasta este cheia pentru rezolvarea cazului.

Se învârteau în cap și întrebări referitoare la cazul lui Bobby.

„Cum îi discreditățm pe Kranchick și pe Thigpen? Cine este martorul-surpriză? Cum dracu’ facem ca să câștigăm?”

Ca să nu mai pomenim întrebările despre Victoria…

„Dacă ne-am fi cunoscut înainte să se cupleze cu Bigby, situația ar fi fost alta între noi?”

Avea numai întrebări fără răspuns. Trecând de jumătatea drumului, Steve se concentră asupra posturii sale. Brațele trebuiau să fie relaxate, capul nemișcat. Traficul nu era aglomerat, nu se zăreau decât câțiva agenți imobiliari care își plimbau clienții prin fața caselor cu vedere la ocean. Îl văzu pe Bobby care pedala în zigzag cu câțiva metri în fața lui, pentru a reveni apoi clătinându-se la traiectoria obișnuită. Steve îl strigă:

— Hei, puștiule! Așteaptă-mă!

Băiatul se întoarse, îi făcu cu mâna și se îndepărtă de el, spre rondul LeJeune.

„De unde are caracterul ăsta rebel?”

Ridicându-se în picioare pe pedale, Bobby o coti la dreapta când ajunse în rond și dispăru din raza vizuală.

— La naiba!

Steve grăbi pasul. Uneori i se părea că îl protejează excesiv pe Bobby, iar dacă se gândea mai bine la propria lui copilărie, era convins de acest lucru. Pe vremea când era doar puțin mai mare decât Bobby, mergea pe bicicletă de la Miami Beach, peste digul rutier Julia Tuttle, printre mașinile care treceau în viteză claxonându-l. Căuta copii care jucau baseball într-un parc de lângă cartierul Liberty City. De obicei, era singurul copil alb de pe teren, dar nimeni nu se lua de el. Cel puțin nu înainte de a începe să pună pariu pe cinci dolari că poate să învingă pe oricine dacă se luau la întrecere. Orice fel de întrecere. Alergări în jurul bazelor, de-a lungul liniei de joc, de la tabela de marcaj până la centrul terenului. Toți râdeau de evreul slăbănog din Miami Beach care voia să se amestece cu copiii de culoare. Dar Steve reușise să câștige șase întreceri la rând, încasase banii și dispăruse pe bicicletă, urmărit cu bâte de baseball de câțiva păgubași supărați.

Steve traversă podul de peste canal, viră când ajunse la Edgewater și o porni spre golf. Nici urmă de Bobby. Probabil că o luase pe Douglas Road,

cel mai scurt drum spre casă. N-avea de ce să-și facă griji, nu? Cu toate acestea, acceleră pasul.

În Edgewater era liniște sâmbătă dimineața. Nu se vedeau nici mașini, nici pietoni, doar niște tantali[14] care stăteau înșiruiți unul lângă altul. Vira la stânga pe Douglas Road, îndreptându-se spre o pantă ușoară care conform standardelor din Miami putea fi numită deal. Bobby nu se zărea nicăieri.

Încercă să calculeze cât de departe ar fi putut ajunge băiatul, pedalând cu picioarele lui la fel de slăbănoage ca ale tantalilor de pe dig. Nu-i plăcu rezultatul.

„Bobby ar trebui să fie chiar aici. Ar trebui să fie în raza mea vizuală."

Chiar când ajunse pe Battersea Road, Steve văzu bicicleta Schwinn roșie a lui Bobby care zăcea răsturnată, cu vârful ieșind dintr-un tufiș de azalee.

— Bobby! Unde ești?

Nu se auzi decât croncănitul unei păsări invizibile.

— Bobby, lasă glumele!

Se forță să își păstreze calmul. Băiatul ar fi putut să o ia pe jos pe Battersea, spre dig. Poate că arunca pietre în apele liniștite ale golfului. „Sigur se află pe pietrele de la mal, se gândi Steve. Trebuie să fie acolo." De la jumătatea străzii, Steve putea să vadă până la golf.

— Bobby!

Nu primi niciun răspuns. Se întoarse pe Douglas Road și începu să alerge spre nord. La intersecția Ingraham se formase o coadă lungă de mașini, deoarece un festival de artă din Grove bloca traficul până la Old Cutler Road. Începu să alerge din ce în ce mai repede de-a lungul bermei din umbra palmierilor pitici, uitându-se în fiecare mașină oprită pe lângă care trecea. Văzu familii mari în berline, adolescenți în jeepuri și băieți șmecheri în mașini decapotabile. Claxoanele urlau,

șoferii se aplecau peste geamurile mașinilor; undeva în mulțime un bărbat începu să înjure.

Respirând cu greutate, Steve se strădui să rămână relaxat. Dacă se încorda prea tare din cauza tensiunii, energia lui s-ar fi consumat mai rapid. Trebuia să ia o decizie rapidă, pentru că Douglas Road se despărțea în două. Dacă o lua la dreapta, se îndrepta spre autostrada principală care îl ducea spre centrul cartierului Grove, unde traficul era și mai aglomerat. Dacă mergea drept înainte, ajungea la autostrada South Dixie. Dacă cineva l-ar fi furat pe Bobby, probabil că ar fi luat-o spre South Dixie. Odată ce ajungea acolo putea să o ia spre nord, pe drumul național I-95, să meargă înainte spre Gables, sau să o ia la sud spre Kendall. De acolo, putea ajunge oriunde.

„Dacă mașina ajunge la South Dixie, Bobby e ca și dispărut."

Steve alergă cât putu de repede drept înainte. Ajunsese la De Garmo când auzi scârțâitul cauciucului pe asfalt. În fața lui, o mașină ieși din coloană. Dar nu era orice mașină.

„Era o camionetă verde și murdară, cu anvelope foarte mari."

Camioneta intră pe sens invers și vira la stânga pe Leafy Way. Steve era prea departe ca să vadă cine era în camionetă.

Era Janice? Erau bătăușii lui Zinkavich? Sau vreun pedofil nenorocit?

Nu avea cum să vadă dacă Bobby era înăuntru, dar erau unele lucruri pe care le putea simți. Iar el simțea prezența lui Bobby. Inima îi bubuia în piept – nu din cauza efortului depus, ci din cauza fricii care îi făcea sângele să fiarbă în vene.

Steve se îndreptă spre Leafy Way, de care îl mai despărțea doar o stradă. Șoferul făcuse o alegere ciudată în cazul în care căuta o scurtătură, pentru că strada aceasta se înfunda la trei case mai încolo de la intersecție.

Se gândi că avea la dispoziție cam trei minute până când camioneta ar fi făcut calea întoarsă la capătul străzii, venind înapoi spre intersecție. Singurele sunete pe care le mai auzea erau bubuitul inimii lui și lipăitul baschetților pe asfalt. Pentru prima dată simțea că îl dor picioarele.

Și-l imagină pe Bobby în parc, jucându-se cu mingea. Avea niște mișcări haotice, pe care nu le coordona deloc, dar îi plăcea mult să se joace. Pretindeau că Bobby este aruncătorul echipei Marlins, iar Steve se ghemuia chipurile la picioarele prinzătorului pentru a anunța mingile și loviturile.

„Lovitura a treia! Bobby Solomon, noua senzație din Miami, îl elimină pe Barry Bonds, punând capăt amenințării echipei Giants!”

Pe Steve îl cuprinse o furie incontrolabilă și devastatoare la gândul că cineva l-ar fi putut răni pe băiat. Starea de alertă se instaură din nou, adrenalina începu să îi curgă în vene, iar Steve o luă la goană. Vedea ca prin ceață mașinile blocate în trafic, iar chipurile motocicliștilor din coloană îi apăreau doar ca niște pete fără contur. Sări pe capota unu BMW albastru și se dădu jos pe partea cealaltă. În spatele lui, șoferul mașinii începu să îl înjure în spaniolă în timp ce Steve traversă Douglas Road și coti pe Leafy Way.

Camioneta murdară cu ecran de protecție pentru insecte mergea în marșarier, îndreptându-se spre el. Steve observă că mașina avea o bară de protecție din inox, dotată cu cârlig de tractare, la înălțimea taliei lui. Ar fi putut fi trei oameni înăuntru sau trei sute, dar Steve nu vedea nimic din cauza luminii care se reflecta în parbriz.

Steve alergă direct spre camionetă, aplecându-se cât putea de mult. Altfel, cârligul ar fi fost primul care l-ar fi lovit și i-ar fi străpuns stomacul, ieșindu-i prin spate. Steve își imagină pentru o clipă rapoartele autopsiei.

Continuă să alerge, iar mașina continuă să se apropie de el.

Atunci șoferul claxonă lung. Avu la dispoziție cinci secunde să se arunce spre trotuar, peste un strat cu flori.

Mașina frână subit, iar anvelopele scârțâiră pe asfalt. Mai rulă câteva clipe în zigzag, apoi se opri la trei metri distanță de el. Roțile trecură peste bordură, iar mașina nimeri într-o curte care mărginea o casă de cărămidă cu un etaj, trecând printr-un gard viu din ficuși. Steve porni pe urmele ei. Din curtea unui vecin se auzi o voce strigând: „Hei, idiotule!”

Camioneta traversă terenul din spatele casei, smulgând bucăți de gazon, zgâriind cabina de duș de lângă piscină, apoi făcându-și drum peste o jardinieră construită din traverse de cale ferată. Un bărbat în vârstă, îmbrăcat în halat, care uda florile din grădină, se feri din drumul ei, urlând cuvinte indescifrabile.

Căutând o scurtătură, Steve o luă la goană printr-o curte alăturată, îndreptându-se spre strada El Prado. Era convins că mașina avea să facă un viraj la dreapta pentru a porni spre LeJeune, ca să se îndepărteze de traficul greoi. Steve își propuse să găsească un unghi din care să o intercepteze.

„Virează la dreapta! Virează naibii la dreapta!”

•

Cu motorul huruind și distrugând cu roțile iarba mătăsoasă, camioneta intră pe El Prado, chiar în momentul în care Steve apărea din curtea unei case alăturate. Camioneta viră la dreapta. Steve avea unghiul dorit. Dacă se sincroniza perfect…

„Poți să o faci! Poți să reușești!”

Alergând cât îl țineau picioarele, Steve întinse mâinile. Portbagajul camionetei era doar la câțiva centimetri distanță de el. Se aruncă înainte, punând piciorul pe bara de protecție, și se apucă de hayon. Se prăvăli pe platforma din spate a camionetei, alunecând pe burtă până când se lovi cu capul de o

cutie de unelte; lovitura îi împinse cu putere capul între umeri.

„Doare ca dracu'!"

Confuz și incapabil să își tragă suflarea, cu sângele curgându-i în ochi, se ridică greu în picioare, chiar în momentul în care camioneta o luă la dreapta și îl lovi, proiectându-l în peretele lateral de pe stânga. Mașina viră apoi brusc la stânga, iar Steve se lovi de peretele de pe dreapta. Când ricoșă, Steve reuși să arunce o privire rapidă în interiorul mașinii, prin geamul colorat al cabinei. La volan se afla un bărbat, iar pe scaunul de alături se afla o femeie. Bobby stătea așezat între ei, uitându-se direct la Steve, cu obrajii șiroind de lacrimi și ochii larg căscați de spaimă.

Amețit, cu tâmplele pulsând, Steve înșfăcă mânerul cutiei de unelte și se echilibră. Simți o mișcare în spatele său și se răsuci. Văzu două anvelope vechi și uzate, o prelată înfășurată și două cutii cu vopsea care se rostogoleau pe jos. Și un câine. Câinele se strădui să își recâștige echilibrul, cu coada între picioare. Era o potaie mare, maronie și jegoasă, cu blana încâlcită – probabil o corcitură de Rottweiler și câine ciobănesc. Câinele mârâi la el ca și cum Steve i-ar fi furat mâncarea de sub nas.

— Ce faci, cuțule? îl întrebă Steve întinzând mâna, ca să-i arate că nu avea intenții rele.

Câinele se ghemui pe picioarele din spate, cu blana de pe gât zbârlită. Cu ochii pe câine, Steve deschise capacul cutiei de unelte. Găsi ciocane, șurubelnițe, o sapă și o cheie tubulară, lungă de vreo jumătate de metru. Ar fi preferat o bâtă de baseball, dar și cheia era bună. În spatele lui, câinele începu să mârâie amenințător.

Din sensul opus începuseră să vină mașini, iar camioneta mergea drept. Întorcându-se cu spatele la câine, Steve se întinse cât putu de mult spre acea parte a cabinei unde se afla șoferul, cu cheia în mâna stângă. În timp ce își lua avânt, auzi sunetul

ghearelor zgâriind metalul. O secundă mai târziu, Steve lansă cheia cu toată puterea sa, și simți dinții câinelui înfigându-i-se în fund.

— La dracu'! strigă Steve în timp ce geamul mașinii se spărgea în mii de bucăți.

— La dracu'! urlă șoferul din cabină.

Camioneta devie ușor spre dreapta, se urcă pe bordură, culcă la pământ o cutie poștală și se izbi de un palisandru. Steve zbură peste marginea dreaptă a camionetei și ateriză pe burtă într-o tufă de caprifoi. Pentru o clipă totul se întunecă în jurul lui. Apoi conștientiză mai multe lucruri dintr-odată: ochii lui refuzau să focalizeze, fundul îl durea îngrozitor și îi curgea sânge din nas. Câinele cel puricos schelălăi și o luă la fugă pe stradă. Un bărbat cu cioburi de sticlă lipite pe frunte coborî din camionetă pe partea șoferului, cu sângele curgându-i șiroaie pe față. Bobby fugi plângând spre Steve.

O femeie supraponderală cu ochelari de bunicuță se repezi după Bobby, strigându-l pe nume. Avea părul negru și soios, strâns în coadă. În timp ce alerga, sânii ei săltau sub un tricou pe care scria „Grateful Dead". Vocea ei reînvie amintiri neplăcute pentru Steve.

— Jan?

— Eu sunt, Stevie.

— Înseamnă că am murit și am ajuns în iad.

— Încă nu, interveni bărbatul.

Rufus Thigpen stătea la vreo trei metri distanță, cu mânerul unui cric în mână. Ras pe cap și cu craniul traversat de o cicatrice urâtă, părea la fel de rău ca un coiot înfometat.

— Credeam că ești la pușcărie, Thigpen.

— Mi-au dat drumul, nenorocitule! Mi-au dat trei sute de dolari și o cameră la motel.

— Și nu te-au învățat să folosești dușul?

Steve se ridică greu în picioare, înșfăcând un pumn de țărână din tufișul de caprifoi. Thigpen nu avea cum să fi observat, pentru că își ștergea

sângele care îi curgea șiroaie în ochi. Steve se temea, dar nu pentru sine. El putea supraviețui unei bătăi zdravene; Bobby nu ar fi supraviețuit dacă i-l lua cineva. Thigpen flutură mânerul cricului:

— Ți-am rămas dator cu o bătaie, nenorocitule!

— E a doua oară că-mi spui chestia asta.

Cum se exprimase în biroul lui Zinkavich? „Îți rămân dator, nenorocitule.” Îi era ceva cunoscut în legătură cu expresia asta… Și cu vocea lui… Și cu modul în care ținea mânerul cricului. Atunci amintirile lui Steve ieșiră la suprafață din adâncurile unui canal cu ape întunecoase și reci.

— Tu ai fost, Thigpen. Asta mi-ai spus și pe doc: „Îți rămân dator, nenorocitule”. Tu ești tipul cu gura spurcată care m-a atacat cu vinciul.

— Ar fi trebuit să te înec când am avut ocazia.

— Nu înțeleg de ce mi-ai spart casa. Ce căutai?

— Întreab-o pe proasta de soră-ta. Dacă mai poți vorbi după ce îmi închei socotelile cu tine.

— Rufe, nu-i face niciun rău! se văicări Janice.

— La dracu’! Mi-a făcut creierii pilaf.

— Și se simte vreo diferență?

Thigpen făcu un pas spre el. Steve știa că are o singură șansă. Ochii lui începeau să focalizeze imaginile, dar durerea care îi pulsa în cap era din ce în ce mai chinuitoare. Un sac de nisip se agita în craniul lui ori de câte ori făcea o mișcare. Thigpen mai făcu un pas și legănă cricul.

Aproape am ajuns. Doar un pas îmi mai trebuie.

Bobby se aruncă spre picioarele lui Thigpen.

— Nu! strigă Steve.

Thigpen îl plesni pe Bobby peste față și îl aruncă la pământ.

— Dacă-l mai atingi o dată, îți tai gâtul!

— Încearcă, rânji Thigpen.

Bobby se ghemui în țărână, acoperindu-și un ochi cu mâna.

— Totul va fi bine, puștiule! îi promise Steve. Mergem imediat acasă.

— Pe dracu'!

Thigpen mai făcu un pas și lansă mânerul cricului, Steve se feri iar cricul îi șuieră pe lângă ureche. Întinse mâna și aruncă țărâna în fața lui Thigpen, închizând ochii.

— Fir-ar al naibii!

Thigpen își duse mâinile la ochi, iar Steve îl lovi cu toată puterea în vintre. Thigpen se chirci de durere, iar Steve își împreună mâinile, își luă avânt și îl lovi drept în nas, care se sparse cu un scrâșnet satisfăcător de cartilaj rupt, pulverizând un jet de sânge. Thigpen se prăbuși gemând, cu o mână la ochi și cu una la prohab.

Steve șchiopătă spre camionetă și se rezemă de ea.

— Ce dracu' e în capul tău, Jan?

— Am vrut doar să-l văd un pic pe Bobby. Nu i-aș fi făcut niciun rău.

Bobby alergă spre Steve și îl îmbrățișă.

— Unchiule Steve, putem să mergem acasă acum?

Băiatul refuză să se uite spre mama lui.

— Sigur că da, puștiule.

Thigpen se ridică într-un genunchi, mormăi ceva despre sabia lui Dumnezeu, și se lungi înapoi în țărână. Sirena poliției se tânguia în depărtare.

— Pe cuvânt că l-aș fi adus pe Bobby înapoi. Aș fi fost obligată să-l aduc. Rufe nu voia să-l ia și pe el.

— Unde te duci?

Janice își aranjă coada.

— Departe. Dar după ce se termină cazul lui Bobby. Ne-a scos din pușcărie un avocat, Zinkavich, pentru că l-am ajutat.

— Tu ești martorul-cheie al lui Zink?

— Cred că da, dacă așa s-o zice.

— Și ce-o să spui? Că ți-am pierdut păpușile Bărbie la pocher când eram mici?

— Că ești violent, instabil și că te droghezi. Că m-ai bătut atunci când l-ai furat pe Bobby, și că ar

fi mai bine să fie pus în grija statului.

— Zinkavich a crezut toate porcăriile astea?

— I-am spus că îl cunosc pe furnizorul tău și că pot aranja să te aresteze pentru posesie de droguri chiar în sala de judecată. Trebuia să îți înscenăm o dramă întreagă!

— Și cum aveai de gând să faci asta?

Steve nici nu rosti bine întrebarea că înțelese totul:

— Thigpen nu căuta să fure ceva, nu-i așa? Dimpotrivă, voia să-mi însceneze ceva.

— Praf de metadonă în căptușeala servietei, dar ai venit prea devreme acasă. Ne-ai stricat tot planul.

— Janice, nici chiar pe tine nu te credeam în stare de ceva atât de josnic.

— De asta vreau să o luăm de la capăt.

Sirena se auzea din ce în ce mai tare.

— Zi mai repede.

Femeia părea să își formuleze cu greu ideile. Douăzeci de ani de prafuri, pastile și iarbă își lăsaseră amprenta asupra neuronilor ei.

— Am o afacere pentru tine, Stevie. Cât valorează Bobby pentru tine?

— Tot ce am, plus tot ce pot să cerșesc, să împrumut sau să fur de la alții.

— Așa credeam și eu.

LEGILE LUI SOLOMON

9. *Nu voi încălca niciodată legea sau etica profesională și nu voi risca să intru la răcoare… decât pentru cineva care mi-e drag*.

36.

O CHESTIUNE DE CARACTER

Un vânt rece șuiera prin copacii de avocado. Pe Victoria o cutremură un fior. Tremura, deși purta o haină de piele neagră care îi ajungea până la glezne, iar pe dedesubt avea un pulover de cașmir și jeanși. Spera ca Bruce să nu o certe din cauza hainei de piele. Ar trebui să fie mulțumit că nu a împrumutat de la mama ei o haină din blană de vulpe sau o pălărie de nurcă.

„Unde este Steve?”

Victoria se afla în zona de lucru a fermei, un lot defrișat cu o suprafață de vreo două sute de metri pătrați, situat între două livezi de avocado. Tractoarele treceau zumzăind pe lângă ea, ridicând praful. Camioane pline cu paie se răsuceau printre șirurile de copaci, urmate de muncitori care pălăvrăgeau în spaniolă, dotați cu sape și furci. Generatoarele huruiau în timp ce oamenii instalau lumini și radiatoare mobile. În crângul alăturat, stropitoare cu brațe rotative de cincisprezece metri lungime se învârteau fară oprire. Fumul negru al focurilor aprinse se vălătucea în aer, iar ventilatoarele gigantice suflau aer fierbinte spre livezi. Soarele apusese cu o oră în urmă, iar norii joși și înghesuiți erau tiviți cu un portocaliu ireal din cauza focurilor.

„Unde sunt?”

Bruce era ocupat în noaptea aceasta, iar ea abia aștepta să își petreacă timpul cu Băieții Solomon. Poate că Bobby va avea chef să-i ajute să descifreze codul-sursă: „Femeia este perfecționată”.

„Ce a vrut Charles Barksdale să spună?”

Voia să le transmită ceva despre Katrina, care să le fie de folos?

Din difuzoarele montate pe stâlpi se revărsa un cântec care avea un ritm optimist afro-cubanez. Îi luă câteva clipe să-și amintească numele: *Maracaibo Oriental*. Victoria se legăna în ritmul muzicii, când îi observă pe Steve și pe Bobby ieșind din ceața întunecată și îndreptându-se spre ea.

— Steve, ce s-a întâmplat?

El încercă să schițeze un zâmbet cu buzele umflate. Niște julituri însângerate îi traversau tot chipul, ca și cum o amantă supărată l-ar fi zgâriat cu unghiile de pe frunte până la gură. Victoria se uită la Bobby, observă umflătura vineție care îi crescuse ca o prună sub ochiul drept și îl lăsă baltă pe Steve.

— Bobby, ce-ai pățit?

— I-am făcut praf!

Victoria îi luă bărbia în palme cu blândețe și examină vânătaia.

— Te doare?

— Puțin. Dar nu e mare lucru, se grăbi el să adauge.

Victoria trimise o sărutare cu vârful degetelor spre ochiul lui Bobby.

— E mai bine?

— Și cu mine cum rămâne? Am o ditamai mușcătura pe fund!

— Pun pariu că nu e prima dată.

Victoria îi aranjă părul lui Bobby, astfel încât să nu-i mai intre în ochi.

— Pe cine ați făcut praf?

Întrerupându-se unul pe celălalt, cei doi îi prezentară versiunea scurtă a răpirii, a urmăririi, a accidentului și în cele din urmă a luptei.

— Nimeni nu aleargă mai repede decât unchiul Steve. A depășit recordul mondial.

— Și Bobby a fost foarte curajos. Dacă nu-i punea piedică lui Thigpen…

— I-am tras una! Pac! Unchiul Steve l-a lovit la boașe.

— Vai de mine! exclamă Victoria.

— Când mă fac mare, vreau să fiu exact ca unchiul Steve.

După ce ascultă povestea, Victoria concluzionă:

— Deci Thigpen a fost cel care a intrat în casa ta. Nu avea nicio legătură cu procesul Barksdale sau cu înregistrarea video.

— Exact.

— Atunci poate că ai avut dreptate despre nevinovăția Katrinei și a lui Manko.

— Nu e cazul să fii așa de uimită.

— Oricum nu avem nicio dovadă.

— Din câte știu eu, procuratura are obligația de a aduce dovezile.

Victoria izbucni în râs:

— De când ai început tu să crezi în litera legii? O soție adulteră este în cameră în timp ce soțul ei cel bătrân și bogat se sufocă și moare. Ce dovezi mai vrei?

— „Femeia este perfecționată.” Aici se află răspunsul.

— Poate.

Gândurile Victoriei se întoarseră la relatarea lui Steve despre Janice și Thigpen.

— Deci sora ta voia doar să-l vadă pe Bobby câteva ore?

— Și să-mi spună că ea este martorul-cheie al lui Zinkavich.

— Ai întrebat-o ce intenționează să declare?

— O să mă vorbească de rău. Detaliile nu mai contează.

Victoriei i se păru ciudat modul în care el îi tăiase vorba.

Ceva nu era în regulă. Se uită la Bobby, care îi întoarse spatele. Ce se întâmplase? Steve îi ascundea ceva…

•

Steve ar fi vrut să-i spună adevărul, dar nu credea că ea îi putea face față. Dacă îi spunea Victoriei despre propunerea ilegală a lui Janice și despre răspunsul lui la fel de ilegal, ar fi renunțat să-l reprezinte. Probabil că s-ar fi dus să-l pârască la baroul din Florida. Nu cumva îi aruncase o privire suspicioasă mai devreme, sau conștiința lui încărcată îi juca feste?

Ceea ce intenționa să facă l-ar putea costa autorizația de liberă practică, asta dacă nu cumva ajungea în pușcărie. Nu era un risc pe care și l-ar fi asumat pentru oricine. Era o problemă care depășea cu mult încălcarea unor detalii legale fără importanță. Nu mai mituise niciodată un martor. Pe de altă parte, nu fusese niciodată atât de disperat. Custodia lui Bobby nu era doar o problemă juridică pentru el, ci o problemă de viață și de moarte.

— Spune-mi ce vrei, o îndemnase pe sora lui, rezemându-se de camioneta lovită.

— Nu vreau să-l ajut pe idiotul ăla de Zinkavich. Mă tratează de parcă aș fi o infractoare ordinară.

— Ca să vezi!

— M-am gândit că aș putea să-i trag lui clapa în loc să te înfund pe tine.

— Te ascult.

— El ne-a scos pe mine și pe Rufe din pușcărie, dar ne-a eliberat condiționat. Asta înseamnă că poate să ne păcălească și să ne trimită înapoi.

— Dacă nu faci tâmpenii, n-are cum.

— Dacă îmi găsesc sticleții o țigară de marijuana în mașină, am ajuns înapoi la răcoare. Dacă mă găsesc alături de alți infractori, tot acolo ajung. Eliberarea condiționată e o porcărie. De-aia trebuie să o ștergem de-aici eu și Rufe.

— Și ce legătură are asta cu mine?

— Trebuie să ne dai o sută de mii de dolari.

— N-am atâția bani. De fapt, n-am bani deloc.

— Cum rămâne cu procesul ăla mare de crimă de care te ocupi?

— Banii clientei mele sunt blocați. Nu primesc nimic dacă nu câștig.

Acesta era adevărul. Katrina fusese de acord să le plătească două sute cincizeci de mii de dolari pe care îi puteau încasa numai dacă era achitată. O chichiță legală nu le permite soțiilor care și-au omorât soții să le moștenească averea.

— Ai putea să-i ceri lu' tata.

— Tratamentele medicale ale mamei l-au secat de bani. E lefter. Se întreține din pensie.

— Trebuie să existe cineva care să-ți împrumute mălaiu'.

N-avea idee cui să-i ceară ajutor.

— Ce primesc eu în schimbul banilor?

— Eu și Rufe dispărem și nu depunem mărturie.

„Nu merge așa", se gândi Steve. Era suficientă mărturia lui Kranchick ca să-l înfunde.

— Nu mă ajută cu nimic dacă dispăreți. Dacă îți dau banii, trebuie să rămâi și să depui mărturie.

— Și la ce îți folosește ție mărturia mea?

— Când Zinkavich te cheamă în boxa martorilor, nu vei da răspunsurile pe care le-a stabilit el. Vei da răspunsurile pe care ți le spun eu.

•

Victoria îl urmări pe Steve care îngenunche în țărână pentru a-i lega șireturile lui Bobby. Era sigură că îi ascunde ceva.

„Sora lui o să-l facă praf, iar lui nici nu-i pasă. Zinkavich îi are deja pe Kranchick și Thigpen de partea lui, și acum a mai apărut și chestia asta. Steve ar trebui să facă o criză de furie, să blesteme, să răstoarne munții, să plănuiască un contraatac. În schimb, el tratează problema cu nonșalanță. Ce îmi ascunde?"

În timp ce Victoria medita la dilema ei, un jeep Wrangler deschis se opri cu scârțâit de frâne lângă ei. Șoferul purta o haină Bigby Farms cu logoul care reprezenta un avocado. Pasagerul de alături

era Bruce Bigby, înalt ca un brad, ținându-se de șina superioară a cabinei, cu pletele blonde în vânt. Purta un costum de schi de un alb murdar. Avea o portavoce în mână, un aparat de emisie-recepție agățat la curea, un termometru digital prins de o mânecă și un revolver la șold. Într-o astfel de ținută, Bruce arăta ca un hibrid între un astronaut, un general și un tocilar.

— Duceți radiatoarele în vale! urlă Bigby în portavoce. La naiba, v-am spus doar! Copacii din zonele joase îngheață primii.

— Bună, iubitule.

Bruce o salută scurt și sări din jeep. Pantalonii combinezonului erau trași peste niște ghete militare. Din difuzoare se revărsa vocea Celiei Cruz, care cânta *Corazon Rebelde*, odă unei inimi rebele.

— Bună, Bruce, îl salută Steve.

Bigby căscă larg ochii:

— Steve, iar ai avut un accident în timp ce te bărbiereai?

— De data asta a fost o reuniune de familie.

— Văd că ai răni deschise. Ai luat antibiotice?

— Whisky-ul se pune?

Aparatul de emisie-recepție al lui Bigby începu să cârâie.

Señor Bigby, avem zero grade în sectorul nordic.

Bigby apăsă un buton.

— Foyo, du niște radiatoare acolo.

— Bine, *jefe*.

— Nu doarme nimeni. Împarte cafea fierbinte oamenilor toată noaptea, rom și coca-cola la răsărit.

— Bine, *jefe*.

— Și ce e cu muzica asta? Chiar trebuie să ascultăm porcăria asta cubaneză?

— Asta le place oamenilor.

— Mă rog.

Bigby își închise aparatul.

— Bobby, n-ai vrea să te plimbi cu mine în mașină?

Bobby îl apucă pe Steve de mână și clătină negativ din cap.

— E puțin speriat, îi explică Steve. Vă ajungem noi din urmă.

— Sigur că da.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă Steve.

— O să fie o noapte lungă. Vrei să ai grijă de iubita mea pentru mine?

— Voi face tot ce-mi va sta în puterile mele temporar limitate.

— Iubitule, ce e cu pistolul ăla? întrebă Victoria.

Bigby îi răspunse în șoaptă:

— Oamenii se așteaptă la așa ceva. *El jefe* trebuie să poarte armă. E o chestie specifică în Caraibe.

— Și pe cine împușcă *el jefe*?

— Bandiții, intrușii…

„Nu și pe bărbații care se țin după logodnica lui?” se întrebă Victoria.

Urletul agresiv al unei sirene îi întrerupse. Speriat, Bobby se strânse la pieptul lui Steve, iar ochelarii îi căzură pe jos.

— Prea mult zgomot. Prea mult zgomot.

Steve îl îmbrățișă:

— Nu-i nimic, puștiule. Totul este în regulă.

— Nu e deloc în regulă, îl contrazise Bigby pe un ton funest. Înseamnă că temperatura a scăzut sub zero grade. Dacă ajunge la minus două grade Celsius și se stabilizează, sunt într-un mare rahat, dacă îmi dați voie să mă exprim așa.

Victoria se întrebă dacă Bruce chiar zisese „rahat” sau i se păruse ei.

— Îl duc pe Bobby înăuntru puțin, spuse Steve ridicând ochelarii băiatului.

— Aveți ciocolată caldă în bucătărie și un dormitor liber lângă biroul meu. Simțiți-vă ca acasă.

Steve și Bobby se îndreptară spre casă. Băiatul se încleștase cu disperare de brațul unchiului său. Când se îndepărtară suficient de mult, Bigby exclamă:

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, nu ne vom confrunta niciodată cu așa ceva!

— Cu ce?

— Cu… chestia asta. Știi tu.

— Dacă te referi la Bobby, să știi că este un copil minunat, îi răspunse Victoria uluită.

— Știu, iubito. Tu întotdeauna te topești când vezi o pasăre cu aripile frânte.

— Este mai mult decât atât. Chiar îl iubesc pe băiat.

— Sigur că da. Dar ai prefera ca băiatul nostru să fie căpitanul echipei de fotbal la colegiul Dartmouth sau un ciudat care face anagrame?

— Depinde care dintre ei are sufletul mai bun.

— Mă rog.

Bruce desprinse termometrul de pe mânecă, citi indicațiile și se încruntă.

— Iubito, ai grijă să nu pățească ceva copilul. Să nu cadă în vreo groapă, că Solomon m-ar da în judecată mai repede decât ar zice *shalom*.

— Nu cred că e un cuvânt pe care-l folosește prea des.

— Ei, e doar o metaforă.

— Știu, doar că nu mă așteptam să aud așa ceva de la tine.

— Mă cunoști doar. Nu am prejudecăți. Toți medicii și avocații mei sunt evrei. Nu ții minte că ți-am sugerat chiar eu să lucrezi cu Solomon un timp? Învață câteva din șmecheriile lui. Sunt mai isteți decât noi din punctul ăsta de vedere.

— Serios?

— Nu mai fi atât de sensibilă!

Ea clipi fară să vrea, ca și cum ar fi pălmuit-o cineva.

„Nu mai fi atât de sensibilă?”

— Ești foarte autoritar.

— Poftim?

— Să fim serioși, Bruce. M-ai înțeles foarte bine. Nu poți spune cuiva ce sentimente să aibă.

Aparatul de emisie-recepție al lui Bigby cârâi din nou.

— *Jefe*, sunt minus două grade în vale.

— La naiba! Ați montat deja reflectoarele?

— Suntem aproape gata, *jefe*.

— Iubito, trebuie să plec.

Bigby îndreptă tocul revolverului și sări în jeep. Era un adevărat John Wayne al livezilor de avocado.

— Aș putea veni cu tine.

— Oamenii ar primi un mesaj greșit. Nu vrem să creadă că *jefe* este ținut sub papuc de iubita lui.

— Sigur că nu.

Victoria îl analiză preț de o clipă. Avea capul învăluit în nori de fum, iar mașina elibera miros de motorină în aer.

— Ce e? o întrebă Bigby.

— Nu te-am mai văzut așa.

— Caracterul unui om se măsoară în momentele de criză.

— Așa este.

Îi făcu semn șoferului să meargă mai departe. Încă în picioare, ținându-se de bara mașinii, flutură o mână spre Victoria.

— Ne vedem mai târziu, iubito.

— Ne vedem mai târziu, *jefe*, răspunse ea.

Jeepul porni în trombă pe cărarea accidentată și dispăru în negura întunecată a livezilor.

37.

ȘOAPTELE PALMIERILOR

Pe Steve îl durea fundul, iar buza spartă îi zvâcnea sâcâitor. Bobby începuse să se calmeze și îl întreba dacă poate să pună bezele în ciocolata caldă. Cei doi mergeau de-a lungul unei alei pietruite străjuită de chiparoși. Ferma lui Bigby se înălța pe un deal în fața lor.

— E o casă cam mare pentru o singură persoană, comentă Bobby.

— Vrei să zici pentru două persoane…

Casa avea trei etaje și era construită din faimosul lemn de pin specific în districtul Dade. Era înconjurată pe toate părțile de o verandă spațioasă și avea acoperișul de tablă. Fusese construită de străbunicul lui Bigby, care avusese intuiția de a cumpăra și terenul de două mii de acri din jur, pe care nimeni nu-l dorea la vremea aceea. Steve își imagină că exteriorul fusese conservat în mare măsură ca pe vremea primului Bigby. O moară pentru trestia de zahăr se afla sub un șopron; în vârful unui stâlp înalt de zece metri se afla un clopot cu care se anunța pe vremuri ora mesei. Lemnele pentru foc erau așezate în stive lângă o afumătoare, unde odinioară porcii erau transformați în bucăți de șuncă.

Steve remarcă și câteva adăugiri moderne. Un teren de tenis cu zgură roșie, înconjurat de cocotieri, un iaz împrejmuit de o plajă artificială și o baracă din bambus și cu acoperișul din frunze uscate de palmier. Steve o vizualiză pe Victoria în calitate de stăpână a conacului Bigby, dar nu-i plăcu imaginea și o alungă din minte.

Cei doi intrară în casă, unde îi aștepta o menajeră îmbrăcată în uniformă. Bigby o sunase

dinainte de pe telefonul mobil, o anunțase prin aparatul de emisie-recepție, ori poate îi transmisese mesaje printr-un porumbel călător, întrucât femeia pregătise deja o cană aburindă de cafea pentru Steve și o ceașcă de ciocolată fierbinte pentru Bobby. Ciocolata conținea și bezele.

Pe Steve îl ustură buza de la cafea. Ciocolata caldă îl făcu pe Bobby să înceapă o perorație despre boabele de cacao. Citise cândva despre beneficiile flavonoidelor asupra sănătății și îi prezenta compoziția chimică a acestora lui Steve, care, în loc să-l asculte, se gândea la Bruce Bigby. Omul care le avea pe toate. Inclusiv pe Victoria.

„De ce nu-l urăsc?”

Poate pentru că Bigby părea să fie de treabă. Bineînțeles că era enervant optimismul lui, iar el era atât de încuiat încât ironiile treceau pe lângă el fără să le priceapă. Îl mai iritau lăudăroșenia lui și nevoia permanentă de a vorbi despre casele lui de vacanță, ca un filistin subtropical. Și ce dacă? Prin comparație cu majoritatea oamenilor pe care îi întâlnea Steve de obicei – criminali violenți, judecători incompetenți, martori mincinoși – Bigby era ca un cercetaș care câștigase medalia pentru merite deosebite. În plus, părerea lui nici nu avea importanță. Victoria îl iubea.

„Așa că treci peste asta, băiete. Ea este iubita lui.”

Pe când îl conducea pe Bobby spre camera de oaspeți, Steve își dădu seama că interiorul casei fusese renovat recent. Pereții erau lambrisați într-un mahon lucios, iar podelele erau pardosite cu gresie italienească. Operele de artă, majoritatea de origine sud-americană și amerindiană, erau costisitoare, eclectice și alese cu gust, exceptând tabloul în ulei de doi metri înălțime care reprezenta două fructe coapte de avocado atârnând pe o ramură, ca doi sâni învinși de gravitație.

Camera de oaspeți era confortabilă. Fusese decorată cu coșuri din răchită, tablouri și vase de lut. Steve îl puse pe Bobby în pat, învelindu-l până sub bărbie cu o pătură.

— Să nu pleci până nu adorm, unchiule Steve.

Steve se așeză pe marginea patului.

— Nu plec nicăieri, puștiule.

— A fost mare nebunie azi, nu-i așa?

— Nebunie?

— Când l-ai cotonogit pe prietenul lu' mami, ai fost pe față.

— Exact.

Steve știa că pe Bobby îl chinuia ceva, dar că îi venea greu să înceapă discuția.

— Nu vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat?

Bobby ridică din umerii lui slăbănogi pe sub pătură.

— Știi care este regula. Îți răspund la orice întrebare.

— Mami este un om rău sau este pur și simplu nebună?

Nu-l mințise niciodată pe băiat și nu avea de gând să înceapă acum.

— Câte puțin din amândouă. Sau poate mai mult din amândouă.

— De ce ea este rea, iar tu ești bun?

— Ea nu este rea în totalitate, iar eu nu sunt bun în totalitate.

Acesta era purul adevăr. Cu câteva ore mai devreme fusese de acord să o mituiască pe Janice. O sută de mii de dolari pentru o mărturie favorabilă. Singura lui apărare era faptul că îi lipseau banii necesari pentru a comite infracțiunea. Dar la problema asta o să se gândească mâine. În plus, o să încerce să ignore implicațiile etice și morale ale gestului său. Acestea aveau să-l ajungă din urmă în altă zi, aducând cu ele o durere mult mai gravă decât migrena de acum.

Pleoapele lui Bobby tremurară ușor:

— Dacă doamna Barksdale și-a ucis soțul, înseamnă că e un om rău?

— Foarte rău.

— Genul ăla de rău care nu se face niciodată bun?

— Exact.

— Femeia este perfecționată. O să ne dăm noi seama ce înseamnă, șopti Bobby.

Peste câteva secunde, dormea buștean.

— Ești un tată minunat, se auzi o voce blândă.

Steve se întoarse și o văzu pe Victoria care stătea în pragul ușii.

— Mulțumesc. Dar uneori am impresia că el îmi oferă mai mult decât îi ofer eu lui.

Victoria se apropie de pat, întinse mâna și îi mângâie obrazul lui Bobby. Respira atât de greu încât părea să toarcă.

— Te idolatrizează. Ar trebui să fii mândru.

Steve nu se simțea mândru deloc. Nu se simțea mândru nici ca posibil tată, nici ca avocat, nici ca bărbat. Avea mai degrabă impresia că este un infractor pe cale să fie săltat de poliție. Încercând să schimbe subiectul, gesticulă spre ferestrele întunecate:

— Cum merge treaba afară?

— A scăzut temperatura, iar Bruce a intrat în panică.

— Îmi pare rău că nu pot fi de ajutor.

— Nu-i nimic. Dar m-am gândit că ar fi plăcut să vă am în preajmă.

Victoria rămase tăcută pentru câteva clipe, apoi îl întrebă:

— Vrei să facem o plimbare?

•

Luna aflată în al treilea pătrar se întrezărea prin norii pătați cu umbre portocalii, iar vălătucii negri de fum se rostogoleau pe deasupra copacilor. Cântecele de dragoste cubaneze se revărsau din difuzoare, în timp ce Victoria îl conducea pe Steve de-a lungul unei alei de pietre roșii, pe o creastă

aflată deasupra livezilor. Mii de becuri colorate se aprinseră dintr-odată, ca și cum o mână nevăzută ar fi gătit livada de avocado pentru Crăciun.

— Ia te uită!

— A fost ideea lui Bruce, pentru a încălzi copacii. A cumpărat toate luminițele de Crăciun din toate supermarketurile de la Orlando și până la Key West.

— E deștept Bigby.

— Nu are nimic în plus față de tine.

— Doar câteva milioane de dolari și pe tine.

— Și ce crezi că e mai important pentru Bruce?

Întrebarea îl surprinse pe Steve. Până acum nu discutaseră niciodată despre relația ei cu Bigby.

— Nu știu răspunsul lui la întrebarea asta. Știu doar răspunsul meu.

Cuvintele lui plutiră în aer, ca fumul care se ridica din focurile aprinse.

— Hai să ne mai plimbăm, Solomon.

— Mi-e frig. Hai să ne întoarcem.

— Vino pe aici.

Victoria îl luă de mână.

— Unde mergem?

Ea nu îi mai răspunse. Se mulțumi să îl conducă de-a lungul aleii care ducea spre lagună.

— Dacă vrei să ne scăldăm în pielea goală, ia-ți gândul!

Două torțe aprinse erau înfipte în pământ la intrarea în baraca aflată pe malul apei.

— Intră. E un paravânt foarte bun.

— Poate pentru vânătorii tribului Miccosukee.

El ezită la intrare în timp ce ea se aplecă și intră.

Steve nu înțelegea ce se întâmplă. Plimbarea și invitația în baracă nu avea niciun sens. Oare se dădea la el? Sau el îi înțelegea greșit gesturile? În fond, creierul lui era amorțit de la cina compusă din mult Jack Daniels, pastile de Tylenol combinate cu codeină și puțin unt de arahide.

— De ce te temi?

Vocea ei răsună din întunericul barăcii.

— De tine.

— Dar ce crezi că se va întâmpla aici?

— Dacă am avea cincisprezece ani, ne-am săruta. Dar cum nu este cazul, am o bănuială că te-a apucat panica dinainte de nuntă și cum eu sunt prietenul tău, vrei să stăm de vorbă. Să-mi povestești de ce-l iubești pe Bruce și ce nu-ți place la el. Sincer să fiu, Victoria, eu pot să mă lipsesc de discuția asta.

— Și dacă vreau doar să ne sărutăm?

— Și cu *el jefe* cum rămâne? Pare destul de periculos.

— Te cunosc, Solomon, Nu ți-e frică de el. Ție nu ți-e frică decât de propria ta persoană.

Steve simți ceva rece și ud care i se prelingea pe frunte. „Ce dracu'?" Se întoarse spre livadă. Cerul iluminat în portocaliu era brăzdat de pete albe.

— Ninge!

— Imposibil!

Victoria ieși în fugă din baracă și, spre surprinderea lui, făcu o piruetă, țipând de bucurie și scoțând limba pentru a prinde fulgii de zăpadă.

— E superb!

În difuzoare răsuna un bolero al lui Benny Moré.

— E magic.

— E temporar, spuse Steve, urmărind zăpada care se topea la contactul cu pământul.

Benny Moré cânta romantic: *Eres tú flor carnal de mi jardin ideal*.

— Ce cântec frumos!

Victoria se undui în ritm cu muzica, iar haina lungă de piele se deschise. Fulgii de zăpadă se învârteau rostogoliți de vânt.

— Aș vrea să înțeleg cuvintele…

— Ești floarea carnală a grădinii mele perfecte.

— Cu mine vorbești așa, frumosule?

— Așa sună versurile. Cu aproximație. *Eres tú la mujer que reina en mi corazón.* Tu ești regina inimii mele, continuă Steve.

— Tot versurile cântecului?

— Bineînțeles.

— Tu n-ai vorbit niciodată așa unei femei?

— Nu. Eu nu vorbesc așa.

Ce i-ar fi putut spune? Că este frumoasă și inteligentă? Că îi respecta valorile, integritatea, chiar și corectitudinea ei enervantă, pe care o ridiculiza mereu, dar pe care o admira și o invidia în adâncul sufletului? Că era atras de ea pentru toate acele motive necunoscute care îi fac pe bărbați să înnebunească?

— Dar ai avut vreodată astfel de sentimente?

— Vic, de-a ce ne jucăm noi aici? Să ne uităm la Steve cum își răsucește singur cuțitul în rană?

— Haide, spune. A existat vreodată o femeie care să fie regina inimii tale? Sau există așa o femeie acum?

— De ce ți-aș răspunde? Ca să ne sărutăm? Ca să ai de ce să fugi din nou?

— Cine a zis că o să fug?

— Termină!

Era un intrus. Încălca proprietatea altui bărbat. Era cu femeia altui bărbat.

— În noaptea în care ne-am sărutat, nu tu mi-ai zis să ne lăsăm duși de val, să vedem unde ajungem? îl întrebă ea cu blândețe.

— Sentimentele nu ne duc nicăieri. Tu ți-ai făcut deja planurile.

— Ești un mare nătărău, Steve Solomon.

Victoria își puse mâna pe ceafa lui, îl trase ușor spre ea și îl sărută pe buza lui vineție.

— Au!

— Te-a durut?

— Nici nu poți să-ți imaginezi.

— Fii bărbat!

Sărutul ei era la fel de ușor ca un fulg de zăpadă. Steve nu o sărută înapoi. Nu avea de gând să mai alunece pe același drum: speranță, respingere, suferință. Ea nu putea decât să-l rănească, așa cum un vânător măcelărește o căprioară.

Buzele ei se plimbau delicate ca niște petale de trandafir pe obrazul lui. Îi simți respirația caldă în ureche și pe gât. Victoria îl sărută din nou, apoi își trecu ușor degetul peste fruntea lui, îi înconjură un ochi și coborî de-a lungul nasului, ca și cum ar fi vrut să își imprime bine în minte trăsăturile lui.

Steve se simți ametit, de parcă ar fi plutit în briza rece, printre fulgii de zăpadă, învârtindu-se într-un carusel invizibil. Apoi, fără să vrea, o sărută. Un sărut lung și plin de dorință. Nu mai simțea dacă îl durea capul sau dacă îl mai ustura buza.

Flăcările torțelor îi încălzeau și le proiectau umbrele pe peretele exterior al barăcii. Steve îl auzi pe Benny Moré cântând de undeva din depărtare:

Mi pasión es rumor de un palmar.

În timp ce Victoria îl conducea în interiorul barăcii, el șopti:

— Pasiunea mea este ca murmurul palmierilor.

— Așa spune cântecul?

— Așa spun eu.

•

Baraca era plină cu baloturi de paie, dintre care unele se împrăștiaseră pe podea. Nu își planificase așa ceva, se gândi Victoria, dându-și jos haina și aruncând-o peste paie. Pentru prima dată trăia clipa, lăsându-se în voia sentimentelor. Era atrasă de Steve și încetase să se mai întrebe de ce. Dar el părea atât de încurcat și de temător… Victoria îi desfăcu fermoarul hanoracului, fiind conștientă că trebuia să preia controlul. Îi dădu jos haina și îi desfăcu nasturii de la cămașă, lăsându-și mâinile să alunece peste pieptul lui.

— Te doresc, spuse ea sărutându-l din nou.

El șopti ceva cu chipul lipit de gâtul ei, iar ea nu-l auzi. Mâna lui își făcea drum pe sub puloverul ei. Simți cum îi desface sutienul, apoi mâinile lui poposiră pe sânii ei. Câteva clipe mai târziu, puloverul și jeanșii ei zăceau pe paiele de pe jos,

împreună cu hainele lui. Victoria își dădu jos chiloții, neavând răbdare să o facă el.

Inspira adânc și repede pe măsură ce gura lui îi coborî pe gât, înconjură cu sărutări ambii sâni, și apoi se concentră asupra unuia dintre ei. Steve se lipi de ea, excitat și tare, iar ea îl mângâie făcându-l să geamă de plăcere. O atingea cu tandrețe, insistent, explorându-i corpul. Victoria îl sărută din nou. De data aceasta, fu un sărut arzător și nerăbdător.

— Vreau să te simt înăuntrul meu chiar acum, îi șopti ea.

— Deja?

— Am avut la dispoziție săptămâni întregi de preludiu. Te vreau acum!

El o penetră, iar ea își înfășură picioarele în jurul lui. Victoria își arcui spatele, flexibilă ca o pisică, iar corpul ei se ridică pentru a întâmpina pasiunea lui.

Steve își auzea inima bătând să-i spargă pieptul, dar avea impresia că de fapt aude inima ei. Îi sorbi întreaga ființă cu toate simțurile lui. Arcul gâtului, linia spatelui, adâncitura netedă ca mătasea de sub buricul ei. O sărută, o mângâie și îi gustă pielea.

În momentul acesta nu-i mai păsa de consecințe și se abandonă ritualului etern al iubirii. El crezuse întotdeauna că fiecare nouă aventură îi trezea amintiri despre fostele relații. Dar de data aceasta nu era așa. De data aceasta, totul era nou. Victoria era diferită de toate celelalte.

•

Victoria avu un orgasm exploziv, care o făcu să-și încleștеze mâinile în părul lui, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu cadă de pe fața pământului. Imediat după aceea Steve simți că explodează de plăcere, în timp ce Victoria se lăsă pradă fiorilor care îi străbăteau corpul în valuri fierbinți.

Aflându-se încă înăuntrul ei, mișcându-se încet și încercând să savureze fiecare fior de plăcere,

pentru timpul scurt care le era dat împreună, el rupse tăcerea:

— Te iubesc, Victoria. Te iubesc cu adevărat.

38.

MELANCOLIA DE A DOUA ZI

— Unde sunt covrigii? întrebă Vulturul Marvin.

— N-am.

Steve deschise o pungă de hârtie și scoase patru cornuri italienești crocante.

— Am cumpărat *michette*.

— Astea ce naiba mai sunt?

— Somon afumat într-o baghetă unsă cu brânză de capră.

— Ce prostie! Îți mai cer cinci dolari în plus ca să-ți vândă somon cu un nume mai sofisticat.

În această dimineață răcoroasă, Marvin purta o haină sport cu imprimeu în zigzag peste o bluză neagră pe gât. Capul lui chel era acoperit de o căciulă care semăna foarte mult cu o chipă evreiască.

Cei doi se aflau în bucătăria lui Steve. Trecuseră cam douăsprezece ore de la momentul din baracă. Steve nu era prezent decât cu corpul. În mintea lui începoșată, fulgii de zăpadă încă mai dansau, iar el încă se afla întins pe paie, în brațele Victoriei. Așa îi surprinsese o voce care răsuna din difuzoare, rugând-o pe *señorita* Lord să vină în zona de lucru. O căuta Bigby. Ea se îmbrăcase repede, îl sărutase pe Steve și ieșise rapid din baracă, aruncându-i o ultimă privire pe care bărbatul încă nu reușise să o descifreze. Melancolie, dorință sau regret?

Steve se întorsese în casă, îl luase pe Bobby și îl dusese la mașină. Ajuns acasă, l-a dus pe Bobby la culcare și l-a învelit bine, apoi s-a așezat pe canapea în compania unei sticle de tequila Chinaco Blanco, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Spre dimineață, buzele îi amorțiseră și auzea un zumzăit enervant în urechi.

Marvin apăru a doua zi pentru micul dejun ritual de duminică dimineața și îl întrebă de unde proveneau zgârieturile și vânătăile. Steve îi spuse că s-a împiedicat în timp ce făcea jogging, iar bătrânul păru să-l creadă și începu să se vaite din cauza schimbării de meniu.

— Unde este crema de brânză?

— Folosesc *caprino*. E brânză de capră.

— Ce prostie!

Steve întinse brânza de capră pe o baghetă, presără capere și puțină ceapă verde, apoi puse câteva felii de roșii uscate deasupra.

— Ce e cu roșiile alea, băiete? Sunt zbârcite precum ciocănitoarea mea.

— Sunt uscate la soare.

— Nu că se plânge cineva… de ciocănitoarea mea. Cât despre roșii, mai rămâne de văzut.

Steve amestecă suc de lămâie cu ulei de măsline și picură amestecul peste baghete.

— Marvin, vreau să te rog să-mi faci un serviciu.

— Nu-ți face griji. Te ajut eu să-ți alegi juriul.

Marvin ridică o baghetă, o studie cu suspiciune și gustă.

— Nu e rău. Nu e la fel de bun ca un covrig cu somon, dar merge.

— Nu mă refer la alegerea jurații lor. Am nevoie de o sută de mii de dolari.

Marvin fluieră.

— Ăștia sunt bani, nu glumă.

— Ar fi un împrumut. În cazul în care câștig cazul Barksdale, ți-i dau înapoi repede. În caz contrar, ți-i dau înapoi mai greu.

— Aș vrea să te ajut, dar nu am atâția bani.

— Mi-am imaginat, dar m-am gândit că poate ai vreo idee de unde aș putea să fac rost de ei.

— Poate de la tatăl tău.

Steve scutură negativ din cap.

— Chiar dacă ar avea atâția bani, tot nu aș putea să îi cer.

— Adică n-ai vrea să-i ceri. Nu e vremea să lași totul în urmă și să-l ierți?

— Nu-l pot ruga să mă ajute cu așa ceva.

Marvin își mângâie meditativ pielea cutată a gâtului. Gânditorul Marvin.

— La ce-ți trebuie banii ăștia, dacă nu sunt indiscret?

Steve aruncă o privire spre culoarul care ducea la dormitorul lui Bobby. Era liniște. Băiatul încă mai dormea sau bătea calculatorul la șah.

— Sunt pentru Bobby. Asta e tot ce pot să-ți spun.

Ochii bătrânului se luminară.

— Păi, de ce nu spui așa? Pentru Bobby, orice e posibil.

Marvin devoră sandviciul din trei înghițituri.

— Nu știu exact de unde să iau banii, dar am eu relațiile mele.

— Mulțumesc, Marvin.

— Ai dormit în grajd azi-noapte?

— De ce?

— Ai paie în păr.

Steve își trecu mâna prin păr și găsi un pai după ureche.

— Am fost la ferma lui Bigby.

— Și ce-ai făcut acolo, în afară de faptul că ai jinduit la logodnica lui?

— Doar cu asta m-am ocupat.

Steve reușise să nu se mai gândească la Victoria în ultimele câteva minute, dar acum ea era din nou prezentă. Chiar înainte să sosească Marvin, Steve o sunase pe telefonul mobil, dar nu îi răspunsese nimeni. Era cu Bigby sau se plimba pe sub copaci, gândindu-se la Steve?

— Nu știu cum o să lucrez la cazul Barksdale cu ea. De fapt, nici la cazul lui Bobby nu știu dacă voi putea lucra.

— De ce? Parcă vă înțelegeați bine.

— Trebuie să stau suficient de aproape de ea încât să-i simt parfumul. Ori de câte ori îmi întinde

un document, ni se ating mâinile, și…

Steve se opri. Nu avusese intenția să se confeseze. Marvin îl sfredeli cu privirea.

— Of, la naiba! Te-ai îndrăgostit!

Dintr-odată Steve își dori să stea de vorbă cu cineva. Dacă ar fi avut o relație apropiată cu tatăl lui, acum ar fi fost momentul să îi ceară părerea, dar luând în considerare situația lor, Herbert nu i-ar fi oferit niciun sfat, preferând să-l critice.

— Marvin, am nevoie de un sfat.

— N-am decât un cuvânt pentru tine: Viagra.

— Nu-mi trebuie.

— Nici mie. Dar în cazul în care ești emoționat când te culci prima dată cu zeița aia frumoasă, o să-ți fie de ajutor.

Steve tăcu mâlc.

— Nu cumva te-ai culcat deja cu ea?!

Steve știu că nu avea să-i fie ușor, dar trebuia să discute cu cineva.

— Marvin, poți sau nu să fii discret?

— Era sau nu era Iisus un evreu de treabă?

•

Cinci minute mai târziu ușa de la intrare se deschise și un alt oaspete obișnuit de duminică păși înăuntru.

— Unde sunt covrigii? întrebă Cadillac intrând în bucătărie.

— N-avem. Deșteptul ăsta a cumpărat muschete.

— Vrei să zici *michette*.

— Tot aia e. O să-mi rămână semințele de mac între dinți.

Cadillac se uită mai bine la Steve.

— Ce s-a întâmplat cu fața ta?

— Am căzut când făceam jogging.

— Și eu am pățit-o o dată. M-am împiedicat de pervazul unei ferestre.

— Cum e posibil așa ceva?

Cadillac se așeză la masa din bucătărie, suspină și își propti picioarele de un scaun.

— Un soț gelos intra pe ușa dormitorului cu revolverul, iar eu săream pe fereastră fără pantaloni pe mine. Cred că eram în Kansas City sau poate în St. Louis.

— Ce e cu țoalele astea pe tine? întrebă Marvin.

Cadillac purta o salopetă albastră cu un ecuson în piept pe care scria „Spitalul de Stat Rockland”.

— I-am făcut un serviciu lui Steve.

— Zilele astea Steve are nevoie de câte un serviciu de la fiecare…

— Cadillac este un detectiv nemaipomenit, interveni Steve.

— Vrei să spui om de serviciu. Apropo, doctorița ta a fost acolo noaptea trecută.

— Și n-ai putut să-ți bagi nasul pe nicăieri?

— Bineînțeles că am putut. Dă-mi un sandvici și îți povestesc ce-am făcut.

Steve termină de aranjat bagheta pe care o pregătise.

— În ultimele nopți, am tot căutat prin biroul ei. Am verificat documentele primite și cele care urmau să fie trimise, dosarele pacienților, rapoartele testelor. O groază de prostii. Seara trecută am intrat în biroul ei pe la ora unsprezece, cu mătura și cu coșul de gunoi. De data asta, încă era la serviciu. Ditamai femeia cu o față acră.

— Ți-a zis ceva?

— Mie nu, dar vorbea la telefon.

Steve îi întinse bagheta lui Cadillac.

— Și ce-ai făcut, ai plecat?

— Nici gând.

Cadillac mușcă din sandvici și dădu aprobator din cap.

— I-am golit coșul de gunoi, am șters rafturile de praf, m-am învârtit și eu pe-acolo. Ea a vorbit în continuare, fără să țină cont de un bătrân care plimba o mătură. Mai invizibil de atât nu aveam cum să fiu.

— Cu cine vorbea?

— Nu știu decât că îl chema Carlos și că era în Mexic.

Privirea întrebătoare a lui Steve îl determină pe Cadillac să adauge:

— Când am intrat, ea îl întreba pe Carlos cât este ceasul în Guadalajara. Apoi i-a zis că vrea o mie de cutii de replen-nu-știu-cum.

Steve luă o hârtie și un creion.

— Replen-și mai cum?

— O denumire din aia de medicament, care nu înseamnă nimic. Cum ar fi Viagra.

— Eu n-am nevoie de Viagra, repetă Marvin pentru a doua oară în aceeași dimineață.

— Asta-i tot ce-mi spui?

— Stai ușor, băiete. Când scrii un cântec, nu spui toată povestea în primul vers.

— Bine.

— Știi cum erau cântecele alea pe care le-a scris Gordon Jenkins pentru Sinatra…

Cadillac începu să fredoneze încet:

„*Înțelepții spun că extremele se atrag*;
Îmi doresc totuși să ne fi asemănat mai mult,
Războiul poate ar fi fost mai scurt.”

— Parcă e vorba despre Steverino și partenera lui, răspunse Marvin.

— Să revenim la Kranchick, îi rugă Steve.

— Apoi cântecul te ia prin surprindere:

„*Ea știa mai multe decât mine,*
Doar un lucru n-a știut,
Cât o iubeam de mult,
Căci niciodată nu i-am spus.”

Cadillac zâmbi.

— Vezi care e surpriza? N-a avut niciodată curajul să-i spună femeii că o iubea.

— Exact ca prietenul nostru aici de față. Doar dacă nu cumva i-ai spus azi-noapte, se întoarse Marvin spre Steve.

— Dar ce s-a întâmplat azi-noapte? întrebă Cadillac.

— Mai bine zis, ce s-a întâmplat la spital azi-noapte? insistă Steve.

— Steverino s-a culcat cu partenera lui.

— Ei, na!

— Exact. Chiar sub nasul logodnicului ei.

— Bravo, băiete! îl încurajă Cadillac. Îmi aduce aminte de vremurile când mă întâlneam cu o dansatoare, care era căsătorită cu un comedian. În fiecare seară, când el urca pe scenă…

— Cadillac! Ce s-a întâmplat la nenorocitul ăla de spital?

— Îți zic imediat. Ce te aprinzi așa? Probabil că doctoriței nu i-a convenit prețul, pentru că i-a spus: „Carlos, las-o baltă. Doar n-o să mi-o tragi pe la spate”.

— S-a exprimat ea așa? se miră Marvin plescăind dezaprobator.

— Mi-a adus aminte de o damă cu gura spurcată pe care o cunoșteam în Memphis.

— Și după aia ce s-a mai întâmplat? După ce s-a certat cu Carlos pentru preț?

— I-a spus că o să-l sune pe furnizorul din Argentina. Atunci Carlos cred că a redus prețul, pentru că ea s-a calmat imediat, a fost de acord, i-a zis că-i transferă banii a doua zi dimineață și că nu-i trebuie chitanță. Fără dovezi scrise. Ea a închis, iar eu am ieșit și m-am dus să curăț restul etajului.

— Replen… Replen și mai cum? vorbi Steve mai mult pentru sine.

— Replengren, îi răspunse Cadillac.

— De unde știi?

— După ce a plecat ea, m-am întors și i-am golit coșul de gunoi a doua oară. Doar asta îmi era treaba.

Cadillac băgă mâna în buzunar și scoase un bilet pe care i-l întinse lui Steve. Era o bucată mototolită de hârtie, care purta antetul Spitalului Rockland în partea de sus, numele lui Kranchick în partea de jos, iar la mijloc doctorița mâzgălise ceva:

„Replengren, 80 mg X 1000
San Blas Medico”

— Despre ce este vorba?

Steve scrise numele medicamentului urmat de trei semne de întrebare pe foaia lui de hârtie.

— E ceva despre care Kranchick nu vrea să afle nimeni. Înseamnă că e important. Cadillac, ești nemaipomenit. Te iubesc. Marvin, și pe tine te iubesc.

— Lasă-ne pe noi. Fetei i-ai spus că o iubești? întrebă Cadillac.

— I-a spus, iar ea nu i-a răspuns nimic, așa că neisprăvitul ăsta vrea sfaturi de la mine, îi răspunse Marvin.

— Îți mulțumesc pentru discreție.

Steve își frecă tâmplele. Se anunța o migrenă pe cinste.

— Și ce sfat i-ai dat?

— I-am zis să intre în acțiune. Iubirea nu apare așa, din senin, iar dacă o pierde, o să regrete toată viața.

39.

6-0

„Femeia este perfecționată” își spuse Victoria.

Adică cum? Devenise perfectă, după ce fusese imperfectă?

Ea nu era nici perfectă, nici perfecționată. În această dimineață de duminică ea nu era decât o târâtură mizerabilă, mincinoasă, care se ura pe sine din tot sufletul.

Zăcea întinsă în pat încercând să-și pună ordine în sentimente. Mai precis, zăcea întinsă în patul lui Bruce, care sforăia mulțumit alături de ea.

Recolta de avocado fusese salvată, iar Bruce, istovit de tensiunea nopții trecute și de o ditamai cana de rom amestecat cu coca-cola pe care o băuse în zori, se prăbușise pe burtă în pat, îmbrăcat în salopetă și încălțat cu ghetele militare. Pistolul și tocul acestuia atârnau, din fericire, pe mânerul benzii de alergare covorului rulant din colțul dormitorului. Victoria se trezise supărată. Supărată pe propria persoană.

„Ce am făcut?”

Își încălcase principiile pe care le prețuia cel mai mult. Onestitatea, loialitatea și fidelitatea. De ce? Doar nu-l iubea pe Solomon. Ce idee absurdă!

„În cea mai mare parte a timpului, nici măcar nu pot să-l suport.”

Relația lor nu se potrivea deloc cu definiția bine determinată pe care o dădea ea iubirii. Nu era asocierea rațională și sinergică a două persoane cu interese și valori comune. Era o relație animalică, similară cu a ogarilor din hambarul judecătorului Gridley.

„O relație irațională, ilogică și nebunească.”

Atunci de ce făcuse acest gest autodistrugător, care îi cauza atâta suferință? Bruce merita mai mult de atât. Ce să mai vorbim despre Solomon? Bietul om rezistase eroic. Se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva se făcea vinovată de viol, dintr-un punct de vedere strict filosofic.

Când l-a părăsit pe Steve în baracă, a simțit un amestec de vinovăție și anxietate. Se temea ca Bruce să nu vadă pe chipul ei tot ce se întâmplase. Dar el fusese mult prea preocupat să peroreze despre norii joși care păstraseră căldura și despre binefacerile nebănuite ale ninsorii. Apoi îi zâmbise și îi spusese:

— O binecuvântare din ceruri.

E-adevărat că nu prea avea umor. Rămânea doar de văzut dacă își putea petrece toată viața alături de un om care nu o putea face să râdă.

Victoria se strecură jos din pat, se îmbrăcă în liniște și plecă. Dimineața era senină și răcoroasă, soarele încă se mai afla aproape de linia răsăritului, iar Victoria se îndrepta spre nord, unde se afla constelația Taurus. Se gândi să o sune pe Jackie și să o trezească din somn. Dar înainte să apuce să formeze numărul îi sună telefonul mobil. Era Solomon. Ce i-ar fi putut spune? Îl lăsă să sune și nu răspunse.

Traficul era lejer pe autostrada South Dixie, iar când ajunse la LeJeune Road, în Gables, viră la dreapta, deși nu acela era drumul spre Grove Island. De ce o luase la dreapta? Nu cumva mașina mergea pe unde voia ea? Apoi viră la stânga pe strada Kumquat. Încetini apropiindu-se de vila cu copacul de piper brazilian și cu tufa de „pumnale spaniole”.

„Ce fac eu aici? Ce fel de decizie matură și fermă este asta?”

Fugise de la casa logodnicului ei acasă la amantul ei.

Asta este Solomon pentru mine? *Un amant*?

Nu-i plăcuse niciodată cuvântul acesta. I se părea prea murdar.

Opri mașina vizavi de casa lui Solomon. Cadillacul lui era parcat în față cu capota ridicată. Alături mai era parcată o mașină. Era un Lincoln cu plăcuța de înregistrare personalizată: VULTURUL-1. Atunci își aminti: Marvin era un client obișnuit de duminică la micul dejun. Cât timp stătu acolo, mai apăru o mașină, un vechi Chevrolet sedan, din care coborî Cadillac Johnson. De data aceasta, în locul cămășii obișnuite dashiki, purta o salopetă albastră.

Se gândi să intre nonșalant și să întrebe: *Ce mai faceți, băieți*?

Ar fi fost ciudat. Nu putea vorbi cu Solomon decât după ce se hotăra ce să facă în viață și care era locul lui în viața ei. De fapt, el nu avea niciun loc.

Victoria porni motorul și plecă.

•

Lovitura lui Jackie era prea joasă, prea slabă și lipsită de interes. Victoria, care juca lângă fileu, făcu doi pași înapoi, ridică mâna stângă drept în sus ca și cum ar fi vrut să arate o stea căzătoare, apoi coborî brusc racheta, într-o lovitură periculoasă și înaltă. Mingea se lansă ca o rachetă spre Jackie, care se dădu într-o parte și urlă de durere când primi lovitura drept în gambă.

— Au!

— Îmi cer scuze!

Victoria se întoarse la linia de serviciu. Jucau pe un teren de zgură din Grove Isle. De partea cealaltă a gardului care le proteja împotriva vântului se vedeau bărcile ancorate la doc, iar apele golfului se unduiau formând creste de spumă.

— E 6-0. Mai avem un set. E rândul tău să servești.

— Las-o baltă.

Jackie își freca de zor gamba piciorului stâng.

— Cred că mi-a rămas inscripționat logo-ul Wilson pe picior. De ce ești așa de supărată pe mine?

— Nu sunt supărată.

Nu era ceva ce putea să-i spună din senin: *Jackie, am uitat să precizez până acum, dar sunt o târfă lascivă.*

— Ce-ai pățit? Ți-ai vărsat nervii pe mingea aia amărâtă de când am început să jucăm.

Se îndreptă spre masa de pe marginea terenului, luă un pulover pufos și se îmbrăcă. Victoria i se alătură, deschise un termos și turnă cafea în două cești.

— Sunt doar puțin încordată.

— Ai emoții înainte de nuntă.

— Exact asta a zis și Solomon.

— Când are de gând să mă sune?

— E imprevizibil, așa că nu te sfătuiesc să aștepți cu prea mare nerăbdare.

— Dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș crede că tu și Băiatul cel Rău vă întâlniți în secret.

Victoria nu scoase o vorbă.

— De obicei, când spun așa ceva, tu ripostezi cu un „Jackie, se poate?”, așa cum spunea sora Agnes în clasa a șaptea când mă îmbrăcam în pantaloni strâmți.

Victoria sorbi din cafea, în timp ce Jackie o studia cu atenție:

— Să fiu a naibii! Tu și Băiatul cel Rău aveți o relație!

Victoria tăcu mâlc în continuare.

— Vic, spune-mi. Ce sens are să ți-o pui dacă nu poți să-i povestești prietenei tale despre asta?

— Noaptea trecută… începu timid Victoria.

— Eram sigură! Am știut din momentul în care l-ai cunoscut.

— De unde? Îl disprețuiam pe Solomon.

— Exact. Te enerva atât de tare, încât am știut că se va întâmpla ceva. Cum a fost? o întrebă Jackie coborându-și conspirativ vocea.

— Din punct de vedere fizic?

— Mai există și alt punct de vedere?

— Jackie, se poate?

— Haide, Vic, spune-mi. Ai avut mai multe orgasme? Dar el? Dacă-mi povestești, îți povestesc și eu despre un baron al cafelei din Honduras, care putea să-și lingă singur sprâncenele.

Victoria jurase să nu dea detalii. Nu avea să-i descrie cum Steve făcuse să-i vibreze toate corzile sensibile, mai ales aceea care conta cel mai mult.

— Pun pariu că a fost minunat.

„Nu o să povestesc detalii sordide."

— A fost minunat?

„O să păstrez discuția la un nivel decent."

— Între Bruce și Steve, care e mai bun la pat? Spune-mi tot!

— A fost al dracului de incredibil! exclamă Victoria surprinzându-se pe sine. Parcă luasem foc. Ardeam de dorință.

Jackie începu să-și facă ostentativ vânt cu mâna.

— Of! exclamă ea.

— Când era înăuntrul meu, parcă mă atingea în fiecare părticică a corpului. Ca un curent electric. A fost foarte intens! Dacă ar fi adăugat un volt în plus, cred că leșinam.

Jackie scoase un geamăt aproape obscen. Victoria își coborî vocea.

— Când am închis ochii, pur și simplu am văzut scântei.

— Nu te cred!

— Ca o ploaie de stele.

— Cred că m-am excitat.

Victoria sorbi iar din cafea:

— Acum trebuie doar să-mi dau seama de ce am făcut-o.

— Ce să-ți mai dai seama? Erai excitată. Solomon e sexy și te-ai culcat cu el.

— Nu e chiar atât de simplu.

— Atunci o să-ți dai seama data viitoare când v-o puneți.

— Cum adică data viitoare?

— Să nu-mi spui că vrei să dai cu piciorul la cea mai bună partidă de sex din viața ta?

Victoria se simți pierdută. Avea nevoie de un sfat, dar prietena ei cea mai bună pășise deja într-o lume a fanteziilor sexuale și nu se mai puteau înțelege.

— Mă duc acasă să văd dacă vibratorul meu mai are baterii, o informă Jackie.

Poate că ar fi trebuit să o sune pe Regina în Elveția sau Roma sau oriunde s-ar fi aflat, pentru a-i cere sfatul. Regina avea mai multă experiență cu bărbații. De fapt, Victoria știa exact ce avea să-i răspundă mama ei:

„Am fost nefericită și bogată, după care am fost nefericită și săracă."

Concluzia: „E mai bine să fii nefericită și bogată."

— Poate că mi-e frică de fericire. Poate că încerc să-mi sabotez relația cu Bruce.

— Care este problema? Căsătorește-te cu Bruce și culcă-te cu Solomon, în secret.

— Nu pot face una ca asta!

— Atunci fă și tu ce fac avocații. Ia o foaie de hârtie și scrie avantajele și dezavantajele pentru fiecare dintre ei.

Jackie îi întinse un fluturaș care făcea reclamă petrecerii de Crăciun de la Grove Isle și îl întoarse pe partea cealaltă.

— Începe cu Bruce. Scrie o caracteristică a lui care îți place cu adevărat, apoi compară-l cu Solomon din același punct de vedere.

— E vreun test din revista *Cosmopolitan* sau ți-a venit ție ideea asta?

Victoria scoase un pix din geantă și începu să scrie:

Bruce **Steve**

Demn de încredere *Imprevizibil*

Precaut Nesăbuit
Stabil Schimbător

Jackie trase cu ochiul la listă peste umărul Victoriei:

— E clar. Băiatul Rău câștigă.

— Jackie, este o problemă serioasă.

— Bine, dar trebuie să-i dai o șansă lui Solomon. Sigur are vreo calitate care-ți place.

— Este un tată minunat. Se vede după cum se poartă cu Bobby.

Bruce Steve

Rigid Flexibil
Plictisitor Amuzant
Autoritar Relaxat

— Așteaptă puțin. De ce bați câmpii și eviți problema? Nu glumesc deloc…

— Te referi la sex?

— Bineînțeles. Ce mai poți spune despre Bruce, în afară de faptul că e bine dotat?

— E bine. Poate că e un pic cam mecanic.

— Dacă e vorba de o mașină de spălat, atunci e bine să fie mecanică. Dar din câte mi-ai povestit despre Solomon…

— Solomon mă face să râd și îmi gătește…

— Și îți provoacă orgasme. Tot tacâmul. E excelent. Dacă ar trebui să iei o decizie, ceea ce și trebuie să faci, pe cine ai alege?

— Tu ce ai face?

— Nu pot să aleg eu, Vic. În schimb, sunt interesată de rebut…

Victoria încercă să se concentreze și să răzbată dincolo de norii grei de nesiguranță. E plăcut să faci cunoștință cu puterea orgasmelor multiple, dar acesta nu este un motiv să îți petreci viața cu făptașul…

— Dacă te gândești prea mult la chestia asta, vei lua o decizie greșită.

— Nu pot să mă las în voia sentimentelor. Trebuie să analizez toți factorii.

— Dar îți alegi bărbatul, nu un plan de pensii.

Victoria inspiră adânc.

— Eu și Bruce avem aceleași interese și valori. Iubirea dintre noi este perfect logică. Are o justificare rațională. Mi-am luat un angajament față de el, angajament la care am meditat bine de la început. Este tot ce și-ar putea dori o femeie. Nimeni nu e perfect, nu?

Cum Jackie nu-i răspunse, Victoria continuă:

— Mă voi căsători cu Bruce și ăsta e ultimul meu cuvânt.

40.

FĂRĂ ÎMBRĂȚIȘĂRI, FĂRĂ SĂRUTĂRI, FĂRĂ GREȘELI

Era o seară liniștită de duminică, după o zi în care Victoria refuzase să-i răspundă la telefon, iar Bobby studia o enciclopedie. Așa că Steve se așeză la masa din bucătărie, ronțăind ardei roșii cu brânză de capră și bând bere olandeză Grolsch. Porni laptop-ul și deschise o fereastră a unui motor de căutare.

Mai întâi tastă „Replengren” în fereastra de căutare și imediat se afișară o sută de referințe. Replengren era un hormon sintetic produs în Germania care regenera celulele nervoase deteriorate la cobai, dar nu fără efecte secundare, printre care și degradarea funcțiilor motrice. Agenția Națională a Medicamentelor luase în considerare aprobarea medicamentului spre testare pe ființe umane, dar până în prezent nu se luase nicio decizie.

„La naiba!”

Kranchick ar risca să trateze pacienții cu medicamente experimentale?

Tastă numele ei în fereastra de căutare și se afișară mai multe monografii și lucrări de cercetare pe care le publicase de-a lungul anilor. Pe acestea le găsise și mai devreme, când dăduse și peste articolul ei despre autism. De data aceasta, căuta date specifice. Căută cuvântul Replengren în toate lucrările ei, dar nu găsi nimic. Kranchick nu menționase niciodată medicamentul.

Steve începu să-i citească lucrările. Sări peste studiile foarte tehnice, cu diagrame ale secrețiilor acide și ale activității electrice a creierului. Le citi în fugă pe cele care făceau speculații despre

cauzele autismului, începând de la pojarul apărut la femeile însărcinate, până la aditivii alimentari și la policlordifenilul. Cât îi luă se bea două beri, citi un articol despre sindromul idiotului savant în care Kranchick susținea că stimularea magnetică transcraniană va produce rezultate uimitoare atât din punct de vedere intelectual la persoanele autiste, cât și la cele care nu suferă de această boală.

Lucrarea pe care o citi de două ori, subliniind cu galben pe foile tipărite, exact cum ar fi procedat Victoria, era cea mai veche și mai puțin științifică dintre toate. Era un articol care conținea o opinie personală publicat într-o revistă medicală, în primul an de rezidențiat al lui Kranchick la spitalul din Baltimore. Mai citise acest articol și cu altă ocazie, dar pe vremea aceea nu avusese nicio semnificație pentru el. Acum, după ce aflase despre Replengren, articolul căpăta cu totul alt sens. Kranchick critica decizia spitalului de a concedia un cercetător care indusese intenționat episoade psihotice la pacienții cu schizofrenie, administrându-le amfetamine.

„Edward Jenner nu a injectat virusul variolei unui băiat de opt ani când a descoperit vaccinul? Walter Reed nu a permis țânțarilor infectați să atace muncitorii cubanezi pentru a descoperi cauzele febrei galbene? Louis Pasteur nu a testat vaccinul antirabic pe copii înainte de a-l testa pe animale?” Acestea erau argumentele ei.

Steve simți cum i se accelerează bătăile inimii. Ce întrebare își pusese el puțin mai devreme?

„Kranchick ar risca să trateze pacienții cu medicamente experimentale?”

Unele întrebări sunt prea simple. De ce să nu întrebăm: *Este Pincher un idiot*? *Este Zinkavich un porc îmbuibat*? Steve sări direct la ultimul paragraf din lucrarea lui Kranchick:

„Progresul în medicină necesită curaj, viziune și capacitatea intransigentă de a alege cărarea

neumblată. Binele omenirii are nevoie de sacrificii.

Binele omenirii!”

Steve ar fi vrut să o întrebe pe Kranchick cine i-a dat dreptul să se joace de-a Dumnezeu. Dar astea erau aspecte care puteau să mai aștepte. Trebuia să se gândească la strategia pe care o va aborda la proces și să mai bea o bere. Cum putea să demonstreze că Kranchick administra medicamente neautorizate pacienților de la spitalul Rockland? Biletul scris de mână furat de Cadillac din coșul ei de gunoi nu era o probă admisibilă. Nici măcar nu putea să-i spună Victoriei despre el. Parcă și auzea conversația:

Ea: La naiba, Solomon! Ceea ce ai făcut nu este etic și nici legal.

El: Dar am aflat adevărul. Când legea nu dă rezultate…

Ea: … te obișnuiești cu ideea. Nu poți decide ce legi să respecți și ce legi să încalci. Cine ți-a dat dreptul să te joci de-a Dumnezeu?

El: *Touché*.

Nici măcar după ce mai bău încă o bere nu îi veni nicio idee.

•

Până luni frontul de aer rece pornise deja spre ocean, iar dimineața era însorită și călduroasă. Steve o aștepta pe Victoria în mașina parcată sub porticul clădirii Brickell Townhouse, ascultându-l pe Bob Marley care se întreba „Asta e iubirea?” Nu o mai văzuse de treizeci și două de ore, nouăsprezece minute și patruzeci și șase de secunde. Cu aproximație.

În dimineața aceasta urmau să selecteze juriații pentru procesul Barksdale, iar seara începeau să se depună mărturiile în cazul lui Bobby. Steve începuse deja să-i viseze pe Pincher și pe Zinkavich, dar în momentul acela nu se mai putea gândi decât la Victoria.

Cu treizeci și două de ore și douăzeci de minute în urmă – de fapt, douăzeci și unu de minute – ea

se ridicase din culcușul de paie, lăsându-l singur și abandonat. Duminică o sunase de trei ori, dar ea nu răspunsese și nici nu îi returnase telefoanele.

„Se preface că nu s-a întâmplat nimic. Ei bine, și eu pot face același lucru."

Dar nu reușea deloc. Steve retrăia încontinuu în minte – sau mai bine zis în ceea ce-i rămăsese din ea – momentele lor de iubire.

Victoria apăru câteva clipe mai târziu. Ieși în grabă din holul clădirii, îmbrăcată în uniforma ei de tribunal: un costum gri la două rânduri și un șirag simplu de perle. Avea un aspect serios, de femeie de afaceri, și era foarte frumoasă. Îl salută pe portar, își aruncă servieta pe bancheta din spate și se urcă în mașină.

— Îmi pare rău că am întârziat.

„Deci nu primesc niciun «Bună dimineața, iubitule», nicio sărutare pe obraz, nici măcar un zâmbet."

— Nu-i nicio problemă.

Mai devreme sau mai târziu va trebui să discute problema. Lui Steve îi venea să strige: „*Eu ți-am spus ce simt. E rândul tău*."

Într-o tăcere îmbufnată, Steve porni pe Twelfth Avenue spre Palatul de Justiție. Deci așa o să fie relația lor. Fără îmbrățișări, fără sărutări, fără greșeli. Ar fi avut atât de multe de spus, dar nu era momentul potrivit. Lumina crudă a zilei înlocuise torțele aprinse, cântecele cubaneze de iubire și fulgii de zăpadă. În fond, el spusese deja tot ce avea de spus. Îi spusese că o iubește. Ce mai era de făcut?

— Cine se va ocupa de examinarea juraților? întrebă ea pe un ton profesional, ca între parteneri.

— Discuți tu cu ei. Eu o să urmăresc jurații și o să iau notițe.

— Serios?

— Tu ești mai prietenoasă. O să te simpatizeze mai mult. Poate chiar or să se îndrăgostească de tine!

Iubirea… Iubirea îi bântuia gândurile ca o fantomă.

Sirena podului mobil de peste Miami River începu să sune. La naiba, aveau să fie blocați aici cel puțin cinci minute. Nu face impresie bună să întârzii la tribunal din prima zi a unui proces de crimă, se gândi Steve, fără să adauge însă această cugetare la legile sale. Puse frână. Mașina lor era a treia din coloană.

— Deci? întrebă el.

— Deci ce?

Nu se putu abține. Nu putea să nu o întrebe.

— Cum stăm? Iar nu s-a întâmplat nimic între noi?

Victoria tăcu. O egretă albă păși elegant în susul podului care se ridica. La radio, Jimmy Cliff se lăuda că totul îi este clar.

— Ba s-a întâmplat, recunoscu ea în cele din urmă.

Steve așteptă ca ea să-și continue gândul, dar Victoria tăcu. Egreta continuă să înainteze. Jimmy Cliff îi anunță că ziua era însorită și luminoasă, dar lui Steve nu i se părea deloc așa.

— Sunt puțin nedumerit. Aș vrea să știu care este situația mea acum.

Podul se înălțase în unghi drept. Egreta își luă zborul și începu să se învârtească deasupra râului, unde un cargobot plin de furgonete se îndrepta leneș spre ocean.

— Nu mă pot gândi acum la acest lucru.

— E un răspuns cam rece, nu ți se pare?

— Azi ne vom ocupa toată ziua de un proces de crimă, iar seara de cazul lui Bobby. Mâine o luăm de la capăt. Bruce mă stresează cu lista invitaților la petrecere și a comandat o sculptură de gheață a unui copac de avocado, fară să mă întrebe și pe mine. Lui Jackie nu-i place rochia de domnișoară de onoare, mâine trebuie să-mi vină ciclul, iar tu, Steve Solomon, vrei să îmi dau ochii peste cap și să-ți spun că pământul s-a mișcat cu mine, că n-am

mai simțit așa ceva, și că vreau să fug cu tine pe o insulă pustie.

— Și așa este? S-a mișcat pământul?

— Fir-ar să fie!

— Mai întâi mă certi pentru că nu îmi mărturisesc sentimentele. Acum eu mi-am vărsat sufletul în fața ta, și tu ce faci?

— Te evit.

— Evită-l pe Bruce cu sculptura lui cu tot. Mie prefer să-mi vorbești.

— Nu discutăm până când nu se termină ambele cazuri. Când totul s-a terminat, stăm de vorbă.

Brațul barierei începuse să se ridice.

— Acum hai să mergem să câștigăm procesul de crimă!

41.

VREMURILE DE ALTĂDATĂ

Steve și Victoria urcară treptele Palatului de Justiție chiar în timp ce escadrila de oameni de serviciu terminau de curățat rămășițele ritualurilor voodoo. Prăjiturile, lumânările și craniile oferite zeilor Santeria de către familiile acuzaților erau aruncate în saci de gunoi, iar împricinații nu aveau decât să își lase soarta în mâinile unor bieți muritori de rând: judecătorii și jurații.

Katrina probabil că îi aștepta în sala rezervată avocaților și clienților acestora. Victoria spera că îi ascultase instrucțiunile referitoare la ținuta pe care trebuia să o poarte. Cu o seară înainte, petrecuseră câteva ore bune evaluând garderoba amplă a Katrinei; în cea mai mare parte a timpului, Victoria spusese „nu” pe un ton hotărât.

Nu sacoul cu un singur nasture din crep, care lăsa prea mult la vedere.

Nu rochia croșetată de un roșu metalic, cu decolteu prea adânc.

Nu rochia strălucitoare ornată cu mărgele, cu partea de sus transparentă.

Aleseseră un costum de lână cu fustă de la Carolina Herrera. Era gri perlat și se lega cu o curea elegantă în talie. În liftul care îi ducea spre sala de judecată, Victoria îl asculta pe Solomon care îi dădea lecții despre selectarea juraților, folosind un ton enervant și superior.

— Fii atentă la limbajul corpului. Încearcă să-ți dai seama care sunt lideri și care sunt supuși.

— Așa voi face.

— Elimină toate femeile neatrăgătoare. Or să o urască pe clienta noastră.

— Știu.

— Un bărbat care stă cu coatele în poală este supus. Un bărbat care se sprijină de scaunul juratului de alături este autoritar.

— Știu și asta.

— Vezi cine are în mâini cărți cu coperte cartonate. Vezi cine are la el revista *Daily Racing Form*.

— Am înțeles.

— Elimină pe oricine care citește cărți de Bill O'Reilly.

— De ce?

— Pentru că sigur este un om enervant care-și dă aere de atotștiutor.

Ajunseră la etajul al doilea și porniră cu scara rulantă spre etajul trei.

— Urmărește-l pe Vulturul Marvin, care o să stea în primul rând. Dacă își atinge lobul urechii…

— Trebuie să alerg la baza a doua, ca la baseball?

— Vrea să îl iei la întrebări pe jurat. Încă ceva: anunță-i de la bun început că avem o clientă vinovată de adulter.

— O să fac acest lucru în pledoaria de început.

— E prea târziu. Trebuie să îi anunți de când începe selecția juraților. Vreau să le văd reacția, ca să îi eliminăm pe cei care par deranjați.

— Dacă facem prea mare caz de chestia asta, ar putea părea că ne e frică de…

— Uite ce este, nu am timp să te dădăcesc prea mult. Fă cum îți spun eu.

— N-am nevoie să mă dădăcești.

„De ce și-a ieșit așa din fire? Pentru că nu am sărit în brațele lui când ne-am întâlnit?

N-ar fi trebuit să mă culc cu el. Sunt o idioată!"

— Mă îngrijorează problema infidelității.

„Și pe tine?"

— Dacă ne alegem cu vreun habotnic religios în juriu, or să o pună la zid pentru că s-a culcat cu Manko, chiar dacă există sau nu dovezi de crimă. Cunoști teoria disonanței cognitive?

— Am studiat psihologia la Princeton.

— Felicitări. Cunoști acest corolar? „Dacă îi convingi pe oameni să adopte o opinie cu care nu erau de acord mai înainte, își vor modifica atitudinea pentru a se conforma noului angajament.”

— Am citit toate studiile în domeniu.

— Încă ceva. Să nu stai prea aproape de boxă. E o atitudine intimidantă. Fii relaxată. Plimbă-te prin sală dacă vrei, dar păstrează contactul vizual. Trebuie să porți o conversație cu jurații, nu să-i interoghezi.

— Steve, știu să selectez jurații.

— Când interoghezi martorii acuzării, trebuie să stai țeapănă ca un lunetist. Lasă-l pe martor să se foiască.

— Știu cum să conduc un interogatoriu.

— Dacă m-ai asculta, aș face din tine o avocată minunată.

— Iar începi? Ești din cale-afară de arogant.

— Iar tu ești la fel de frigidă ca în ziua în care ne-am cunoscut.

— Poftim?

— Rigidă. Am vrut să zic rigidă.

— Să ți-o trag, Solomon!

— Ai făcut-o deja, Lord.

„Să-l ia naiba pe regele replicilor sarcastice.”

— Știu că ești supărat, dar n-ai putea să te comporți ca un adult?

— Nu sunt supărat.

„Bărbații sunt ca niște copii mici. Dacă o ține tot așa, săptămâna viitoare va fi un coșmar.”

— Ai vrut să păstrăm o relație de afaceri. Asta vom face.

„Ca la început”, se gândi ea. Aproape că uitase cât de caustice puteau fi replicile lui. Nu știa ce fusese în capul ei noaptea trecută. Cum își putuse imagina că ar putea avea o relație cu un copil capricios? Nu știa decât să se certe și să facă scandal. Era convinsă că făcuse alegerea potrivită.

Cum se putuse îndoi vreo clipă de faptul că Bruce era bărbatul ideal pentru ea?

Încă o decizie corectă era aceea de a-i da vestea lui Solomon cât mai târziu. Îi spusese doar că îl evită. Ca și cum Solomon ar fi fost o moțiune pe care încă o mai evalua. Ca și cum nu se hotărâse deja.

„O mică minciună prin omisiune."

Poate că era o cruzime din partea ei să-l lase să aștepte degeaba, dar aveau două cazuri de rezolvat și nu era momentul să-i spună că nu puteau avea o relație. Nu avea de unde să știe ce reacție ar putea avea. Dacă ceda nervos?

Când ajunseră la etajul patru, culoarul era blocat de fotografi și de reporteri. Întrebările începură să curgă ca focurile de mitralieră.

— Există șansa să se ajungă la o înțelegere?

— Katrina Barksdale va depune mărturie?

— Există martori-surpriză?

Steve ridică o mână și le făcu semn să tacă:

— Știți bine că eu îmi instrumentez cazurile în sala de judecată, nu prin ziare.

— Ce fel de jurați doriți să aveți?

— La fel ca întotdeauna. Atenți și inteligenți.

„Sigur că da", se gândi Victoria. Suficient de atenți cât să nu adoarmă și suficient de inteligenți ca să rețină un singur cuvânt: „nevinovată".

— Aveți vreun as în mânecă?

— Nu avem nevoie de tertipuri, deoarece clienta noastră este sută la sută nevinovată.

„Care dintre noi este sută la sută nevinovat? Eu în niciun caz," se gândi Victoria.

Steve continuă să pălăvrăgească în timp ce se îndreptau spre sala de judecată, desființând acuzarea și ridicând-o în slăvi pe clienta sa, Katrina Barksdale. Soția perfectă, victima adevărată a procesului. *Să fim serioși*!

„E ca și cum ai fluiera în cimitir, așa ar fi spus Regina."

De unde venea toată înfumurarea asta a lui? Cum putea să fie atât de sigur de pașii lui, când persoanele din jur cădeau pradă nisipurilor mișcătoare?

Procesul Barksdale trebuia să îl scoată din cartierul cu chirie mică și să îi lanseze cariera. Dar dacă Steve făcea una din scamatoriile lui obișnuite? Una e să fii acuzat de sfidarea instanței într-un proces în care martorul este un papagal vorbitor, și alta e să o încurci atunci când presa e cu ochii pe tine și cea mai neînsemnată greșeală se transformă în editorial pe prima pagină. Dacă procesul acesta se transforma într-o sinucidere profesională?

„Ca să nu mai vorbim de viața mea personală."

Făcuse o greșeală îngrozitoare hârjonindu-se cu Steve prin fân. Acum el avea puterea să-i distrugă cariera abia începută și căsătoria iminentă.

„Nu voi da vina pe Steve pentru nimic. Nu pot face așa ceva. Orice mi s-ar întâmpla, este numai din vina mea."

42.

PREAIUBITA MEA

Carnavalul începu când Ray Pincher anunță comisia că dorea niște juraţi cinstiți și imparțiali, nu unii care să favorizeze acuzarea. „Este prima dintre numeroasele minciuni care se vor spune azi în sala de judecată”, se gândi Steve mohorât.

Primele douăsprezece persoane aduse în boxă erau niște oameni obișnuiți după standardele din Miami. Trei pensionari, doi constructori, un șomer și un pastor protestant. Urmară un organizator de petreceri travestit din South Beach, un mim ale cărui răspunsuri nu se auzeau, o dansatoare de striptease care obișnuia să se lupte cu bărbați în căzi pline cu salată, o cosmeticiană care lucra la un salon de înfrumusețare și care se specializase în aranjarea părului pubian și un domn hispanic mai în vârstă care se considera un luptător pentru libertate, oponent al lui Fidel Castro.

Steve se așeză la masa apărării alături de Katrina Barksdale, care arăta de-a dreptul sfioasă în costumul gri. Lui Steve nu îi arăta nici a criminală, nici a târfă. Pincher stătea țeapăn ca un stâlp la masa acuzării. Ochii lui bulbucați erau atenți și precauți.

De la o distanță de vreo doi metri de boxă, Victoria spuse:

— Domnule reverend Anderson, cunoașteți cele Zece Porunci?

— Bineînțeles.

— Aceste porunci ne spun să nu comitem adulter și să nu ucidem. Domnule reverend, înțelegeți că în această sală de judecată ne preocupă doar crima?

— Da. Judecarea adulterului este în jurisdicția altcuiva, răspunse pastorul arătând cu degetul spre cer.

Steve auzi o voce șoptindu-i numele. Când se întoarse, îl văzu pe Marvin făcându-i semne spre partea din spate a sălii de judecată. Teresa Toraño, prietena lui Marvin, se afla lângă ușă. Steve îl întrebă pe Marvin din priviri despre ce era vorba, iar Vulturul își înclină capul în direcția Teresei, îndemnându-l să meargă la ea.

Steve se ridică și se îndreptă spre rândul din spate, unde se așezase Teresa. Avea părul strâns într-un coc și purta o haină neagră de tweed și o fustă asortată. Când Steve se așeză pe scaunul de lângă ea, Teresa băgă mâna în geantă și scoase un plic.

— Am venit cu cecul, șopti ea.

Steve se uită placid la ea.

— O sută de mii de dolari.

— Teresa, tu îmi împrumuți banii?

— Da.

— Marvin mi-a spus că va întreba niște prieteni, dar nu am crezut că se referea la tine.

— E ceva în neregulă cu banii mei?

— Nu, dar mă simt jenat, asta-i tot.

— Așa și trebuie, pentru că nu ai venit direct la mine.

— Nu știu ce să zic, Teresa. Dacă clienta este acuzată, nu-mi primesc onorariul. Îmi va lua mulți ani până îți voi returna banii.

Dacă lua o sută de mii de dolari de la ea, Steve dorea ca ea să știe exact în ce situație se află.

— O să muncești pentru banii ăștia.

— Mai ai litigii în legătură cu birourile de pompe funebre?

— Nu, dar te învăț să faci îmbălsămări.

Teresa zâmbi și îi împinse plicul în mână.

Aflată în fața boxei, Victoria îi aruncă o privire. „De ce chibițezi în timp ce eu aleg jurații?”

— Banii sunt pentru cazul lui Bobby, nu-i așa?

Steve dădu afirmativ din cap.

— Da, dar aș prefera să nu-ți spun mai mult de atât.

— O să mă rog pentru tine la Sfânta Filomena, protectoarea copiilor.

— Îți mulțumesc pentru tot, Teresa.

Steve strecură plicul în buzunarul sacoului. Victoria îi întreba pe jurați dacă au înțeles că doamna Barksdale se prezenta în fața lor ca o femeie nevinovată, și că era sarcina acuzării să-i dovedească vinovăția. Unsprezece jurați murmurară pe diverse tonuri „da”, „îhî”, „mda” sau „*si*”. Mimul dădu din cap în semn că da.

— Deci ca să-mi dai banii înapoi înainte să ajung la azil, trebuie să o scoți nevinovată pe parașută? șopti Teresa.

— Nu mai vorbi așa despre ea. Katrina este clienta mea, ceea ce înseamnă că este o sfântă. Ca Filomena.

— Doamne ferește!

Teresa își dădu ochii peste cap în semn de dezaprobare.

— Este întruchiparea perfecțiunii, mai spuse Steve, după care își aduse aminte de altceva. Femeia este perfecționată…

— „Corpul ei fără viață poartă zâmbetul succesului.”

— Ce spui?

— Al doilea vers al poeziei.

— Fir-aș al naibii! E o poezie adevărată?

Steve ridicase vocea prea tare, astfel încât câțiva jurați se întoarseră spre el. Victoria își țuguie buzele ca și cum ar fi vrut să-l apostrofeze.

— Este poezia *Pe muchie*, de Sylvia Plath, îi explică Teresa.

Cunoștințele lui Steve în ale poeziei erau minime. Îl cunoștea pe Olaf, cel care nu voia să mănânce rahat. La facultate mai învățase câteva versuri interesante de Carl Sandburg: „Pittsburgh, Youngstown, Gary, bărbații fac oțelul”. Și mai

auzise niște cântecele scurte, care începeau cam așa: „A fost odată o fată din China comunistă”. Nu cunoștea nicio poezie scrisă de Plath, dar auzise despre ea într-un film cu Gwyneth Paltrow.

— Sylvia Plath nu este poeta care s-a sinucis?

— Da, la câteva zile după ce a scris *Pe muchie*.

— Bingo!

Piesele puzzle-ului începeau să se rânduiască. El bănuise că Barksdale a scris chiar el versul respectiv, dar nu era așa. Furase un vers dintr-o poezie a unui autor consacrat, și apoi crease mai multe anagrame pe baza versului respectiv. Steve își aminti subit de biletul pe care Barksdale i-l trimisese soției înainte de a muri. Victoria spusese că avea un stil „demodat”.

— Teresa, ai auzit vreodată ceva de genul „Preaiubito, Nimeni nu ar fi putut fi mai bun decât tine, din prima zi până acum”.

Teresa îi zâmbi cu blândețe, exact ca o profesoară răbdătoare confruntată cu un elev neatent.

— „Preaiubitule, Nimeni nu ar fi putut fi mai bun decât tine, din prima zi și până în prezent.”

— Asta este! Tot Plath a scris-o?

Steve era plin de speranță. Strategia apărării deja prinsese contur.

— Nu, nu este scrisă de Sylvia Plath.

— La naiba!

Steve se dezumflă rapid. Crezuse că a depistat o urmă, dar dacă partea cu „preaiubita” nu era scrisă de Plath, atunci ideea lui nu mai avea sens.

— Sunt cuvintele scrise de Virginia Woolf în biletul de adio pe care l-a trimis soțului ei înainte de a se sinucide.

— Sigur că da! Teresa, ești cea mai frumoasă femeie! exclamă Steve îmbrățișând-o.

Teresa începu să râdă.

— Ești tare zăpăcit, dar poate dacă aș avea cu patruzeci de ani mai puțin…

— Acum pot să îți răspund la întrebare.

Femeia îl privi atentă, fără să înțeleagă unde voia să ajungă.

— O să o scot basma curată pe parașută, o lămuri Steve.

43.

SINERGIE

— Charles descoperă infidelitatea Katrinei și se sinucide? Ce sens are ideea asta? întrebă Victoria.

— Victoria are dreptate. Dacă avea de gând să omoare pe cineva, atunci mă omora pe mine.

— Voi două nu ascultați deloc. Este o apărare excelentă, le contrazise Steve.

Cei trei stăteau în sala goală de judecată. Câteva minute mai devreme jurații depuseseră jurământul, stând în picioare, cu o mână ridicată, ca niște mici cercetași, promițând să ia o decizie numai în baza probelor și a instrucțiunilor judecătorului. Steve aruncase o privire să vadă dacă vreunul din ei își ținea degetele încrucișate la spate.

Judecătorul Hiram Thornberry își drese vocea și spuse:

— Datorită orei târzii, vom lua o pauză până mâine dimineață.

Steve observă că nu era decât ora trei după-amiaza, dar domnului judecător îi plăcea să evite ora de vârf pentru a ajunge mai repede acasă, unde juca golf până la căderea întunericului. După ce se golise sala de judecată, Steve le spuse Victoriei și Katrinei că Charles se sinucisese. Cele două femei petrecură câteva minute bune desființându-i teoria.

— Charlie nu făcea nimic fără ajutor. Nici măcar nu se putea masturba singur, comentă Katrina.

— Teoria asta a ta se bazează pe poezie? întrebă Victoria, dând neîncrezător din cap.

— Charles era un tip pasionat de literatură, le explică Steve. Colecționa cărți și sponsoriza seminare, cum ar fi „Poetele, aceste suflete chinuite”.

— Asta sunt niște dovezi nefondate.

— Vic, care este primul lucru pe care mi l-ai spus despre Charles?

— Că îi plăcea să-și demonstreze superioritatea față de cei din jur.

— Exact. Vezi cum se potrivesc toate? Charles a făcut o anagramă a unui vers scris de Sylvia Plath cu câteva zile înainte de a se sinucide. A citat biletul de adio al Virginiei Woolf, apoi s-a strangulat cu ajutorul unei drăcii cu care putea să-și controleze singur presiunea asupra gâtului.

Victoria își mușca buza inferioară, gândindu-se intens.

— Nu are niciun sens. Charles era supărat pe Katrina. Dacă murea cât timp erau căsătoriți, ea moștenea o parte din averea lui.

— Nu și dacă era învinuită de crimă.

— Vrei să spui că Charlie mi-a înscenat crima? întrebă Katrina, care urmărise cu atenție acest scurt meci de tenis verbal dintre cei doi avocați.

— Eu așa cred. Unii criminali încearcă să își mascheze crima sub forma unei sinucideri. Charles a făcut exact invers. S-a sinucis și a făcut în așa fel încât să arate a crimă.

— Atunci de ce a mai scris un bilet în care să se dea de gol? întrebă Victoria.

— Păi, el nu s-a dat de gol. A creat trei anagrame care ne-au condus la un cod-sursă, care la rândul lui are legătură cu o poezie. Cine și-ar da seama de așa ceva?

— Eu nu! răspunse Katrina ridicând din umeri.

— A fost ultima lui șansă de a dovedi că este mai inteligent decât toți ceilalți. Acum râde din mormânt.

— Tot nu cred. Niciun bărbat nu își pune capăt zilelor doar ca să o lase pe soția lui fără o para chioară.

— Dar nu de asta s-a sinucis. Asta era doar cireașa de pe tort.

— Și atunci unde e glazura?

— După ce Katrina i-a frânt inima, Charles nu mai avea pentru ce trăi, încercă Steve.

— Charlie nu era așa. El pur și simplu ar fi divorțat de mine și și-ar fi găsit altă femeie, izbucni Katrina.

— Bine, atunci s-a sinucis din alte motive. Dar dacă tot se sinucidea, a ținut neapărat să te bage pe tine la apă.

— Atunci care sunt motivele? Ne tot învârtim în jurul cozii.

— Nu știu. Știu doar că s-a sinucis.

— Nu putem dovedi nimic, dacă nu avem un motiv care să-l fi determinat să se sinucidă.

— Poate o boală psihică, încercă Steve. O tulburare bipolară sau o depresie.

— Nici vorbă.

Katrina scutură energic din cap, legănându-și buclele negre.

— Bătrânul Charlie se distra mereu.

— Din motive financiare.

— Era putred de bogat, insistă Katrina.

— Probleme medicale.

— După ce s-a inventat Viagra, n-a mai avut probleme medicale.

— Consuma droguri?

Katrina dădu iar din cap, aruncându-și peste umăr pletele.

— Nu lua nimic fără rețetă, nici măcar calmante pentru durere.

— Ce calmante?

— Vicodin. Și încă câteva. Nu mai țin minte toate denumirile.

— De ce le lua?

— Cu câteva săptămâni înainte să moară, a făcut o gripă intestinală.

— Dar asta nu se tratează cu calmante, protestă Victoria.

Katrina se încruntă:

— Sunt sigură că asta a adus Charlie acasă de la medic.

— Care medic?

•

Doctorul Philip Atherton arăta exact ca medicii din telenovele. Era un bărbat chipeș, pe la vreo cincizeci de ani. Își purta părul cărunt pieptănat cu grijă peste cap, și era îmbrăcat într-un halat apretat, cu numele lui brodat deasupra buzunarului. În jurul gâtului atârna nelipsitul stetoscop. Avea un aspect foarte demn și puțin britanic. Victoria se aștepta să-l audă vorbind ca actorii din piesele de la BBC.

— Urăsc avocații! exclamă doctorul Atherton cu un accent pregnant de New York. Sunt niște lipitori care sug sângele oamenilor.

— Sunt perfect de acord cu dumneavoastră, îi ținu isonul Victoria.

Era hotărâtă să găsească un punct comun de interes. Aveau nevoie cât mai repede de ajutorul lui. Îi aruncă o privire lui Steve care se încrunta.

Se aflau în cabinetul luxos al lui Atherton, în apropierea cartierului Miracle Mile din Coral Gables. Biroul lui avea o sală de așteptare pardosită cu marmură, în care se aflau o fântână arteziană și numeroase vaze cu crini proaspeți, amplasate pe piedestale de sticlă. Clădirea cu șapte etaje avea o tencuială de culoarea argilei, cu terase din dale de piatră portocalie, o tentativă a arhitectului de a face clădirea să arate ca o vilă mediteraneeană și nu ca un muzeu de proctologi, ortopezi și interniști.

Era cinci fără câteva minute. Într-o oră Steve, și Victoria trebuiau să se prezinte din nou la tribunal, pentru a demara procesul lui Bobby. Aveau la dispoziție cel mult treizeci de minute pentru a afla ceea ce doreau și pentru a-și lua picioarele la spinare.

— Avocații sunt pe cea mai joasă treaptă a evoluției. Sunt mai rău decât rahatul de balenă.

— Este uimitoare lipsa de etică pe care o vedem în zilele noastre, îi cântă Victoria în strună,

străduindu-se să zâmbească.

Alături de ea, Steve începu să se foiască. Se vedea clar că-l ura pe doctor.

— Sunt unele lucruri pe care nici măcar o târfă nu le-ar face pentru bani, dar avocații n-au limite…

— Să discutăm despre Charles Barksdale, îl rugă Victoria, care simțea timpul scurgându-i-se printre degete.

— Ce este maro cu negru și arată bine pe un avocat?

— Un Doberman.

Victoria știa gluma asta proastă încă dinainte să ajungă la Facultatea de Drept.

— Ce porcărie! izbucni Steve.

— Steve, mă ocup eu.

— Unii dintre noi lucrăm *pro bono*.

— Ca să vă salvați conștiința încărcată? întrebă medicul.

— Când ai acceptat ultima dată un pacient care n-avea asigurare?

— Steve, termină!

„La naiba! Până și Bobby se controlează mai bine decât el!”

— Știți de ce primele mele de asigurare pentru malpraxis au șase cifre?

— Pentru că se știe că medicii o dau în bară.

— Pentru că avocații sunt niște lipitori.

— Nu trebuie să ascult prostiile astea.

— Stephen, avem nevoie urgentă de ajutorul doctorului Atherton.

— O consultație de un sfert de oră vă costă cinci sute de dolari. Trebuie să plătiți înainte în numerar sau cu MasterCard. Nu acceptăm American Express.

— Nu este cam scump pentru o simplă consultație? se interesă Victoria.

— Mai aveți treisprezece minute la dispoziție, o informă medicul, uitându-se la ceas.

Steve îi aruncă o privire și îi spuse:

— Eu mi-am depășit creditul.

„Evident”, își spuse Victoria deschizând geanta, iar doctorul Atherton îl chemă pe contabil.

•

Întrevederea dură doar patru minute, dar doctorul Atherton refuză să reducă factura. Le povesti că fusese medicul lui Charles Barksdale timp de mai mulți ani. Nu avusese niciodată probleme grave. Tensiunea și colesterolul erau sub control, iar el făcea suficient tenis la club pentru a se menține în formă. Cu doi ani în urmă suferise o mică operație la genunchi pentru a îndepărta un cartilaj rupt. Câteva săptămâni înainte să moară, Charlie s-a prezentat la el, plângându-se de dureri abdominale și greață. De o săptămână vomita încontinuu.

— Și avea gripă intestinală?

— Aș vrea eu. O radiografie a indicat o îngroșare a peretelui stomacului. L-am trimis la Cedars pentru o laparotomie experimentală, dar acolo i-au făcut biopsie. Verdictul a fost de carcinom gastric neoperabil, cu carcinomatoză.

— Deci avea cancer, concluzionă Victoria.

— Unul foarte urât. *Linitis plastica*. Era avansat, neoperabil și fatal. I-am dat și niște calmante când i-am anunțat vestea cea proastă.

Victoria inspiră adânc. *Intuiția lui Steve fusese bună*.

Poligraful uman îi spusese că aveau o clientă nevinovată, iar ea îl luase în râs. Apoi el îi spusese că Charles Barksdale se sinucisese, și ea îl luase iar peste picior. Iată că acum aflaseră și motivul care îl determinase pe Barksdale să își pună capăt zilelor. Și dacă tot o făcea, de ce să nu aibă grijă ca soția lui cea infidelă să nu primească nimic?

„Solomon se pricepe foarte bine.”

— Mai precis, ce i-ați spus domnului Barksdale?

— I-am zis că mai are între șase săptămâni și șase luni de trăit și i-am sugerat să-și pună ordine

în afaceri.

— Începând prin a plăti factura dumneavoastră, nu?

— Steve, termină.

Victoria se întoarse înapoi spre medic, care se uita la ceas.

— Care a fost reacția domnului Barksdale când i-ați spus diagnosticul?

— A rămas calm. Mi-a spus să nu o anunț pe Katrina dacă mă întâlneam cu ea la club. Voia să discute chiar el cu ea.

— Dar nu a făcut acest lucru. Charles a mințit-o. I-a spus că are o gripă intestinală.

— Deci l-a omorât degeaba, se amuză medicul. Nu avea decât să aștepte ca natura să își urmeze cursul.

Victoria se făcu că nu-l aude. O idee îi zumzăia în cap, ca și cum un țânțar îi dădea târcoale. Ce era?

— Tumoarea aceasta ar fi fost vizibilă pentru medicul legist în timpul autopsiei?

Doctorul Atherton pufni disprețuitor.

— Dacă se poate identifica prin microscop, cu siguranță se vede atunci când individul este tăiat de la un cap la celălalt.

— Chiar dacă medicul respectiv nu este oncolog?

— *Linitis plastica* arată ca și cum cineva ți-ar fi plantat gazon în stomac. Sunt niște fibre lungi și ondulate, ca firele de iarbă. Un medic legist care este pe jumătate orb și la fel de prost ca un avocat le-ar observa.

•

Așteptând liftul, Steve începu să apese frenetic pe butonul de coborâre. Aveau la dispoziție douăzeci de minute pentru a ajunge la tribunal și era ora de vârf.

Ea: De ce nu a fost menționat cancerul…

El: … În raportul doctorului Yang?

Ea: Yang este un medic competent și corect…

El: Deci înseamnă că Sugar Ray Pincher este vinovat.

Apoi spuseră amândoi, la unison: „E ceva putred la mijloc!”

„E bine, își spuse el. Acum gândim la fel.”

„E bine, își spuse ea. Asta înțeleg eu prin sinergie.”

Ușa liftului se deschise. Intrară și coborâră spre parcare. Steve întrebă:

— De ce ar denatura Pincher raportul autopsiei, dacă…

— … Dacă este la fel de rău să omori un om bolnav ca și unul sănătos?

— Să fiu al naibii dacă știu, dar dacă mă pricep să interoghez un martor, atunci doctorul Yang ne va spune totul.

— Dă-mi voie să-ți dau un sfat: folosește o floretă, nu un baros.

— Mă înveți cum să interoghez martorii, Lord?

— Sfinte Doamne! exclamă ea, folosind o expresie de-a mamei ei.

— Dacă îi spui unui bărbat să folosească semnalizatoarele are impresia că vrei să îl castrezi. Nu mai fi atât de sensibil, Solomon. Ești un avocat excelent.

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta superior.

— Am vrut doar să spun că uneori ești cam agresiv.

— Ăsta este stilul meu. Eu atac adversarul, tu îl iei în brațe.

— Bine, continuă să faci ce făceai și până acum. Poate de aceea suntem o echipă bună.

— Abia acum ți-ai dat seama de acest lucru, Victoria? După atât timp, tu abia acum ți-ai dat seama?

Ușa liftului se deschise, iar Steve se îmbulzi afară înaintea ei clătinând din cap.

44.

CONFESIUNI

Steve conducea, iar Victoria se afla pe locul de alături, revizuindu-și notițele. Se îndreptau spre nord pe Ronald Reagan Avenue, stradă numită astfel deoarece fostul președinte mâncase un sandvici cubanez la un restaurant de acolo. Trebuiau să o taie pe Coral Way, să o ia pe Twenty Seventh Avenue și ajungeau chiar în fața Centrului Juridic pentru Minori, ba chiar le rămâneau vreo câteva minute libere la dispoziție. Steve știa că mai are foarte puțin timp să se confeseze.

— A apărut ceva în legătură cu cazul lui Bobby ce nu ți-am spus încă.

— Ce anume?

Victoria își lăsă notițele deoparte cu o privire îngrijorată.

— Am niște dovezi care o vor discredita pe Kranchick.

— Ce dovezi?

Victoria devenea din ce în ce mai suspicioasă.

— Folosește un medicament ilegal, care nu a fost aprobat încă de Agenția Națională a Medicamentelor.

— Ești sigur?

— Da, dar nu putem folosi dovezile.

— De ce?

— Pentru că le-am furat.

— Cine le-a furat?

— Noi. Adică eu. De fapt, Cadillac, la cererea mea. A căutat prin coșul ei de gunoi.

— În coșul de gunoi? Ca în cazul Winnie-the-Pooh? întrebă Victoria clătinând din cap.

Steve cunoștea cazul respectiv. Judecătorul anulase un proces împotriva companiei Disney,

deoarece reclamantul răscolise prin tomberoanele companiei.

— Cam așa ceva. De aceea trebui să fii foarte subtilă.

— Cum poți să fii subtil când ai probe obținute pe cale ilegală?

— Trebuie să o faci să recunoască singură că folosește un medicament neautorizat.

— Și cum aș putea face asta?

— Profiți de faptul că este mândră. Ea chiar crede că face un lucru bun, oricât de lipsit de etică ar fi.

În timp ce traversau podul de peste Twenty Seventh Avenue, Steve îi povesti Victoriei despre articolul lui Kranchick, prin care susținea cercetările medicale periculoase condamnate de etica medicală.

— Nu se teme să adopte un punct de vedere mai puțin popular sau să devieze de la curentul principal. Ea se conduce după propriile ei principii, nu după cele ale Agenției Medicamentelor.

— Deci este exact ca tine. Își inventează și ea propriile legi?

— Legile mele nu pun în pericol viețile oamenilor.

Steve trecu pe galben, însoțit de claxonul supărat al unui motociclist. Mai aveau doar o stradă de parcurs. Trecură pe lângă un centru comercial dezolant care vindea alcool la prețuri foarte mici, pe lângă un magazin de amortizoare și un birou de amanet, numit Casa de Empeño.

— Cheia ca să o faci să cedeze este faptul că nu-i e rușine. Are un simț al onoarei în legătură cu munca ei, și nu cred că va minți despre asta.

— Asta îți spune intuiția ta?

— Da, în combinație cu cercetările pe care le-am făcut. Doar tu m-ai învățat să procedez așa.

Steve băgă mașina în parcare, gândindu-se că Centrul Juridic pentru Minori arăta mai degrabă a

pușcărie decât a tribunal. Stâlpi din blocuri mari de beton erau construiți în jurul unei terase golașe care era la fel de primitoare ca și curtea unei pușcării. Zidurile fără ferestre ale clădirii fuseseră cândva albe, dar acum erau presărate cu pete de rugină. Era un loc mohorât și impersonal. Steve se întrebă cum va reacționa Bobby când va vedea un loc atât de neobișnuit pentru el. Urma să afle a doua zi, când trebuia să îl aducă pentru a-l prezenta judecătorului. În seara aceasta stătea cu Marvin și Teresa, mânca sandviciuri cubaneze și bea shake de caise cumpărat de la Versailles, de pe Calle Ocho.

— Nu știu dacă voi reuși, mărturisi Victoria.

— Bineînțeles că vei reuși.

Coborâră din mașină și intrară în clădire, în timp ce un avion care se apropia de aeroportul din Miami trecu pe deasupra lor, făcând mare zarvă. Victoria era tulburată.

— Am putea să ajungem în închisoare și să ne pierdem autorizațiile.

— Dacă procedezi cum trebuie, Kranchick nu va ști niciodată de unde am obținut informațiile.

— Și dacă greșesc?

— Atunci ajungem amândoi la închisoare și ne pierdem autorizațiile.

45.

FIUL LUI HERBERT SOLOMON

Stând în fața instanței, Zinkavich anunță pe un ton formal:

— Jack Zinkavich reprezintă statul Florida.

„Ei, nu chiar tot statul”, se gândi Steve, iar partenera lui se ridică în picioare.

— Victoria Lord, în numele lui Stephen Solomon.

„Ăsta-s eu”, se gândi Steve.

Se aflau în sala înghesuită a judecătoarei Althea Rolle – o femeie minionă, de culoare, cu părul tuns foarte scurt brăzdat de o șuviță albă. Pe birou avea doi ursuleți de pluș. Pereții erau acoperiți cu desene făcute de copii. Pe o tablă erau lipite zeci de fotografii ale judecătoarei alături de familii fericite care adoptaseră copii. În acest caz nu existau jurați. Soarta lui Bobby depindea în întregime de judecătoarea Rolle.

Steve își imagina că viața judecătorilor de la Tribunalul pentru minori era un haos deprimant. Erau nevoiți să trimită adolescenți cu probleme la centrele pentru delincvenți, sau se ocupau de cazuri devastatoare cum ar fi anularea drepturilor parentale, în cazul copiilor abuzați sau neglijați de părinții lor. Ocazional, aduceau fericire familiilor care doreau să înfieze copii pe care nu îi dorea nimeni altcineva.

„Cum era cazul lui Jack Zinkavich, mascota Biroului de Protecția Familiei.”

Judecătoarea ridică privirea din dosar și îl studie pe Steve pentru o clipă.

— Nu cumva ești fiul lui Herbert Solomon?

— Vinovat, Onorată Instanță.

Steve era obișnuit să i se adreseze această întrebare, dar nu știa niciodată la ce reacție să se aștepte. Uneori interlocutorul scutura trist din cap, alteori se încrunta, iar alteori…

— Tatăl tău e un om minunat.

Steve răsuflă ușurat.

— E un judecător cu un suflet mare.

— A fost judecător, o corectă Zinkavich, care avea pe masă o cutie de gogoși Krispy Kremes.

Steve observă în cutie o gogoașă *dulce de leche*, care era foarte populară în Miami, una cu scorțișoară și o alta cu glazură, cu un tiv întunecat la culoare în vârf, ca o chipă de ciocolată. Salivând, Steve își dădu seama că își încălcase una dintre propriile reguli sărind peste masa de prânz, și că mai avea mult de așteptat până la cină.

— Mi-a părut foarte rău când am auzit de necazurile tatălui tău, domnule Solomon. Vrei să îi transmiți toate cele bune din partea mea?

— Așa voi face, doamnă judecător. Vă mulțumesc.

Zinkavich își drese vocea:

— Doamnă judecătoare Rolle, îmi permiteți să vă întreb ce relație ați avut cu tatăl reclamantului?

— Nu m-am culcat cu el, dacă asta doreai să afli.

Zinkavich tresări, iar bărbia lui dublă tremură neliniștită.

— Bineînțeles că nu. M-am gândit doar…

— Dar dacă mi-ar fi bătut apropouri în sensul ăsta, nu știu sigur ce i-aș fi răspuns.

— Eu voiam doar să știu cât de apropiați ați fost.

— Câte cazuri ai instrumentat tu în sala mea de judecată, Z?

— Să tot fie vreo douăzeci și cinci.

— Am fost mereu corectă cu tine?

— Da, doamnă. De obicei sentința dumneavoastră este în favoarea mea.

— Exact, deși consider că îmi stai ca un ghimpe în coastă și că ești un neisprăvit.

— Da, doamnă.

— Îți dau câștig de cauză pentru că Serviciul de Protecția Familiei se preocupă în general de interesele copilului, iar pe mine numai asta mă interesează.

— Înțeleg, doamnă.

— Este prima dată că îl văd pe domnul Stephen Solomon, și din partea mea ar putea să fie și copilul Prințului de Wales. Înțelegi?

— Cred că da, doamnă judecător.

— Atunci lasă-mă să discut puțin cu domnul, iar tu mănâncă o gogoașă glazurată și taci din gură.

Judecătoarea Rolle se întoarse spre Steve și își îndulci tonul:

— Noi, cei de pe partea asta a râului, nu ne prea formalizăm.

— Am observat, doamnă judecător.

— Mi-am pierdut virginitatea cu tatăl tău.

— Poftim?!

— Am instrumentat primul meu caz în fața lui Herbert Solomon. Prima dată nu se uită niciodată.

„Nici ultima dată nu se uită”, se gândi Steve.

— Era vorba despre un accident auto. Nici nu mi se uscase cerneala pe diploma de absolvire și nu aveam nicio probă la dosar. La fiecare întrebare pe care o puneam, cei doi avocați tupeiști ai companiei de asigurări se ridicau în picioare și aduceau obiecții. „Irelevant.” „Mărturii indirecte.” „Formulare improprie.”

— E o șmecherie veche împotriva unui avocat tânăr.

— Tatăl tău le-a tot acceptat obiecțiile, cu accentul acela adorabil al lui. „Dac-aș fi în locu’ matale, donșoară Rolle, aș reformula întrebarea.” În cele din urmă, ne-a chemat la bară. Am crezut că o să mă elimine din proces pentru că eram incompetentă, dar el s-a întors spre băieții ăia albi și le-a spus: „Acu’ aș vrea s-aud întrebările

domniței, așa că vouă, șarlatanilor, să nu vă aud fleanca. La obiecția următoare, n-aveți decât să vă duceți la răcoare pentru sfidarea Curții". Au tăcut imediat.

— Așa e tatăl meu.

— Nu respecta el mereu litera legii, dar cu siguranță respecta spiritul ei. Îmi place să cred că și eu procedez la fel.

Judecătoarea deschise un dosar și se întoarse spre Zinkavich:

— De ce spune statul că reclamantului nu trebuie să i se acorde custodia nepotului său?

Zinkavich nu se deranjă să se ridice în picioare.

— Pentru că domnul Solomon este incapabil să îngrijească un copil cu nevoi speciale. El a refuzat testele și tratamentele pe care experții noștri le consideră necesare pentru copil.

„Pentru copil." Era la fel de impersonal de ca și cum ar discuta despre proprietăți. Oare îi amintise Victoriei să îi spună lui Bobby pe nume?

— Pentru că domnul Solomon expune copilul la materiale pentru adulți și pentru că are tendințe violente și a comis infracțiuni grave când a obținut custodia *de facto*.

— Poți dovedi toate aceste afirmații? întrebă judecătoarea.

Lui Steve i se păru că judecătoarea rămăsese uimită de cele auzite. Probabil era uluită că fiul lui Herbert Solomon nu era un bărbat pe măsura tatălui său. Nu era prima care ajunsese la o astfel de concluzie.

— Pot dovedi fiecare cuvânt, doamnă judecătoare.

Zinkavich avea un aspect țanțoș chiar și când stătea așezat.

— Vom dovedi că dacă i se acordă drepturi de custodie domnului Solomon ar fi încălcate atât litera, cât și spiritul legii, completă el cu un zâmbet batjocoritor.

— Z, nu mă interesează linguşelile tale. Domnişoară Lord, bănuiesc că nu sunteţi de acord cu caracterizarea făcută clientului dumneavoastră de către reprezentantul statului.

Victoria se ridică în picioare. Lui Steve i se păru că era emoţionată. Se afla pe un teren străin. Un judecător nou, o problemă juridică nouă şi o responsabilitate uriaşă.

— Steve Solomon este un tată minunat pentru Bobby. Este sensibil, afectuos şi protector. Este adevărat că Bobby are nevoi speciale, dar are şi nişte abilităţi speciale. Pe parcursul acestui proces veţi discuta cu Bobby şi veţi putea observa modul uimitor în care funcţionează mintea lui.

Exact. Câţi copii cunosc douăzeci şi şase de sinonime pentru cuvântul penis, şi alte douăzeci şi şase pentru cuvântul vagin, fiecare începând cu altă literă a alfabetului?

— Veţi vedea cât de mult ţin cei doi unul la celălalt. La finalul acestui proces, sunt convinsă că îl veţi considera pe Steve Solomon un iubit minunat.

— Iubit?

— Adică un părinte iubitor. Asta am vrut să spun.

— Sigur că da. Domnişoară Lord, vreau să audiez nişte martori.

— Reclamantul o invită pe doamna doctor Doris Kranchick ca martor advers.

•

Doris Kranchick păşi prin poarta batantă a sălii de judecată ca şi cum s-ar fi repezit să dea un gol. Avea părul strâns la spate şi încercase să îşi acopere cicatricea care îi traversa obrazul cu pudră roz, dar nu reuşise decât să o accentueze. Purta pantofi negri şi simpli, fără toc, un costum sobru şi o bluză albă cu un guler dantelat care, după cum bănuia Steve, fusese o tentativă de-a lui Zinkavich de a o face să pară mai umană. Era ca şi cum ai fi pus o coroniţă de diamante unui cal de plug.

Victoria abordă un ton prietenos și relaxat. Steve se gândi să încerce și el o astfel de abordare cu altă ocazie. O întrebă pe Kranchick despre studiile efectuate, pomenind colegiul, Facultatea de Medicină, anii petrecuți ca medic intern, rezidențiatul și bursele. O felicită pentru realizările ei academice deosebite și remarcă apoi cât de extraordinar era faptul că în paralel era și o sportivă premiată. Cele două femei își petrecură câteva minute bune discutând despre lacrosse.

— Încă mai practic acest sport, spuse Kranchick cu mândrie.

Își strecură mâinile în buzunarele taiorului și scoase câte o bilă galbenă din fiecare. „Probabil că altfel de bile nu o să atingă vreodată în viața ei," se gândi Steve. Victoria trecu la monografiile scrise de Kranchick, la studiile pe care le coordonase, la programele pe care le inițiase în cadrul spitalului Rockland. Discuția era foarte relaxată, exact ca atunci când alergătorul îl păcălește pe aruncător înainte de a începe să alerge la bază. Când discuția preliminară luă sfârșit, Victoria o întrebă:

— Mai precis, care este afecțiunea de care suferă Bobby?

— Nu se poate spune *cu precizie*, pentru că domnul Solomon nu a fost de acord cu un control medical complet.

„Primul punct marcat de Serviciile de Protecție a Familiei, observă Steve.

Haide, Vic, nu te lăsa călcată în picioare."

— Atunci spuneți-ne ce știți despre boala lui Bobby.

— Robert este un copil savant al cărui creier funcționează foarte bine, dar care are caracteristici autiste de origine necunoscută. Se teme de străini, după cum am observat din episoadele de isterie, și nu este sociabil. Întrucât cauza autismului nu este cunoscută, este imposibil să stabilim sursa bolii lui Robert. Știm cu siguranță că a suferit de privațiuni senzoriale și malnutriție cât timp s-a aflat în

custodia mamei sale. Este vorba despre Janice Solomon, sora reclamantului, spuse Kranchick aruncându-i o privire lui Steve.

„Sunt vinovat din cauza codului genetic”, se gândi Steve.

Kranchick băgă la loc în buzunare bilele de lacrosse.

— Trebuie să îl testăm pe Robert pentru a stabili dacă a suferit vreo vătămare a sistemului nervos central sau are doar traume psihologice care sunt reversibile prin terapie. Aceasta este cheia care ne va ajuta să depistăm sursa ecolaliei, a anagramelor, a înclinației spre limbi străine.

Kranchick se întoarse spre judecătoarea Rolle. Atitudinea ei era de-a dreptul entuziastă. Martorii sunt mereu încântați atunci când au ocazia să peroreze fără oprire despre pasiunile lor.

— De aceea Robert este foarte important pentru noi, Onorată Instanță. Dacă partea dreaptă a creierului său a fost stimulată și nu există traume ale sistemului nervos central, poate că vom reuși să repetăm acest fenomen la alți pacienți, prin tratament medicamentos sau hormonal. Cred că putem să eliberăm acel savant care trăiește înlăuntrul fiecăruia dintre noi. Vă imaginați cum ar fi să rețineți cuvânt cu cuvânt fiecare lucru pe care l-ați auzit vreodată?

— Aș prefera să uit mai repede unele lucruri pe care le aud, dar înțeleg ce vreți să spuneți, îi răspunse judecătoarea.

— Să discutăm procesul-verbal pe care l-ați elaborat pentru Biroul de Protecție a Copilului și care a fost depus la dosar.

— Cu multă plăcere.

Doctorița își intrase bine în rol.

— Ați făcut niște observații critice la adresa domnului Solomon.

— Nu toată lumea îl consideră atât de drăguț ca dumneavoastră.

— Asta ce mai vrea să însemne? le întrerupse judecătoarea.

— Sunt logodiți, răspunse Kranchick ridicând dezaprobator din sprâncene.

Judecătoarea Rolle zâmbi:

— Felicitările mele. Sunteți un cuplu foarte frumos.

Zinkavich lăsă din mână un rulou glazurat:

— Domnișoară Lord, vă prezint condoleanțele mele.

— De fapt…

— Nu face asta! îi șopti Steve.

Dar el știa prea bine că ea nu era în stare să o mintă pe judecătoare, tot așa cum nu era în stare să lovească un pisoi neajutorat.

— Nu suntem logodiți.

„Fir-ar al naibii! Măcar nu explica prea mult situația."

— Cum așa? întrebă judecătoarea încurcată.

Victoria se înroși puternic în obraji.

— Adică nu mai suntem logodiți. Am fost. Acum nu mai suntem.

„Onestitate inutilă. Semn clar al unui începător incapabil să spună o amărâtă de minciună."

— Și ce e cu piatra aia mare de pe degetul dumneavoastră?

— Acum sunt logodită cu altcineva.

— Deci am avut dreptate, insistă Kranchick. Domnul Solomon nu este deloc casnic și nu este în stare să păstreze o relație.

Kranchick se întoarse spre Victoria:

— Sper că este vorba despre domnul Bigby. L-am preferat pe el de la bun început.

— Bine, să revenim la problema noastră, spuse judecătoarea pe un ton sever. Doamnă doctor, mă interesează calitățile domnului Solomon ca potențial părinte, nu ca potențial soț.

— Domnul Solomon nu este pregătit să aibă grijă de Robert, Onorată Instanță. Băiatul are nevoie de teste și de terapie într-un mediu

controlat. Spitalul de stat Rockland ar fi ideal pentru el.

Cu obrajii îmbujorați, Victoria o întrebă:

— Faceți terapie comportamentală la Rockland?

— În mică măsură. Nu beneficiem de personalul necesar pentru un astfel de tratament.

— Deși terapia comportamentală individuală s-a dovedit a fi cel mai bun tratament pentru autism?

— Poate îi puteți recomanda dumneavoastră guvernatorului să ne ofere fonduri suplimentare. Până atunci, ne vom mulțumi cu noile terapii mai agresive.

— Este vorba despre terapii medicamentoase?

„Bună trecere. Atac-o!”

— Medicamente, vitamine, hormoni.

— Povestiți-ne despre ele.

— Doze foarte mari de magneziu și vitamina B6, plus unele polipeptide sintetice noi.

— Și care sunt rezultatele?

— Succesul a fost limitat până acum. De aceea continuăm să lucrăm intens.

— Ca să fim înțeleși, prin „terapie” faceți referire la testarea unor medicamente experimentale, nu-i așa?

— Când terapia medicamentoasă reușește, noi o considerăm a fi destul de terapeutică, răspunse Kranchick ușor ironic.

„La naiba. Doctorița se ține tare pe poziții.”

— Și atunci când eșuează? insistă Victoria. Atunci cum o considerați?

— Obiecție. Întrebarea e discutabilă.

Zinkavich se șterse la gură de glazura amestecată cu scorțișoară.

— Se respinge! spuse judecătoarea Rolle.

— Terapia care eșuează este primul pas spre a descoperi ce are succes.

„Se pricepe, nu glumă! Dar tu ești mai bună decât ea, Vic. N-o lăsa să scape!”

— Ce părere aveți despre tratarea copiilor autiști cu Replengren?

Kranchick tăcu și păru să se gândească intens la răspunsul pe care trebuia să-l dea.

Steve se rugă să nu mintă. Dacă ea mințea, ei nu o puteau contrazice.

— Replengren nu a fost aprobat încă de Agenția Națională a Medicamentelor, răspunse ea calmă.

„Nu a mințit, dar nici nu a răspuns la întrebare. Ține-o tot așa, Vic!”

— Nu a fost aprobat pentru că a afectat negativ abilitățile motrice ale cobailor, nu este așa, doamnă doctor Kranchick?

— Asta s-a întâmplat la administrarea unor doze foarte mari, mult mai mari decât cele pe care le-am administra oamenilor.

— Atunci să revenim la întrebarea noastră: ați administrat Replengren pacienților umani?

— La Pedro Mallo, în Buenos Aires, am folosit Replengren în câteva teste strict controlate asupra unor subiecți umani și am avut rezultate promițătoare.

„Tot n-a răspuns la întrebare. Ați observat, doamnă judecător?”

— Întrebarea mea nu se referă la Buenos Aires. Administrați Replengren pacienților de la spitalul de stat din Rockland, din Fort Lauderdale, unde trebuie să respectați reglementările Agenției Medicamentelor?

Kranchick păli, iar vechea cicatrice păru să își intensifice culoarea.

— Într-o lume perfectă, nu ar exista medicamente experimentale. Am introduce datele în computer, care ne-ar spune leacul pentru fiecare afecțiune. Într-o lume perfectă, fiecare părinte ar avea toate resursele necesare pentru a asigura cea mai bună îngrijire medicală. Fiecare copil autist ar beneficia de terapie individuală. Dar lumea nu este perfectă.

Judecătoarea își drese vocea:

— Doamnă Kranchick, nu ați răspuns la întrebare.

Zinkavich sări în picioare atât de rapid, încât răsturnă pe jos gogoașa cu scorțișoară pe care o începuse.

— Onorată Instanță, cred că este timpul să luăm o pauză.

„Bună mișcare, Turnătorule. Îi arunci un colac de salvare martorului tău.”

— Cred că este timpul să stai jos și să taci din gură, răspunse judecătoarea.

— Medicii trebuie să își asume riscuri, spuse Kranchick cu fruntea plină de broboane de sudoare. Părinții trebuie să se gândească la binele omenirii. Sabin a administrat vaccinul antipoliomielitic deținuților în 1950. Unii au făcut poliomielită, dar mii de copii au scăpat de această boală. La fel s-a întâmplat cu malaria și cu febra galbenă. Dacă ar fi după mine, toți deținuții ar trebui supuși testelor medicale.

Victoria se apropie de boxa martorei.

— Aici nu este vorba despre deținuți, ci despre un băiețel de unsprezece ani.

— Putem afla multe cu ajutorul lui Robert. Copiii au și ei îndatoriri față de societate.

Doctorița băgă o mână în buzunar și scoase o minge de lacrosse, apoi o scoase și pe cealaltă. „Dacă lucrurile se încing, cred că trebuie să fiu gata să mă ascund sub scaun”, își spuse Steve.

— Dacă Solomon nu ar fi atât de egoist, am fi putut găsi o cale de mijloc. Dar nici nu a vrut să audă. „Nu vă dau voie să înfigeți ace în Bobby al meu.” Micul Bobby este prea prețios pentru testele noastre. Înfigeți acele în alți copii. Nimeni nu vrea să-și asume riscul. Toată lumea vrea doar să se bucure de beneficii.

Zinkavich se străduia din răsputeri să găsească o obiecție, dar neavând nicio idee, se adresă judecătoarei:

— Onorată Instanță, aș putea să spun ceva?

— Taci din gură!

— Domnișoară Lord, vreau să vă pun o întrebare, continuă Kranchick. Ce-ar fi dacă un copil ar avea niște anticorpi rari în sânge, care ar putea salva viețile altor oameni? Nu ar fi datoria lui să doneze sânge? Același lucru este valabil și pentru Robert. Știți cât de rar este un caz ca al lui? Nu am mai văzut un subiect ca el.

— Un subiect? Adică un fel de cobai? Ca un porcușor de Guineea?

— Asta e doar o problemă de semantică. Cu asta vă ocupați voi, avocații. Vorbiți exact ca Solomon. Până la urmă poate că ar fi mai bine să vă căsătoriți cu el.

Doctorița ținea ambele mingi în aceeași mână și le lovea una de cealaltă.

„Spune odată cine a furat Replengren-ul, Căpitane Queeg[15].”

— Nu mi-ați răspuns la întrebarea referitoare la Replengren. Administrați sau nu medicamente neautorizate copiilor internați la spitalul Rockland?

— Agenția ar putea să autorizeze în orice moment acest medicament. Mâine, poimâine…

— Și între timp, ce faceți?

Mingile se ciocniră cu zgomot una de alta.

— De unde aș obține eu așa ceva?

„Ultima tentativă. Luptă până la capăt. E ca ultimul soldat din bătălia de la Alamo. Și dacă tot veni vorba despre Mexic…”

— L-ați putea obține de la Carlos. De la San Blas Medico, din Guadalajara, Mexic. Nu de acolo cumpărați medicamentul?

Kranchick deschise gura ca o peșteră întunecată și goală, dar nu reuși să scoată o vorbă. Judecătoarea Rolle își drese iar vocea:

— Doamnă doctor, ați înțeles întrebarea?

Nimic.

— Doamnă doctor…

— Da, fir-ar al naibii să fie! Folosesc Replengren și într-o bună zi, oamenii îmi vor

mulțumi pentru asta. Într-o zi voi primi o medalie de onoare pentru că am avut curajul să spun că pământul este rotund atunci când toți proștii îl credeau pătrat. Eu mă confrunt zi de zi cu aceste familii. Am văzut multă suferință și multe vieți distruse. Lui Stephen Solomon îi pasă vreun pic de ceilalți?

— Lui Stephen Solomon îi pasă de Bobby, spuse Victoria.

— Nu înțelegeți nimic, tot așa cum nici el nu a înțeles nimic. Prizonierii care au făcut poliomielită, cei care au contractat malarie și febră galbenă sunt toți niște eroi. Și Robert ar putea fi un erou. Este foarte probabil ca nici măcar să nu aibă de suferit. Ar putea să schimbe mii de vieți. Ar putea fi veriga pe care o căutăm. Asta îmi doresc eu. Ce e rău în asta?

— Faptul că nu aveți dreptul de a alege dumneavoastră eroii, doamnă Kranchick, spuse Victoria. Eroii se aleg singuri.

46.

FICȚIUNE LEGALĂ

Steve se gândi că tonul monoton al doctorului Wu-Chi Yang ar putea să-i adoarmă pe jurați. Nu-i nimic. O să-i trezească el mai încolo, când îi va veni rândul să-l interogheze. Steve era așezat la masa apărării, ascultându-l doar pe jumătate pe medicul care descria în detalii sângeroase autopsia lui Charles Barksdale. În același timp, Steve se gândea la cazul lui Bobby. Victoria avusese o reușită răsunătoare seara trecută, când o făcuse praf pe Kranchick. Dar Zinkavich lansase deja un contraatac.

Aflat în drum spre tribunal, Steve primise o nouă citație. Statul nu mai intenționa să-l interneze pe Bobby la Rockland. Zinkavich susținea că trebuie să fie integrat într-o familie adoptivă. Moțiunea enumera trei familii adoptive „care îngrijiseră cu succes copii autiști”. Cealaltă alternativă pe care o sugera, pentru că avocaților le plac foarte mult alternativele, era aceea de a fi integrat într-un program de tip rezidențial de la spitalul Jackson Memorial, care se specializase în terapie comportamentală. Zinkavich mai avea doar un pas până la a declara că Bobby ar fi mai în siguranță cu o șatră de țigani nomazi decât în casa de burlac de pe Kumquat Avenue.

Nenorocitul nu avea de gând să renunțe. Când urma să se reia procesul de custodie în seara aceasta, Steve avea nevoie cu certitudine de trei lucruri.

„Trebuia să o impresioneze pe judecătoarea Rolle cu capacitățile sale parentale.”

„Trebuia să își păstreze calmul și să nu facă vreo scenă.

Janice trebuia să îl ajute pe el și nu pe Zinkavich.”

Steve avea încredere în propria persoană și în Bobby, nu și în sora lui. Îi dăduse banii, dar nu știa sigur ce intenții avea ea. Mai mult, îl rodeau remușcările. Încercă să raționalizeze problema.

„Nu fac decât să o plătesc pentru a spune adevărul.”

Dar Marele Juriu nu ar fi fost de aceeași părere cu el. Și nici Victoria. Nu putea să-i spună nimic.

În boxa martorilor, doctorul Yang transformase o procedură post-mortem dezgustătoare într-un discurs de toată frumusețea.

— Am făcut inciziile obișnuite și am îndepărtat organele care se îndepărtează de obicei, spuse el pe un ton senin.

Ray Pincher discuta cu medicul despre noțiunile de bază, pentru a stabili cauza decesului. La galerie, reporterii luau notițe cu frenezie. În primul rând, la centru, Vulturul Marvin dezlega cuvinte încrucișate, iar Teresa Toraño îi mângâia în secret piciorul pe sub ziar. Alături de ei, Cadillac Johnson moțăia plescăind din dinții falși. Aflată în fața mașinii de stenografiat, Sofia Hernandez tasta de zor cu unghiile ei vopsite în albastru acvamarin.

— L-am eviscerat și am îndepărtat creierul, apoi am efectuat o incizie la nivelul gâtului.

Doctorul Yang era ferchezuit într-un blazer albastru, o cămașă albă și un papion de lână de un galben-canar. Fiind priceput la astfel de cazuri, menținea în permanență contactul vizual cu jurații, dar nu avea cum să își schimbe vocea seacă și plictisitoare.

Victoria lua notițe cu expresia unui jucător versat de pocher. Alături de ea, Katrina părea a fi îndurerată la gândul că medicul legist secționase diverse organe ale soțului ei decedat. Respecta cuminte instrucțiunile primite. Steve îi spusese să se smiorcăie încet când martorul avea să înceapă să vorbească despre fluide vâscoase și despre

țesuturi. Azi Katrina era îmbrăcată în haine simple negre. Mă rog, nu chiar atât de simple. Purta o fustă și o haină din lână asortate, tivite cu piele, ornate cu fermoare metalice supradimensionate.

Judecătorul care prezida audierea era Hiram Thornberry, un bărbat palid, tăcut și studios, de vreo șaizeci de ani, cu părul cărunt și o mustață îngrijită. Stătea puțin aplecat în scaun și părea să citească dintr-un dosar, dar Steve îl cunoștea suficient de bine încât să știe ce făcea de fapt.

Mai instrumentase și alte procese în fața judecătorului Thornberry însă niciodată nu îl înțelesese foarte bine. Judecătorul era foarte inteligent, dar întotdeauna părea să nu fie prea atent. Cu un an în urmă, Steve rezolvase misterul cu ajutorul Sofiei Hernandez, care îl turnase pe șeful ei. Judecătorul Thornberry fusese numit pe la vârsta de treizeci de ani, iar acum, după alți aproape treizeci, era sătul de procese. Suferea de plictis în fază terminală. Găsea orice scuză ca să suspende audierea mai devreme și să plece pe terenul de golf, sau să se retragă în biroul lui cu o carte și cu o sticlă de coniac. Fiind plictisit de moarte din cauza proceselor reale, judecătorul era din ce în ce mai interesat de cele fictive. În fiecare zi, asistentul lui îi strecura în dosar cartea aleasă de onoratul judecător. Nu opiniile emise de Curtea de Apel a celui de-al treilea district, ci mai degrabă romane scrise de Erle Stanley Gardner, John Grisham sau Scott Turow. Ocazional, câte un număr din revista *Mystery Scene Magazine*. Orice ar fi putut ușura corvoada de a asculta pledoarii în cazul Statul Florida împotriva lui X, Y sau Z. După ce aflase acest lucra, Steve se informa de fiecare dată în legătură cu noutățile în domeniul thrillerelor juridice înainte de a instrumenta un caz în fața lui Thornberry.

— Am îndepărtat și am cântărit plămânii, apoi am disecat esofagul la bifurcația traheală, spuse doctorul Yang.

„Ușor de zis”, își spuse Steve. Doctorul Yang povesti cum îndepărtase glanda tiroidă și paratiroidele, care, după părerea lui, aveau culoarea plăcută a cafelei cu lapte. Cu această ocazie, Steve își aminti că dimineața nu apucase să-și bea cea de-a doua ceașcă de cafea. Medicul povesti câte ceva despre vânătăile de pe gât și despre vasele sparte pe față, exact ca la audierea pentru stabilirea cauțiunii. Găsise vânătăi pe mușchii disecați de deasupra cartilajului tiroidian și a osului hioid, și mici hematoame în apropierea cartilajului cricoid. Descrise gulerul de piele din jurul gâtului lui Barksdale și alte „jucării erotice” din dormitor. Apoi concluzionă că decesul fusese cauzat de strangularea prin constricție.

Ray Pincher exageră cu mulțumirile, ca și cum martorul i-ar fi donat un rinichi, în timp ce acesta își îndeplinise de fapt obligația de medic legist. Apoi Pincher se așeză, iar doctorul Yang își întoarse chipul placid spre Steve Solomon, care se ridică în picioare, își încheie haina și începu:

— Să mergem un pic mai la sud de gât, domnule doctor.

— La sud?

— În zona stomacului.

Doctorul Yang nici nu clipi, iar mâinile nu îi tremurară deloc. La ce se putea aștepta din partea unui om care de cincisprezece ani combătea specialiști vicleni experți în arta înșelăciunii?

— Ați examinat stomacul?

Steve se apropie de martor.

— Bineînțeles. Am scris totul în raport. Am extras fluidele și am făcut teste, spuse doctor Yang gesticulând cu procesul-verbal pe care-l avea în mână.

— Asta înseamnă că ați deschis stomacul?

Doctorul Yang își slăbi papionul. Nu era un gest important. Nu începuse să transpire, să se foiască sau să se joace cu mingi de lacrosse. Cu toate acestea, pentru Steve, care îl interogase de zeci de

ori de-a lungul anilor, gestul avu o semnificație aparte. Era prima dată când surprindea un tic nervos al acestuia.

„O să te înfund!”

— Sigur că am deschis stomacul.

— Povestiți-ne ce ați găsit acolo.

— Obiecție! Irelevant, strigă Pincher sărind în picioare.

— În ce fel este irelevant?

Aparent iritat, judecătorul Thornberry își lăsă jos dosarul. Cartea căzu din acesta, alunecă pe birou și se îndreptă spre podea, când Steve o salvă cu o mână, exact ca un jucător de fotbal aflat singur în fața porții adverse. Îi înmână cartea judecătorului înainte ca jurații să poată citit titlul: *Cazul fetei supărate pe viață.*

— Este una dintre cărțile mele preferate cu Perry Mason, îi șopti Steve.

Judecătorul dădu din cap aprobator, cu un aer ușor agitat.

— Domnule Burger, justificați-vă obiecția.

— Burger?

— Scuzați-mă. Domnule Pincher.

— Charles Barksdale nu a fost împușcat sau înjunghiat în stomac, și nici nu a înghițit otravă. Domnul Solomon bate câmpii.

— Se respinge. Accept întrebarea.

— Am urmat rutina obișnuită. După ce am îndepărtat marele epiplon, am efectuat o tăietură de-a lungul curburii mari a stomacului.

— Și n-ați aruncat o privire înăuntru?

— Ba da.

— Ce ați găsit?

— Sushi.

Cine bate câmpii acum?

— Sushi?

— Exact. Ton, rulouri de crab și sos ponzu de lămâie. În funcție de gradul de descompunere, ultima masă fusese servită cam cu trei ore înainte de deces.

— Ați observat ceva neobișnuit? Nu mă refer la arici-de-mare.

Doctorul Yang se întoarse disperat spre Pincher, părând să-i ceară ajutor. Pincher stătea pe scaun cu maxilarul încleștat.

— Am scris totul în raport, insistă doctorul Yang.

— Să fim serioși, domnule doctor. Nu ați menționat chiar tot în raport.

Steve îl atacase frontal, exact cum medicul își ataca morții cu bisturiul.

— Obiecție! urlă Pincher.

— Iar?!

Judecătorul suspină și lăsă cartea jos.

— Întrebarea este repetitivă. A mai întrebat o dată și și-a primit deja răspunsul. Este discutabilă. Și implicația este improprie.

— Asta-i tot? întrebă judecătorul Thornberry.

— Și forma este improprie.

— Se respinge.

— Am scris totul în raport, insistă Yang.

Steve se îndreptă spre masa asistentului. Ridică un document etichetat de acuzare ca fiind proba 3.

— Acesta este raportul dumneavoastră, domnule doctor?

Steve flutură procesul-verbal de parcă ar fi ținut în mână steagul în pătrățele al cursei de la NASCAR.

— Da, este raportul meu final.

— Psst!

Victoria încerca să-i atragă atenția. Steve se întoarse spre masa apărării. Victoria era îmbujorată la față. Avea expresia unei leoaice care se pregătește să își atace prada. Se aplecă spre ea suficient de mult pentru a-i simți respirația atunci când ea îi șopti:

— Întreabă-l dacă are o ciornă a raportului.

— Asta și vreau să fac.

— Întreabă-l ce s-a schimbat în varianta finală față de cea inițială.

— Și asta intenționam să fac.

— Păi atunci ce mai stai?

— Onorată Instanță, protestez. Nu este normal să înceapă și să oprească ancheta în felul acesta. Dacă apărarea nu mai are întrebări, martorul ar trebui să poată părăsi boxa.

— Nu vă grăbiți așa!

Steve se întoarse spre doctorul Yang. Judecătorul dădu pagina și mormăi spre ei, fară să ridice privirea. Steve consideră că i s-a acordat permisiunea de a continua interogatoriul și se apropie de martor.

— Domnule doctor Yang, ați putea să ne dați și nouă primul exemplar al raportului dumneavoastră?

— Nu.

— De ce?

— Distrugem ciornele după ce se tipăresc variantele finale. Astfel nu avem cum să le amestecăm.

— Dar bănuiesc că aveți un exemplar salvat în calculator.

Doctorul Yang scutură negativ din cap.

— Scriem varianta finală peste cea inițială, pentru ca unii avocați, așa ca dumneavoastră, să nu le interpreteze.

— Dar de ce mai faceți o a doua variantă?

— În general pentru a corecta greșelile de ortografie. Cei care transcriu observațiile noastre greșesc denumirile medicale și numerele.

— Cine a revizuit prima variantă a autopsiei domnului Barksdale?

— Eu.

— I-ați arătat documentul și domnului Pincher?

Mâna lui Yang zbură iar spre papionul de la gât și începu să se joace cu nodul.

— Se poate să i-l fi arătat. Da, cred că așa am făcut.

— Domnul Pincher v-a rugat să schimbați ceva?

— Obiecție! urlă Pincher.

— Acum ce mai este?

Judecătorul Thornberry își ridică privirile de data aceasta.

— Nu îmi place implicația ultimei întrebări pe care a pus-o domnul Solomon.

— Este un interogatoriu. Dacă procurorului i-ar plăcea implicațiile întrebărilor mele, ar însemna că sunt incompetent.

— Se respinge.

— Nu-mi aduc aminte.

— Nu vă amintiți dacă procurorul v-a cerut să schimbați ceva din raport?

— Eu fac multe autopsii. Am discutat cu domnul Pincher de multe ori. E greu să țin minte chiar tot.

— Există totuși o modalitate să aflăm adevărul.

Steve zâmbi și lăsă tăcerea să cuprindă sala de judecată.

— Ați menționat că există persoane care transcriu observațiile dumneavoastră. Înseamnă că vă dictați comentariile folosind un reportofon, nu-i așa?

Ochii medicului legist se întoarseră spre Pincher, apoi spre Steve. De când se ridicase Steve în picioare, Yang nu mai aruncase nicio privire spre jurați. După câteva clipe, capul lui se clătină afirmativ.

— Trebuie să vorbiți clar, pentru ca doamna Hernandez aici de față să poată scrie totul.

Sofia îi adresă un zâmbet seducător lui Steve, iar Victoria își dădu ochii peste cap la masa apărării.

— Da. Se fac înregistrări.

— Aceste înregistrări se păstrează în arhiva morgii, nu-i așa?

— Da.

Steve se întoarse spre judecător.

— Onorată Instanță, solicit să luăm o pauză.

Judecătorul păru uimit.

— Parcă am mai luat o dată masa de prânz.

— Da, dar statul trebuie să aducă drept dovadă înregistrarea originală cu concluziile autopsiei, pentru a verifica așa-numitul raport final.

— Obiecție! Caseta aceea este confidențială.

Victoria sări ca un vultur.

— Dimpotrivă, domnule judecător. Caseta este acoperită de Legea Arhivelor Publice.

— Este o cerere care vine prea târziu. A trecut termenul-limită de solicitare a probelor, mai încercă Pincher.

— Statul are obligația de a prezenta probele care dezvinovățesc acuzatul, atât înainte de proces, cât și pe parcursul acestuia, conform precedentului stabilit de cazul Brady împotriva Statului Maryland, nu se lăsă Victoria.

— Vreți să spuneți că acea casetă conține dovezi care dezvinovățesc acuzata? întrebă judecătorul.

— Vreau să spun că procurorul se face vinovat de obstrucționarea justiției, spuse Victoria, atrăgând un val de murmure care cutremură galeria.

— Este revoltător! Solicit Onoratei Instanțe s-o admonesteze pe doamna avocată, tună Pincher.

„La naiba! Nu ea spusese că trebuie să lupte cu floreta, nu cu buldozerul?”

Cu o privire severă, judecătorul lovi cu ciocănelul în masă și le spuse:

— Avocații să se prezinte imediat în biroul meu.

47.

JUSTIȚIE POETICĂ

Pe culoarul care ducea la biroul judecătorului Thornberry, Steve șopti:

— Să nu mai spui nimic. Mă ocup eu de-acum încolo.

— De ce? întrebă Victoria jignită.

— Ai fost extraordinară mai devreme. Dar acum urmează lupta cea mare, așa că tu încurajează-mă de pe margine.

— Atunci îi urez baftă echipei! spuse ea enervată.

— Care e prima regulă atunci când îți susții cazul în fața judecătorului?

— Să încerci să nu ajungi la pușcărie?

— Să îți cunoști interlocutorul. Să îi exploatezi interesele și să îi îndeplinești așteptările.

— Asta e meseria unui proxenet.

— Nu, asta e meseria unui avocat.

•

Se așezară în scaunele tapițate cu piele, iar Pincher se încruntă la ei. Judecătorul Thornberry le spuse:

— Apărarea a făcut niște acuzații serioase cu privire la neglijențele procuraturii.

— Iar eu mi-am exprimat revolta!

— Sunt acuzații pe care le putem dovedi, adăugă Steve.

— Atunci să vedem repede despre ce este vorba. Vreau ca jurații să fie aduși înapoi în sala de judecată înainte să se ia la harță între ei, ca în *Cei doisprezece oameni furioși.*

— Dacă Onorata Instanță impune aducerea ca probă a casetei originale, veți constata că statul a modificat probele.

— Dacă mai continui cu calomniile, te dau în judecată.

Cuprins de îndoieli, judecătorul se ridică în picioare și începu să se învârtească în fața bibliotecii, cu privirile rătăcindu-i prin rafturi. Victoria se uită și ea spre bibliotecă. Erau cărți de drept? Nici vorbă. Rafturile erau pline cu romane scrise de avocați: Turow, Grisham, Scottoline, Martini, Meltzer, Grippando, Latt, Mortimer, Margolin și zeci de alte nume. Victoria se întrebă dacă judecătorul studiase și cărți de drept care nu țineau de domeniul ficțiunii. Acesta se întinse spre un raft superior, atinse cu degetul o carte de Louis Auchincloss, alta de Barry Reed, și una de Barbara Parker, apoi scoase un volum intitulat Kennedy, avocatul apărării, de George V. Higgins.

— Vreți să spuneți că procurorul i-a înscenat ceva Katrinei Barksdale?

— Nu intenționat. Domnul Pincher crede că ea este vinovată.

— Bineînțeles că așa cred.

— De fapt, Charles Barksdale i-a înscenat Katrinei o crimă. Procurorul n-a făcut decât să adauge cireașa pe tort.

Judecătorul se așeză înapoi în scaunul său cu spătar înalt:

— Cum a putut un om mort să-i însceneze ceva soției sale?

Judecătorul părea a fi încurcat. Victoria se întrebă dacă Steve îl putea convinge sau nu.

— Charles Barksdale ne vorbește din mormânt.

Ochii judecătorului se aprinseră:

— Ca Poe.

— Ce spuneți?

— Edgar Allan Poe. *Îngropat de viu*.

— Mai degrabă ca Agatha Christie.

Judecătorul luă o bucată de hârtie.

— Există și o răsturnare de situație? Ca în *Martorul acuzării*?

— Situația se răstoarnă cu crăcii în sus, îl lămuri Steve.

— De unde începe povestea?

Judecătorul era nerăbdător ca un cățeluș.

— O femeie frumoasă și tânără se căsătorește cu un om mai în vârstă, îi explică Steve.

— Și apoi îl omoară, continuă Pincher.

— Sugar Ray, asta e povestea mea, nu a ta. Cei doi, pe care îi voi numi Charlie și Kat, au o viață sexuală foarte activă și destul de perversă.

— Sexul întotdeauna condimentează povestea, comentă judecătorul.

— Charlie o iubea cu adevărat și de aceea următoarea parte a poveștii este foarte tristă. El descoperă că soția sa îl înșela cu căpitanul iahtului lor.

— Ar trebui să se facă un film după povestea asta. Mai cu seamă dacă cei doi o făceau pe iaht.

— Am și poze, dacă doriți să le vedeți, interveni Pincher.

— Acum vine enigma, continuă Steve fără a-l băga în seamă pe Pincher.

— Cum ar fi paharul de bere care lipsea în *Prezumția de nevinovăție*? întrebă judecătorul. Turow ăsta e un mare șmecher.

— Charlie l-a pus pe avocatul lui să pregătească o cerere de divorț, dar nu a mai semnat-o niciodată și nici nu a spus nimănui de ce. Nu avem ca indiciu decât o poezie de trei versuri pe care Charlie a mâzgălit-o peste petiție:

„*Ascunde puținele întâmplări nefaste,*
Amână dorința justificată,
Îngroapă în ciment o târfă dezonorată.”

— Ciudată poezie, remarcă judecătorul.

— De fapt, este o anagramă care ne transmite ceva.

— Jocuri de cuvinte! Lui Arthur Conan Doyle i-ar fi plăcut.

Victoria observă că judecătorul era complet absorbit de intrigă. Trebuia să admită că Steve își cunoștea interlocutorul. Dar oare era în stare să dea lovitura de grație?

— Anagrama descifrată sună așa: „Femeia este perfecționată”. Este un vers dintr-o poezie a Sylviei Plath. La câteva zile după ce a scris-o, poeta s-a sinucis. Apoi, cu o zi înainte de a muri, Charlie i-a trimis lui Kat un bilet. Dintre toate lucrurile pe care i le-ar fi putut scrie, cum ar fi „te iubesc”, „te urăsc”, „îți doresc o zi bună”, el a copiat biletul de adio al Virginiei Woolf.

— Am înțeles ce vrei să spui. Dar de ce s-ar fi sinucis Barksdale?

— Suferea de cancer în fază terminală și nu mai avea timp să divorțeze de Katrina, astfel încât aceasta să rămână fără banii lui.

— Dar sinuciderea nu-l ajuta cu nimic. Văduva își primea partea ei de avere.

— Dacă nu…

— Dacă nu era acuzată de crimă! Remarcabil! Lui Perry Mason nu i-a venit niciodată ideea asta. Nici măcar în *Cazul divorțatei îndrăznețe*.

— Barksdale voia să o incrimineze pe Katrina pentru crimă. De aceea nu a luat o supradoză de medicamente sau nu s-a aruncat de pe pod.

— Domnul Solomon are o imaginație foarte bogată. Unde sunt dovezile? întrebă Pincher.

— Anagrama ne spune totul.

„Acum vine marele final”, își spuse Victoria. Totul trebuie să fie prezentat într-un ambalaj frumos. Se întrebă dacă judecătorul va înghiți ideea.

— Când Charles a făcut anagrama acelui vers scris de Plath, a avut mii de posibilități. Dintre toate, el a ales niște propoziții care să descrie sentimentele pentru soția lui și intențiile sale. „Ascunde puținele întâmplări nefaste.” Este vorba

despre Katrina, care avea o aventură secretă. „Amână dorința justificată.” Este vorba despre Charles, care dorea să se răzbune, dar care nu mai avea timp să își savureze răzbunarea. Și în sfârșit „Îngroapă în ciment o târfă dezonorată”. Asta e cheia. Charles vrea să o vadă la închisoare sau într-un mormânt, dumneavoastră alegeți. De aceea îi înscenează o crimă care n-a avut loc.

— O poveste excelentă! Filmul ar avea încasări enorme. Dar ce legătură are toată treaba asta cu procesul-verbal de autopsie și cu domnul Pincher?

— Când Sugar Ray a văzut prima variantă a raportului de autopsie, a avut o surpriză. Charles murea din cauza unui cancer la stomac. Nu dorea ca acest lucru să apară în varianta finală.

Pincher îi aruncă lui Steve o privire acidă.

— Ce rost avea să șterg informația? Ea oricum este vinovată de crimă, oricât de bolnav ar fi fost el.

— Pentru că…

— Stați așa. Am reușit să descifrez *Crima din Orient-Expres*, cred că pot descifra și enigma asta.

Judecătorul își scoase ochelarii, îi șterse cu roba și apoi îi puse la loc pe nas.

— Dați-mi un indiciu. Charles i-a spus Katrinei că suferea de cancer?

— Nu. A murit fără ca ea să știe ceva de boala lui.

— Am înțeles! Autopsia era o probă în favoarea Katrinei. Putea declara că știuse despre boala lui Charles de la bun început. Ce rost avea să-l omoare dacă mai avea de așteptat puțin și își putea încasa moștenirea?

— Exact. Sugar Ray a presupus că ea va minți, dar nu avea cum să o dovedească.

— Am auzit destul. Procuratura va furniza apărării caseta cu înregistrarea originală a raportului de autopsie. Domnule Pincher, vă previn! Dacă domnul Solomon are dreptate, voi

face un raport scris pentru Comisia de Etică și pentru Procuratura Generală.

— Este revoltător! Voi face apel! exclamă Pincher.

Victoria își drese vocea și spuse:

— Poate că nu va fi nevoie să ne furnizeze caseta.

Steve îi aruncă o privire furioasă, dar nu spuse nimic. Ea era convinsă că el nu avea să o întrerupă. Îi explicase de mai multe ori regula Sonny Corleone: *Nu îți contrazice niciodată partenerul de față cu adversarul*.

— Acum nu mai vreți caseta? De ce, domnișoară Lord?

— Pentru că domnul Pincher este un om de onoare și se va comporta corect.

— În ce fel? întrebă judecătorul uluit.

— Pe-asta trebuie să o aud și eu! exclamă Steve.

— Domnul Pincher nu ar fi modificat dovezile dacă ar fi crezut că acuzata este nevinovată. El a crezut că nu face decât să…

— Să pună cireașa pe tort? sugeră judecătorul.

— Exact. Acum, domnul Pincher cunoaște adevărul și poate renunța la caz, iar noi nu vom mai avea nevoie de casetă.

Pincher se scărpină în barbă.

— Este o sugestie intrigantă, doamnă avocat.

Victoria își dădu seama că Pincher făcea o analiză de profitabilitate pentru a vedea dacă avea rost să renunțe la proces. Steve îi arunca priviri piezișe. Ea știa foarte bine că el nu ar fi procedat așa. Un avocat adevărat, un luptător, ar fi mers până la capăt, pentru a câștiga în fața juraților. Dar ei i se păru că găsise o metodă mai sigură de a ajunge la același rezultat.

— Stați puțin! Un thriller juridic nu se termină cu o înțelegere între părți! exclamă judecătorul.

— Ar fi cea mai bună rezolvare, domnule judecător, răspunse Victoria.

— Ei, atunci n-o să iasă cine știe ce film din intriga asta.

— Voi avea nevoie de o explicație pentru presă, spuse Pincher.

— Nu ne deranjează cu nimic dacă vă asumați meritele pentru reabilitarea numelui unei femei nevinovate.

— Stai puțin! Noi ar trebui să ne bucurăm de merite!

— Steve, trebuie să punem clientul pe primul loc.

— De când?

— Domnule Pincher, puteți să prezentați cazul cum doriți, numai să renunțați la acuzații împotriva Katrinei Barksdale.

— Cine te-a făcut pe tine partener cu drepturi egale? se răți Steve, violând chiar el prețioasa regulă a lui Sonny Corleone.

— Aș putea spune că am descoperit noi probe, care le-au scăpat detectivilor epuizați și avocaților apărării, murmură Pincher în barbă.

— La dracu'! Mie nu mi-a scăpat nimic.

— Termină, Steve. Este suficient faptul că se face dreptate.

— Asta te-au învățat la școlile alea scumpe?

— Voi spune că am urmărit cu atenție fiecare indiciu, până când s-a făcut dreptate, continuă Pincher să exerseze declarațiile pentru presă.

— Hotărâți-vă odată. Ne întoarcem sau nu în sala de judecată? insistă judecătorul.

Pincher declară pe un ton oficial:

— Domnule judecător Thornberry, să chemăm grefierul. Procuratura dorește să facă un anunț.

48.

BĂIATUL CARE FĂCEA COCTEILURI

— Mergi mai repede! Avem la dispoziție o oră ca să ajungem la Tribunalul pentru Minori.

— Vreau să vorbesc cu presa.

— Nu se poate. O să întârziem.

Victoria îl târî pe Steve de-a lungul culoarului. Trecură pe lângă Ray Pincher, care le povestea reporterilor despre decizia lui înțeleaptă și curajoasă de a renunța la acuzațiile aduse Katrinei Barksdale.

— Doar o vorbă! se rugă Steve.

— Nu avem timp!

Își croiră drum cu greu prin mulțimea de reporteri și fotografi, îndreptându-se în grabă spre parcare.

— Te-ai descurcat minunat azi, îl felicită ea.

— Și tu. Nu m-aș fi gândit să-l fac pe Pincher să renunțe la acuzații.

— Eu nu m-aș fi gândit să transform cazul într-un roman de Perry Mason. Am învățat multe de la tine.

— Și eu.

Steve îi zâmbi, iar Victoria presupuse că o iertase pentru faptul că preluase controlul la sfârșit. Douăzeci de minute mai târziu se aflau în bungalow-ul de pe Kumquat Avenue. Steve îl puse pe Bobby să facă duș, îl îmbrăcă în grabă cu o haină bleumarin, pantaloni gri de lână, o cămașă albă și o cravată în dungi.

Când se înghesuiră în vechiul Cadillac, cămașa băiatului ieșise din pantaloni, ochelarii erau murdari și avea părul zburlit. Bobby se așeză pe bancheta din spate, cu genunchii lipiți de bărbie, legănându-se înainte și înapoi. Arăta ca geniul

ciudat al clasei, expediat la centrul de reeducare pentru că aruncase în aer laboratorul de chimie.

Steve porni radioul și nimeri un post de știri; răsuci butonul și îl auzi tot pe Pincher care se felicita pentru modul în care descoperise adevărul despre moartea lui Charles Barksdale. La postul care difuza muzică reggae, Desmond Dekker & The Aces cântau melodia *Israelites*, promițând că după furtună vine liniștea.

Victoria îi aruncă o privire lui Bobby și începu să-și facă griji. Se întinsese pe spate și își lipise picioarele de geam, ca și cum ar fi vrut să-l spargă.

— Poate că ar trebui să schimbăm strategia pentru audierea din seara asta, spuse criptic Victoria.

„Traducere: mi-e prea frică să-l pun pe Bobby să depună mărturie."

— Nu e decizia ta, dulceață.

— Nu pot să cred că mi-ai zis „dulceață".

— Nu face pe feminista. Mi-e o foame de lup și mă gândesc la gogoșile lui Zinkavich.

Victoria nu înțelegea de ce Steve nu conștientiza problemele pe care le putea aduce mărturia lui Bobby. Bobby spunea adevărul gol-goluț. Iar Solomon ar fi trebuit să știe mai bine decât oricine altcineva că adevărul are nevoie uneori de o față nouă.

— Planul ar putea să se întoarcă împotriva noastră.

— Distrage-l tu pe Zinkavich, iar eu mă reped și îi fur niște gogoși.

„Revenise la Obiceiul Iritant numărul 396: ignoră ce îi spun atunci când nu are chef să facă față situației."

Căută o modalitate de a-i spune că era prea riscant să îl cheme pe băiat în boxa martorilor fără ca el să se sperie.

— Poate că ar trebui să chemăm martorii în altă ordine.

Vocea lui Bobby se auzi de pe bancheta din spate:

— Nu mi-e frică să vorbesc cu judecătorul.

„Subterfugiile mele n-au nicio valoare.”

— Bineînțeles că nu-ți este frică, puștiule. O să te descurci de minune.

Steve se întoarse spre Victoria:

— Bobby o să depună mărturie și cu asta am încheiat subiectul.

— Dar mi-ai spus să îmi ascult instinctele, iar instinctele mele îmi spun că…

— Conversația s-a încheiat.

•

— Reclamantul îl cheamă pe Robert Solomon în boxa martorilor.

— Obiecție, spuse Zinkavich. Mărturia va fi influențată de relația băiatului cu unchiul său. Ca să nu mai pomenim despre episoadele lui de halucinații.

— Noi considerăm că Onorata Instanță și nu domnul Zinkavich ar trebui să stabilească dacă Bobby este sau nu competent să depună mărturie.

— Măcar înțelege ce-i ăla un jurământ?

— Da’ tu înțelegi, Turnătorule? mormăi Steve în barbă.

— Domnule Solomon, v-am auzit! spuse Althea Rolle amenințându-l cu degetul.

Judecătoarea purta o robă mov cu un guler plisat de dantelă la gât. Ochii ei întunecați aruncau pumnale spre Steve.

— Știi ce facem noi aici la tribunal când cineva își ia nasul la purtare?

— Nu, doamnă.

— Îi dăm o pauză și îl punem la colț.

— Îmi cer scuze față de Onorata Instanță.

Adică lui Zinkavich nu-i cerea scuze.

— Domnișoară Lord, sunteți sigură că vreți să depună mărturie copilul?

Victoria știa că atunci când un judecător îți pune o întrebare și îți sugerează și răspunsul, cel mai

bine e să-i dai răspunsul pe care vrea să-l audă. Ba mai mult, era de acord cu judecătoarea. Nu se știa niciodată dacă nu cumva Bobby avea să înceapă să urle sau să explice cum anagrama pentru „Președintele Clinton al Statelor Unite” este „El găsește interni pentru a copula”[16].

— Considerăm că nimeni nu este mai nimerit să depună mărturie decât cineva care este direct afectat de rezultatul acestor audieri.

Victoria nu credea nici ea ce spunea, dar uneori trebuie să faci ce-ți cere clientul, mai ales atunci când acesta este un avocat care are impresia că le știe pe toate.

— Să vă zic cum o să procedăm. O să discut singură cu copilul în biroul meu. Avocații vor sta în anticameră și vor asculta mărturia la difuzor. Fără comentariile domnului Solomon și fără interogatorii din partea domnului Zinkavich. Ștergeți-o de aici!

•

Steve se învârtea ca un leu în cușcă în fața unui raft cu cărți, simțindu-se lovit de claustrofobie în anticamera micuță. Victoria se așezase într-o poziție țeapănă la un birou, cu un pix în mână, gata să ia notițe. Zinkavich se trântise pe un scaun tapițat, revărsându-și burta peste mânerele acestuia.

— Ți-e sete? întrebă judecătoarea Rolle, a cărei voce se auzea slab prin difuzor.

— Nu. Unchiul Steve mi-a făcut un suc de papaya pe care l-am băut în mașină.

Vocea lui Bobby avea un ton ascuțit și agitat.

— E o băutură sănătoasă.

— Mă face să mă duc la toaletă.

— Aha.

— Uneori cumpărăm papaya de la standul de fructe de pe Red Road.

— Au produse foarte bune acolo.

— Uneori unchiul Steve le fură din copacul vecinilor.

— Înțeleg…

La naiba! Steve se opri. Dacă ar fi fost fumător, acum era momentul pentru o țigară.

— Petreci mult timp cu unchiul tău?

— Stăm tot timpul împreună. Mai puțin când… știți dumneavoastră.

— Când iese în oraș cu o fată?

— Unchiul Steve nu iese în oraș cu nimeni. Aduce fetele acasă, stau pe la el prin dormitor, apoi pleacă.

— La dracu'!

— Femeile acestea își petrec vreodată noaptea la voi?

— Numai dacă au băut prea multe cocteiluri mojito.

— Deci unchiul tău prepară și altfel de băuturi în afară de suc de papaya.

Vocea judecătoarei devenise sarcastică.

— Păi, cocteilurile le fac eu, spuse Bobby plin de mândrie. Secretul este să torni în ele un pic de guarapo proaspăt. Ăsta e suc din trestie de zahăr. Nu prea mult, pentru că oricum romul e dulce. Și frunzele de mentă trebuie să fie proaspete.

Zinkavich rânji:

— Solomon, cine seamănă vânt culege furtună.

— Taci din gură.

Vocea judecătoarei se auzi din difuzor:

— Te deranjează atunci când vin femei și dorm la voi acasă?

— Deloc. Uneori văd și eu bidoane goale dimineața.

Steve simți că se sufocă. Nu își dădea seama dacă mai poate înghiți sau măcar dacă mai este în stare să respire. Era convins că auzise pixul judecătoarei scârțâind pe o hârtie.

— Sofia face tortilla cu ouă prăjite. Dar Lexy și Rexy nu gătesc. Ele sunt fotomodele și nu mănâncă decât câte o felie de grepfrut cu iaurt.

— Fotomodele? *întrebă dezaprobator judecătoarea. Unchiul tău se mai întâlnește cu*

Lexy sau Rexy în prezent?

— Nu.

Steve răsuflă ușurat.

— Asta a fost mai demult, când se culca cu amândouă odată.

— La dracu'! se văicări Steve.

— Sunt gemene, explică Bobby pe un ton îndatoritor.

Steve scânci în timp ce Zinkavich se sufoca de râs.

— Faceți liniște!

Victoria se uită furioasă înspre ei.

— Vic, asta e o poveste veche. S-a întâmplat cu cel puțin șase luni în urmă.

— Te rog să încetezi. Vreau să ascult.

Bobby începuse iar să vorbească, iar ei nu auziseră nimic.

— … A trecut ceva timp de când unchiul Steve a văzut și el ceva acțiune.

— Acțiune?

— Știți dumneavoastră. Hârjoneală. O tăvăleală mică.

— Deci acum nu se mai tăvălește?

— Lexy, Rexy, Sofia, Gina… Au dispărut toate de când unchiul Steve s-a îndrăgostit până peste urechi de Victoria.

— Domnișoara Lord? *Fosta lui logodnică*?

— Asta a fost o minciună.

— Poftim?

Judecătoarea păru de-a dreptul încurcată.

— S-au prefăcut că sunt logodiți.

— De ce?

— Unchiul Steve nu voia să mă piardă și s-a gândit că Victoria l-ar face să pară mai matur.

— Înțeleg…

— Asta nu înseamnă că n-ar vrea să se căsătorească pe bune cu ea.

Zinkavich râdea atât de tare, încât din colțul gurii îi curgea un firicel de salivă.

— Deci acum vine pe la voi doar domnișoara Lord.

— Nu vine decât să lucreze, nu se culcă cu unchiul Steve. Ea o să se mărite cu alt tip, iar unchiul Steve e foarte trist.

„Ce umilință!” se gândi Steve. De ce nu inventase nimeni o pastilă care să-l facă invizibil?

— Ăsta nu e un caz pentru sala de judecată, este o telenovelă în toată regula, spuse Zinkavich.

— Povestește-mi despre studiile pe care le faci acasă.

„Spune-i, Bobby! Doar am repetat împreună partea asta.”

— Citesc Eneida *în latină. Îmi place cum scrie Vergilius, e marfă*.

Bravo, băiete! Așa te vreau.

— Am citit și Iliada*, în greacă. Scenele de luptă sunt grozave. Mai frumoase decât în prostia aia de film,* Troia.

— Este de-a dreptul impresionant! *Ai primit cărțile acestea de la unchiul tău*?

— Da. Tot el mi-a dat și al cincizecilea număr aniversar al revistei Playboy.

Un pas înainte, doi înapoi.

— Stella Stevens e o bucățică bună. Dar nu și-a arătat deloc păsărica.

Steve își lovi ritmic capul de rafturile cu cărți în anticameră, până când dădu pe jos un exemplar prăfuit din *Corpus Jurius Secundum*. Judecătoarea Rolle păru să ofteze din difuzor, apoi întrebă:

— Bobby, spune-mi cum te distrezi tu.

— Păi, joc în liga de juniori, dar nu mă pricep deloc. Unchiul Steve zice că nu contează, dar copiii sunt răi cu mine. Odată am scăpat o minge aruncată cu boltă și unul dintre tați a urlat „Scoateți retardatul ăla de acolo”.

— Cred că ai fost trist când ai auzit așa ceva.

— După aia mi-a scăpat mingea printre picioare, și același tip a strigat să mă ducă la Jocurile Olimpice pentru handicapați.

— Vai de mine!

— Unchiul Steve i-a zis să nu mai vorbească porcării, dar tipul n-a vrut să înțeleagă. Era uriaș și avea o ditamai căpățâna, iar unchiul Steve i-a spus: „*Hei, tu, ăla cu gura mare, tu pe ce poziție jucai*? *Speriai adversarul de moarte cu fața ta*?” *Toată lumea a început să râdă, așa că tipul s-a luat după Steve, care a început să alerge cu spatele, iar grăsanul nu reușea să-l prindă. Unchiul Steve i-a zis*: „*Ești așa de urât, că numele tău mic ar trebui să fie Dracu*”. *Tipul continua să-l fugărească, iar unchiul Steve continua să fugă, și i-a spus*: „*Dacă fundul tău ar avea ochi, tot n-ai vedea rahatul în care te afli*”. *Atunci s-a oprit jocul, pentru că au ajuns pe teren și grăsanul a sărit să-i tragă una unchiului Steve, dar a ratat. Până la urmă, tipul s-a oprit fără suflare și roșu la față, s-a aplecat și a vomitat pe teren. Chiar la prima bază.*

— Cred că a fost o experiență deosebită.

— După aceea unchiul Steve mi-a explicat că oamenii spun răutăți pentru că sunt proști sau răi, dar că eu nu trebuie să mă supăr, pentru că sunt deosebit.

— Cred că unchiul tău are dreptate.

— Mi-a zis că atunci când te superi rău pe cineva, trebuie să-l învingi cu mintea, nu cu pumnii.

— Am impresia că îl iubești tare mult pe unchiul tău, nu-i așa, Bobby?

— E grozav!

— Și despre Victoria ce părere ai?

— Aș fi vrut să fie mama mea.

Urmă o pauză lungă. Steve ar fi vrut să poată vedea chipul judecătoarei, ca să știe ce impresie și-a făcut. Aruncă o privire spre Victoria. Aceasta clipi des de câteva ori, iar pe sub gene i se prelingeau lacrimile ca niște stropi strălucitori de rouă.

49.

GREȘEALA CEA MARE

— Cred că la sfârșit s-a salvat cât de cât situația, spuse Steve.

Se străduia să pară încrezător, deoarece știa prea bine cât de supărată era Victoria pe el. Ea clătină din cap:

— Bobby te iubește, tu îl iubești pe el, dar asta nu e suficient ca să câștigăm.

— Ai uitat ceva. Bobby te iubește și pe tine.

— Steve, te rog să încetezi. Doar ai promis că nu mai discutăm despre chestii personale.

— Tu ai început să plângi, nu eu!

— Nici lacrimile nu ne ajută cu nimic să câștigăm.

Se aflau în fața biroului judecătoarei, în pauza de treizeci de minute alocată cinei. Un restaurant din apropiere livrase banane fripte, biftec à la Palomilla cam ațos, fasole neagră cu orez și suficient espresso ca să nu mai doarmă o săptămână. Bobby mânca împreună cu judecătoarea Rolle în biroul ei, Zinkavich se îndopa în anticameră, iar Steve și Victoria, înfometați, dar prea îngrijorați pentru a mânca, se certau pe culoar.

— Ar fi trebuit să ascult instinctele mele, nu pe ale tale.

— Bine.

— Oricât te-ar iubi, Bobby te-a făcut să pari iresponsabil.

— Bine.

— Și nedisciplinat.

— Am înțeles.

— Imatur…

— Recunosc. Am greșit.

— … Ca și cum *tu* ai avea nevoie de un tutore.

De ce nu renunța odată? Steve se simțea ca un macrou atacat de rechini. Mai întâi o lovitură feroce, apoi carnea îi fu sfâșiată până la os, și în cele din urmă rechinul îl înghiți. Apoi o luă de la capăt: lovitură, sfâșiere, înghițire.

— Ajunge! De-acum încolo, tu conduci. Nu mă mai amestec în acest caz.

Victoria tăcu o clipă:

— Bine. S-a făcut.

Slavă Domnului că găsise ceva cu care să-i închidă gura.

— Acum putem să revizuim mărturia mea.

Victoria se încruntă:

— Nu te chem ca martor.

— Poftim?

— Nu îmi pot permite să fii interogat despre noaptea în care l-ai furat pe Bobby.

— Mă descurc eu.

— Numai dacă recunoști că ai comis diverse infracțiuni.

— O să invoc al cincilea amendament.

— Și crezi că impresionezi pe cineva?

— Dacă nu depun eu mărturie, atunci cine?

— Eu! îl anunță un bărbat în vârstă, puternic bronzat, care se îndrepta spre ei.

Era îmbrăcat într-un costum bej de lână, iar părul alb era pieptănat îngrijit peste cap și se ondula pe gât. Avea o pălărie de Panama într-o mână și un trabuc neaprins în cealaltă.

— Cum o mai duci, băiete? întrebă Herbert Solomon.

— Tată?

Steve era atât de uimit, încât rămase dezorientat pentru o clipă. Tatăl lui, pe coridorul unui tribunal, ca și cum ar fi fost un judecător care venea să medieze un proces?!

— Ce cauți aici?

— Nu ți-a spus Victoria? Eu sunt martorul tău cheie.

Șocul lui Steve se transformă în furie. Ce tupeu! Să apeleze la tatăl lui fară să-i ceară părerea.

— Probabil că a vrut să-mi facă o surpriză, șuieră Steve printre dinți.

— Io am venit să-ți dau o mână de ajutor.

— E cam târziu pentru asta.

— Fiule, nu zice hop până nu sari gardul.

— Mulțumesc, dar n-am nevoie de ajutorul tău.

— Ba da, ai, interveni Victoria. Spre deosebire de tine, tatăl tău poate să răspundă la orice întrebare.

— Serios? Atunci poate îl întrebăm de ce a demisionat din barou acoperit de rușine.

— Judecătoarea Rolle cunoaște deja povestea. Nu ai ascultat-o ieri? îl idolatrizează pe tatăl tău.

— Îmi amintesc de Althea de când era o puștoaică. Se luaseră de ea niște avocați ai unei companii de asigurări…

— Am mai auzit povestea asta.

— După fiecare proces, Althea venea în biroul meu, mă întreba de ce am procedat așa, de ce am dat o astfel de sentință. Întotdeauna voia să învețe. Îmi place să mă gândesc la ea ca la protejata mea.

— Mereu ai fost foarte generos cu străinii.

Cuvintele lui Steve picară grele ca niște bolovani.

— Nu vorbi așa cu tatăl tău! se rățoi Victoria.

— Cine ți-a dat dreptul să conduci cazul meu?

— Tu!

— Am greșit.

— Atunci înseamnă că amândoi am făcut multe greșeli în ultimul timp.

— Dacă asta crezi, atunci te minți singură.

— Ba nu. Abia acum văd totul clar.

— Faptul că am făcut dragoste nu a fost o greșeală.

— Peste ce dracu’ am dat eu aici? întrebă Herbert.

— Ba pentru mine a fost. A fost greșeala mea cea mare, spuse Victoria.

— Bigby, nunta și afacerile imobiliare, astea sunt greșelile tale.

— Vă expuneți cam mult, le spuse Herbert. Când faci baie în pielea goală, trebuie să ieși din apă prin tufișuri.

— Îl iubesc pe Bruce! Abia aștept să mă căsătoresc cu el. Abia aștept să scap de sala de judecată!

— Atunci eu intru în sala de judecată, spuse Herbert îndepărtându-se.

— Poate că vrei să-l iubești. Poate ți-ai dori să-l iubești, dar cu siguranță nu-l iubești!

— Ba da!

— Atunci ce-ai făcut cu mine în baracă?

— Nu știu!

— Poate că ar fi mai bine să-ți dai seama. De preferință, înainte să te trezești în luna de miere.

Steve îl urmă pe tatăl lui în sala de judecată.

•

Victoria se plimba singură pe culoar, zăpăcită și fără nicio speranță. Credea că își rezolvase dilema.

„Mi-am folosit logica și rațiunea și l-am ales pe Bruce.”

Totul avea sens. Îi era ușor să aibă o relație cu Bruce. Era confortabil. Așa ar trebui să fie orice relație. În fond, soțul nu trebuie să fie un partener de ceartă. Îi era imposibil să aibă o relație cu Solomon. Se aflau într-un război continuu. De ce mai avea încă puterea de a o scoate din fire?

— Aici erai!

Victoria se întoarse și îl văzu pe Bruce care se îndrepta spre ea, cu servieta într-o mână și cu un coș de picnic în cealaltă. Purta o jachetă sport de culoare bej, pantaloni de lână închiși la culoare și arăta ca un adorabil ursuleț de pluș.

— M-am gândit că poate ți-e foame, iubito.

— Ce atent ești cu mine!

O sărută în fugă pe obraz și deschise coșul.

— Mă bucur să te văd!

Victoria își lăsă mâna să alunece peste materialul scump al hainei lui. Faptul că Bruce apăruse din senin era un semn. Era confirmarea faptului că alegerea ei fusese bună.

— Iar te cerți cu Solomon?

— Omul ăsta e exasperant!

— Știu, iubito.

Bruce scoase caserole de plastic din coș.

— Am adus supă de avocado cu castraveți, un sandvici cu boabe de fasole germinate, roșii și avocado, și sorbet de avocado. O să te simți mai bine după ce mănânci.

Victoriei îi chiorăia stomacul de foame, dar știa că o să facă o erupție de toată frumusețea dacă ia o înghițitură.

— Mulțumesc, iubitule, dar trebuie să mă întorc în sala de judecată. A fost foarte drăguț din partea ta să vii să mă vezi.

— Măcar atât pot să fac și eu pentru tine.

Gândurile ei zburară la Solomon, omul-sandvici. Poate că el i-ar fi adus o baghetă delicioasă cu prosciutto și brânză ricotta, dar oricum nu ar fi apucat să-l mănânce, pentru că ei erau mereu ocupați să se certe. Nu ăsta era specificul relației lor?

— Pari atât de obosită, iubito!

— Am ochii umflați? întrebă Victoria surprinsă, ducându-și mâna la față.

— Ai nevoie de un somn bun.

Victoria aprecie sinceritatea lui Bruce.

— Sper să te odihnești un pic înainte de nuntă. Doar nu vrei să fii trasă la față în albumul cu fotografii de nuntă.

„Trasă la față? Poate că sinceritatea nu este o calitate nemaipomenită uneori.”

— Nu e de mirare că ești atât de epuizată, dacă trebuie să te confrunți cu Solomon zi de zi.

— Probabil că asta e problema.

— Nu o să te mai enerveze pentru mult timp, iubito.

Bigby scoase un dosar din servietă și i-l întinse.

— Bruce, ce este asta?

— Ai fost atât de ocupată, încât a trebuit să mă ocup eu de toate. Meniu, lista invitaților, muzica, itinerarul pentru luna de miere, plus niște documente pe care trebuie să le semnăm pentru avocați.

Cuvintele „documente” și „avocați” parcă nu rezonau deloc cu „meniu” și „luna de miere”.

— Ce documente?

— Contractul prenupțial, bineînțeles.

•

— Mă înșală pe mine ochii sau este onorabilul judecător Herbert T. Solomon în carne și oase? Sunteți mai distins și mai chipeș decât vă țineam minte, spuse judecătoarea Althea Rolle.

— Sunteți tare drăguță, răspunse Herbert înclinându-se ușor. Îmi face o mare plăcere să fiu aici, Onorată Instanță.

— Pe unde v-ați ascuns, domnule judecător?

Zinkavich își drese vocea scoțând niște sunete demne de un câine turbat.

— Onorată Instanță, obiectez. Nu se cade să-i spuneți martorului „domnule judecător”.

— Nu mai spune!

— Titlul acesta nu este adecvat pentru un jurist eliminat din barou. În plus, nu cred că este just ca domnișoara Lord să-l cheme pe domnul Solomon ca martor.

— Chiar așa?

— Este o tentativă evidentă de a-și atrage simpatia onoratei instanțe. Există două feluri de avocați: cei care cunosc legea și cei care cunosc judecătorul.

— Ba mai există și un al treilea tip, Z. Cei care nu recunosc rahatul nici după miros. Judecătorul Solomon este unul dintre cei mai onorabili oameni care au lucrat vreodată în sistemul judiciar, iar eu o să-i spun cum am eu chef și o să ascult ce are de zis.

— Da, doamnă! spuse Zinkavich pe un ton supus.

— Dacă o să cobor de-aici și o să-i dau o îmbrățișare și un sărut, să-ți ții gura aia mare închisă. Ne-am înțeles?

— E limpede, doamnă.

Judecătoarea Rolle se întoarse cu un zâmbet afectuos spre martor.

— Domnule judecător Solomon, ce ați făcut în ultimul timp?

— Am pescuit, am citit și am meditat intens.

— Se vede treaba că v-a prins bine. Acum vă rog să-mi faceți plăcerea de a spune jurământul. Vă ajut chiar eu.

În timp ce Herbert Solomon jura să spună adevărul și numai adevărul, Victoria se întrebă cine era mai iritat de prezența acestuia, Zinkavich sau partenerul ei care stătea îmbufnat? Solomon stătea pe jumătate întors cu spatele spre ea, bine înfipt în scaun și foarte bosumflat. Ca un copil.

Era convinsă că luase o decizie bună chemându-l pe Herbert Solomon să depună mărturie. La drept vorbind, fostul judecător cunoștea destul de puține informații relevante, dar când vorbise cu el la telefon își exprimase respectul profund față de Steve și față de modul în care îl educa pe Bobby. Opinia aceasta merita să fie spusă și în fața judecătoarei.

„Solomon, n-am făcut decât să-ți urmez instrucțiunile. Cunoaște-ți interlocutorul.”

Victoria se strădui să aibă o atenție distributivă. Nici măcar nu se uitase la listele cu invitați, la muzica aleasă de Bruce sau la contractul prenupțial pe care i-l adusese din senin. O mică surpriză înainte de căsătorie! Dacă se gândea mai bine, ar fi preferat un pandantiv de diamante, în formă de inimă.

— Domnișoară Lord?

— Da, Onorată Instanță.

— În această etapă, se obișnuiește ca avocatul care a invitat martorul să-i pună și vreo câteva întrebări.

— Îmi cer scuze, doamnă judecător, zise Victoria ridicându-se în picioare și răsucindu-se către martor. Vă rog să îmi spuneți numele și ocupația dumneavoastră, pentru a le menționa la dosar.

— Herbert Solomon. Mi-s avocat în recuperare.

Judecătoarea chicoti, Steve se încruntă, iar Zinkavich pufni disprețuitor.

Victoria dorea ca tatăl să își caracterizeze fiul. *Cine este de fapt acest om*? Ea îi adresă întrebările pe care le pregătise, iar Herbert își spuse poveștile, cu accentul lui dulceag de Savannah care susura la fel de plăcut ca un izvor de munte.

Herbert povesti despre copilăria lui Steve și a lui Janice din casa de pe Pinetree Drive, din Miami Beach. Onoră memoria lui Eleanor, mama lui Steve, „Dumnezeu să o odihnească în pace”, care reușise să păstreze familia unită în timp ce el lucra zi și noapte ca avocat, construindu-și reputația cu ajutorul cazurilor *pro bono*, apoi ca judecător, devenind în cele din urmă judecător principal al districtului, și primul nume de pe lista de propuneri a guvernatorului pentru Tribunalul Suprem din Florida.

— Atunci au început necazurile mele, dar nu ne aflăm aici ca să discutăm despre mine, decât dacă acest lucru are legătură cu Stephen.

Herbert spuse că regretă toate ocaziile pe care le pierduse de a petrece mai mult timp cu copiii lui când erau mici. Janice făcuse câteva alegeri greșite încă din tinerețe, găsindu-și prieteni nepotriviți, consumând droguri, în timp ce Stephen devenise atletul liceului Beach High.

— Eu am fost prea preocupat de propriile mele ambiții pentru a le acorda atenție copiilor mei. Eleanor a fost bolnavă mulți ani, și a făcut tot ce a putut. Copiii au crescut mai mult de capul lor. Țin

minte că odată m-am grăbit să plec de la tribunal la Tropical Park, ca să asist la campionatul interstatal. Am ajuns prea târziu și nu l-am văzut pe Steve când a câștigat cursa de o sută de metri. M-am așezat în tribună și unul dintre aprozii mei m-a văzut și mi-a zis: „Domnule judecător, cred că aveți sânge de evreu negru, că n-am mai văzut băieți albi să alerge așa”. După aceea i-am spus lui Stephen că îl văzusem alergând, dar știa că mint.

— Onorată Instanță, sunt niște amintiri călduroase, dar nu au nicio relevanță. Obiectez!

— Stai jos!

— Când Stephen era la colegiu, a început să îmi pună fel și fel de întrebări despre avocatură, continuă Herbert. Doar bătea apropouri, fără să spună ce voia de fapt. Eleanor era pe moarte, iar eu urmam să fiu acuzat pentru mărturie falsă. Nu am avut inima să mă lupt, așa că am demisionat din barou pentru ca ei să renunțe la investigație. Stephen a fost mai distrus decât mine. Nu mi-a spus-o niciodată direct, dar știu că a studiat Dreptul ca să-mi restabilească mie onoarea. Voia să fie un mare erou și să-mi dovedească nevinovăția. Când nu l-am lăsat să facă asta, s-a supărat rău pe mine.

Steve se foi pe scaun. Victoria se uită pe furiș la el. Amintirile dureroase se citeau clar pe chipul lui.

— Stephen are mari resentimente față de nedreptate. Poate că nu urmează întotdeauna fiecare regulă până în pânzele albe, dar fiul meu este integru în toate lucrurile importante. Principiile sunt mai importante pentru el decât banii și este un model minunat pentru nepotul meu.

Herbert continuă cu vocea tremurând:

— Un bărbat nu poate să nu se compare cu fiul lui. Eu am fost copleșit de egoismul meu și mi-am acordat prea multă importanță. Ce dacă am fost avocatul anului? E ca și cum ai câștiga titlul de cea mai periculoasă cobră din junglă.

— Nu vă criticați cu atâta asprime, spuse judecătoarea Rolle. Lumea v-a admirat foarte mult. Oamenii din cercul meu încă vă mai admiră.

— Adevărul este că mi-am pierdut calea, Althea, mărturisi Herbert lăsând formalitățile la o parte. N-am ratat nicio convenție a baroului, niciun dineu al judecătorilor, stăteam la recepțiile juridice până când dispărea și ultima crevetă de pe platou. Ce-mi mai plăceau aplauzele, felicitările, până și prostiile alea de plăci aniversare cu ciocănelul lipit pe ele. Lui Stephen nu-i pasă de toate lucrurile astea. El preferă să-și petreacă timpul cu un băiat care are nevoie de el.

Herbert se răsuci în boxa martorilor și se uită direct la Steve:

— În concluzie, io astea vreau să zic: îl admir pe Stephen pentru că s-a transformat într-un bărbat adevărat. Îl pune pe Bobby mai presus de orice. Mai presus decât viața lui socială, decât cariera lui, mai presus de orice. Poate că io am fost un avocat mai bun, dar Stephen este un om mai bun.

Victoria făcu un gest involuntar. Își așeză cu blândețe palma peste mâna lui Steve, împletindu-și degetele cu ale lui. El își strânse pumnul, cuprinzând degetele Victoriei cu putere și rămaseră așa pentru un moment ce părea să nu se mai sfârșească. Mâna lui era caldă și fermă sub mâna ei, iar cele două mâini se împletiseră atât de strâns, încât păreau a fi o singură ființă.

50.

BASEBALL ȘI MITĂ

Steve îl duse la mașină pe Bobby care dormea dus, iar Herbert îl însoți. Victoria rămase câțiva pași în urmă, lăsându-le tatălui și fiului un moment de intimitate.

— Ai putea să rămâi cu noi în seara asta, ca să nu conduci atât de mult, îl invită Steve.

Herbert clătină din cap:

— Io am tabieturile mele. Am nevoie de hamacul meu de pe terasă și de pescărușii care îmi cântă seara.

— Ce faci la sfârșitul săptămânii?

— Nimic. L-ai învățat pe Bobby să pescuiască?

— Parcă asta era treaba ta.

— Veniți sâmbătă la Sugarloaf și o să pescuim niște păstrăvi.

— Așa o să facem.

Victoria îi asculta, dându-și seama că această conversație stranie și codificată era un joc al celor doi, pe care îl făceau pentru a nu fi nevoiți să își exprime sentimentele. Steve îi mulțumea, iar Herbert îi spunea că și-ar dori o relație mai apropiată. Victoria se gândi că, de fapt, tatăl și fiul își spuneau în felul lor că se iubesc.

În cele din urmă, Herbert întinse mâna și îl ciufuli afectuos pe Steve, exact cum Steve obișnuia să-i facă lui Bobby. Herbert se urcă apoi într-un Chrysler hârbuit și părăsi parcarea.

Câteva minute mai târziu, Steve scotea Cadillac-ul decapotabil de pe drumul național I-95, pe ieșirea Miami Avenue. Bobby dormea profund pe bancheta din spate. Când se apropiară de apartamentul Victoriei, Steve spuse:

— Uite ce este, am reacționat cam urât când a apărut tata…

— Mda…

— Ca să îl citez pe el, am fost mai prost ca un catâr.

Adică îi părea rău.

— Ai reușit să schimbi situația în favoarea noastră.

Acum îi mulțumea.

— Nu am făcut decât să îl sun pe tatăl tău. El a schimbat situația.

— Ești un avocat excelent, Vic.

Păstrară tăcerea câteva clipe, apoi ea spuse:

— Am nevoie de ajutorul tău cu Thigpen și cu sora ta.

— Improvizează.

Victoria se uită la el. Luminile apartamentelor de pe Bricell Avenue îi luminau fața. La ce se gândea oare?

— Poate că tu ai ști să improvizezi, dar eu trebuie să mă pregătesc pentru interogarea martorilor.

— O să te descurci foarte bine.

Steve întoarse bătrânul Caddy pe aleea din fața clădirii ei, apoi opri sub boltă.

— Ne vedem mâine, Vic.

— Hei!

— Ce este?

— Azi am câștigat un proces de crimă.

Voia să mai vorbească puțin cu el. Nu își dorea ca seara să ia sfârșit.

— Și cum te simți?

Victoria ridică din umeri:

— Nu știu. Sunt epuizată fizic și emoțional. Și…

— Un pic dezamăgită?

— Da.

— Mereu e așa. Când câștigi, nu ești suficient de fericit. Când pierzi, tristețea este cu mult mai grea decât credeai.

— Ar trebui să sărbătorim.

Victoria își dădu seama că spusese ceva nepotrivit din momentul în care se auzi pronunțând cuvintele.

„Cum să sărbătorim? Doar noi doi? Sau îl invităm și pe Bruce? Atunci sigur s-ar duce naibii toată distracția.”

— Sigur că da.

— Katrina zice că ne va pregăti un cec mare până vineri.

— Mă bucur.

Numai bucurie nu se simțea în vocea lui.

— E exact ce ți-ai dorit, Steve. Un caz care să te lanseze în liga seniorilor.

— Da.

„De când a devenit monosilabic?”

— Aproape că uitasem. Katrina organizează o petrecere pentru a sărbători succesul nostru. Toți invitații trebuie să se îmbrace în polițiști și deținuți.

— Tu poți să te îmbraci în polițist.

— Eu o să fiu plecată…

— În luna de miere.

— În Maui.

— Frumos.

— Bruce spune că au niște tehnici de cultivare a copacilor de avocado pe care vrea să le studieze.

— Deci puteți să deduceți cheltuielile pentru luna de miere. Marele Blond e un om tare înțelept.

Și astfel conversația muri subit. Ar fi vrut să-l invite la ea, să bea un pahar de tequila și să se bucure de victorie, dar Bobby moțăia pe bancheta din spate și era târziu. Mai mult, nu de la Steve era inelul pe care îl purta. Nu el era bărbatul cu care se logodise, bărbatul căruia avea să-i jure credință și iubire până la moarte, bărbatul al cărui contract prenupțial trebuia să-l citească până a doua zi de dimineață.

•

Steve conduse spre casă dorindu-și ca Victoria să-l fi invitat să intre pentru scurt timp. Ar fi putut să-l ducă pe Bobby în apartament și să-l lase să doarmă pe canapea. Băiatul putea să doarmă fără probleme și într-o popicărie. Steve avea ceva de discutat cu Victoria. Nu despre relația lor. Acceptase deja faptul că totul se terminase. Ar fi vrut să-i mărturisească ceea ce îl chinuia cel mai tare, infestându-i gândurile. La început jurase că nu îi va spune niciodată că o mituise pe Janice pentru a-și schimba mărturia. Acum era cuprins de remușcări și simțea nevoia să se confeseze. Dar cum ar fi putut să o facă?

Victoria nu l-ar fi înțeles. Nici el nu se înțelegea prea bine. De ce o mituise pe sora lui? Avea atât de puțină încredere în sistem? Sau în Victoria? Sau în propria sa persoană? Erau pe cale să câștige procesul lui Bobby fără să trișeze. Ar fi trebuit să aștepte până la sfârșit. O mai luase el pe scurtătură și altădată, dar niciodată în felul acesta.

Cu o oră în urmă, tatăl lui vorbise plin de mândrie despre el:

„Fiul meu este integru."

Ce ar spune tatăl lui dacă ar ști despre mită? Steve nu știa cum va da ochii cu el dacă adevărul avea să iasă la iveală.

„Este un model minunat pentru nepotul meu."

Sigur că da, pot să-i dau lecții despre baseball și despre mită. Nici nu știa ce să zică despre mărturia lui Bobby. Era ciudat să își vadă viața prin ochii nepotului său. Fotomodele și cocteiluri. Chiar era atât de superficial și imatur?

Gânduri negre îl tulburau profund. Când ajunse la magazinele de pe Cocowalk și o porni pe Grand Avenue, îndoielile lui evoluaseră către paranoia acută.

„Dacă Janice m-a tras pe sfoară?"

Ar fi putut să poarte microfon când îi dăduse banii pe digul rutier Rickembacker, unde își parcaseră mașinile. Poate că Pincher și Zinkavich

îl supravegheau. Nu cumva fusese o dubă albă cu ferestre fumurii parcată sub copacii de lângă primul pod? Nu își mai aducea aminte.

Când Steve intră pe Kumquat Avenue chiar înainte de miezul nopții și auzi mierla cântând în copacul vecinului, știu sigur că a doua zi de dimineață se va produce un dezastru. O divizie întreagă de ofițeri de poliție o să intre în sala de judecată. Îi vedea deja punându-i cătușe și ducându-l la secție în timp ce Zinkavich se îndopa cu gogoși, iar Pincher se sufoca de râs.

Ce-i spusese Pincher în biroul judecătorului Gridley, chiar în ziua procesului cu păsări exotice?

„Voi solicita baroului din Florida să te excludă."

Sigur că îl trăseseră pe sfoară. Pincher și Zinkavich aranjaseră deja să i-l ia pe Bobby. Toată povestea fusese o înscenare ca să-l prindă pe el în capcană.

Își va pierde autorizația de practică, va merge la închisoare și, cel mai rău dintre toate, îl va pierde pe Bobby.

VĂDUVA BARKSDALE ESTE ELIBERATĂ
Pincher a declarat că a fost sinucidere, nu crimă

De Joan Fleischman
Jurnalistă a cotidianului Herald

Într-o uimitoare răsturnare de situație, s-a renunțat ieri la acuzațiile împotriva Katrinei Barksdale, văduva învinuită că și-a sugrumat soțul, pe Charles Barksdale, un magnat din domeniul construcțiilor.

În urma unei audieri cu ușile închise, procurorul Raymond
Pincher a anunțat în sala de judecată că renunță la toate acuzațiile. „Cercetările neîncetate ale subalternilor mei au evidențiat dovezi incontestabile că decesul lui Charles Barksdale a

fost cauzat de sinucidere și nu de crimă", a declarat Pincher.

Pozând pentru fotografi pe treptele tribunalului, doamna
Barksdale, în vârstă de treizeci și trei de ani, a declarat că intenționează să scrie o carte despre calvarul prin care a trecut, dar nu înainte de a sărbători victoria printr-o călătorie în Bahamas. „Așa și-ar fi dorit soțul meu să-mi trăiesc viața", a declarat văduva. „Charlie era un petrecăreț, nu un tip posomorât."

În cadrul unei conferințe care a avut loc după proces, Pincher a evitat sugestiile privitoare la faptul că procuratura s-a grăbit să ceară condamnarea pentru crimă a doamnei Barksdale. „Dacă avocații apărării și-ar fi făcut treaba, cazul nu ar fi ajuns niciodată atât de departe", a spus Pincher. „S-a făcut dreptate datorită eforturilor noastre asidue."

Avocații apărării, Stephen Solomon și Victoria Lord, au ieșit în mare grabă din sala de judecată și nu au fost disponibili pentru declarații.

51.

ÎNTREBAREA DE O SUTĂ DE PUNCTE

Cu tenul lui de un gri-lăptos împestrițat de pete roz, ca o stridie stricată, Jack Zinkavich spuse:

— Doamnă judecător, avem o problemă gravă.

— Mai există și altfel de probleme?

Steve stătea tăcut la locul său, lăsând mica tragedie să se deruleze. Alături de el, Victoria urmărea evenimentele pregătită să ia notițe.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă judecătoarea.

Purta o robă bleu-deschis, iar la gât era vizibil gulerul unei bluze albe de mătase. Era dimineață, abia trecuse de ora nouă. Întrucât cazul Barksdale se terminase, reveniseră la un program obișnuit.

— Martorul nostru, Rufus Thigpen, este absent.

— Atunci chemați martorul următor.

— Dar atunci se dă peste cap ordinea stabilită de mine.

— Z, nu te mai văicări atât.

— Sunt îngrijorat. S-ar putea să fie ceva necurat la mijloc.

Ceva necurat la mijloc?

„Cineva are impresia că este Sherlock Holmes…”

— În ce sens?

Zinkavich se uită la Steve care îi zâmbi angelic, ca un băiat de altar nevinovat. Victoria îi aruncă și ea o privire piezișă.

„Nu cumva Victoria bănuiește ceva? Sau e de vină doar conștiința mea încărcată?”

Victoria părea să fie obosită, avea ochii roșii și nu era coafată cu atenție ca de obicei. Oare nu dormise? Cum nu el era cel care împărțea patul cu ea, n-avea de unde să știe. Oboseala, dacă despre

asta era vorba, o îndulcea, o făcea mai vulnerabilă și, ca și cum asta ar fi fost posibil, și mai atrăgătoare. Purta o haină la două rânduri din reiat maro, cu guler larg, și o fustă asortată care îi ajungea până sub genunchi. Lui Steve îi păreau niște haine din acelea scumpe, pe care le croiesc manual cine știe ce călugărițe din Alpi.

Zinkavich spuse:

— Solicit ca reclamantul să ne spună dacă știe unde se află domnul Rufus Thigpen.

Steve tăcu mâlc și o lăsă pe avocata lui să se descurce.

— Dacă e să ne luăm după cazierul domnului Thigpen, aș zice că se află la închisoare.

Bravo! Exact asta ar fi spus și el, dacă ar fi fost avocat și nu parte în litigiu. Era mândru de Victoria. Progresase mult într-un timp foarte scurt.

— Z, cheamă un martor oarecare ca să putem trece mai departe.

Zinkavich se încruntă nemulțumit.

— În această situație, statul o cheamă pe Janice Solomon să depună mărturie.

Numele surorii lui îi dădu lui Steve fiori reci pe șira spinării. Dispariția lui Thigpen făcea parte din înțelegerea lor, că doar de aceea o plătise. Dar Janice putea în continuare să-i tragă clapa în boxa martorilor.

Sora lui intră cam șleampătă în sala de judecată, evitând să se uite la Steve. Purta o rochie cu un imprimeu incert, care îi ajungea până la glezne, șosete albe și sandale. Avea o ditamai geanta din piele, care părea suficient de încăpătoare pentru douăzeci de kilograme de hașiș. Își strânsese părul în coadă și îl legase cu un elastic de un portocaliu psihedelic. În spatele ochelarilor de bunicuță pe care îi purta, privirea ei întunecată părea să fie pierdută în depărtare, ca și cum s-ar fi concentrat asupra unui loc pe care îl părăsise doar cu trupul, nu și cu mintea. Impresia generală pe care o lăsa era aceea a unei femei care mâncase prea mulți

cartofi prăjiți și băuse prea multă Coca-Cola atunci când nu inhala, nu își injecta sau nu fuma diverse substanțe exotice.

După ce Janice depuse jurământul, Zinkavich îi adresă întrebările preliminarii. Era sora lui Steve Solomon, mai mare cu doi ani decât acesta. Crescuse în Miami Beach, fusese exmatriculată din liceu pentru abuz de droguri, după care ajunsese la o școală/fermă de lactate pentru adolescenții cu probleme din zona rurală a Pennsylvaniei. Fusese dată afară și de acolo pentru că plantase marijuana pe un câmp de lucernă și pentru că înființase un mic bordel în hambar. Fusese arestată de peste zece ori, pentru posesie de droguri, furt și comportament violent. Odată fusese arestată pentru atac grav, când sărise pe capota unei mașini de poliție și făcuse pipi pe parbriz. Nu știa exact cine era tatăl lui Bobby. Ar fi putut să fie un drogat din Ocala care obișnuia să o bată până o lăsa lată. Sau poate un camionagiu care o dusese odată până la Pensacola în schimbul unei partide scurte de sex în parcarea de pe bifurcația Loxley a drumului național I-10.

Trebuia să expună toate rufele murdare, pentru a răspunde întrebărilor directe. Aceasta era singura modalitate în care adversarul nu putea să îi distrugă reputația martorului în timpul interogatoriului. Deși era un nenorocit încrezut cu o vână de răutate în el, Zinkavich nu era prost deloc, iar până în prezent se descurcase chiar bine.

Steve îi aruncă o privire rapidă Victoriei. În sala de judecată ea afișa de obicei expresia unui jucător versat de pocher, exact așa cum o învățase el, dar acum părea pur și simplu uimită și dezgustată de povestea vieții lui Janice. Judecătoarea Rolle nici măcar nu clipea. Probabil că auzise altele și mai rele. Steve se întrebă dacă nu cumva vreo asistentă medicală de la maternitate greșise cu treizeci și șapte de ani în urmă. Poate că sora lui cea adevărată era o cercetătoare respectată, cu diplomă

de doctorat pe perete, care lucra undeva la un laborator.

Zinkavich se apropie de boxa martorilor legănându-se ca o rață.

— Ce a facilitat prezența dumneavoastră în sala de judecată?

— Tu, când m-ai scos din pușcărie.

— Am făcut vreo promisiune în schimbul mărturiei dumneavoastră?

— Ai zis că mă scoți cu fața curată și că voi fi eliberată condiționat înainte de terminarea pedepsei.

— Și care a fost condiția mea?

— Să spun adevărul.

Steve încercă să se relaxeze, dar nu reuși. Ea putea să-l atace în orice clipă. Zinkavich își îndreptă degetul lui grăsan spre Janice:

— Fratele dumneavoastră, Stephen Solomon, are un istoric de comportament violent?

— Un istoric lung, răspunse Janice.

„La naiba! A început calvarul!”

Janice îi luase banii și avea să-i folosească pentru a-l înfunda pe el mai bine.

— Vă rog să dezvoltați acest subiect, doamnă Solomon.

— Când aveam paișpe ani, Arnie Lipschitz mi-a zis că sunt „o târfă grasă” și Stevie l-a bătut de i-a sunat apa-n cap.

— Nu la asta mă referam.

— Nu eram grasă pe vremea aia.

— Lăsați-l pe Arnie Lipschitz. V-a lovit vreodată fratele dumneavoastră?

— N-avea el atâta tupeu.

Zinkavich rămase surprins de răspuns:

— Nu v-a bătut niciodată?

— Am purtat un cuțit la mine de la doișpe ani. Dacă îndrăznea să mă atingă, îi mai făceam încă o circumcizie.

Zinkavich se uită lung la Janice. Nu erau răspunsurile pe care le stabiliseră împreună. Steve

reuși să tragă puțin aer în piept, dar nu cu prea mare încredere. Când venea vorba despre Janice, nu se știa niciodată când avea să scoată cuțitul din teacă.

— Ce îmi puteți spune despre utilizarea de droguri? L-ați văzut vreodată pe fratele dumneavoastră folosind substanțe ilegale?

— Sigur că da.

Zinkavich zâmbi mulțumit. Janice revenise la scenariu.

— Când s-a întâmplat asta?

— Tot cam pe vremea episodului cu Lipschitz. I-am dat lu' Stevie să fumeze niște iarbă, după care a mâncat aproape un kilogram de înghețată de fistic și după aia și-a vărsat mațele.

— Alte situații mai recente?

— Nu. S-a lecuit după aia. Nici de țigări obișnuite nu s-a mai atins vreodată.

Zinkavich își mușcă buza superioară. Se schimbase ceva de la ultima repetiție și până în seara premierei…

— D-nă Solomon, vreau să discutăm despre luna ianuarie a anului trecut, când locuiați la o fermă din Panhandle.

— Fermă?

Janice zâmbi lăsând la vedere un șirag de dinți pătați.

— Eu cu niște amici de-ai mei cultivam niște plante pe care le vindeam.

— La un moment dat fratele dumneavoastră v-a luat copilul din custodie?

— Adică dacă Stevie l-a luat pe Bobby? Da.

— L-a luat cu forța, prin violență?

Janice ridică din umeri, iar bărbia ei flască tremură ușor.

— Eram făcută praf în seara aia.

Deși avea picioarele bine înfipte în podea, Zinkavich se clătină puțin înainte și înapoi, ca un rabin care se roagă la Zidul Plângerii.

— D-nă Solomon, vreți să spuneți că nu țineți minte nimic din noaptea aceea?

— Țin minte că era lapoviță în ziua aia și că mi-a înghețat fundu' de frig.

— Ce s-a întâmplat în noaptea aceea când a apărut fratele dumneavoastră?

— Nu știu, omule. Eram în casă, luam niște Ecstasy. Trebuie să-l întrebi pe Rufe.

— Adică pe Rufus Thigpen?

— Da, Rufus Prostu'.

— Unde se află domnul Thigpen acum?

— S-a dus la Delrey să ia niște prafuri speciale. Știi tu, niște ketamină.

Zinkavich se chinui să schițeze un zâmbet, ca și cum nu era nimic neobișnuit ca un martor al Serviciului de Protecție a familiei să lipsească de la proces pentru a comite o infracțiune.

— Ce v-a povestit domnul Thigpen despre întâlnirea cu fratele dumneavoastră din seara aceea?

— Obiecție! Sunt mărturii indirecte.

— Se susține.

— Onorată Instanță, dacă aș putea interoga martora în continuare, cred că veți constata că se poate face o excepție de la această regulă.

— Dă-i drumul!

— D-nă Solomon, fără a ne spune ce v-a povestit domnul Thigpen, în ce stare se afla acesta când ați vorbit cu el în seara aceea?

— Avea țeasta crăpată.

— Aha!

Era un început.

— Da' să știți că nu l-a deșteptat deloc lovitura!

— L-ați găsit pe domnul Thigpen rănit după ce se întâlnise cu fratele dumneavoastră?

— Da.

— Domnul Thigpen a vorbit cu dumneavoastră?

— Da.

— Și când a vorbit, era nervos, agitat sau supărat?

— Era furios.

— A ridicat vocea?

— Cât a putut. Sângera ca un porc înjunghiat.

Zinkavich se întoarse spre judecătoare.

— Cred că v-am demonstrat că se poate face o excepție de la regula mărturiilor indirecte.

Victoria vru să ridice obiecții, dar Steve îi atinse brațul cu mâna.

— Lasă-l!

— De ce?

Steve ridică inocent din umeri, dar ea îi aruncă o privire rece și suspicioasă.

— Nu aud nicio obiecție. Presupun că reclamantul este la fel de curios ca și instanța să audă ce urmează. Vă rog să continuați.

Zinkavich își coborî vocea, încercând să adopte un ton mai grav:

— Ce v-a spus domnul Thigpen pe când zăcea sângerând ca un porc înjunghiat?

— Rufe s-a uitat la mine și mi-a zis: „Curvă proastă! Ai încuiat băiatul în cușcă, dar n-ai încuiat hambarul!”

Zinkavich căscă gura suficient de mult cât să încapă în ea o gogoașă întreagă. Judecătoarea Rolle își înclină capul spre Janice, ca și cum nu-i venea să-și creadă urechilor. Singurul sunet din sala de judecată era bâzâitul sistemului de ventilare.

Nimeni nu se mișcă.

Nici Victoria, nici Zinkavich, nici judecătoarea Rolle.

Steve se uită rând pe rând la fiecare dintre ei. Erau oameni care își aveau propriile lor vieți. Aveau facturi de plătit, mașini de dus la service, trebuiau să meargă la doctor. Aveau o rutină banală pe care o respectau zi de zi. Dar în acest moment care parcă rămăsese suspendat în timp, toți vizualizau aceeași imagine. Steve era sigur că această imagine avea să le bântuie gândurile pentru mult timp, așa cum i se întâmplase și lui.

„Un copil nevinovat încuiat într-o cușcă dintr-un hambar.”

În cele din urmă, judecătoarea rupse tăcerea:

— Ziceați că era lapoviță în ziua aceea?

— Da. Curtea se transformase într-un patinoar.

Judecătoarea începu să rontăie guma creionului.

— Cum era îmbrăcat fiul dumneavoastră?

— În chiloți și un tricou. Cel puțin, așa cred.

Când judecătoarea se uită urât la ea, Janice adăugă:

— Eram drogată rău pe vremea aia.

— Hambarul era încălzit?

Janice dădu negativ din cap.

— Doamnă judecătoare, nu sunt de acord cu faptul că mi-ați preluat interogatoriul.

— Stai jos și taci. Tu ai terminat cu interogatoriul.

Steve știa că judecătoarea auzise povești despre copii disciplinați cu țigări aprinse, înfometați în case cu cămările pline și supuși unor torturi sexuale inimaginabile. Judecătorii, polițiștii și medicii legiști văd niște atrocități incredibile și după un timp aceștia își creează un fel de sistem de protecție împotriva durerii psihice. Dar oare își pierde cineva vreodată capacitatea de a fi șocat și scârbit de cruzimea față de copii?

— Vreau să trecem peste toate prostiile astea. Deci fratele dumneavoastră a venit la ferma unde vă drogați și unde fiul dumneavoastră era încuiat ca un animal, dezbrăcat și înghețat de frig. A avut loc o altercație cu domnul Thigpen care este și el consumator de droguri, după care fratele dumneavoastră a luat copilul la el acasă, unde acesta crește într-un apartament confortabil, în deplină siguranță.

— Cam așa stă situația.

— Onorată Instanță, protestez, spuse Zinkavich.

— Du-te și protestează în altă parte. D-nă Solomon, aș vrea să vă puneți în locul meu pentru o clipă.

— Nu și dacă trebuie să port zdreanța asta albastră pe care o porți dumneata.

— Dacă ar trebui să alegeți între a vă pune fiul în grija statului sau a accepta ca fratele dumneavoastră să primească drepturi depline de custodie, ce ați face?

„Întrebarea zilei, se gândi Steve. Întrebarea de o sută de puncte.” Victoria sări în picioare.

— Onorată Instanță, se poate să luăm o scurtă pauză înainte ca martora să răspundă?

— Ce naiba? Las-o să răspundă, îi spuse Steve nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Taci!

— Care este problema? întrebă judecătoarea.

— Avem nevoie de cinci minute, Onorată Instanță.

Judecătoarea ridică din umeri:

— Nicio grijă. Revenim în cinci minute.

•

Când ajunseră pe culoar, Victoria îl înșfăcă pe Steve de cravată, lovi cu forță ușa către toaleta femeilor și îl trase înăuntru după ea.

— Hei!

Aerul era saturat de mirosul dur și usturător al amoniacului.

— Credeai că scapi așa ușor?

— Cu ce să scap?

Steve abordă o expresie inocentă care nu o păcăli nicio clipă.

— Tu să-mi spui! Ce-ai făcut, l-ai răpit pe Thigpen și ai intimidat-o pe sora ta?

— Ești nebună. Hai să ne întoarcem în sala de judecată. Ne mai trebuie un singur răspuns, și după aceea câștig custodia.

— Mai lipsește un răspuns până să te denunț eu la barou.

— Pentru ce?

— Pentru că orice-ai fi făcut o să aibă consecințe. Data viitoare când va fi arestată Janice,

o să se ducă urlând la Zinkavich și o să te toarne pe tine ca să își salveze pielea.

— Nu are nicio probă împotriva mea.

Pentru o persoană atât de vicleană, Steve mințea foarte prost.

— Solomon, cu mine nu îți merge să furi puncte, oricât de rapid te-ai crede tu.

— Doamne, mai relaxează-te și tu!

— Îți dau două secunde ca să mărturisești.

— Și dacă nu mărturisesc, ce se întâmplă?

— Mă întorc în sala de judecată, solicit să mă retrag din calitatea mea de avocat al tău și să se amâne procesul până când statul investighează comportamentul surorii tale față de copil.

— Vic, ăsta e adevărul: când Janice a intrat în sala de judecată, habar n-aveam ce o să spună.

— Ba da. Și știai că n-o să apară Thigpen. De aia mi-ai spus să improvizez. Știai exact ce urma să se întâmple.

— Am instincte bune.

— Nu sunt chiar așa de bune. Ce-ai făcut, i-ai mituit?

•

Toate instinctele bine cunoscute ale lui Steve îi spuneau să-și țină gura. Știa câți infractori ajungeau la răcoare nu pentru că îi descoperise poliția, ci pentru că se dăduseră singuri de gol. Știa de asemenea cât de enervant de corectă putea fi Victoria. Astfel că, fără să înțeleagă de ce, îi povestit tot. Într-un fel, poate spera ca sentimentele ei pentru el să fie mai importante decât simțul rigid al bunei cuviințe. O supunea oare unui test, pe care avea toate șansele să-l pice?

— La naiba, Steve. De ce s-a răzgândit Janice?

— I-am dat o sută de mii de dolari.

— Nu! Cum ai putut face una ca asta?

— I-am împrumutat.

— La naiba! Știi bine ce am vrut să întreb. Cum ai putut să comiți sperjur?

— Nu i-am cerut decât să spună adevărul. Am plătit-o ca să nu mintă. Fiecare cuvințel pe care l-a spus este adevărat.

— Asta e doar o modalitate de a raționaliza problema.

— Da, dar e o modalitate foarte bună. În plus, m-au jecmănit de bani. Eu sunt victima în acest proces.

— Asta să-i spui judecătorului care te va da afară din barou. Nu contează că Janice a spus adevărul. Faptul că ai plătit-o este o încălcare a Codului Etic.

— Înseamnă că regulile sunt greșite.

— Du-te la dracu'! Ești la fel de murdar ca Pincher!

Privirea Victoriei era îndurerată și furioasă.

— Eu fac dreptate. E o mare diferență.

— Aș fi putut câștiga jucând cinstit.

— Nu puteam fi sigur de asta, spuse el cu blândețe.

Se apropie de ea, punându-i mâinile pe umeri, și o simți tremurând. În orice clipă ea ar fi putut să izbucnească într-un potop de lacrimi. Sau ar fi putut să-l sărute. Sau să…

Pleosc! îl plesni cu putere peste obraz.

— Au! Ce naiba?

— Trebuie să-i spun judecătoarei Rolle.

— În niciun caz. Nu ai auzit de obligația de confidențialitate a avocatului față de client?

— Nu acoperă și cazurile de fraudă. Citește cazul Kneale împotriva lui Williams.

— N-ai învățat nimic de la mine? Când legea nu dă rezultate…

— Aici nu mai este loc de întors. Regulile Etice sunt obligatorii.

— O să-l pierd pe Bobby și-o să ajung la închisoare. Îmi vor retrage autorizația de a practica.

— N-am de ales.

— Ai de ales. Poți face dreptate sau poți asculta orbește o lege proastă.

— Te-am prevenit când am acceptat cazul. Eu lucrez strict ca la carte.

Steve lovi cu pumnul în peretele acoperit cu plăci de faianță. Faianța nu se sparse, dar mâna lui rămase destul de șifonată.

— Așa ți-ar fi ție mai ușor, nu?

— Ce să-mi fie mai ușor?

Mâna îi zvâcnea de durere și își simți tâmplele pulsând.

— Dacă aș fi eliminat din barou, căzut în dizgrație, aș ieși complet din peisaj. Ai avea dovada că ai făcut o alegere bună.

— Mă căsătoresc cu Bruce pentru că îl iubesc.

— Nu te-ai schimbat deloc din ziua aia în care am stat amândoi în pușcărie. Ești tot un robot, un automat.

— Iar tu ești același nenorocit lipsit de etică.

— Ești crudă, Lord. N-ai inimă. *Sin alma o corazón*.

— Nu pot să cred că mi-a trecut prin cap chiar și pentru o clipă că aș putea fi împreună cu tine.

— Nici mie. Suntem total incompatibili.

— Ne aflăm la doi poli opuși.

— Ca șoarecele și pisica.

— Nu mai avem ce discuta, Solomon, spuse Victoria deschizând ușa și întorcându-se în sala de judecată.

52.

IUBIRE VS. LEGE

Victoria știa că mai are la dispoziție cel mult două minute înainte ca judecătoarea să revină în sală. Își luase postura ei perfectă la masa reclamantului, și mâzgălea cu furie notițe pe o hârtie roz.

„Onorată Instanță, îmi revine trista sarcină, conform Secțiunii a doua a Legii numărul 4, Subsecțiunea 3.3 din cadrul Regulamentului Etic, să raportez o obstrucționare a justiției…”

Janice se afla în boxa martorilor, răsfoind una dintre revistele pentru copii ale judecătoarei Rolle, în timp ce Zinkavich se uita urât la ea de la masa lui plină de firimituri. Ușa sălii de judecată se deschise, iar Steve păși înăuntru fluierând, în pași de dans.

„Fluierând!”

Era o melodie veselă. Victoria își imagină că încerca să o distragă de la ceea ce îi impunea legea să facă.

Steve se apropie de Zinkavich și îl bătu amical pe spate:

— Jack, amice, când ieșim și noi ca băieții în oraș? Ce zici?

— Ești beat? întrebă Zinkavich.

— Ce faci, surioară? În ciuda tuturor relelor, să știi că eu te iubesc, strigă Steve.

— Stevie, nu ți-e bine?

Victoria îl urmări atentă cum înconjură masa și îi făcu vesel cu ochiul:

— Arăți minunat, păpușă!

Încercă să-l ignore și continuă să își ia notițe.

„Partenerul meu, Steve Solomon, a comis o gravă încălcare…”

Așezat în fața biroului judecătoarei, Steve începu să cânte „Cât de profundă este iubirea ta”.

„Cântă. Un cântec siropos de-al formației Bee Gees. Singura diferență este că el e total afon.”

Apoi Steve se învârti în centrul sălii de judecată în pași de dans, dând din șolduri și dansând rumba cu o parteneră invizibilă.

„Acum mai și dansează!”

Victoria încercă să nu îl mai urmărească, dar era imposibil. Unduindu-se ca un șarpe, se îndreptă spre bară, cântând încontinuu. Undeva între versul despre atingeri în ploaie și cel despre traiul într-o lume de nebuni, el se așeză pe masă și se lăsă să alunece spre ea, împrăștiind cu fundul toate foile ei cu notițe.

— Poți să nu-ți mai iei notițe, Vic.

— Lasă-mă în pace!

Ea strânse avidă foile ca și cum ar fi fost cecuri de câte o mie de dolari.

— Probabil că te întrebi de ce sunt atât de fericit.

— Nu-mi pasă.

— Tocmai mi-am dat seama că nu îi vei spune nimic judecătoarei. Știi de ce?

— Lasă-mă în pace! Acum!

Nu îi venea să creadă cât putea fi de arogant. Chiar și după toate cele întâmplate, era la fel de încrezut și sigur pe sine.

— Pentru că știu care e punctul tău sensibil, Vic.

— Mă faci să râd.

— Știu ce e important pentru tine. Mai important decât toate legile și toate cărțile.

— Orice ți se pare că știi, Solomon, te înșeli.

Îi aruncă o privire din aceea superioară, iar ea simți dorința intensă de a-i mai trage o palmă.

— Orice ai crede despre mine, îl iubești pe Bobby. Am văzut-o pe fața ta când a depus mărturie. A spus că și-ar dori să fii mama lui. Am văzut pe fața ta că și tu ți-ai fi dorit același lucru. Îl iubești din tot sufletul. Știi bine că locul lui este

lângă mine și nu te-ai ierta niciodată dacă mi l-ar lua din cauza ta. După cum ți-am mai spus și până acum, iubirea e mai presus de lege. Poți să-ți rupi foile cu notițe, poți să mă disprețuiești până la sfârșitul vieții, dar nu vei fi în stare să-i faci niciun rău lui Bobby.

Steve alunecă grațios de pe masă și se aruncă pe scaunul de lângă ea. Victoria se gândi intens la o replică, dar înainte să apuce să scoată vreo vorbă, ușa din spate a sălii se deschise, iar judecătoarea Althea Rolle intră în grabă, cu roba fluturând în urma ei.

— Nu vă mai ridicați, spuse ea trântindu-se pe scaunul cu spătar înalt. Nu mai durează mult.

•

Fusese un spectacol pe cinste. Steve nu era nici pe departe atât de sigur pe el pe cât încercase să pară. Își încercase norocul, cu scopul de a atinge punctul sensibil al Victoriei, acea parte a ei pe care o ținea mereu ascunsă: sufletul.

Dacă nu reușise, dacă ea spunea totul Turnătorului și judecătoarei, îi mai rămânea o opțiune. Le-ar fi luat câteva zile să pună în mișcare mașinăria sistemului juridic. Un om nu poate fi pus sub acuzare peste noapte. Este nevoie de citații, declarații, mărturii date sub jurământ. Avea suficient timp să umple mașina cu tot ce le trebuia – niște haine, câteva cărți necartonate de John D. MacDonald, aparatul de sandviciuri – pentru ca unchiul și nepotul să pornească la drum. Nu știa exact spre ce destinație.

Matamoras, în Mexic? Sau Tegucigalpa, în Honduras?

Nu fusese în niciunul dintre aceste locuri, dar sunau bine.

— D-nă Solomon, întrebarea mea este următoarea… începu judecătoarea fixând-o pe Janice cu o privire de oțel.

Steve îl aruncă o privire Victoriei. Înfiptă pe marginea scaunului, arăta ca o pasăre care vrea să-

și ia zborul.

— Dacă ați avea de ales între a acorda custodie statului sau fratelui dumneavoastră, pe cine ați alege să vă îngrijească fiul?

— Onorată Instanță, trebuie să vă spun ceva.

„La naiba!” Steve se întrebă dacă pașaportul lui mai era valabil.

— Așteptați, domnișoară Lord. O să aveți ocazia de a vorbi. D-nă Solomon…

— Onorată Instanță, este ceva important.

— Am spus să așteptați puțin.

Judecătoarea îi aruncă Victoriei o privire severă.

— Ce ziceți, d-nă Solomon? Statul sau fratele dumneavoastră? Care este alegerea dumneavoastră?

Victoria se foi pe scaun, dar tăcu pe moment.

— Am fost în destule instituții de stat și știu bine ce se întâmplă acolo. Stevie e fratele meu. E un om bun. De ce să nu-i dați o șansă?

— Așa mă gândeam și eu.

Victoria rămase așezată strângând în mână foile cu notițe până când i se albiră încheieturile.

„Ce intenții are?”

— Statul mai are vreun martor?

— Nu mai am pe nimeni. În schimb, cer o amânare până când îl găsesc pe domnul Thigpen.

— Se respinge.

— Atunci solicit Onoratei Instanțe să nu dea nicio sentință până când nu verificăm veridicitatea mărturiei doamnei Solomon.

— Se respinge.

— Solicit o suspendare a procedurilor până când…

— Se respinge. Domnișoară Lord, vă rog să vă prezentați pledoaria în numele reclamantului.

Victoria păru uimită.

— Onorată Instanță, nu sunt pregătită pentru pledoaria de închidere. Dar am ceva de spus…

— Domnișoară Lord, dacă sunteți o avocată bună, așa cum mi-am imaginat eu, v-ați dat seama

deja ce intenții are instanța. Ridicați-vă în picioare, vorbiți repede și luați loc.

Victoria se ridică tremurând.

— Este dificil. Nu știu cum să vă spun.

„Este total confuză”, se gândi Steve. Este sfâșiată între glasul inimii ei și regulile nenorocite pe care le respectă mereu.

— Domnișoară Lord, spuneți-mi două vorbe despre domnul Solomon și am terminat problema! Ați înțeles?

Privirea Victoriei se concentră asupra unui punct de pe perete. Suspină și spuse:

— Onorată Instanță, Steve Solomon este cel mai enervant om pe care îl cunosc.

— E și ăsta un început. Continuați.

— Are o mare înțelegere pentru oamenii care nu au pe nimeni să-i apere, dar este iritant, pripit și irațional.

„Improvizează. Dar unde vrea să ajungă?”

— Nu are niciun respect pentru reguli. Își face propriile legi. Este spiritual, amuzant și inteligent, dar uneori face niște lucruri prostești și iraționale. Este…

— Onorată Instanță, o întrerupse Zinkavich. Asta e pledoaria de final sau este o sesiune de terapie pentru cupluri?

— Taci din gură! Vreau să aud concluzia.

— Îl cunosc pe Steve Solomon. Doamnă judecătoare, îl cunosc foarte bine! Îi cunosc sentimentele.

— Obiectez. Avocata a început să depună mărturie. Este nepotrivit să își spună părerile personale.

— Domnul avocat are dreptate, răspunse Victoria înainte ca judecătoarea să apuce să spună ceva. Am depășit orice limită. Este interzis prin regulament. Experții în drept nu ar fi de acord cu un astfel de comportament. Iar eu respect mereu regulamentul, nu-i așa?

Vocea Victoriei căpătă un ton sarcastic.

Avea obrajii roșii, iar ochii îi străluceau. Se lăsase complet în voia sentimentelor.

— Am luat numai note de zece, lucrând la două locuri de muncă și jucând tenis în echipa Universității Princeton.

Victoria începu să-și desfacă sacoul la două rânduri.

— La Yale, am fost starul revistei de drept.

Victoria își dădu jos haina și o aruncă spre Steve. El ridică mâna prea târziu, iar haina îi acoperi fața înainte să apuce să o dea la o parte.

— Voiam să îmi fac un nume în sectorul public, să lucrez un timp la un cabinet particular de avocatură, apoi să devin judecătoare. Îmi planificasem totul pe fișe colorate. Mai aveam și alte planuri. Un soț înalt, frumos și potrivit, și niște copii perfecți, ce mai, o familie ca într-un serial de televiziune. Și aveam intenția să respect toate regulile.

Victoria se răsuci, se întoarse la masă și își trase brațul înapoi. Pentru o clipă, Steve fu convins că avea să-l lovească din nou, dar ea mătură masa cu mâna, trântind cu zgomot toate dosarele și fișele.

— Asta cred eu despre reguli!

Mai rămăseseră doar trei fișe pe masă. Victoria le înhăță, le rupse în bucățele și le aruncă în capul lui Steve.

— Asta cred eu despre fișele mele colorate și fără valoare!

„A luat-o razna!” Steve habar n-avea ce intenționa să mai spună. Probabil că nici ea nu știa.

— Să vă mai spun ceva, doamnă judecătoare!

„Asta e! Am ajuns la capătul drumului. Acum o să mă toarne.”

— Mă dor picioarele de nu mai pot.

Victoria își rezemă o gleznă de genunchiul celuilalt picior, își smulse pantoful Prada prins cu baretă, și i-l aruncă lui Steve. O secundă mai târziu veni și al doilea pantof. Îl aruncase prea jos, dar Steve îl prinse dintr-o singură mișcare.

Victoria șchiopătă desculță spre biroul judecătoarei.

— Unde rămăsesem, Onorată Instanță?

— La comportamentul iresponsabil și enervant al domnului Solomon și la copiii dumneavoastră perfecți. Dați-mi voie să admir oja de pe unghiile de la picioare. Ce nuanță este? „Apus de Malibu”?

— „Răsărit în deșert”, Onorată Instanță.

Victoria se înapoie la masă, iar Steve se întrebă dacă nu cumva o să-și dea jos și bluza maro de tafta.

— Steve Solomon m-a învățat multe. „Când legea nu dă rezultate, schimb-o.” La început mi s-a părut ilegal sau cel puțin imoral. Dar nu este așa. Acesta este adevăratul sens al legii, dacă vrei să faci dreptate. Legea trebuie să aibă și puțină compasiune. Legea care caută adevărul așa ar trebui să fie. Legea care îi apără pe cei nevinovați. Este singurul mod în care legea și justiția se pot întâlni.

Victoria se întoarse spre Steve cu ochii înotând în lacrimi.

— Altfel suntem doar niște roboți. Niște automate fără sentimente. Cruzi și fără suflet. *Sin alma o corazón*.

Victoria ridică o agrafă de hârtie, o rupse în două și se înțepă cu ea în deget.

„Au!”

Ridică mâna, pe care se prelingea un firicel de sânge din vârful degetului.

— Nu sunt un robot. Sângerez, sufăr și iubesc ca orice om. La fel este și Steve Solomon. Nu am cunoscut pe nimeni care să iubească mai mult un copil și care să-i ofere mai multe.

Rămase năucită pentru o clipă, apoi se întoarse spre judecătoare:

— Onorată Instanță, pot să plec?

— Plecați de aici, înainte să sângerați pe cămașă. E de la Philippe Adec? o întrebă judecătoarea făcându-i semn cu mâna.

— Nu, e Zanella.

— Foarte frumoasă. Aș vrea să fiu și eu suficient de înaltă pentru măsura A.

Victoria își luă geanta și o porni spre ușă, lăsându-și baltă pantofii, haina și clientul.

— Z, mai ai ceva de adăugat?

— Da. Aș vrea să mă fi făcut stomatolog.

Judecătoarea Rolle se rezemă de spătarul scaunului și se răsuci la 360 de grade.

— Sunteți un om de pomină, domnule Solomon.

— Cum adică, d-nă judecătoare?

— Dacă ați reușit să încingeți și să supărați așa de tare o astfel de femeie. Bărbații Solomon au ceva deosebit…

— Da, doamnă, aprobă Steve neștiind ce altceva să spună.

— Uite cum stă situația.

Judecătoarea scoase dosarul și scrise ceva pe copertă.

— Petiția domnului Solomon este aprobată. I se acordă custodia deplină, fară limitări, în afara cererii mele de a-l mai aduce pe Bobby pe la mine, să luăm masa împreună.

Judecătoarea pocni cu ciocănelul în birou și ieși din sală. Zinkavich își strânse dosarele și ieși fără să spună o vorbă.

Steve rămase singur, cu bucățele de hârtie pe haină. Ținea în mână unul dintre pantofii Victoriei, care încă mai păstra în interior căldura trupului ei. Se întreba cum este posibil ca un om să fie atât de fericit și atât de trist totodată.

53.

UN AVOCAT RATAT

Frank Sinatra cânta de zor: „Bang, bang! M-a împușcat!”

— Urăsc cântecul ăsta, spuse Steve și schimbă postul.

— De ce oare? îl întrebă Bobby.

— Nu este ce crezi tu. E un cântec prost. Nu este demn de Frank.

— Mda…

Cei doi se aflau în vechiul Caddy, cu capota lăsată, și traversau digul MacArthur îndreptându-se spre biroul lui Steve. Bobby stătea cu picioarele încrucișate pe scaunul din față, mâncând o prăjitură crocantă cu guava. Era o zi rece și frumoasă de iarnă, numai bună de imortalizat pe o vedere. Palmierii se aplecau în bătaia vântului, rândunelele se învârteau deasupra apei, iar vasele de croazieră, de un alb strălucitor, se profilau pe fundalul danei.

„De ce sunt atât de trist?”

Își imagină că era parțial din cauza lipsei de adrenalină, a relaxării de după bătălie. Câștigaseră un proces de crimă care fusese pe prima pagină a ziarelor. El obținuse custodia lui Bobby. Era un eveniment cu adevărat fericit, mai important decât orice caz pe care îl avusese sau avea să-l aibă vreodată. Bobby discuta deja despre o excursie la pescuit cu bunicul lui. Cu toate acestea, Steve era copleșit de senzația unui gol imens.

Ceva mai târziu, Victoria trebuia să treacă pe la birou pentru a-și strânge lucrurile. După aceea pleca pentru totdeauna.

„Am câștigat cazul, am pierdut fata.”

Nu că o avusese vreodată. O oră furată într-o noapte de-a dreptul ireală, luminată de torțe și plină de fulgi de zăpadă, nu conta. Nici nu mai știa sigur dacă se întâmplase cu adevărat. Poate fusese doar un vis.

Nu avea niciun motiv să fie supărat. Cu o seară înainte fusese în vizită la reședința Barksdale. Katrina îl sărutase pe obraz și îi mulțumise pentru munca depusă. Cuvintele ei fuseseră următoarele: „Ești un avocat dat dracului și ai un fund frumos”.

Bea șampanie Cristal. Îi oferi și lui Steve, care acceptă, deși șampania i se părea o poșircă gazoasă. Katrina purta o cămașă albă încrețită, cu pantaloni de plajă care se legau în talie, sau mai bine zis câțiva centimetri sub abdomenul ei plat și bine bronzat. Își tot flutura pletele negre, spunându-i încontinuu cât de dat dracului și de inteligent era. În curând începu să se bâlbâie, cam ametită, spunându-i că era de-a dreptul „genital”, dar Steve bănui că intenționase să spună „genial”.

Katrina îi oferi un pahar cu șampanie și un cec. Conturile ei fuseseră deblocate după ridicarea acuzațiilor. Două sute cincizeci de mii de dolari pe care trebuia să îi împartă în mod egal cu Victoria. După impozitare și după ce îi dădea Teresei banii înapoi, Steve își dădu seama că rămânea tot pe roșu. După alte câteva victorii de genul ăsta, putea să se declare falit.

Steve o întrebă unde era Manko, iar Katrina îi spuse că pregătea iahtul pentru o călătorie romantică la Bimini.

— Mai ții minte? Ți-am zis că trebuia să mergem la Bimini înainte ca Charlie să dea ortu’ popii?

— Sigur, făcea parte din strategia de apărare. De ce plănuiai o călătorie cu Charlie dacă tot voiai să-l omori înainte?

— O să mergem eu și Chet. Fără Charlie.

Katrina începu să chicotească, efervescentă ca un pahar de șampanie.

— Katrina, mai este ceva ce ai vrea să-mi spui?

— Nu. Doar dacă nu cumva vrei să afli un mare secret.

Katrina sorbi din nou din șampanie, chicotind. Steve nu era prea sigur de el. Nu era convins că vrea să audă cum persoana lui genitală sau genială, cum vreți s-o luați, scăpase cu fața curată o femeie vinovată de crimă. Dar trebuia să afle adevărul.

— Spune-mi secretul.

— Nu! N-ar trebui! spuse ea bosumflându-se ca o fetiță.

— Katrina, îți propun un joc. Eu îți mărturisesc ție ceva, dacă îmi spui secretul tău.

— Îmi plac jocurile. Tu ești primul.

— Bine. Ții minte caseta filmată de camerele de securitate?

— Da. Credeai că era o umbră în culoar, iar expertul a spus că nu era nimic.

— Asta v-am spus ție și Victoriei.

— Da?

— Am mințit.

— Cum adică?

— Este o problemă simplă de fotogrammetrie, care se rezolvă printr-o ecuație de trigonometrie. Umbra era a unei persoane înalte cam de un metru nouăzeci și care cântărea vreo nouăzeci de kilograme. Cine crezi că era?

— Chet al meu.

Katrina lăsă jos paharul și își înclină capul cu cochetărie:

— Deci ai știut că Chet era în casă?

— Da.

— De ce nu i-ai spus Victoriei?

— Am vrut ca ea să lucreze la fel de bine pentru tine ca mine.

— De ce te-ai chinuit atâta dacă erai convins că sunt vinovată?

— Asta e meseria mea.

— Asta-i tot?

— E suficient.

— Tot mai crezi că l-am omorât pe bătrânul pervers?

Katrina păru să se trezească brusc din beție.

— Asta trebuie să-mi spui tu.

— Fii serios. Ai dovedit că Charlie s-a sinucis.

— Nu. Am dovedit că a scris un bilet de adio. Este o mare diferență. Poate că tu și Manko l-ați omorât înainte să apuce să se sinucidă.

— Ai înțeles greșit, prostuțule. Chet chiar voia să-l omoare, dar Charlie i-a luat-o înainte.

— Ăsta e adevărul? Acum poți să-mi spui. Nu te pot judeca a doua oară pentru moartea lui Charlie.

— Așa e jocul, nu? Ei bine, jur că ți-am spus adevărul. Charlie s-a omorât strangulându-se. Ar fi trebuit să-l vezi. Aproape că i-au sărit ochii din orbite. A fost dezgustător.

Katrina părea să fie complet sinceră, iar Steve simți un amestec de ușurare și repulsie. Nu era vinovată, dar nici nevinovată. Se făcuse dreptate? Probabil că da. Katrina plănuise să-l omoare pe Charlie, dar oamenii trebuie să fie pedepsiți pentru faptele lor și nu pentru dorințele lor. Dacă ar fi condamnată fiecare femeie care și-a dorit la un moment dat să-și strângă de gât soțul, avocații specializați în drept penal ar fi toți putred de bogați. Katrina era vinovată din punct de vedere moral. Dacă există cu adevărat o Judecată de Apoi, probabil că acolo își va primi pedeapsa. Dar din punct de vedere al legilor pământești, ea fusese achitată pe drept, iar el își făcuse bine treaba.

Katrina bău dintr-o suflare restul de șampanie.

— Nu mă feliciți?

— Pentru că nu ți-ai omorât soțul?

— Pentru că mă căsătoresc cu Chet.

— Parcă ziceai că e doar o partidă de sex.

— Dar e o partidă bună… Ne căsătorim în Bimini, spuse Katrina râzând.

— Felicitări.

„Doi scorpioni pe un iaht.” Steve se întrebă cât va dura până când unul îl va înțepa pe celălalt.

— Înainte să plecăm, trebuie să mă ajuți cu ceva.

— Cu ce?

— Poți să îmi faci un contract prenupțial?

•

Cadillac-ul trecu pe lângă Jungla Papagalilor tocmai când telefonul lui Steve începu să sune.

— M-a sunat Althea Rolle azi-dimineață, spuse Herbert Solomon pe un ton arțăgos.

— La naiba. Am fost atât de obosit aseară!

— Ai uitat să-mi dai o veste mare.

— Îmi pare rău, tată. Serios.

Herbert își drese afectat glasul.

— Mă rog, mă bucur pentru tine și pentru Bobby.

Steve simți că a fost iertat după ton, așa că se relaxă.

— Dacă tot mai vreți să veniți aici la sfârșitul săptămânii, o să alimentez barca.

— Venim. Îți mulțumesc pentru tot.

— Habar n-ai tu pentru câte ai să-mi mulțumești.

— Asta ce vrea să însemne?

— Unde sunt cei o sută de mii de dolari ai mei?

Un Saab decapotat din care răsuna salsa trecu pe lângă Cadillac-ul lui Steve, iar el nu știu sigur dacă auzise bine:

— Ce-ai zis?

— Când m-a vizitat Marvin, m-am supărat rău. Și m-am simțit jignit. Fiu-meu n-a vrut să-mi ceară ajutorul.

„Ce naiba?” Auzise bine, dar nu-i venea să creadă.

— Banii nu erau ai Teresei?

— Teresa e o doamnă tare de treabă, dar nu a fost decât un curier. Mi-am încasat toată pensia în avans. Asta face un om pentru copilul lui.

Steve era atât de uluit, încât aproape că lovi din spate o furgonetă care trăgea după ea o barcă cu motor, cocoțată pe o remorcă șubredă.

— Băiete, mai ești la telefon?

— Mi-ai dat banii fără să știi pentru ce?

— Păi, n-am știut atunci. După aia m-a vizitat soră-ta înainte să plece din oraș. Acum știu pentru ce-au fost.

Steve se simți cuprins de un val puternic de căldură. „Deci așa te simți când ți-e rușine!”

— Am fost surprins, continuă Herbert.

— Nu știu ce să spun.

— Ai fost foarte generos, băiete.

— Generos?

— Să-i plătești tratamentul de dezintoxicare lui Janice. Se duce la o clinică din aia renumită.

„Dezintoxicare? Pentru asta i-a spus Janice că era mălaiul? Sau încearcă el să mă fac să mă simt mai bine?”

— Ai făcut o alegere bună, Stephen. Ai avut grijă de familia ta. De sora ta și de nepotul tău.

Steve nu era sigur, dar avea impresia că tatăl lui știa adevărul. I se păru foarte ciudat ca ei doi să se alieze într-o conspirație de familie.

— Ce zici tată, o să prindem mult pește în week-end?

— Tu adu berea, că aduc eu momeala.

•

Steve încetini Cadillac-ul în timp ce un Hummer uriaș se băgă în fața lui de pe banda de alături. Se aflau la cinci minute distanță de birou. Radioul era pornit pe un post de radio. Un ascultător se plângea că majoretele de la Dolphin Dolls nu își mișcau fundurile precum cele de la Cowboys. Bobby ajunsese la a doua prăjitură și desfăcuse un suc de ananas. Mai avea un pic și-i făcea o criză de hiperglicemie.

— Victoria o să mai vină pe la noi? După ce…

— Nu prea cred, puștiule. Femeile căsătorite stau cu soții lor, cel puțin în primul an.

Bobby păru dezamăgit. La fel ca Steve.

— Aș putea să lansez o bombă cu gaze lacrimogene în biserică, își dădu Bobby cu

părerea.

Steve primise un mesaj de la Bigby în ziua precedentă. Îi amintea despre repetiția pentru nuntă care avea loc vinerea următoare. Vocea veselă a viitorului mire îl deprimase și mai rău. De ce naiba acceptase să fie unul dintre cavalerii de onoare? Parcă auzea deja comentariile. O să moară în chinuri din cauza complimentelor nesfârșite:

„Nu-i așa că sunt un cuplu adorabil?"

„Victoria și-a găsit o partidă minunată."

„Steve, ține un toast pentru tinerii căsătoriți."

Nu credea că va rezista la ceremonie și la petrecerea de după. Până la supa franțuzească de avocado, el va avea cu siguranță senzația că cineva îi răscolește pe viu măruntaiele cu cuțitul.

— Dă mai tare! urlă Bobby întinzându-se spre radio.

— Ce e?

— Este chestionarul sportiv al lui Hank cel Fioros.

Mâinile lor ajunseră la buton în același timp, iar vocea lui Hank Goldberg cel fioros bubui în aparat:

— *Următorul ascultător. Bernie din Surfside. Cunoşti sportivii de la Universitatea din Miami*?

— *Da. Zi întrebarea*!

— *Ai auzit de procesul ăla mare, al damei ăleia bogate din Gables Estates*?

— *Am văzut ceva la televizor*.

— *Avocatul apărării a fost un neică nimeni numit Steve Solomon. Pentru o cină la restaurantul La Hacienda, unde vei servi friptură cubaneză de porc, spune-mi în ce eveniment sportiv ruşinos a fost implicat Steve Solomon la Universitatea din Miami.*

— La dracu'! exclamă Steve.

— Șt!

— *Nu e tipul care a fost eliminat pentru că a faultat în zona finală pentru a intercepta mingea, în meciul împotriva echipei Ohio State*?

— Trezește-te, Bernie! *Câți fundași evrei cunoști tu*?

— Stai așa. A fost puștiul care a fost eliminat în Campionatul Universitar Mondial? *Solomon Întârziatul*?

— Bernie a câștigat o cină. Mănânci carne de porc?

— Mă cam balonează, dar mănânc.

— La sfârșitul reprizei, *'Canes conduceau Texas doar cu un punct. Două lovituri se dăduseră deja, iar Steve Solomon este eliminat la a treia. Ce idiot*!

— Măcar a câștigat un proces, Hank!

— Te înșeli, Bernie. Solomon nu știe nici să-și găsească fundul cu amândouă mâinile. Procurorul a rezolvat cazul și a renunțat la acuzații. Un avocat ratat!

Steve apăsă butonul și trecu la postul de muzică reggae unde Bob Marley se văita că fără femei n-ai probleme.

— Nu știu ce să zic, băiete, dar cred că va fi o zi tare ciudată.

54.

ULTIMA ZI

Steve și Bobby abia făcuseră doi pași dincolo de pragul agenției Les Mannequins când apăru primul val de infanterie.

— Steve, am nevoie de tine, urlă Lexy.

Părul ei lung și blond, care de obicei era drept, era înfoiat. Purta niște pantaloni roz foarte scurți din lycra și un maiou alb.

— Uite-te cum arăt! ordonă ea întinzându-și brațul gol.

Avea încheietura înfășurată într-un bandaj de piele.

— Nu mă ocup cu accidentele de bicicletă, spuse Steve fără a se opri.

Dacă mai întârzia un pic, se strângeau și alți câțiva clienți care voiau sfaturi gratuite înainte de a ajunge la trepte.

— Este un conflict la locul de muncă, declară Lexy.

— Te-ai angajat?

Steve trecu de recepție. Dacă se împiedica, îl încolțeau toate fiarele din junglă.

— Cu jumătate de normă. La 1-800-SEXORAL.

— Ești operatoare la o agenție de telefoane erotice?

Scările erau în raza lui vizuală. Păreau un rai îndepărtat. Probabil că așa se vedea Key West din perspectiva imigranților cubanezi care treceau ilegal cu pluta.

— Câștig ușor niște bani. Nu fac decât să mă masturbez.

— Masturbare. Frecarea anatomistului[17], interveni Bobby.

— Dacă te masturbezi de zece ori pe zi, cinci zile pe săptămână, faci sindrom de tunel carpian.

Lexy întinse mâna ca dovadă. Steve își încălcă regula și se opri în capul scărilor.

— Chiar te masturbezi? Eu credeam că toate gemetele alea sunt false.

— Auzi, nu cumva tu ești Armăsarul Steve care sună la trei dimineața?

Înainte ca Steve să răspundă, Rexy, sora geamănă a lui Lexy, apăru din cabina de schimb, încălțată în pantofi Jimmy Choo cu niște tocuri imposibil de înalte. Purta niște pantaloni foarte scurți, identici cu ai lui Lexy, iar părul ei era la fel de înfoiat.

— Steve, m-au arestat.

— Cine și de ce?

— Pentru că am condus sub influența alcoolului. Îți vine să crezi? Nu băusem decât patru sau cinci cocteiluri Black Russian. Astea sunt ca un fel de suc, nu? Și m-au acuzat de obstrucționarea justiției.

— De ce?

— Mi-am mâncat chiloții.

— Purtai chiloți?

— Tanga. Se spune că materialul absoarbe alcoolul și denaturează testul cu fiola, dar tot am obținut un scor nasol. Ce să fac?

— Data viitoare, poartă niște chiloți mai zdraveni.

Steve o porni pe scări, dar cineva îl trase înapoi. Gina își ținea poalele hainei într-o mână, iar cu cealaltă flutura un document scris pe hârtie albastră.

— Steve, pot să dau un judecată un tip mort?

— Dacă are averi, da. De ce?

— Am ieșit un timp cu un tip bătrân și plin de bani. Am încercat să fiu și eu ca Anna Nicole Smith.

— Și l-ai omorât?

— Nu. Mi-a zis că dacă mă culc cu el, o să mă menționeze în testament. M-am culcat cu el, și acum a murit.

— Felicitări.

— Nu te grăbi! Citește! Paragraful șaptesprezece.

Îi băgă sub nas documentul, iar el citi cu voce tare:

„În cele din urmă, i-am promis domnișoarei Gina Capretto să o menționez în testamentul meu. Gina, te salut!”

•

Recepția era goală, dacă nu luai în considerare păpușa gonflabilă care semăna cu Pamela Anderson așezată la birou. Steve și Bobby trecură pe lângă ea și intrară în birou.

— Patruzeci și cinci, patruzeci și șase… Salutare, *jefe*.

Transpirând și îmbujorată la față, Cece făcea abdomene, cu picioarele pe scaunul lui Steve, cu brațele pe podea și cu venele pulsându-i violent la baza gâtului. Purta niște jeanși scurți și un tricou strâmt. Câte trei degete de la fiecare picior erau împodobite cu inele cu diamante false.

— Patruzeci și șapte, patruzeci și opt. Salutare Bobby. Ia zi una pentru Britney Spears.

— Sân ascuțit de șobolan[{18}]!

— Bravo, mi-a plăcut! Patruzeci și nouă, cincizeci.

Stând în mâini, lovi scaunul cu piciorul, își ridică degetele împodobite cu diamante spre tavan, se lăsă în jos din poziția verticală, apoi sări înainte și ateriză în picioare.

Steve aruncă o privire spre biroul Victoriei. Cele câteva cărți de drept și dosarele pe care le adusese cu ea erau ambalate îngrijit în trei cutii de carton. Deși nu fusese niciodată căsătorit, își imagină că așa trebuie să se simtă cineva care urmează să divorțeze. O bucată din viața lui care avea să dispară.

Cece înșfacă un prosop și îl înfășură în jurul gâtului lui Bobby.

— Hei, geniule, am auzit că de-aici înainte nu mai poți scăpa de unchiul tău!

— La anul ne întoarcem la tribunal, ca să mă adopte. Atunci o să-i zic „tată”, nu „unchiule Steve”.

Steve își luă agenda de pe birou.

— Cece, unde sunt toate întâlnirile mele?

— Nu ai niciuna.

— Nu a sunat nimeni?

— Au sunat de la MasterCard. Ți-au anulat cardul.

— Nu înțeleg. Unde sunt clienții? Doar am câștigat un proces important de crimă.

Ușa se deschise și Victoria intră în birou.

— Adică eu și Victoria am câștigat un proces important de crimă. Bună, Vic.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Purta un costum ecosez în mai multe culori, care îi amintea de ceva. Nu știa sigur de ce.

„De prima zi. Așa era îmbrăcată în prima zi, când ne-au băgat la răcoare. S-a îmbrăcat la fel și în ultima zi.”

Steve avea să se gândească mai târziu la acest moment, rememorându-i chipul. Era tulburată, avea ochii umflați și era nepieptănată. Nu dormise prea mult și probabil că plânsese puțin. Dar pe moment nu observă toate lucrurile acestea. Era prins de visurile marelui cabinet de avocatură pe care și-l dorea.

— Nu are niciun sens. Câștigăm un proces important, iar aici e ca la morgă.

— Asta-i problema. N-ați câștigat cazul Barksdale. Cel puțin, oamenii nu cred că l-ați câștigat voi. Am fost ieri la tribunal și toată lumea îl lăuda pe Pincher, care și-a dat seama de nevinovăția clientei voastre, deși voi n-ați fost în stare. Se pare că va candida la postul de guvernator, pozând în „procurorul milos”.

— Nu cred. Vic, tu crezi prostia asta?

— Putem sta de vorbă, te rog?

Telefonul sună.

— Poate e un client nou, spuse Steve.

Cece răspunse:

— Biroul de avocatură Solomon și Lord.

„Pentru încă cinci minute”, își spuse Steve.

— Litigiu civil și penal. Da, vorbim și în spaniolă…

— Steve… începu Victoria.

— Da, domnule judecător, spuse Cece în telefon.

— Stai puțin.

Steve încercă să asculte conversația. Când te caută judecătorul, nu are intenția să te felicite pentru talentele avocățești.

— Da, domnule. Îi spun chiar acum.

— Ce e? Cine era la telefon?

— Era chiar judecătorul Gridley. E furios pentru că ați întârziat la audierea finală pentru divorțul familiei Sachs.

— Ce audiere finală? Nu mi-ai trecut nimic în agendă.

— Te aștepți să țin minte toate locurile unde trebuie să ajungi?

— Păi, asta e meseria ta.

— Nu țipa la mine. Nu sunt sclava ta.

— Victoria, să mergem. Trebuie să o reprezinți pe soția lui Harry.

— De ce?

— E vorba despre divorțul soților Sachs. Gridley impune ca ambele părți să fie reprezentate, chiar dacă divorțează de comun acord. Eu voi prezenta acordul cu privire la diviziunea bunurilor. Harry și Joanne declară că au semnat și am terminat în cinci minute.

— După aceea stăm de vorbă? întrebă Victoria, dar Steve o împingea deja pe ușă afară.

10. *Fiecare dintre noi deține cheia propriei celule*.

55.

LEGILE LUI SOLOMON

— Credeți că Aligatorii mei tâmpiți or să ajungă în semifinale? întrebă judecătorul Erwin Gridley.

— E cam dificil. Vor avea noroc dacă ajung în sferturile de finală.

Judecătorul tuși nemulțumit, sau poate tușise capul de aligator cu botul căscat de pe biroul lui. Se aflau în biroul decorat cu albastru și portocaliu al bătrânului antrenor. Steve stătea pe o latură a mesei de conferințe în formă de T, alături de clientul lui, Harry Sachs. Din moment ce Harry nu lucra azi, adică nu era implicat în nicio găinărie, își lăsase acasă scaunul cu rotile. Era îmbrăcat în jeanși și o cămașă de camuflaj pe care prinsese insigna cu însemnele de luptă ale Pușcașilor Marini, cumpărată de pe Internet. Harry admira miniatura stadionului Ben Hill Griffin, întrebându-se cât de mult ar lua pe ea la un amanet. Steve își propuse să își percheziționeze clientul înainte de a părăsi biroul judecătorului.

De partea cealaltă a mesei se afla Joanne Sachs, o femeie frumoasă de vreo patruzeci de ani, care purta ochelari cu rame metalice și o rochie gri de lână cu guler alb de dantelă. Steve o salută înclinând din cap și gândindu-se că cei doi erau un cuplu foarte nepotrivit. Dacă i-ar fi văzut pe Harry și pe Joanna pe stradă unul lângă celălalt, ar fi crezut că ea este o bibliotecară căreia un escroc vrea să-i fure geanta.

Victoria era așezată lângă Joanne, citind în grabă Acordul de diviziune a bunurilor. Alături de biroul judecătorului, Sofia Hernandez, într-o fustă scurtă de piele asortată cu o bluză albă, era

pregătită în fața mașinii de stenografiat. Unghiile ei lungi și lăcuite erau decorate cu inimi argintii.

— Domnule Sachs, sunteți locuitor al comitatului Miami Dade de cel puțin șase luni? întrebă judecătorul.

— Da, domnule judecător.

— Relațiile conjugale s-au deteriorat iremediabil?

— Exact ca himenul lui Heidi Fleiss.

— Cum vine asta?

— Răspunsul clientului meu este afirmativ, spuse Steve uitându-se urât la Harry.

— Sunteți de acord cu condițiile Acordului de diviziune a bunurilor?

— Sunt de acord cu fiecare cuvințel.

— Și dumneavoastră, d-nă Sachs?

Joanne vru să dea din cap afirmativ, dar Victoria o atinse ușor pe braț și spuse:

— Domnule judecător, nu cred că acest acord este corect.

Steve deveni brusc foarte atent.

— Ce vrei să faci?

— Îmi reprezint clienta.

— Clienta ta a semnat deja acordul.

— Fără a beneficia de asistența unui avocat.

— Lord, respectă scenariul și gata.

— Nu sunt o marionetă.

— Voi doi o luați de la capăt? întrebă judecătorul Gridley cu o sclipire de interes în ochi.

— Domnule judecător, nu este corect ca doamna Sachs să primească un Dodge vechi de opt ani, iar soțul ei să păstreze un Lexus nou. Și mai este problema auditului fiscal la care va fi supus domnul Sachs. Domnul Sachs trebuie să o despăgubească și să o exonereze de responsabilități pe soția sa.

Lui Steve nu-i venea să-și creadă urechilor. În ultima zi a parteneriatului Solomon și Lord, Victoria își bătea joc de el. Mai bine ar fi lăsat-o să plece.

— Joanne, concediază-ți avocata.

— Cum îndrăznești să i te adresezi clientei mele?

— Nu e clienta ta. Tu nu ai clienți. Ai case de vacanță, bostani verzi și în curând o să faci niște plozi verzi ca extratereștrii. Să-ți mai zic ceva, Lord. Îți cumpărasem un cadou de nuntă foarte frumos, dar să fiu al dracu' dacă ți-l mai dau. O să i-l dau Katrinei.

— Solomon, ai luat-o razna.

Judecătorul suspină și spuse:

— V-am povestit vreodată despre niște ogari pe care-i aveam la fermă, care se băteau mereu?

— Da, ne-ați spus.

— Până la urmă s-au călărit în hambar, le reaminti judecătorul.

— Am încercat-o și pe asta, domnule judecător. Ba chiar am respectat și partea cu baloturile de paie.

— Du-te naibii! Domnule judecător, solicit ca afirmațiile calomniatoare ale domnului Solomon să nu fie trecute în procesul-verbal.

Sofia Hernandez continuă să scrie cu un zâmbet glumeț pe buzele ei roșii.

— E calomnie numai dacă e fals. Negi că s-a întâmplat?

— Calmați-vă amândoi! ordonă judecătorul.

— Cum rămâne cu divorțul meu? întrebă Harry Sachs.

— O să amân audierea și vă recomand să faceți terapie.

— Clientul meu nu vrea nicio terapie, spuse Steve.

— Nici clienta mea, sări Victoria.

— Nu la ei mă refeream, ci la voi doi.

— Obiectez! se enervă Steve.

— Și eu! Și insist să nu se treacă în procesul-verbal referirile la viața mea particulară.

— Puneți-o să se jure!

— Ajunge! țipă judecătorul.

— Întrebați-o dacă n-am făcut-o într-o baracă pe un balot de paie.

— Nenorocitule!

— Cățea!

— Pentru numele lui Dumnezeu, ajunge!

Judecătorul apăsă un buton de pe intercom.

— M-am săturat de voi. Eloise, trimite aprodul la mine.

•

Cu cravata puțin slăbită și cu sacoul mototolit sub cap, Steve stătea întins cu burta în sus pe banca de plastic din celula de detenție. Victoria se învârtea nervoasă în celula de vizavi, păcănind pe podeaua de beton cu tocurile pantofilor Gucci cu baretă. Se aflau la pârnaie de o jumătate de oră și niciunul dintre ei nu suflase o vorbă.

— Este ridicol, spuse ea în cele din urmă.

Liniște mormântală.

— Steve, putem discuta?

Nu putea să răzbată cu privirea prin umbrele din celula lui. Adormise? Sau pur și simplu o trata cu indiferență?

— Nu ar trebui să lucrăm niciodată ca adversari.

Tot nu primi niciun răspuns. Undeva în măruntaiele pereților, țevile începură să gâlgâie.

— Când suntem de aceeași parte, nu ne poate învinge nimeni. Dar când suntem adversari, ne comportăm ca doi nebuni. Mă gândeam că poate ar trebui să lucrăm mereu împreună.

Auzi un freamăt în celula de vizavi și în clipa următoare Steve se ițea printre gratii.

— Vorbești serios? Solomon și Lord?

— Poate ar trebui să încercăm un timp, să vedem cum merge.

— Ce-o să zică Bruce?

— Nu e deloc mulțumit.

— I-ai spus deja?

— Aseară. Când am contramandat nunta.

„Când am contramandat nunta.”

Da, chiar asta spusese. Dar în ce sens o contramandase, mai precis? Cuvintele sunt de mare importanță pentru un avocat.

— Ai contramandat-o în sensul că ai anulat-o? Sau s-a amânat?

— S-a anulat. Nu mă mai căsătoresc cu Bruce.

Steve savură momentul. Dorea să își amintească mereu acest sentiment. Văzu în fața ochilor o cascadă răcoroasă, sub apusul călduț, când luna plină se ridică deasupra golfului.

Da! Totul este perfect!

— Ce ai spus ieri la tribunal este adevărat. Îl iubesc pe Bobby. Este adevărat și ce am spus eu. Consideră că ești exasperant și enervant. Dar în adâncul sufletului…

— Stai puțin!

Steve băgă mâna în buzunar, scoase o cheie, strecură mâna printre gratii și descuie ușa celulei.

— Ai o cheie? Ai avut cheia de la celulă tot timpul?

Steve împinse ușa, se îndreptă spre celula ei și o descuie.

— După ce mai capeți experiență pe aici, primești un tratament mai special…

— De ce nu mi-ai spus până acum?

Intră în celula ei și închise ușa în urma lui.

— Nu erai pregătită.

— Pentru ce?

Victoria își înlănțui brațele în jurul umerilor lui, iar el îi înconjură talia cu mâinile.

— Legea numărul zece: „Fiecare dintre noi deține cheia propriei sale celule”.

— Acum sunt pregătită?

— Tocmai ai dovedit-o. Te-ai eliberat.

Se sărutară, iar ea își lăsă capul pe umărul lui.

— Solomon și Lord. Sună bine.

— Avem nevoie de un slogan, ca să ne facem reclamă.

— Ba nu. E de prost-gust să îți faci reclamă ca avocat.

— Înțelepciunea lui Solomon și puterea lui Lord, fredonă el ca un prezentator de știri.

— E revoltător *și* de prost-gust.

— Cu așa reclamă, dacă pe unul îl lovește autobuzul, o să vrea să discute cu noi înainte de operație.

— Nu. Trebuie să lucrăm ca la carte.

— Care carte?

Victoria își dădu capul pe spate și îl studie cu atenție:

— Așa va fi mereu?

— În fiecare zi, îi promise Steve sărutând-o cu tandrețe.

LEGILE LUI SOLOMON

1. *Dacă legea nu dă rezultate, schimb-o.*

2. *Uneori trebuie să improvizezi – atât în sala de judecată, cât și în viață.*

3. *Nu beau niciodată înainte de apus… ora două… prânz… înainte de a-mi fi sete.*

4. *Nu voi folosi niciodată un pager, nu voi conduce un Porsche și nu mă voi da mare afișând la vedere însemnele vreunei frății… chiar dacă aș avea așa ceva.*

5. *Nu îmi voi compromite niciodată idealurile pentru a obține succesul definit de ceilalți.*

6. *Poți să îți minți preotul, soția și Fiscul, dar avocatului tău trebuie să-i spui numai adevărul.*

7. *Niciodată nu voi mitui un polițist, nu voi minți un judecător și nu voi face dragoste cu colega mea… până când ea nu zice „da”.*

8. *Eu nu înghit orice rahat.*

9. *Nu voi încălca niciodată legea sau etica profesională și nu voi risca să intru la răcoare… decât pentru cineva care mi-e drag.*

10. *Fiecare dintre noi deține cheia propriei celule.*

virtual-project.eu

mastică

{1} Joc similar cu handbalul, de origine bască.

{2} Cămașă bărbătească tradițională din Cuba.

{3} Copac de origine sud-americană.

{4} Anagramă în limba engleză, în original, a numelui George W. Bush: *he grew bogus*.

{5} Anagramă în limba engleză, în original, a numelui Monica Lewinsky: *insane milky cow*.

{6} Anagramă în limba engleză, în original, a numelui Doris Kranchick: *rakish corn dick*.

{7} Intercourse este un oraș din Pennsylvania. Totodată, este un substantiv comun în limba engleză care are sensul de „act sexual”.

{8} Anagramă în limba engleză, în original, a numelui Doris Kranchick, care constă dintr-o enumerare de cuvinte: *radish cock rink*.

{9} Anagramă în limba engleză, în original, a numelui Doris Kranchick: *drink sick roach*.

{10} Anagramă în limba engleză, în original, a numelui Donald Rumsfeld: *Seldom Fund Lard*.

{11} Nu se vor servi produse de origine animală sau carne.

{12} În limba engleză, în original, versurile au același număr de litere: *Hide a few contretemps / Defer a competent wish / Cement a spit-fed whore*.

{13} Anagrame în limba engleză, în original, ale versurilor: *Ferment a cowhide pest, A deft timeworn speech, A west morphine defect.*

{14} Specie de barză din America.

{15} Personaj fictiv din romanul *Revolta de pe Caine*, scris de Herman Wouk.

{16} Anagramă în limba engleză, în original, a expresiei President Clinton of the USA: *To copulate he finds interns*.

{17} Anagramă în limba engleză, în original, a cuvântului *masturbation* (masturbare): *anatomist rub*.

{18} Anagramă în limba engleză, în original, a numelui Britney Spears: *spiny rat breast*.

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.

38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
55.

Table of Contents

1. 7
2. 19
3. 34
4. 40
5. 54
6. 60
7. 71
8. 83
9. 98
10. 112
11. 120
12. 128
13. 145
14. 154
15. 167
16. 175
17. 182
18. 187
19. 199
20. 207
21. 215
22. 220
23. 234
24. 243
25. 253
26. 259
27. 271

28. 280
29. 289
30. 297
31. 301
32. 313
33. 320
34. 330
35. 340
36. 353
37. 362
38. 372
39. 380
40. 388
41. 394
42. 399
43. 404
44. 412
45. 415
46. 428
47. 437
48. 444
49. 452
50. 462
51. 468
52. 480
53. 488
54. 496
55. 502